EXPATRIAȚII

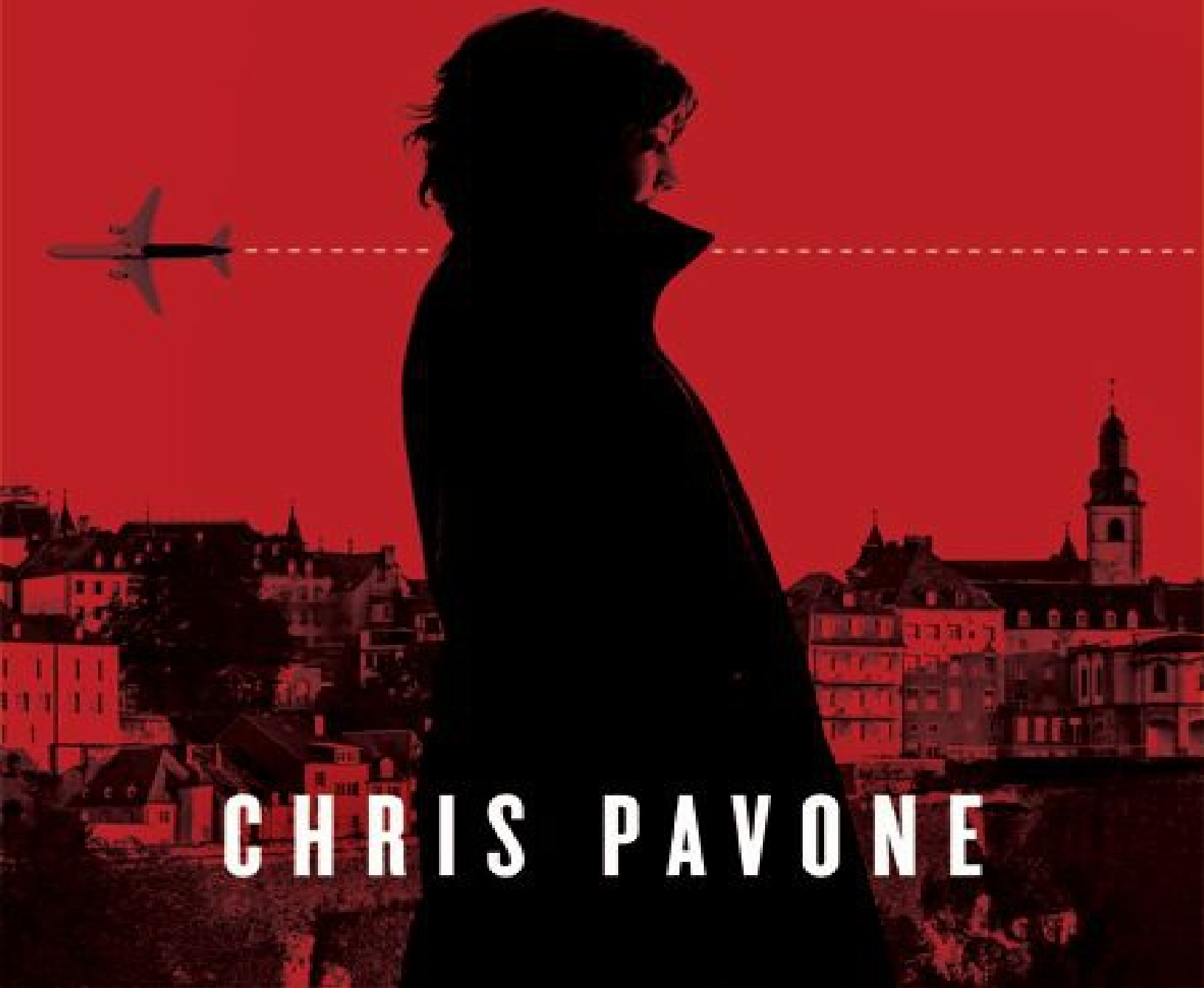

CHRIS PAVONE

CHRIS PAVONE

EXPATRIAȚII

Original: *The Expats* (2012)

Traducere din limba engleză de:
CRISTINA TRIPON
prin Lingua Connection

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2014

Adevărul este minunat, fără doar și poate;
însă și minciunile.

RALPH WALDO EMERSON
(1803-1882)

Farmecul unei căsătorii este că face ca o
viață plină de înșelătorii să fie absolut
necesară pentru ambii parteneri.

OSCAR WILDE
(1854-1900)

PROLOG

I, 10:52 A.M., PARIS

— Kate?

Kate se uită cu ochii pierduți la o vitrină plină cu perne, fețe de masă și draperii, toate în nuanțe de gri, maroniu și verde-închis, o paletă care înlocuiește cromatica de săptămâna trecută. Anotimpul s-a schimbat pe nepusă masă.

Ea se întoarce de la vitrină către această femeie care stă lângă ea pe trotuarul îngust al rue Jacob. Cine este femeia aceasta?

— Dumnezeule, Kate? Tu ești?

Vocea pare cunoscută. Dar nu ajunge.

Kate a uitat ce anume caută fără nicio tragere de inimă. Un material. Să fie oare draperie la baia oaspeților? Ceva lipsit de importanță.

Își aranjează cordonul de la impermeabil, un gest de autoapărare. A plouat dimineața devreme, când și-a lăsat copiii la școală, iar acum ceața începea să se furișeze dinspre Sena. Tocurile botinelor ei de piele fac zgomot pe pavajul ud. Poartă încă pardesiul ușor, din al cărui buzunar iese ziarul *Herald Tribune*. A completat rebusul în cafeneaua de lângă școală, unde ia de obicei micul dejun împreună cu alte mame expatriate.

Această femeie nu este una dintre ele.

Femeia poartă ochelari de soare care îi acoperă jumătate din frunte, cea mai mare parte a obrajilor și ochii; îi este imposibil să o identifice din cauza plasticului negru și a logourilor din aur. Părul scurt, castaniu îi este dat peste cap și prins cu o eșarfă din mătase. Este înaltă și în formă, dar pieptul și șoldurile îi sunt rotunde; e voluptuoasă. Pielea ei are un bronz sănătos, natural, care dovedește că își petrece mult timp afară, jucând tenis sau grădinărind. Nu seamănă deloc cu acel bronz puternic, prea exagerat, pe care îl preferă franțuzoaicele, generat de razele ultraviolete ale lămpilor fluorescente din cabinele acelea care seamănă cu niște sicrie.

Hainele femeii, cu toate că nu sunt chiar pantaloni de călărie și jachetă, aduc a echipament de echitație. Kate recunoaște jacheta din stofă ecosez din vitrina unui butic ridicol de scump, care se află în apropiere, un magazin nou care a luat locul unei librării îndrăgite; un troc pe care multe voci locale îl consideră a fi sfârșitul suburbiei St-Germain, cea pe care o știau și o iubeau. Însă librăria era cam necunoscută și mai tot timpul goală, în vreme ce noul butic este de obicei plin nu numai cu soții texane și oameni de afaceri japonezi sau mafioți ruși, care plătesc în numerar – teancuri ordonate de bani proaspăt spălați – pentru mormane de cămăși, eșarfe și genți, ci și cu localnici bogați. Nu există săraci.

Femeia aceasta? Zâmbește, iar dinții ei albi sunt perfect aliniați. Este un zâmbet familiar care însoțește o voce familiară; însă Kate ar trebui să-i vadă ochii ca să i se confirme cea mai mare temere.

Există mașini noi-nouțe din Asia de Sud-Est care se vând cu mult mai puțin decât jacheta din stofă ecosez pe care o poartă această femeie. Și Kate este bine îmbrăcată, în stilul preferat de femeile de genul ei. Femeia aceasta se ghidează după cu totul alte

principii.

Femeia aceasta este americancă, dar nu vorbește cu accent. Ar putea fi de oriunde. Ar putea fi oricine.

— Sunt eu, zice femeia, scoțându-și, în sfârșit, ochelarii de soare de la ochi.

Fără să vrea, Kate face un pas în spate, împiedicându-se de piatra cenușie de la baza clădirii. Ornamentele metalice de pe geanta ei zornăie alarmant când se lovesc de geamul vitrinei.

Kate rămâne cu gura căscată, incapabilă să scoată un sunet.

Primul gând i se îndreaptă către copiii ei, după care, la scurt timp, urmează un atac de panică. Esența ideii de a fi părinte: panică imediată când vine vorba despre copii, întotdeauna. Acesta a fost un aspect pe care Dexter nu l-a luat niciodată în serios: spaima – starea de neliniște continuă – atunci când sunt implicați copiii.

Femeia aceasta se ascunde în spatele ochelarilor de soare. Părul îi este vopsit într-o altă culoare și are o tunsoare nouă, nuanța pielii îi este mai închisă decât de obicei și s-a îngrășat vreo cinci kilograme. Arată diferit. Cu toate astea, Kate este uluită că nu a recunoscut-o din momentul în care a rostit prima silabă. Asta pentru că nu a vrut.

— Dumnezeule! reușește ea să rostească.

În mintea lui Kate totul se desfășoară cu repeziciune – o ia la goană pe stradă, dispare după colț, se strecoară pe ușile grele și roșii prin care pătrunde mereu o briză lejeră, trece pe sub galeria care înconjoară curtea și intră în holul cu pardoseală din marmură, urcă în liftul din alamă și iese în foaierul vesel, zugrăvit în galben, unde o întâmpină un desen din secolul al XVIII-lea, cu ramă poleită.

Femeia își ține brațele deschise, o invitație la o îmbrățișare în stil american.

O ia la goană către capătul coridorului, înspre biroul cu pereți lambrisați și cu vedere către Turnul Eiffel. Folosește cheia dantelată din alamă ca să deschidă sertarul de jos al biroului vechi.

De ce să nu se îmbrățișeze? La urma urmei, sunt prietene vechi. Dacă cineva le-ar urmări, ar putea da de bănuit că aceste două femei nu se îmbrățișează. Sau poate ar da de bănuit că se îmbrățișează.

Nu i-a luat mult timp să realizeze că existau oameni care o urmăreau. Că aceștia o urmăriseră în tot acest timp. Abia în urmă cu câteva luni reușise, într-un final, să își imagineze că trăia fără a mai fi sub lupă.

Apoi, în interiorul sertarului: cutia de oțel ranforsat.

— Ce surpriză! zice Kate, ceea ce era adevărat și nu prea.

După care deschide cutia: cele patru pașapoarte cu identități diferite pentru membrii familiei. Și teancurile groase de bani legate cu elastic, un amestec de euro, lire sterline și dolari americani, bancnote noi-nouțe, în ceea ce o privește, echivalentul banilor spălați.

— Mă bucur să te văd.

Și înfășurat într-o bucată de piele albastră moale, un pistol Beretta 92FS pe care l-a cumpărat de la un pește scoțian din Amsterdam.

PARTEA I

1.

DOI ANI MAI DEVREME,
WASHINGTON, DC

— Luxemburg?

— Da.

— *Luxemburg*?

— Exact.

Katherine nu știa cum să reacționeze la această veste. Așadar, hotărî să nu răspundă, deviere prin ignoranță.

— Unde este Luxemburg?

Regretă chiar în momentul în care puse acea întrebare nesinceră.

— În Europa Occidentală.

— Adică în Germania? Ea își luă ochii de la Dexter, de la rușinea care o cuprinse știind că își săpa singură groapa. Elveția?

Dexter se uită la ea pierdut, străduindu-se din răsputeri să nu spună ceva greșit.

— E o țară de sine stătătoare. Este un mare ducat, preciză el pe un ton irelevant.

— Un mare ducat.

El dădu din cap.

— Glumești.

— Este singurul mare ducat din lume.

Ea nu spuse nimic.

— Se învecinează cu Franța, Belgia și Germania, continuă Dexter, pe neașteptate. Îl înconjoară.

— Nu, zise ea clătinând din cap. Nu există o astfel de țară. Poate vorbești, nu știu, despre Alsacia. Sau Lorena. Vorbești despre Alsacia-Lorena.

— Locurile astea sunt în Franța. Luxemburg este, ăă, o altă națiune.

— Și ce îl face să fie un mare ducat?

— Este guvernat de un mare duce.

Ea își îndreptă atenția către fundul de lemn, pe care se afla o ceapă pe jumătate tăiată și pe care îl așezase pe blatul care amenința să se desprindă complet de restul mobilei deformate, tras de vreo forță primitivă – apă sau gravitate sau ambele – conferind astfel bucătăriei un aspect uzat, neigienic și extrem de periculos, obligându-i în cele din urmă să o renoveze complet; după ce eliminaseră toate propunerile irelevante privind îmbunătățirea și aspectul, renovarea tot avea să-i coste patruzeci de mii de dolari, pe care ei nu îi aveau.

Până una-alta, Dexter fixase niște cleme cu șurub la colțurile blatului, ca să împiedice placa de lemn să alunece de pe mobilă. Asta se întâmpla în urmă cu două luni. Între

timp, din cauza acestor cleme prost fixate, Katherine spărsese un pahar de vin, iar o săptămână mai târziu, se lovise într-o clemă, în timp ce tăia un mango, iar cuțitul îi alunecase din mână, lama acestuia rănindu-i palma stângă și acoperind fructul și fundul de lemn cu sânge. Ea stătuse lângă chiuvetă, ținând un prosop de bucătărie pe rană. Sângele picura pe covorașul uzat, împrăștiindu-se printre fibrele de bumbac și urmând același model ca în ziua aceea de la Waldorf, când ar fi trebuit să se uite în altă parte, dar nu o făcuse.

— Și ce este acela un mare duce?

Ea își șterse lacrimile provocate de ceapă.

— Individul care se ocupă de marele ducat.

— Inventezi.

— Nu, este adevărat.

Dexter schiță un zâmbet, ca și când ar fi luat-o peste picior. Dar nu, zâmbetul era prea vag; era zâmbetul pe care Dexter îl afișa ori de câte ori se prefăcea că ia pe cineva peste picior, când, de fapt, era foarte serios. Un zâmbet prefăcut.

— Bine, zise ea. Te cred: *de ce*-ai vrea să te muți în Luxemburg?

— Să câștig o grămadă de bani și să călătoresc prin Europa. Îi oferi acel zâmbet larg, sincer. Așa cum am visat mereu. Privirea sinceră a unui om care nu avea niciun secret și care nu accepta posibilitatea ca alții să aibă. Asta prețuia cel mai mult Katherine la soțul ei.

— Vei câștiga o grămadă de bani? În Luxemburg?

— Da.

— Cum?

— Duc lipsă de bărbați atrăgători. Așadar, o să mă plătească regește doar pentru că sunt incredibil de arătos și uluitor de sexy.

Era o glumă a lor; glumeau pe tema asta de mai bine de un deceniu. Dexter nu era nici foarte chipeș, nici deosebit de sexy. Era un geniu al informaticii tipic, greoi și stângaci. De fapt, nu arăta chiar atât de rău; trăsăturile lui erau banale: păr șaten-deschis, bărbie ascuțită, obraji rotunzi și ochi căprui. Cu ajutorul unei tunsori decente, pregătire media și, poate, psihoterapie, ar fi putut deveni un bărbat de-a dreptul chipeș. Însă el emana sinceritate și inteligență, nu senzualitate sau sexualitate.

Asta o atrăsese prima oară pe Katherine: un bărbat care nu era ironic, crispat, plictisitor, fițos, neatent. Dexter era direct, previzibil, de încredere și amabil. Bărbații din domeniul ei de activitate erau manipulatori, vanitoși, nemiloși și egoiști. Dexter era antidotul ei. Un bărbat statornic, neautoritar, de neclintit în sinceritatea lui, cu o înfățișare obișnuită.

Ea se obișnuise demult cu înfățișarea și cu firea lui liniștită. Prin urmare, el își accentua aspectul de tocilar, urmând tendințele modei în această direcție: ochelari de vedere cu ramă din plastic, haine șifonate, demodate și neasortate, păr ciufulit. Glumea pe seama înfățișării lui.

— O să mă plimb haihui prin locurile publice, continuă el. Dacă o să obosesc, o să mă așez. Și, doar ca să știi, *o să fiu* cât se poate de chipeș. Chicoti, încântat de propriile cuvinte hazlii. Luxemburgul este capitala lumii când vine vorba despre bănci private.

— Și?

— Tocmai mi s-a oferit un contract avantajos de către una dintre aceste bănci.

— Cât de avantajos?

— Trei sute de mii de euro pe an. Aproape o jumătate de milion de dolari, la cursul valutar de azi. Plus cazare și masă. Plus bonusuri. Totalul ar putea ajunge la aproape trei sferturi de milion de dolari.

Cu siguranță, era o grămadă de bani. Mai mult decât își imagina ea că ar putea câștiga vreodată Dexter. Cu toate că se ocupase cu internetul aproape de la începuturile sale, el nu avusese niciodată dorința de a se îmbogăți. De cele mai multe ori, se ținuse deoparte, în vreme ce prietenii și colegii lui adunau capital și își asumau riscuri, dădeau faliment sau aveau probleme juridice sau ajungeau să își cumpere avioane particulare cu care zburau prin lume. Dar nu și Dexter.

— Și-apoi, cine știe? continuă el. Plus că – își întinse brațele, pregătindu-se pentru lovitura de grație – nici nu voi fi nevoit să muncesc prea mult.

Cândva amândoi fuseseră ambițioși. Dar după zece ani petrecuți împreună, din care cinci cu copiii, numai Dexter își mai păstrase un dram de ambiție. Și asta însemna, în mare, să muncească mai puțin.

Sau cel puțin asta crezuse ea. Acum, din câte se vedea treaba, el începuse să aspire și la bogăție. În Europa.

— De unde știi? întrebă ea.

— Cunosc amploarea operațiunii, complexitatea ei, tipurile de tranzacții. Cererile lor în ceea ce privește securitatea nu sunt atât de mari precum cele cu care sunt obișnuit acum. Plus că sunt europeni. Toată lumea știe că europenii nu prea se omoară cu munca.

Dexter nu fusese niciodată bogat, dar câștiga destul de bine. Și Katherine avansase treptat în ceea ce privea salarizarea. Cu un an în urmă, câștigaseră împreună un sfert de milion de dolari. Dar cu ipoteca și cu toate reparațiile majore pe care le făceau la casa cea veche, care se afla la marginea unui cartier așa-zis recondiționat, Columbia Heights, plus școala privată – centrul DC-ului nu era locul potrivit pentru a trimite copii albi de gimnaziu la o școală de stat – și cele două mașini, nu aveau niciodată bani. Aveau doar cătușe din aur. Dar nu, nu din aur: cătușele lor erau din bronz, în cel mai bun caz; poate din aluminiu. Iar bucătăria lor se desfăcea în bucăți.

— Așadar, vom fi bogați, zise Katherine, și vom călători peste tot, iar tu vei fi alături de mine și de băieți? Sau vei fi plecat mai tot timpul?

În ultimele două luni Dexter călătorise foarte mult; nu prea luase parte la viața de familie. Prin urmare, în acel moment, călătoriile lui de afaceri reprezentau o coardă sensibilă. Tocmai se întorsese din Spania, unde petrecuse câteva zile, o călătorie de ultim moment care o obligase să își anuleze activitățile sociale, care erau puține și cam rare, și care nu puteau fi anulate fără motive întemeiate. După cincisprezece ani de muncă de dimineața și până seara și cinci ani petrecuți cu creșterea copiilor, nu prea mai avea nici viață socială, nici prea mulți prieteni. Dar era mai bine decât nimic.

Într-o perioadă, călătoriile în interes de serviciu ale lui Katherine fuseseră o problemă. Dar, în urmă cu cinci ani, după nașterea lui Jake, ea renunțase aproape în

întregime să mai călătorească și își redusese drastic orele de muncă. Chiar și cu schimbarea programului, rareori reușea să ajungă acasă înainte de ora șapte. Își dedica timpul copiilor doar în week-end-uri, pe care și-l împărțea între cumpărături, curățenie, teme și toate celelalte.

— Nu prea mult, zise el, fără să dea prea multe explicații.

Ea nu îl lăsă să se eschiveze.

— Unde?

— Londra. Zürich. Poate în Balcani. Poate o dată, de două ori pe lună.

— În Balcani?

— Sarajevo, poate. Belgrad.

Katherine știa că Serbia era ultimul loc pe care Dexter ar fi vrut să-l viziteze.

— Banca are niște interese acolo. Ridică ușor din umeri. Oricum, călătoriile nu vor reprezenta o caracteristică a postului meu. Însă traiul în Europa da.

— Îți place Luxemburgul? întrebă ea.

— Am fost acolo doar de două ori. Nu știu prea multe.

— Dar știi *ceva,* totuși? Este evident că se poate să mă fi înșelat în legătură cu continentul pe care se află.

Odată ce Katherine începuse să spună această minciună, știa că nu va mai putea da înapoi. Acesta era secretul susținerii minciunilor: să nu încerci să le ascunzi. Întotdeauna reușea să îl mintă cu ușurință pe soțul ei.

— Știu că este o țară bogată, zise Dexter. Are cel mai ridicat produs intern brut din lume.

— Nu poate fi adevărat, zise ea, cu toate că știa că așa era. Poate Emiratele, sau Qatar, sau Kuwait. Nu un loc care, până acum cinci minute, am crezut că se află în Germania.

El ridică din umeri.

— În regulă. Altceva?

— Este… ăăă… *mic.*

— Cât de mic?

— Țara are cinci sute de mii de oameni. Suprafața este cam cât a Rhode Island. Dar Rhode Island este, cred, mai mare. Cu puțin.

— Și orașul? Există un oraș, nu?

— Are capitală. Tot Luxemburg îi spune. Acolo locuiesc optzeci de mii de oameni.

— Optzeci de mii? Ăsta nu-i oraș. Este – știu și eu – un centru universitar.

— Da. Dar este un centru universitar frumos. În centrul Europei. Unde cineva mă va plăti cu o grămadă de bani. Așadar, nu este un centru universitar obișnuit, gen Amherst. Și este un centru universitar unde nu ești nevoit să ai o slujbă.

Katherine se opri din tăiat ceapa la auzul acestei posibile întorsături din viața lor, pe care o anticipase în urmă cu zece minute, de îndată ce el rostise întrebarea: „Ce-ai zice dacă ne-am muta în Luxemburg?” Această întorsătură însemna ca ea să renunțe la slujba ei pentru totdeauna. În prima clipă, se simți profund ușurată; ușurată pentru că apăruse o soluție neașteptată la o problemă stringentă. *Va trebui* să renunțe. Nu era decizia ei; nu avea de ales.

Nu recunoscuse niciodată față de soțul ei – nici măcar față de ea însăși – că voia să renunțe. Iar acum nu mai era nevoită să o facă.

— Iar eu ce o să fac? întrebă ea. În Luxemburg? Care, apropo, nu sunt încă sigură că există.

El zâmbi.

— Trebuie să recunoști că pare o invenție, zise ea.

— Vei trăi după placul inimii.

— Fii serios.

— *Sunt* serios. Vei învăța să joci tenis. Sau te vei reapuca de ciclism. Vei planifica vacanțele noastre. Vei amenaja noua casă. Vei învăța limbi străine. Îți vei deschide un blog.

— Și când mă voi plictisi?

— *Dacă* te vei plictisi. Poți să găsești ceva de lucru.

— Și să fac ce?

— Washingtonul nu este singurul loc din lume unde oamenii scriu articole în ziare.

Katherine își întoarse privirea către ceapa ciopârțită și începu din nou să taie, încercând să cugete asupra subiectului despre care vorbeau.

— *Touché*.

— De fapt, continuă Dexter, Luxemburg este una dintre cele trei capitale ale Uniunii Europene, în afară de Bruxelles și Strasbourg. Parcă se transformase într-un spot publicitar pentru nenorocitul ăla de loc. Îmi imaginez că există multe ONG-uri care ar avea nevoie de un american priceput pe care să îl adauge pe statele lor de plată cu fonduri nelimitate. Combinat cu un agent de recrutare. Genul de indivizi exagerat de entuziaști de la resurse umane, care poartă pantaloni cu pense și mocasini în picioare.

— Și când se va întâmpla asta? zise Katherine renunțând la tratative, la perspective, la viitorul ei. Preferă să se ascundă.

— Păi… oftă el, prea evident, un actor prost care își supraevalua talentele, aici e problema.

Tăcu. Acesta era unul dintre obiceiurile proaste ale lui Dexter: să o facă pe ea să îi pună întrebări, în loc să îi dea răspunsurile pe care știa că le aștepta ea.

— Ei bine?

— Cât mai repede, recunoscu el, ca și când ar fi fost constrâns sau nevoit să îndure toate huiduielile.

— Asta ce înseamnă?

— Trebuie să fim acolo înainte de sfârșitul săptămânii. Probabil eu va trebui să merg acolo o dată sau de două ori singur, mai repede. Cum ar fi luni.

Katherine rămase cu gura căscată. Nu numai că vestea venea pe nepusă masă, dar era și șocantă. Mintea ei o luă razna, încercând să găsească o soluție pentru a renunța la slujbă într-un timp atât de scurt. Va fi greu. Va da de bănuit.

— Știu că este foarte repede, zise Dexter. Dar pentru banii ăștia? Trebuie să facem sacrificii. Iar sacrificiile? Nu sunt chiar atât de mari, doar că trebuie să ne mutăm în Europa cât mai repede posibil. Și uite. Își vârî mâna în buzunarul hainei și scoase o coală A4 de hârtie pe care o întinse pe blatul mobilei. Părea să fie o foaie de calcul, care

avea scris în antet „Buget Luxemburg”. Sincronizarea este chiar bună, continuă Dexter, pe un ton de apărare, evitând să motiveze ce era cu graba aceea.

Katherine nu avea să înțeleagă motivul decât mult, mult mai târziu.

— Vacanța de vară nu s-a terminat încă, astfel încât putem fi în Luxemburg când vor începe copiii noul semestru la noua școală.

— Iar școala este…?

— O școală privată în engleză. Dexter avea un răspuns pregătit la orice. Întocmise o foaie de calcul, pentru numele lui Dumnezeu! Ce romantic! Plătită de client.

— Este o școală bună?

— Capitala cu cele mai multe bănci private din lume și cu cel mai mare venit de pe planetă are și o școală decentă, bănuiesc. Sau două.

— Nu e nevoie să fii ironic. Nu pun decât niște întrebări obișnuite despre educația copiilor noștri și despre locul unde vom trăi. Știi, chestii *mărunte*.

— Scuze.

Katherine îl lăsă pe Dexter să se perpelească preț de câteva secunde înainte să reia conversația.

— Cât timp vom locui în Luxemburg?

— Contractul este pe un an. Dar se mai poate prelungi încă unul.

Ea aruncă o privire rapidă peste hârtie și ajunse la ultimul rând: câștig net de aproape două sute de mii pe an. Euro? Dolari? N-avea importanță.

— Și pe urmă? întrebă ea, mulțumită de ceea ce văzuse în acel ultim rând. Se resemnase demult la gândul că va fi pentru totdeauna falită. Însă, în acel moment, „pentru totdeauna” părea a fi totuși o perioadă „limitată”.

— Cine știe?

— E un răspuns cam neconvingător.

El ocoli masa de bucătărie, care se afla într-o stare deplorabilă, și, cuprinzând-o cu brațele pe la spate, schimbă tonul conversației.

— Asta e, Kat, zise el, iar respirația lui caldă îi mângâie pielea. Este altceva decât ne-am imaginat noi, dar asta e.

Dar, de fapt, era tocmai ceea ce visaseră ei: să înceapă o nouă viață în străinătate. Amândoi aveau impresia că rataseră multe experiențe importante, amândoi fiind împovărați de circumstanțe care nu ținuseră de viața lipsită de griji a unui tânăr. Acum, când aveau aproape patruzeci de ani, tânjeau în continuare după acele momente pe care le rataseră; credeau în continuare că mai era posibil. Nu admiseseră niciodată că era imposibil.

— Vom reuși, îi șopti el în ceafă.

Ea lăsă jos cuțitul. Se predă. Nu era pentru prima oară.

Vorbiseră mai serios despre asta, târziu în noapte, după un pahar de vin. Cât de serios putură, târziu, amețiți. Însă conveniseră că, deși nu știau cât de greu va fi să ajungă într-o altă țară, cu siguranță le va fi foarte ușor să plece din Washington.

— Totuși, Luxemburg? întrebă ea.

Meleagurile străine pe care și le imaginaseră ei erau locuri precum Provence sau Umbria, Londra sau Paris, poate Praga sau Budapesta, chiar și Istanbul. Locuri

romantice; locuri unde își doreau să ajungă, unde toată lumea își dorea să ajungă. Luxemburg nu se afla pe lista lor; nu se afla pe lista nimănui. Nimeni nu visează să locuiască în Luxemburg.

— Știi cumva ce limbă se vorbește în Luxemburg? întrebă ea.

— I se spune luxemburgheză. Este un dialect germanic, amestecat cu franceză.

— Nu te cred.

El o sărută pe gât.

— Așa este. Dar se vorbește și germana obișnuită, plus franceză și engleză. Este un loc foarte „internațional”. Nu ești nevoit să înveți luxemburgheză.

— Mie îmi place spaniola. Am studiat franceza un an. Dar vorbesc spaniolă.

— Nu-ți face griji. Limba nu va fi o problemă.

El o sărută din nou, apoi își coborî mâna pe abdomenul ei, strânse betelia fustei ei. Copiii erau la joacă.

— Ai încredere în mine.

2.

Katherine îi văzuse de multe ori în aeroporturile internaționale, cu o mulțime de bagaje ieftine după ei, cu fețele transfigurate de griji, de uimire, de oboseală, cu copiii zgomotoși, tații ținând bine în mâini pașapoartele roșii și verzi care îi separau de pașapoartele albastre americane.

Erau emigranți care emigrau.

Îi văzuse părăsind aeroportul Mexico City după ce veniseră cu autobuzul din Morelia sau Puebla, sau cu cursele de legătură din Quito sau Guatemala City. Îi văzuse în Paris, sosind din Dakar, Cairo și Kinshasa. Îi văzuse în Managua și Port-au-Prince, Caracas și Bogotá. Oriunde umblase în lume, îi văzuse plecând.

Dar îi văzuse și sosind, în New York și în Los Angeles, în Atlanta și în Washington, la capătul unui drum lung, istoviți, dar totuși hotărâți să își continue călătoria epică.

Acum făcea și ea parte din această categorie.

Asta era ea, cea de pe trotuarul de lângă aeroportul din Frankfurt-am-Main. În spatele ei, un morman format din opt valize supradimensionate, de diverse forme. Mai văzuse astfel de valize gigantice și își spusese: „Ce om întreg la minte și-ar cumpăra geamantane atât de hidoase și de greu de manevrat?” Între timp aflase răspunsul: cineva care trebuie să împacheteze repede totul.

Împrăștiate în jurul celor opt valize urâte, de statura unui om, se aflau patru genți de mână și o poșetă, două genți de computer, două rucsacuri mici de copii, iar pe iarbă, jachete, ursuleți de pluș, o pungă etanșă plină cu batoane de cereale și fructe, atât proaspete, cât și uscate, plus bomboane maro M&M; toate bomboanele colorate fuseseră mâncate înainte să ajungă în Noua Scoție.

Asta era ea, cea care ținea strâns în mână pașapoartele albastre ale familiei ei, diferite de cele roșii nemțești și ieșind în evidență nu doar datorită culorii, ci și pentru că localnicii nu stăteau pe mormane de valize hidoase, ținând bine pașapoartele lor.

Asta era ea, cea care nu înțelegea nimic din ce spuneau oamenii, o limbă incomprehensibilă. După un zbor de șapte ore, timp în care reușise să doarmă doar două ore, cu ochii umflați, epuizată, flămândă, scârbită, nerăbdătoare și temătoare.

Asta era ea: o emigrantă care emigra.

•

Începuse să se împace cu ideea că folosea numele de familie al lui Dexter. Conștientiza faptul că nu va mai avea nevoie de numele ei de fată, de numele ei profesional. Prin urmare, se dusese la primăria districtului Columbia și completase niște formulare. Aplicase pentru un carnet de șofer nou și un pașaport în regim de urgență.

Își spusese că va fi mai ușor să lupte cu birocrația și să locuiască într-o țară catolică dacă purta același nume de familie ca și soțul ei. Oricum, începuse să renunțe deja la restul identității sale – la aparențele care ascundeau adevăruri mult mai complexe –, iar un nume era doar ceva în plus.

Era deja o persoană pe care nu o mai întruchipase niciodată: Katherine Moore. Ea își spunea Kate cea veselă și relaxată. În loc de Katherine cea severă și serioasă. Acest nume suna plăcut; Kate Moore era cineva care știa cum să se distreze în Europa.

O testă în gând pe Kate Moore câteva zile, ajungând la concluzia că Kate Moore sugerează mai mult numele unui personaj dintr-o carte pentru copii sau al unei majorete.

Kate Moore organizase mutarea. Ea blocase, anulase sau schimbase adresa zecilor de conturi. Ea cumpărase valizele acelea hidoase. Ea sortase bunurile lor în trei categorii indispensabile: bagaje de mână, bagaje de cală și bagaje pentru vapor. Completase formulare de transport, formulare de asigurări și formulare tipizate.

Reușise să renunțe și la slujbă. Nu fusese ușor, nici rapid. Dar când scăpase într-un final de ultimul interviu și de toate obstacolele birocratice, acceptase să bea un pahar de rămas-bun acasă la șeful său, în Capitol Hill. Cu toate că nu mai renunțase niciodată la o slujbă, participase la câteva demisii de-a lungul anilor. La început fusese dezamăgită că nu se duseseră într-un pub irlandez, unde toată lumea bea peste măsură, stând la barul de mărimea unei mese de biliard, întocmai ca în filme. Dar, bineînțeles, colegii ei nu s-ar fi putut strânge într-un bar, să bea. În schimb, aceștia sorbeau din sticlele de bere la parterul casei lui Joe, ceea ce o făcu pe Kate să se simtă parțial ușurată, parțial dezamăgită când descoperi că aceasta nu era nici cu mult mai mare, nici într-o stare cu mult mai bună decât a ei.

Închină un pahar cu colegii ei, iar peste două zile părăsi continentul.

„Acum am ocazia să mă reinventez”, își spuse ea. Asemenea unei persoane care nu face prea multe eforturi într-o carieră nepotrivită; care nu face sacrificii când vine vorba despre sarcinile părintești; care nu locuiește într-o casă dărăpănată, lipsită de confort, aflată într-un cartier neprietenos, dintr-un oraș mare și aglomerat – un loc pe care ea îl alesese intenționat în momentul în care plecase la facultate, și pe care nu îl mai părăsise niciodată. Ea rămăsese în Washington și își păstrase postul, deoarece totul se legase din inerție. Nu ea își hotărâse viața; se întâmplase pur și simplu.

Șoferul neamț dădu volumul mai tare: muzică electronică din anii ’80.

— Un curent nou! exclamă el. Îmi place la nebunie!

Bătea tare cu degetele în volan, lovea cu piciorul ambreiajul și clipea ca un nebun, de parcă ar fi luat amfetamine la micul dejun.

Kate îl ignoră pe nebun și admiră peisajele nemțești idilice pe lângă care treceau, dealurile și pădurile dese, grupurile mici de case din piatră, îngrămădite unele într-altele, de parc-ar fi vrut să-și țină de cald, dispuse în sătucuri și înconjurate de pășuni.

Își va reveni. Se va relansa. Cel puțin va deveni o femeie care nu își minte în mod constant soțul în legătură cu adevărata ei meserie și identitate.

•

— Bună, spuse Kate când intră în biroul lui Joe la prima oră a dimineții. Această singură silabă reprezentă introducerea. Îmi pare rău că trebuie să îți spun, dar îmi dau demisia.

Joe își ridică ochii de pe un raport, niște pagini cenușii privind productivitatea, scoase la o imprimantă matricială care se afla, probabil, într-un suport din metal de fabricație sovietică, pe un birou undeva prin America Centrală.

— Soțul meu a primit o ofertă de muncă în Europa. În Luxemburg.

Joe ridică o sprânceană.

— Și m-am gândit să plecăm și noi.

Această explicație semăna mai mult cu o concluzie, dar cel puțin era una sinceră. Kate hotărâse să fie sinceră în timpul acestui proces. Cu excepția unui singur aspect, dacă ar fi apărut în discuție. Era aproape convinsă că va apărea, în cele din urmă.

Joe închise dosarul, a cărui copertă groasă era ornată cu o mulțime de ștampile, semnături și inițiale. Pe partea laterală se afla o clemă din metal. El o închise.

— Ce fel de muncă?

— Dexter se ocupă cu securitatea electronică a băncilor.

Joe încuviință din cap.

— În Luxemburg există o mulțime de bănci, adăugă ea.

Joe schiță un zâmbet.

— Va lucra pentru una.

Kate fu surprinsă de sentimentul de regret care o copleșea. Cu fiecare secundă care trecea, devenea din ce în ce mai convinsă că luase hotărârea greșită, însă trebuia să o onoreze.

— E momentul meu acum, Joe. Fac treaba asta de… nici nu mai știu…

— De mult timp.

Regretul era însoțit de rușine, acel gen de rușine care îi afecta propria mândrie – neputința de a reveni asupra unei decizii greșite, odată luată.

— Da, de mult timp. Și, sincer, m-am plictisit. Sunt cam plictisită de la un timp încoace. Iar pentru Dexter este o mare șansă. Și pentru noi. Să avem parte de aventură.

— N-ai avut parte de suficientă aventură până acum?

— Ca familie. O aventură cu familia.

El dădu scurt din cap.

— De fapt, nu este vorba despre mine. Aproape deloc. Este vorba despre Dexter, despre cariera lui și, poate, despre bani mai mulți, la urma urmei. Și despre a avea o viață diferită.

Joe deschise ușor gura, lăsând să i se vadă dinții gălbui de sub mustața căruntă și deasă, care parcă îi fusese lipită pe fața pământie. Ca să se asorteze, Joe purta, de obicei, costume gri.

— Există vreo șansă să te răzgândești?

În următoarele zile, timp în care Dexter adunase mai multe informații utile, probabil că răspunsul ar fi fost afirmativ. Sau cel puțin posibil. Apoi, în toiul nopții, hotărâtă să ia o decizie, Kate se trezise de-a binelea la ora patru dimineața, se ridicase în capul oaselor în pat și, cuprinsă de agonie, începuse să-și frângă mâinile, încercă să își dea seama ce voia. Își petrecuse cea mai mare parte din viață – dacă nu pe toată – încercând să găsească răspunsul la o altă întrebare: de ce avea cu adevărat nevoie? Însă faptul că încerca să își dea seama ce voia reprezenta o provocare complet diferită pentru ea.

Ajunse la concluzia că ceea ce își dorea în acel moment era să își dea demisia. Să plece pentru totdeauna din acel birou. Să renunțe complet la acea carieră. Să înceapă un capitol nou-nouț – o carte complet nouă – din viața ei, în care ea să fie un alt personaj. Nu că și-ar fi dorit să fie o femeie casnică, fără un scop profesional; însă nu mai voia să fie o femeie care să aibă acea profesie și acel scop.

Prin urmare, în lumina acelei dimineți toride de august, răspunsul ei fu:

— Nu, Joe. Îmi pare rău.

Joe schiță din nou un zâmbet; semăna mai puțin cu un zâmbet și mai mult cu o grimasă. Mina lui se schimbă complet, de la birocratul mediocru care părea a fi de obicei la războinicul demn de milă pe care îl cunoștea ea.

— Știi că vei fi supusă mai multor interogatorii?

Ea încuviință din cap. Cu toate că oamenilor nu le făcea plăcere să vorbească despre demisie, ea era oarecum conștientă că nu va fi niciun proces rapid, niciunul simplu. Știa că nu va mai pune niciodată piciorul în acel biroul, că nu se va mai plimba niciodată în acea clădire centrală. Lucrurile ei personale îi vor fi trimise prin curierat.

— Și vom începe chiar acum. Joe își porni computerul. Închide ușa, te rog, zise el, făcând un gest rapid cu mâna, autoritar și indiferent în același timp, apoi își încleștă fălcile și se încruntă.

•

Ieșiră din hotel și o luară prin labirintul de străzi înguste și pietruite din centrul orașului, înaintând de-a lungul zidurilor cetății medievale. Trecură pe lângă palatul monarhului, pe lângă cafenele cu terase și ajunseră într-o piață mare, unde fermierii își etalaseră pe tarabe mărfuri și flori.

Kate simțea prin talpa subțire a pantofilor fiecare piatră din pavaj. Odinioară își petrecuse mult timp din viață străbătând străzile denivelate ale cartierelor nesigure din orașe necunoscute; odinioară avusese și încălțămintea adecvată. Străbătuse exact aceleași străzi cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Ea recunoscu arcada care unea cele două piețe principale, oprindu-se la capătul dinspre sud și întrebându-se dacă nu cumva urma să nimerească într-o capcană periculoasă. Se aflase pe urmele unui puștan din Texas care, până la urmă, nu făcuse nimic altceva decât să-și cumpere o clătită.

Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, pe vremea când picioarele ei erau mai

rezistente. Va fi nevoită să-și cumpere o colecție nouă de pantofi care să se potrivească cu garderoba ei, care era tot nouă.

Copiii mărșăluiau ascultători în fața părinților, cufundați într-o conversație secretă, specifică băieților, despre frizura Lego. Dexter o luă de mână pe Kate chiar acolo, în inima orașului, într-o piață europeană animată, unde oamenii beau și fumau, râdeau și flirtau. El o gâdilă în palmă cu vârful degetului, invitație ascunsă – o promisiune tainică – a ceva ce urma să se întâmple mai târziu, când vor fi singuri. Kate simți cum se îmbujorează.

Se așezară la masa unei braserii. În mijlocul pieței aglomerate, o trupă formată din zece membri, toți adolescenți, tocmai începuse o cacofonie. Scena îi aducea aminte de nenumăratele orașe mexicane prin care hoinărise cândva: o piațetă mărginită de cafenele și magazine de suvenire, toate generațiile de localnici – de la nou-născuți care gângureau până la bătrâne bârfitoare, care se țineau de braț – adunate în fața unei scene, unde niște amatori cântau prost cântecele preferate ale publicului.

Influența îndepărtată a colonialismului european.

Kate își petrecuse cea mai mare parte din timp în *zócalo* din Oaxaca, care se afla la câteva sute de metri de garsoniera ei, lângă școala de limbi străine unde urma cursuri particulare pentru avansați, învățând să stăpânească dialectele. Se îmbrăca la fel ca restul femeilor, cu fuste lungi din in și bluze țărănești, își lega părul cu basmale, lăsând să se vadă pe ceafă un mic tatuaj fals, reprezentând un fluture. Se amesteca în peisaj, zăbovea pe la cafenele și bea Negra Modelos, folosea plase ca să care produse de la târgul care avea loc pe 20 noiembrie.

Într-o seară, fură alăturate mai multe mese la care se așezară un cuplu german și câțiva americani, plus nelipsiții mexicani care încercau mereu să agațe femei – bărbații de genul acesta aruncau multe săgeți prin întuneric și, din când în când, nimereau ținta – când un individ chipeș, sigur pe sine, îi întrebă dacă putea să stea cu ei. Kate îl mai văzuse și înainte, și încă de multe ori. Știa cine era; toată lumea îl cunoștea. Îl chema Lorenzo Romero.

De aproape, era mai chipeș decât și-l imaginase ea din fotografii. Când se convinse că el venise ca să îi vorbească ei, abia dacă reuși să-și stăpânească încântarea. Respirația îi deveni întretăiată, iar palmele începură să îi transpire. Abia reușea să se concentreze la glumele și aluziile din răspunsurile lui prompte, dar nu avea nicio importanță. Înțelegea ce se petrecea. Când bluza i se desfăcu, ea nu și-o aranjă. Kate îi atinse brațul cu mâna, zăbovind prea mult.

Kate luă o ultimă înghițitură de bere, încercând să pară stăpână pe sine. Apoi se aplecă spre el.

— *Cinqo minutos,* zise ea, făcând semn din cap spre catedrala care se afla în partea de nord a pieței.

El încuviință, își umezi buzele și îi aruncă o privire nerăbdătoare.

I se păru că durează o veșnicie până traversară piața. Copiii și părinții se întorseseră pe la casele lor, în piață rămânând doar adulții tineri, bătrânii și turiștii, un amestec de fum de trabuc și marijuana, cuvinte bolborosite în engleză și clevetelile bunicilor. Pe sub copaci, departe de lumina felinarelor, cuplurile se pipăiau fără rușine.

Lui Kate nu îi venea să creadă că făcea asta. Aşteptă nerăbdătoare în întuneric, pe Independencia, lângă catedrală. El se apropie şi dădu să o sărute.

— *No.* Ea clătină din cap. *No aqui.*

Se îndreptară în tăcere către El Llano, parcul unde cândva se aflase o grădină zoologică şi care acum era un teren abandonat, care ar fi înspăimântat-o pe Kate dacă ar fi fost singură. Însă nu era. Ea îi zâmbi lui Lorenzo şi pătrunse în întuneric. El o urmă – un animal de pradă gata de atac.

Ea inspiră adânc. În sfârşit, sosise momentul. Se ascunse în spatele unui trunchi gros de copac, sub umbra deasă şi îl aşteptă să o urmeze. Îşi vârî mâna în buzunarul hainei largi din pânză.

Când bărbatul îşi făcu apariţia de după trunchi, ea îi împunse stomacul cu ţeava armei şi apăsă pe trăgaci de două ori înainte ca el să îşi dea seama ce se întâmpla. Lorenzo căzu moale la pământ. Ea îl mai împuşcă o dată în cap, ca să fie sigură.

Lorenzo Romero fusese primul om pe care îl omorâse.

3.

– Ai văzut-o? întrebă italianca. Pe americanca nou-venită?

Kate sorbi din *café latte* şi se gândi că n-ar strica puţină zaharină.

Se chinuia să-şi amintească dacă pe italianca respectivă o chema Sonia sau Sophia sau Marcella, cu toate că părea să i se potrivească acest ultim nume. Singurul nume pe care îl reţinuse cu adevărat fu cel al englezoaicei elegante, Claire, care sporovăise preţ de cincisprezece minute, apoi plecase.

Şi-apoi, lui Kate nu îi trecu prin minte că această întrebare i-ar fi putut fi adresată ei, deoarece ea însăşi era o americancă nou-venită.

Rămânând tăcută, Kate privi cu atenţie obiectele de pe masă, căutând zaharina. Pe masă se afla un recipient mic din porţelan cu nişte cuburi de zahăr alb, o zaharniţă mare din sticlă cu zahăr brun – sau mai degrabă maroniu; nu semăna deloc cu cel care se folosea de obicei la negrese, prăjituri pe care Kate le făcuse de doar de două ori în viaţă, cu ocazia strângerii de fonduri pentru şcoală. Mai erau un recipient mic din oţel cu lapte cald şi o carafă din sticlă cu lapte rece.

Mai demult, Kate nu uita niciun nume; mai demult folosea cu religiozitate tehnici mnemonice. Dar nu le mai practicase de ani buni.

Ce bine ar fi dacă oamenii ar purta ecusoane tot timpul.

Într-o cutie din plastic tare se aflau mai multe suporturi de pahare din carton pe care apărea un blazon baroc, care înfăţişa un leu şi steaguri şi, poate, nişte şerpi şi un soare şi o semilună, şi nişte dungi, turnul unui castel, plus litere gotice pe care ea nu le înţelegea, deoarece de unde şedea ea, vedea cu capul în jos aceste litere negre, stilizate. Prin urmare, nici măcar nu ştia ce limbă era aceea.

Pe masă se mai afla un suport din oţel pentru şerveţele, care erau împăturite în triunghiuri şi care erau subţiri şi rezistente în acelaşi timp, fapt care părea imposibil, dar nu era. Deseori se trezea că îi suflă nasul lui Ben cu astfel de şerveţele, care se aflau

peste tot; copilul răcise. Nu găsise acele pachete de șervețele pe care în State le puteai cumpăra practic de la orice magazin mic, stație de benzinărie, magazin din colț, supermarket, cofetărie, stand cu ziare și farmacie. Dacă ai cere șervețele – dacă ai *reușit* să ceri șervețele – femeia cu înfățișare severă din spatele tejghelei probabil ți-ar râde în nas. Toate vânzătoarele aveau o înfățișare severă.

Mai erau un iPhone alb, un iPhone negru și un BlackBerry albastru. Un Blueberry. Kate nu reușise încă să își achiziționeze un telefon mobil local și, în ciuda asigurărilor pe care le primise de la un reprezentant al serviciului clienți din Mumbai, care lucra pentru furnizorul ei de servicii aflat în Colorado, nu exista nici prefix, nici combinație de cifre, nici vreo schimbare la setările de rețea, nimic care i-ar fi permis să primească apeluri sau să sune de pe telefonul ei mobil, model franțuzesc, produs în Taiwan și procurat din Virginia, aici în Europa.

Fusese mai simplu când avusese o echipă de oameni care să se ocupe de aspectele tehnice din viața ei.

Numai zaharină părea să nu fie pe acea masă; nu era nici urmă de zaharină pe nicio masă.

Nu învățase cum se spune *en français* la „zaharină”. Kate formulă în gând o propoziție care s-ar fi tradus astfel: „Aveți ceva ce se pune în cafea, ca zahărul, dar diferit?” Încercă să își amintească dacă substantivul „zahăr” era de genul masculin sau feminin; această diferență ar fi schimbat pronunția pentru cuvântul *different*. Sau nu? Oare cu ce substantiv se acorda adjectivul? Oare cuvântul *different* este adjectiv?

Kate se temea că „Aveți ceva ce se pune în cafea, ca zahărul, dar diferit?” va părea oricum o întrebare idioată, prin urmare, de ce naiba ar mai conta dacă ar pronunța sau nu ultima consoană la *different/differente*? N-avea importanță.

Pe masă se afla o scrumieră, desigur.

— Kate? Italianca se uita la ea. Ai văzut-o? Pe americanca nou-venită?

Kate fu surprinsă când își dădu seama că întrebarea îi era adresată ei.

— Nu.

— Cred că americanca nou-venită nu are copii sau, cel puțin, nu la școala noastră, sau nu este genul de persoană care să îi ducă și aducă de la școală, interveni indianca.

— Corect, zise cealaltă americancă de la masă. Amber, poate? Kelly? Ceva de genul. Dar soțul ei este super-sexy. Genul de bărbat înalt și brunet. Nu, Devi?

Indianca chicoti, acoperindu-și gura cu mâna, și se înroși.

— O, nu știu dacă e sau nu chipeș, asta vă pot spune sigur.

Kate era impresionată de cât de multe cuvinte folosea femeia aceea ca să-și exprime gândurile.

Nu putu să se abțină să nu se gândească ce spuseseră femeile acelea despre ea și Dexter, în urmă cu două săptămâni, când veniseră în prima zi de școală. Ea își plimbă privirea prin acea cafenea ciudată, cu tavan jos, de la subsolul sălii de sport. Sus, copiii luau lecții de tenis de la doi antrenori suedezi care vorbeau engleza și pe care îi chema Nils și Magnus. Unul era foarte înalt, celălalt avea o înălțime medie; ambii puteau fi descriși ca fiind antrenori de tenis suedezi, înalți și blonzi. După câte se părea, toți antrenorii de tenis erau suedezi. Suedia se afla la nouă sute șaizeci și cinci de kilometri

depărtare.

Făceau asta în fiecare miercuri. Sau vor face asta în fiecare miercuri. Sau asta era a doua miercuri când făceau asta, iar planul era să facă asta în fiecare miercuri.

Poate că intraseră deja în rutină, dar nu își dăduse ea seama încă.

— Kate, îmi cer iertare dacă te-am mai întrebat asta, așa că te rog să mă ierți dacă ți se va părea nepoliticos, dar nu îmi mai amintesc dacă te-am mai întrebat cât timp plănuiți să stați în Luxemburg?

Kate se uită la interlocutoarea sa indiancă, apoi la cealaltă americancă și, în cele din urmă, la italiancă.

— Cât timp? se întrebă Kate pentru a suta oară. Habar n-am.

•

— Cât timp vei sta cu familia în Luxemburg? întrebase Adam.

Kate se holbase în oglinda care acoperea un perete al sălii de interogatorii fără ferestre – oficial numită sală de conferință, dar toată lumea știa mai bine – de la etajul șase al sediului central, unde venise cu SUV-ul negru imediat după discuția de o oră avută cu Joe.

Ea își dădu după ureche o șuviță rebelă de păr castaniu. Kate își purtase întotdeauna părul scurt, fiind mai practic și chiar necesar atunci când călătorea în mod regulat. Chiar și după ce încetase să mai călătorească în străinătate, tot ca o mamă muncitoare și plină de griji arăta, așadar, tunsoarea scurtă i se potrivea. În general, nu prea reușea să-și facă programare la coafor, prin urmare, părul ei era mereu puțin cam lung, iar șuvițele, cam rebele. Cum se întâmpla și în acel moment.

Obrajii îi erau fleșcăiți. Kate era înaltă și zveltă – *costelivă,* ar zice unii, nefiind generoși în mod particular, dar preciși în mod indiscutabil – și nu era genul nebunelor care se vedeau grase sau se prefăceau că gândeau asta. Doar obrajii îi avea fleșcăiți, fapt care arăta că nu mâncase bine sau nu făcuse destulă mișcare, o jumătate de kilogram, poate un kilogram în plus.

Pungile de sub ochii ei verzui erau mai evidente în acea zi, la lumina aceea fluorescentă. Nu se odihnise bine – îngrozitor –, iar noaptea trecută fusese una dezastruoasă. Kate arăta în ultimul hal.

Ea oftă.

— Am explicat asta deja, acum două ore.

— Mie nu, zise Adam. Așa că, te rog, mai explică o dată.

Kate își încrucișă picioarele, iar gleznele i se atinseră. Picioarele îi fuseseră unul dintre cele mai bune atuuri ale ei. Deseori dorise să aibă sânii mai mari sau o siluetă în formă de clepsidră. Dar, în cele din urmă, fu nevoită să recunoască faptul că picioarele frumoase reprezentau, în mod ciudat, o parte a corpului pe care bărbații o găseau atrăgătoare. Sânii mari erau, în mod evident, o corvoadă, iar fundul, dacă nu era mic, avea tendința să se transforme în ceva absolut îngrozitor la o femeie de vârsta ei, care nu făcea exerciții fizice prea des și care nu refuza un răsfăț cu înghețată.

Kate nu îl mai văzuse pe individul acesta, Adam, care era genul de fost cadru militar, pregătit oricând de atac. Dar nu era o surpriză. Compania la care lucra folosea zeci de mii de oameni peste tot în lume, plus mii de angajați numai în DC, împrăștiați prin cine

știe câte clădiri. Va întâlni mulți oameni pe care nu îi mai văzuse niciodată.

— Contractul soțului meu este pentru un an. Din câte am înțeles, este o chestie standard.

— Și după un an?

— Sperăm să se prelungească. Și asta este o situație des întâlnită în cazul expatriaților.

— Și dacă nu i se va prelungi contractul?

Ea se uită peste umărul lui Adam în oglinda dublă, în spatele căreia știa că se aflau mai mulți superiori ai ei, care o urmăreau.

— Nu știu.

•

— Băieți!

— Dar a fost Jake. El…

— Băieți!

— Mami, Ben mi-a luat…

— Băieți! Terminați! În secunda asta!

Apoi, în mașină se așternu tăcerea – acea liniște a dimineții după trecerea unei tornade: copaci smulși din rădăcină, ramuri împrăștiate peste tot, țigle luate de pe acoperișuri. Kate inspiră adânc, încercând să se liniștească și să-și relaxeze mâinile pe volan. Nu suporta ciorovăiala.

— Mami, am un nou prieten bun, zise Ben, fără nicio legătură, cu vocea lui cristalină, lipsită de griji. Nu îi păsa că tocmai fusese certat, în urmă cu cincisprezece secunde. Nu avea pică pe mama lui.

— Minunat! Cum îl cheamă?

— Nu știu.

Firește că nu. Copiii știu că n-are importanță numele.

„La următorul sens giratoriu, luați. A doua. Ieșire. Și intrați. Pe autostradă.” GPS-ul îi vorbea lui Kate într-o engleză elevată, spunându-i ce să facă.

— „Intrați. Pe autostradă”, îngână Jake, din spate. „*Intrați. Pe autostradă*”, cu o altă intonație. „*Intrați. Pe autostradă*”. Mami, ce este o *autostradă*?

Existase o vreme când Kate studiase hărțile; îi plăceau foarte mult. Putea conduce oriunde, busola ei internă nu fluctua niciodată, iar memoria ei referitoare la viraje și direcții era impecabilă. Însă cu acel GPS din care se auzea parcă vocea Juliei Andrews și care o anunța de fiecare viraj și pantă a drumului, ea nu mai era nevoită să-și folosească creierul, să-l pună la muncă. Chestia aia semăna cu un calculator: era mai rapid și mai ușor, dar obositor.

Kate sugeră cu o jumătate de gură că nu aveau nevoie de GPS, însă Dexter fusese de neclintit. Nu stătuse niciodată prea bine cu simțul orientării.

— O autostradă este o magistrală, răspunse Kate pe un ton extrem de răbdător, încercând să-și înăbușe criza, să-și ispășească greșeala. Drăgălășenia băieților ei făcea să i se înmoaie inima care, în alte situații, părea inuman de rece. Copiii o făceau să-i fie rușine de ea însăși.

Soarele, care atârna jos, pe cer, o orbi pe moment când își aruncă privirea către sud-

vest, ca să vadă mașinile care intrau în sensul giratoriu.

— Mami, asta este autostrada?

— Nu. Vom intra pe autostradă după ce trecem de sensul giratoriu.

— O, mami, ce este un sens giratoriu?

— Un sens giratoriu, răspunse ea, este un cerc rutier.

Ura sensurile giratorii, care păreau o invitație deschisă la o coliziune laterală. Plus că erau semianarhice. Plus că avea impresia că își legăna în mod constant copiii în scaunele lor și scutura pungile cu alimente din portbagaj. *Buf*! și se răsturnau toate legumele, roșiile se rostogoleau de colo-colo, iar merele „se învinețeau".

În America Latină, străzile erau infernale, iar stilul de condus, mortal. Dar nu îi avusese niciodată pe copii pe bancheta din spate.

— Mami, ce este un cerc rutier?

Cercurile rutiere erau peste tot, o chestie generală. Ca și mânerele de la ferestre, care erau exact la fel, oriunde ar fi mers. Ca și rezervoarele de toaletă care erau încorporate în perete, deasupra closetelor. Ca și întrerupătoarele mari, și balustradele din fier forjat, și gresia exagerat de lustruită de pe jos… Fiecare lucrare și finisaj păreau a fi acordate exclusiv anumitor constructori, care monopolizau piața.

— Acesta este, zise ea, încercând să nu-și iasă din fire din cauza întrebărilor pe care i le punea băiatul. Acesta este un cerc rutier, dragul meu. Iar aici, în Luxemburg, i se spune sens giratoriu.

Ce *faci* cu copiii când ești tot timpul cu ei? În Washington, se ocupase de copii doar în week-end-uri; grădinițele și bonele suportaseră responsabilitățile de zi cu zi legate de îngrijirea copiilor. Pe atunci își dorise să petreacă mai mult timp cu copiii.

Dar acum? Acum erau împreună în fiecare zi după școală, în fiecare seară, în fiecare noapte, în fiecare dimineață și în toate week-end-urile. Cum ar fi trebuit să-i distreze, fără să-și petreacă viața întinsă pe jos, jucându-se cu piese Lego? Fără ca băieții să nu se bată, sau să nu facă o dezordine inimaginabilă, sau să nu o înnebunească?

Acum, că i se îndeplinise dorința, avea unele îndoieli. Aceasta fusese și teama ei cea mai mare.

— Mami, asta este autostrada?

— Da, dragul meu. Aceasta este autostrada.

Becurile de la bord începură să clipească. Computerul de la bord îi trimitea constant mesaje în limba germană, cuvinte incredibil de lungi, care clipeau uneori și pe care ea se chinuia să le ignore. Era o mașină închiriată; nu își făcuseră încă timp să-și cumpere una.

— Mami?

— Da, dragul meu.

— Trebuie să merg la toaletă.

Ea se uită la GPS: mai aveau doi kilometri.

— Ajungem acasă în câteva minute.

Ieși de pe autostradă și intră pe o stradă de lângă triaj, unde erau parcate unele lângă altele câteva trenuri de mare viteză, apoi trecu pe lângă turnul cu ceas din mijlocul gării. Acum știa încotro să o ia. Opri GPS-ul; nu mai avea nevoie de ajutor.

Doar așa putea învăța.

•

— Soțul tău a lucrat acolo timp de patru ani înainte să se mute la bancă? Adam nu își luase ochii de pe hârtii și își ținuse pixul pregătit.

— Corect.

— A plecat cu un an înainte de IPO[1].

— Da.

— Nu pare a fi o mutare prea inteligentă.

— Dexter n-a fost niciodată un strateg financiar prea bun.

— Așa se pare. Și la banca asta cu ce s-a ocupat mai exact?

— S-a ocupat de sistemele de securitate. Sarcina lui era să descopere cum putea fi spart sistemul și să prevină acest lucru.

— Care sistem?

— Conturile. El proteja conturile.

— Adică banii.

— Corect.

Adam părea neîncrezător. Kate știa că atât el, cât și ceilalți îl priveau cu scepticism pe Dexter și mutarea lui la Luxemburg. Însă Kate nu era suspicioasă. Își făcuse temele cu mult timp în urmă, iar Dexter era curat. Tocmai de aceea se căsătorise cu el.

Desigur că ei nu aveau de unde să știe asta. Desigur că se impunea să fie bănuitori. Poate chiar și ea ar fi trebuit să fie bănuitoare. Însă își promisese mai de mult să nu fie.

— Știi ceva despre acest gen de muncă? întrebă Adam.

— Mai nimic.

Adam se holbă la ea, așteptând o explicație. Însă ea nu simți nevoia să dea explicații, nu cu voce tare. Nici măcar nu voia să o rostească pentru ea, în gând. Adevărul gol-goluț era că nu voia să înțeleagă lumea lui Dexter, deoarece nu voia ca el să o înțeleagă pe a ei. *Qui pro quo.* Adam nu era dispus să accepte tăcerea ei.

— De ce?

— Atâta timp cât nu vorbeam despre munca lui, nu trebuia să vorbim despre munca mea.

— Și acum?

Kate se holbă la bărbatul care ședea în fața ei la masă, la acel străin care îi cerea acele detalii personale, întrebări pe care nu și le punea nici măcar ea, răspunsuri pe care nu și le dorea.

— Și acum ce?

— Acum că pleci de la noi, îi vei povesti despre munca ta?

AZI, 10.54 A.M.

Kate face un pas în față și își întinde brațele către femeia aceea. Se îmbrățișează, dar este o îmbrățișare stingheră, precaută; poate pentru că nu vor să-și șifoneze nelipsitele eșarfe sau coafurile perfecte. Sau poate nu.

— Cât mă bucur să te văd, șoptește femeia, încet și sincer, în părul lui Kate. Mă bucur mult.

— Și eu mă bucur, răspunde Kate, la fel de încet, însă mai puțin sincer.

Când se despart, femeia își odihnește mâna pe brațul lui Kate. Gestul pare prietenos. Dar poate fi și unul prin care să o împiedice pe Kate să se miște, făcând-o să rămână pe loc printr-o atingere blândă, dar fermă.

Kate nu își imaginează numai că lumea se uită la ele, dar și suspectează tot. Absolut tot.

— Locuiești aici? În Paris?

— În cea mai mare parte a anului.

— Prin apropiere?

Kate aruncă o privire în direcția apartamentului lor, care se află la câteva străzi depărtare.

— Nu departe, răspunde ea.

— Și în restul anului?

— Vara asta am petrecut-o în Italia. Am închiriat o vilă.

— În Italia? Ce frumos! Unde?

— În sud.

— Pe Coasta Amalfi?

— Prin zonă. Kate nu dă detalii. Dar tu? Unde locuiești în prezent?

— O… Ridică ușor din umeri. Nu m-am stabilit nicăieri. Pe ici, pe colo. Femeia zâmbește. De fapt, zâmbește cu subînțeles.

— Așadar – Kate își flutură mâna înspre străduță, care nu este tocmai Champs-Elysée sau bulevardul St. Germain – ce faci prin partea asta a Parisului?

— Cumpărături.

Femeia ridică o pungă mică, iar Kate observă că poartă pe deget un inel de logodnă cu un diamant mic, dar nu și verigheta de aur pe care o purta altădată. Dispariția verighetei pare a avea logică. Dar apariția inelului este uimitoare.

Dacă această femeie adora un lucru, atunci acela era să meargă la cumpărături în magazine de genul celor de pe rue Jacob: antichități, materiale, articole de mobilier. Cărți cu coperte tari de la anticariat și materiale și articole de mobilier. Kate crezuse că femeia doar juca teatru.

Era imposibil să-ți dai seama dacă se prefăcea sau nu.

— Desigur.

Se privesc îndelung, cu un zâmbet pe buze.

— Hei, știi, mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă. Dexter este în oraș?

Kate încuviințează din cap.

— Ne-am putea întâlni la un pahar în seara asta? Sau să luăm cina împreună?

— Ar fi frumos, răspunde Kate. Îl voi întreba pe Dexter să vedem când are timp. În timp ce vorbește, Kate își dă seama că femeia va insista să îl sune de îndată, prin urmare, adaugă: Însă nu îl pot suna chiar acum.

Ea scotocește prin geantă după telefon, încercând să câștige timp ca să găsească o explicație logică.

— Este la sala de sport.

Este primul lucru care îi vine în minte. Suficient și, probabil, adevărat. În fiecare zi, Dexter merge fie la sala de sport, fie joacă tenis. Slujba lui cu normă întreagă, care implică administrarea investițiilor, este, de fapt, o slujbă cu jumătate de normă.

— Dă-mi numărul tău de telefon.

— Știi ceva? Femeia își înclină capul într-o parte. Ce-ar fi să-mi dai tu numărul tău de telefon?

Își vâră mâna în geantă și scoate un blocnotes învelit în piele și un stilou. Obiecte neprețuite, cumpărate din același butic ca și haina. Femeia aceea venise la Paris și cheltuise o avere la doar câteva străzi de apartamentul lui Kate. Să fie o coincidență oare?

— Nu-mi găsesc încărcătorul, continuă femeia, și n-aș vrea să nu reușim să ne întâlnim din cauză că mi s-a închis telefonul.

Sunt niște aiureli sfruntate, iar lui Kate aproape că îi vine să râdă. Dar este oarecum echitabil. Nu poți să-i porți cuiva ranchiună pentru că minte în vreme ce tu însuți minți, din exact aceleași motive. Kate rostește numărul ei de telefon, iar femeia îl notează. Cu toate că Kate știe prea bine că femeia nu are nevoie să noteze un număr de telefon ca să îl țină minte.

Kate se minunează câtă prefăcătorie există între ele.

— Te sun pe la cinci, bine?

— Minunat.

Se îmbrățișează din nou, apoi își aruncă un zâmbet prefăcut.

Femeia începe să se îndepărteze. Kate se trezește că îi privește posteriorul, care este mai mare ca odinioară; această femeie fusese cândva slabă. Nu cu mult timp în urmă.

Kate se întoarce și o ia în direcția opusă, îndepărtându-se de casă fără niciun alt motiv decât să mărească distanța dintre ea și această femeie. Încearcă din răsputeri să nu se uite înapoi, să nu o urmărească cu privirea. Știe că n-ar trebui. Știe că n-ar putea.

— O, Kate? Femeia vine spre ea fără să se grăbească.

— Da?

— Poți să-i transmiți lui Dexter un mesaj din partea mea? Merge agale și se apropie de Kate.

— Desigur.

— Spune-i, zice ea, când se apropie la un pas de Kate, că a murit Colonelul.

4.

– Așa, zise Kate, ridicându-și privirea de la cărțile de colorat pe care le aranja pe masă în fața băieților. O altă cină în familie într-un alt restaurant modest, aceeași soluție veche de trei săptămâni pe care o foloseau când erau nevoiți să se acomodeze cu un nou stil de viață, într-o altă casă, pe un alt continent. Muncești destul de mult în ultima vreme.

Dexter își ridică sprâncenele, luat prin surprindere de tonul critic – nemulțumit – pe care îl simți în comentariul soției lui.

— Trebuie să rezolv niște chestiuni cât mai urgent.

— Dar lucrurile se vor liniști.

O afirmație pe care Kate o bănui ca fiind contrară realității. Dar voia să îl facă să o respingă. Deși relația dintre ei fusese armonioasă de când se mutaseră, el nu fusese atât de prezent pe cât ar fi sperat ea.

— Nu prea.

— Am crezut că vei reuși să te acomodezi cu noua slujbă. Că vei avea timp să ne ajuți să ne instalăm.

După un tur de trei ore alături de agentul imobiliar, ei aleseseră un apartament generos în centrul vechi al orașului. Mobila închiriată sosise la câteva zile după ce semnaseră contractul de închiriere, apoi se mutară de la hotel. Kate începu să despacheteze valizele hidoase, precum și oalele și cratițele închiriate, prosoapele și așternuturile. Mai aveau de așteptat încă o lună până să sosească transportul celorlalte bunuri ale lor, pe care le trimiseseră cu vaporul.

Kate se așteptase ca Dexter s-o ajute la despachetat, însă nu fusese așa.

— Dexter, mi-ai promis că nu voi fi nevoită să fac toată treaba asta de una singură.

El aruncă o privire plină de subînțeles către copii.

— *Vreau* să te ajut, însă trebuie să și muncesc.

— De ce tocmai acum? De ce imediat?

— Pentru că a trebuit să-mi aranjez urgent biroul. A trebuit să instalez sisteme de securitate. A trebuit să cumpăr aparatură și să angajez electricieni și tâmplari, să le verific activitatea. Am fost nevoit să rezolv de urgență toate astea, deoarece a trebuit să mă apuc de ceva important care se desfășoară acum.

— Ce mai exact? Ce se întâmplă?

— E greu de explicat.

— Poți să încerci?

El oftă.

— Da, pot să încerc. Dar, te rog, nu în seara asta. Bine?

Kate îl privi insistent, dar nu răspunse imediat, cu toate că amândoi știau care va fi răspunsul ei și că acea pauză nu însemna nimic mai mult decât un protest din partea ei. Cu cât tăcea mai mult, cu atât mai înverșunat era protestul.

— Bine, zise ea după câteva secunde. Nu fu un protest prea lung, nici prea tăios. Dar aș vrea să-mi spui măcar cine este clientul tău.

El oftă din nou.

— Katherine, eu…

— Ți-am mai zis: te rog, spune-mi Kate.

El o privi amenințător.

— *Kate,* ți-am explicat deja. Toți din orașul acesta lucrează în domeniul bancar. Nu ar fi bine – ar fi chiar rău – dacă rivalii clientului meu ar afla că a angajat un expert în securitate din State ca să îi analizeze procedurile.

— De ce?

— Este un semn al slăbiciunii, al incertitudinii. Este vorba despre informații pe care concurența le-ar putea folosi împotriva noastră, ca să îi îndepărteze pe clienți, pretinzând că nu suntem îndeajuns de siguri. Nu ar fi bine nici dacă ar afla oamenii care lucrează *la* clientul meu.

— Bine, am înțeles asta. Dar de ce nu poți să-mi spui *mie*?

— Pentru că nu are nicio relevanță, Kat. *Kate*. Numele acestor bănci nu mai au nicio importanță pentru tine acum. Dar, mai devreme sau mai târziu, vei afla, poate, că soțul celei mai bune prietene ale tale lucrează pentru clientul meu. Și poate, după câteva pahare, va deveni mai insistentă: „Haide, Kat, *mie* poți să-mi spui". Atunci vei fi pusă într-o situație stânjenitoare. Și pentru ce? El clătină din cap. N-are niciun rost.

— N-are niciun rost? Să fii sincer cu soția ta?

— Nu, iubito. Nu are niciun rost să îți spun ceva care trebuie să rămână secret. Față de toată lumea. Acesta este marele dezavantaj. Fără a avea și o latură bună.

Secrete. Ce știa Dexter despre păstrarea secretelor?

— Și eu ce să le spun oamenilor?

— Spune-le adevărul: că termenii contractuali îmi interzic să divulg numele clientului meu.

— Și *soției* tale?

— N-o să-i pese nimănui. Întreaga economie se bazează pe discreție.

— Totuși, spuse ea, sună îngrozitor de – nu știu – neconjugal. Ea se minună când își dădu seama că nu se putea abține să nu îl acuze pe Dexter de propriile ei greșeli.

— Va fi bine, zise el. Ai încredere în mine.

•

Dexter conduse Volvo-ul închiriat în jurul ambasadei, în ploaia măruntă, descriind un cerc larg și plin de hopuri – de fapt, nu un cerc, ci un poligon cu cinci laturi inegale, un pentagon diform – în căutarea unui loc de parcare. Găsiră în cele din urmă un loc îngust, sub un castan mare, la baza căruia pământul era acoperit cu frunze și coji. Britanicii îi spun „pocnitori". Atunci când cad, castanele te pocnesc în cap.

În fața gheretei erau șase persoane care se plimbau de colo-colo, așteptând ca paznicii să le facă semn, să le ia lucrurile și să le treacă printr-un aparat de scanat, să îi însoțească prin grădină către mica sală de așteptare care se afla în clădirea consulatului și să îi lase să aștepte cinci, zece, cincisprezece minute.

Kate mai vizitase această ambasadă în urmă cu câțiva ani, dar nu fusese nevoită să aștepte.

Fură chemați. Kate și Dexter intrară în încăperea mică. O fereastră antiglonț forma un perete, iar în spatele ei se afla un bărbat în uniformă.

— Bună dimineața, zise el. Pașapoartele, vă rog.

Își vârâră pașapoartele printr-o fantă. Bărbatul cercetă documentele, apoi verifică în

computer. Preț de un minut sau două, se așternu o tăcere adâncă. Kate auzi ticăitul unui ceas de perete, care se afla în spatele geamului. Bărbatul făcu clic pe maus, mută cursorul și tastă. Kate nu avea niciun motiv să fie agitată, dar era.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule și doamnă Moore?

— Ne-am mutat aici, zise Dexter. Am sosit acum câteva săptămâni.

— Înțeleg.

Ofițerul îl privi în ochi pe Dexter.

— Este vreo problemă? Dexter privea prin geam și încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să facă o grimasă care sugera că ar avea nevoie la toaletă.

— Lucrează vreunul din voi aici, domnule Moore?

— Eu.

Kate simți cum inima începe să-i bată cu putere. Este foarte ușor să te agiți când ești departe de casă și cineva în uniformă are pașaportul tău, în spatele unui geam antiglonț.

Ofițerul aruncă o privire înspre Kate și îi întâlni privirea. Nu reușise să treacă de acea etapă din viața ei când își făcea constant griji în legătură cu secretele ei. Nu îi trecuse niciodată prin minte că cel bănuit ar putea fi soțul ei, și nu ea.

El reveni la Dexter.

— Aveți permis de muncă?

— Da, zise Dexter. Am.

— Nu vă avem în baza noastră de date cu permisul de lucru. Dar guvernul luxemburghez ne va trimite copii ale permiselor de muncă eliberate pentru americani.

Dexter își încrucișă brațele la piept, dar nu spuse nimic.

— Când a fost eliberat?

— Mă scuzați?

— Permisul dumneavoastră de muncă, domnule Moore. Când a fost eliberat?

— Ăăă, nu știu sigur… a fost… de curând.

Cei doi bărbați se priviră îndelung prin geamul gros.

— Trebuie să fie o neînțelegere, invocă Dexter.

— Cu siguranță.

— Aveți nevoie de o copie? A permisului meu de muncă?

— Da.

Kate simți încordarea lui Dexter; era ca un câmp electric.

— Atunci, voi reveni, zise Dexter. Cu o copie. Trebuie să venim amândoi?

— Nu, domnule Moore. Doar dumneavoastră.

•

— Încă ceva, Katherine.

Ea fixase cu privirea masa, încercând să-și descarce conștiința de informațiile confidențiale. Va fi nevoită să treacă prin asta și mâine, și poimâine, și cine știe cât timp, până când cineva va termina de verificat toate dosarele și proiectele și lucrurile ei personale, trecând iar și iar peste aceleași detalii, ca să se asigure că nu mințea.

— Mai ai ceva de adăugat în legătură cu decizia ta de a pleca în urmă cu cinci ani?

Ea se uită la Adam cu o privire sfidătoare. Încercă să nu intre în panică. O imagine

pe care nu reușise să și-o reprime cu o noapte în urmă: era escortată în parcare, dusă într-o dubă fără geamuri la un alt birou, care era, de fapt, un aerodrom, unde se afla un avion particular, era însoțită de două matahale în timpul zborului de la ora nouă, lăsată în fața intrării închisorii din Africa de Nord, unde va fi bătută zilnic timp de o lună, până când va muri din cauza hemoragiei interne fără să apuce să-și mai vadă familia.

— Nu, răspunse ea. Nu cred.

Adam își luă mâinile de pe masă și le așeză pe coapse, adoptând aceeași poziție ca și când s-ar fi pregătit să riposteze fizic.

•

Kate scutură umbrela și o lăsă pe prețul de la intrare ca să se usuce. Butonul pentru mesaje al telefonului clipea. Dar mai întâi trebuia să îi așeze pe copii în fața televizorului, după ce va găsi un canal potrivit în franceză. Trebuia să despacheteze cumpărăturile. Trebuia să înceapă să pregătească cina, folosind aparatura în germană – zecile de butoane ale cuptorului includeau opțiuni precum *Ober-Unterhitze, Inten-sivbacken* și *Schnellaufheizen*. Ei îi plăcea cum sună *Inten-sivbacken,* prin urmare, folosea această opțiune pentru tot ce gătea.

Apoi scăpă din mână o sticlă de nectar de piersici. Aceasta se sparse când căzu pe pardoseala din piatră, împrăștiind peste tot nu numai bucăți mari, cioburi și țăndări de sticlă, ci și picături și băltoace de suc gros și lipicios. Avu nevoie de cincisprezece minute ca să curețe mizeria, în patru labe, cu prosoape de hârtie și bureți și aspiratorul vertical ieftin care venise odată cu mobila închiriată.

Era imposibil de exprimat în cuvinte cât de mult ura ceea ce făcea.

Se scurse o jumătate de oră până când Kate își făcu timp să apese pe butonul pentru mesaje.

„Bună, sunt eu.” Dexter. „Îmi pare rău, dar nu voi ajunge acasă la cină.” Din nou. Devenise un obicei obositor. „Am o întâlnire la ora șase și una la opt. Voi ajunge acasă pe la nouă și jumătate. Sper. Spune-le băieților că îi iubesc.”

Șters.

„Bună, Kate, sunt Karen de la CFAL.” Ce naiba înseamnă CFAL? „Voiam să văd ce mai faci și să te anunț că un alt cuplu de americani tocmai a sosit în oraș.” Cui îi pasă? „Cred că ar trebui să vă cunoașteți.”

•

— Ești sigură? o întrebase Adam.

Kate se străduise să respire normal. Ar putea fi vorba despre evenimentele din Barbados, care nu fuseseră tocmai autorizate. Sau putea fi vorba despre dosarul dispărut despre teroriștii din Salvador, cu care nu avusese nicio legătură. Sau poate că nu era nimic din toate astea, ci doar simplul fapt că Joe nu avea încredere în ea.

Mai degrabă era vorba despre Torres. În ultimii cinci ani, Kate fusese convinsă că Torres va veni să o bântuie. Să se răzbune.

Sau, poate, nu era vorba decât despre protocol.

— Da, răspunse ea. Sunt sigură.

Adam o privi insistent. Ea își găsi curajul să îl privească în ochi. O fricoasă, care ședea în partea cealaltă a mesei. Cinci secunde, zece. Treizeci de secunde de tăcere.

El putea aștepta o veșnicie. Din asta își câștiga traiul.

Dar și ea putea aștepta.

Nu Torres era cel care o bântuia pe Kate, ci apariția neașteptată a femeii. Femeia aceea nevinovată.

— În regulă, atunci, zise în cele din urmă Adam. Se uită la ceas, apoi notă ceva pe blocnotes. Legitimația pe masă.

Kate își desfăcu șnurul de la gât, ezită, apoi așeză legitimația pe masă.

Adam rupse foaia de hârtie. Se ridică în picioare, ocoli masa și se apropie de Kate cu mâna întinsă.

— Aici vei merge mâine-dimineață, la ora nouă.

Kate se uită la foaia de hârtie, nevenindu-i să creadă că acea etapă se încheiase. Lucrurile se termină întotdeauna mai repede decât te-ai aștepta.

Nu va avea loc nicio confruntare. Nu azi, nu aici. Dacă nu azi și nu aici, atunci când? Unde?

— Întreabă de Evan, zise el.

Kate se uită la Adam, încercând să nu pară surprinsă că nu vor vorbi despre Torres.

— Cât va dura toată treaba asta? întrebă, ca să spună și ea ceva, ca să schimbe subiectul, spre marea ei ușurare. Nu era încă prea târziu să o dea în bară. Nu va fi niciodată prea târziu.

— Cel puțin câteva zile. Nu știu cât timp. Ar trebui să-ți rezervi vreo două săptămâni întregi, timp în care vei mai primi salariu. Nu va dura atât de mult, dar vei avea timp să-ți faci un program, care va fi, desigur, cel normal.

— Desigur.

— Asta a fost tot. Adam zâmbi și întinse mâna, de astă dată ca să i-o strângă pe a ei. Nu mai ești angajat al Agenției Naționale de Inteligență. Succes, Katherine!

5.

– Eu sunt Julia, zise femeia. Încântată de cunoștință.

— Eu sunt Katherine. Kate. Se așeză pe unul dintre scaunele de răchită ale cafenelei și se uită la noua americancă, pe care cei de la CFAL i-o vârâseră pe gât. Între timp aflase că era vorba despre „Clubul Femeilor Americane din Luxemburg”, din care făcea și ea parte. Din câte se părea, asta trebuia să faci dacă erai o americancă în Luxemburg.

— Ai reușit să te acomodezi? întrebă Kate.

Se simți ca o impostoare în momentul când îi adresă acea întrebare, pe care și celelalte femei i-o adresaseră ei. Întrebarea implica ideea că cea care o punea se acomodase deja și era în măsură să ofere un sfat sau un ajutor. Kate nici nu voia, nici nu putea să facă asta.

— Da, presupun, răspunse Julia. Dar nu știu să fac nimic din ce ar trebui să fac aici.

Kate încuviință din cap.

— Tu știi ce trebuie să faci?

— Nu. Kate clătină din cap. Dar sunt expertă în asamblarea mobilierului de la Ikea.

La asta chiar că mă pricep. Aici nu există dulapuri în perete.

— Niciunul! zise Julia. Ai dreptate. Clădirile astea vechi au fost construite înainte să apară dulapurile în perete.

— În ultima lună am asamblat birouri și șifoniere. Până și lămpi. Oare de ce este diferită electricitatea de aici de cea din America? Are *vreo* logică?

— Niciuna. Nu se ocupă soțul tău de asta? De asamblatul mobilei?

— Niciodată. Soțul meu nu face nimic altceva decât să muncească. Tot timpul.

— Și al meu.

Amândouă priveau paharele de vin din fața lor, când veni chelnerul și le luă comanda.

— Și, de cât timp ești aici? întrebă Julia.

— De patru săptămâni.

— N-a trecut mult timp.

— Nu, n-a trecut.

Era un chin. Kate voia să se scuze, să se ridice și să plece, să dispară. Acesta era unul dintre numeroasele aspecte legate de viața de expatriat pentru care ea nu se simțea pregătită: să poarte discuții inutile cu străinii.

— Am înțeles că ești din Washington, zise Julia. Trebuie să fie foarte interesant!

Iar conversația asta? Cât de plictisitoare.

Însă Kate era hotărâtă să încerce. Avea nevoie de prieteni și de un stil de viață, și doar astfel puteai să ai parte de ambele: stând la taclale cu străinii. Toți erau străini, pe picior de egalitate în străinătate. Caracteristicile definitorii ale originii tale – familia, școala, experiențele – nu mai contau. Toată lumea începea de la zero; așa stăteau lucrurile. Ședeai alături de un străin și purtai o conversație.

— De fapt, nu sunt din DC, zise Kate. Am locuit acolo cincisprezece ani. Sunt din Bridgeport, Connecticut. Tu? De unde ești?

Chelnerul le aduse salatele.

— Din Chicago. Ai fost vreodată acolo?

— Nu, recunoscu Kate, ușor rușinată. Dexter o tachinase de multe ori pe seama acestui subiect, iar el îi făcuse jocul, și astfel devenise una dintre glumele lor. Kate ura atât de mult orașul Chicago, încât nici nu voia să pună piciorul acolo. Ba chiar refuza să se împrietenească cu cineva din Chicago.

— Păcat, zise Julia, ridicându-și privirea de la pâinea prăjită cu brânză de capră pe care se chinuia să o taie în două – de fapt, încerca să-și împartă întreaga *salade composée* în două. Este un oraș frumos.

În realitate, Kate nu ura deloc orașul Chicago. Pur și simplu nu avusese niciodată ocazia să meargă acolo.

— Poate vei veni în vizită când ne vom întoarce în țară, zise Julia. Când aveți de gând să vă întoarceți acasă?

— Suntem aici pe perioadă nedeterminată.

— Și noi.

— Cu ce se ocupă soțul tău? întrebă Kate.

— Ceva legat de finanțe, dar nu prea înțeleg. Julia o privi insistent pe Kate. Dar al

tău?

— La fel.

— Fiecare se ocupă cu chestii financiare pe care noi nu le înțelegem, nu-i așa?

— Așa se pare.

Pentru asta era Luxemburgul: să faci bani și să eviți taxele.

— Am o vagă idee despre ocupația soțului meu, recunoscu Julia. Se ocupă cu operațiuni valutare. Dar habar n-am ce înseamnă asta. Al tău?

— Este expert în sisteme de securitate, specializat în programe software de tranzacții pentru instituțiile financiare.

Era o replică pe care și-o însușise.

— O! Este foarte, ăă, diferit. Și ce face mai exact?

Kate clătină din cap.

— Sincer, nu prea știu.

Ceea ce știa era faptul că sarcina lui Dexter era să-i împiedice – sau să-i împiedice pe cât posibil – pe hackeri să fure bani în timpul tranzacțiilor electronice. Aceasta devenise oarecum specializarea lui Dexter în ultimii zece ani, trecând de la furnizor de servicii pentru internet la bancă, apoi la o altă bancă, până când, în urmă cu un an, luase hotărârea să înceapă o carieră de consultant liber-profesionist. Apoi treaba cu Luxemburg.

— Unde lucrează? întrebă Julia.

— Are un birou pe bulevardul Royal, lucrează pe cont propriu.

— Cine sunt clienții lui?

Kate se înroși.

— Habar n-am.

Julia chicoti. Kate zâmbi la rândul ei, apoi izbucniră amândouă în râs până când Julia făcu brusc o grimasă.

— Vai, Doamne! zise Julia, dând din mâini de parcă ar fi încercat să-și ia zborul. Tocmai mi-a ieșit vinul pe nas de atât râs. Ahhhh!

După ce se opriră din râs, Julia reluă conversația.

— Și tu? Lucrezi?

— Nu ca angajată. Am grijă de copii, de casă. Aceasta era o altă propoziție pe care Kate o rostise de zeci de ori. Tot nu se putea obișnui; își întoarse privirea când spuse: Dar tu?

— Eu sunt decorator de interioare. *Am fost* decorator de interioare. Nu cred că voi avea ocazia să fac asta și aici. De fapt, nu cred că voi face deloc așa ceva aici.

Kate nu își imaginase niciodată că va lua prânzul cu femei necunoscute care avuseseră meseria de decorator.

— De ce nu?

— Trebuie să cunoști *mulți* oameni înstăriți – aceștia alcătuiesc clientela ta. Plus că trebuie să-i cunoști pe toți comercianții – pe toți cei la care să apelezi pentru ajutor apoi mai sunt magazinele și alți furnizori. Eu nu cunosc pe nimeni aici și nu știu nimic. Nu pot fi decorator de interioare în Luxemburg.

Kate o analiză cu atenție pe această americancă nou-venită. Părul blond îi ajungea

până la umeri – mai mult ca sigur era vopsit de către un profesionist –, era cârlionțat și bogat, tratat cu balsam și aranjat cu grijă; femeia aceasta își dădea toată osteneala. Ochii albaștri erau machiați discret, cu puțină mascara și fard de pleoape, nimic exagerat. Era drăguță, dar nu frumoasă; atrăgătoare, dar nu de natură să intimideze. O idee mai înaltă decât Kate, avea poate 1,75 m, era subțirică peste tot – genul de corp care nu dăduse încă naștere unui copil. Avea treizeci și cinci de ani. Cel puțin.

— De când ești căsătorită, Julia?

— De patru ani.

Kate dădu din cap.

— Știu la ce te gândești, continuă Julia. Căsătorită de patru ani, are treizeci și ceva de ani… unde sunt copiii? Ca să scăpăm de nedumerirea asta, îți spun acum; nu pot.

— O! Kate ajunsese să realizeze că atunci când venea vorba despre fertilitatea lor, femeile americane erau destul de directe. Îmi pare rău.

— Și mie. Dar asta-i viața, nu? Viața îți mai dă și câte o palmă.

— Bănuiesc că da.

— Oricum, ne gândim și la adopție. Din moment ce nu ceasul biologic este problema, am hotărât să așteptăm până vom împlini patruzeci de ani. Anii aceștia îi vom petrece bucurându-ne de viață, în timp ce Bill se îmbogățește. Apoi ne vom liniști și vom avea grijă de copii.

Kate fu uluită de această limbuție excesivă. Oamenii care erau prea sociabili o făceau să devină bănuitoare. Nu se putu abține să nu se gândească la faptul că toată acea vorbărie ascundea, de fapt, niște minciuni. Și, cu cât era mai detaliată latura exterioară, cu atât mai convinsă era că totul nu era decât o prefăcătorie.

Julia o puse în alertă pe Kate. Cu toate astea, trebuia să admită că femeia avea un aer plăcut.

— Pare o idee bună.

— Nu-i așa? Julia sorbi din vin. Și cu ce te-ai ocupat acasă?

— Cercetare pentru guvern. Argumentații despre comerț internațional, dezvoltare, genul acesta de muncă.

— Trebuie să fi fost interesant.

— Uneori, zise Kate. Alteori era *oribil*.

Râseră din nou, mai luară o înghițitură de vin și își dădură seama că paharele lor erau aproape goale.

— *Monsieur*! strigă Julia unui chelner care trecea pe-acolo. *Encore du vin, s'il vous plaît*? Accentul ei franțuzesc era îngrozitor. Nici măcar nu puteai fi sigur că vorbea în franceză.

Chelnerul păru confuz. Kate își dădu seama că bărbatul încerca să înțeleagă propoziția Juliei, cu toate acele vocale pronunțate exagerat. În cele din urmă, reuși să înțeleagă.

— *Oui, madame*.

Reveni cu o sticlă de riesling.

— Ce zici? întrebă Julia. Încă puțin vin?

— N-ar trebui. Nu ne-a venit încă mâncarea.

Julia mâncase exact o jumătate din salată, apoi lăsase jos furculița. Kate era impresionată de acea disciplină riguroasă.

— Nu-ți face griji. *Pour elle aussi,* îi spuse Julia chelnerului. După ce chelnerul se îndepărtă, Kate zise:

— Vorbești foarte bine franceză.

— Mulțumesc pentru amabilitate, dar nu este adevărat, spuse Julia. Am un accent îngrozitor. Blestemul din Midwest. Nu părea a fi originară din Midwest. Pe de altă parte însă, accentele începeau să dispară treptat în toată America. În douăzeci de ani, toată lumea, de pretutindeni, va vorbi la fel.

— Dar am învățat cuvinte. Julia își ridică paharul și îl îndreptă către Kate. *Á ta santé*! zise Julia, și ciocniră. Și *á nouvelles amies*.

Kate o privi pe femeia aceea îmbujorată, ai cărei ochi sclipeau din cauza vinului.

— Pentru noi prietenii! spuse Kate.

•

Kate miji ochii în lumina puternică a soarelui când zări silueta soțului ei, care înainta târșâindu-și picioarele pe aleea acoperită cu pietriș.

— Ce cauți aici? întrebă ea.

Nu prea îl văzuseră pe Dexter în ultima săptămână. Și în puținul timp în care îl văzuseră, acesta fusese distras și distant. Kate se bucură să îl vadă acolo. Era chiar încântată că venise la un eveniment atât de neinteresant.

— Este o zi mai ușoară, zise Dexter, aplecându-se și sărutând-o scurt pe buze.

Lui Kate îi displăcea acel sărut superficial și inutil, însă nu își făcuse niciodată curaj să-i spună lui Dexter să înceteze. Știa că îi va fi foarte greu să își exprime repulsia și îi era teamă că va părea neiubitoare, în ciuda părerii ei că acel sărut superficial nu reprezenta un semn de afecțiune. Prin urmare, nu spuse nimic și îl sărută și ea scurt pe buze.

— M-am gândit să vin să văd ce faceți tu și copiii după școală.

Își plimbă privirea prin locul de joacă, care era format dintr-o corabie mare de pirați și un tobogan închis, care semăna cu un tobogan cu apă, fără apă. Jake era undeva în interiorul acelei structuri; Ben se furișa într-o parte a corăbiei, aproape complet vizibil, nereușind să își înăbușe chicotelile.

În urmă cu o jumătate de oră, după câteva zile de ciorovăială continuă, Jake îl lovise pe Ben, acesta din urmă ripostase trăgându-l de păr pe Jake și amândoi băieții sfârșiseră prin a țipa și a plânge. Aveau nevoie de o pauză, acolo, în public. Ca să îi pedepsească, Kate îi despărțise și îi obligase să stea turcește lângă copaci, pe frunzele căzute. Băieților le era frică de pădure, iar Kate se simțise îngrozitor, însă fusese o pauză bine-venită. Băieții se cumințiseră.

— E o chestiune de rutină, zise Kate. Ședea la o masă de metal dintr-o cafenea, cu o ceașcă de cafea în față și cu o sticlă de apă pregătită pentru momentul în care, inevitabil, băieții vor veni și vor spune: „Mi-e sete”. Avea cartea de gramatică a limbii franceze deschisă la prima pagină.

Dexter privi cum băieții se furișează în tăcere.

— Ce fac?

Kate încercă să nu tresară atunci când murmură:

— Se joacă de-a spionii. Nu voia să dea explicații despre acel joc pe care îl inventase.

— Poftim?

— Spioni, zise ea mai tare. Se joacă de-a spionii. Este un joc pe care l-am inventat eu.

În mod ciudat, el păru că se încordează. Apoi încercă să zâmbească și întrebă:

— Și cum funcționează?

— Vezi șervețelele acelea care le ies din buzunarele din spate? Găsise o altă întrebuințare pentru șervețelele acelea triunghiulare. Avea de gând să scrie și o carte: *101 întrebuințări pentru șervețele triunghiulare*. Obții un punct dacă reușești să șterpelești șervețelul din buzunarul celuilalt, furișându-te prin spatele rivalului tău. Trebuie să ai răbdare, să fii atent și precaut.

Dexter privi în jurul lui, zâmbind.

— Pare interesant.

Soarele se afla jos, pe cerul sudic, lăsând impresia de iarnă, cu toate că era doar septembrie. Era o zi destul de caldă, iar copiii alergau de colo colo în tricouri. Însă soarele care se afla jos, pe cer, prevestea altceva. Kate știa că până la asfințit, vremea se va schimba în rău; întotdeauna se întâmpla asta.

Înainte să îi ia pe copii de la școală, ea își petrecuse ziua singură, ocupându-se de anumite sarcini domestice: spălase haine și le întinsese la uscat, făcuse cumpărături, spălase baia. Faianța din băi și din bucătărie era pătată în mod constant de mineralele din apa grea, fapt care făcea ca încăperile să semene cu o stație polară abandonată. Avea nevoie de soluție de decalcifiere, sau înălbitor, sau poate de ambele. Prin urmare, se dusese la *hypermarché* – un magazin cu mult mai mare decât un *supermaket* normal, încât i se spunea *hipermarket* – doar ca să descopere că toate etichetele erau în franceză sau în germană și că ea nu învățase aceste cuvinte în timpul lecțiilor de inițiere și că nu le va învăța niciodată la cursurile de la Berlitz la care mergea de două ori pe săptămână.

Kate se întoarse acasă ca să-și ia dicționarul de buzunar, apoi revenise la magazin, înfruntând un ambuteiaj provocat de câteva zeci de tractoare parcate în mijlocul străzii: lăptari care protestau. Nemulțumiți din cauza vacilor; vaci nebune. Sau nemulțumiți din cauza taxelor; cu siguranță despre asta era vorba. Toată lumea de pretutindeni era nemulțumită din cauza taxelor. Taxele aveau nevoie de publicitate.

Una peste alta, dură două ore ca să cumpere un produs de curățat care costa patru euro.

Nu își putu explica acea situație; nu se putea plânge. Nu era nevoită să se plângă despre viața ei, nu încă. Probabil, niciodată. Își dorise o astfel de viață, îi mărturisise soțului ei că era fericită. Nu putea să se plângă.

— Da, zise ea, nu-i chiar atât de rău.

•

Kate fusese un candidat perfect: alesese să urmeze cursurile facultății din DC, care se potrivea cu interesul pentru serviciul public. Studia atât științele politice, cât și limba spaniolă, într-o perioadă în care cea mai serioasă amenințare străină era în America Latină, iar cele mai importante informații secrete veneau din partea de sud a graniței. Îi

muriseră ambii părinți, iar ea nu avea nicio legătură apropiată cu ceilalți membri ai familiei, de fapt cu nimeni. Mai mult, știa cum să folosească o armă: tatăl ei fusese vânător, iar ea trăsese prima oară cu un Remington la vârsta de unsprezece ani.

Se potrivea perfect acelei meserii. Singurul ei defect era că nu avea un simț patriotic foarte dezvoltat. Se simțise trădată de propria țară din cauza faptului că aceasta îi abandonase pe părinții ei, care fuseseră lăsați să moară pur și simplu doar pentru că erau săraci. Capitalismul era nemilos. Măsurile de siguranță socială ale Americii erau dureros de insuficiente, iar rezultatele, inumane, barbare. După decenii de hegemonie republicană, societatea devenea mai stratificată. Bill Clinton nu realizase nimic, în afară de a răspândi în lumea largă cuvântul „speranță".

Dar îi era ușor să-și păstreze temerile doar pentru ea, așa cum o făcuse întotdeauna. Nu îi trimisese niciodată o plângere senatorului, nici nu scrisese vreun articol critic. Nu ținuse niciodată vreo pancartă ca să-și arate solidaritatea cu vreun sindicat aflat în grevă, nici nu luase parte la vreun protest. Era pe la începutul anilor '90. Nu exista nicio frământare socială care să te influențeze și să-ți schimbe modul de a gândi.

În primăvara celui de-al treilea an de facultate, Kate fusese invitată la un pahar de vin unde venise și un profesor de relații internaționale, cadru universitar de-o viață, despre care Kate aflase, în cele din urmă, că era și agent de recrutare – o activitate neoficială prin care identifica studenții care aveau stofă de ofițeri. O săptămână mai târziu, băură o cafea împreună la cantina campusului, iar profesorul o invită la o întâlnire în biroul său. Un reprezentant al guvernului recruta stagiari, îi spusese el. Deși preferau licențiați, uneori luau în considerare și studenți foarte bine pregătiți.

Kate părea să se încadreze perfect în standardele acestor agenți de recrutare, și chiar așa era. Și, din câte se părea, CIA-ul era perfect pentru Kate. Viața ei fusese un șir lung de dezamăgiri întrerupt de crâmpeie de potențial. Avea nevoie de ceva important care să umple acel gol imens, care să o ajute să-și folosească potențialul într-o anumită direcție. Era sedusă de caracterul romantic al situației; se simțea însuflețită de nemărginirea oportunităților.

Prin urmare, acceptă – cu degetele încrucișate ușor la spate – îndoctrinarea. Acceptă faptul că juca un rol important într-o misiune crucială împotriva dușmanilor periculoși. Era adevărat că America, imperfectă cum era, nu suferea comparație cu Cuba sau Nicaragua sau Chile, cu atât mai puțin cu o Uniune Sovietică dezbinată sau cu o Chină greoaie sau chiar cu țările democratice din vestul Europei, care băteau pasul pe loc și erau ineficiente. Statele Unite rămăseseră singura superputere din lume, și toată lumea dorește să joace în ligă. Sau aproape toată lumea.

Kate fu primită în sânul noii familii de la Directoratul Operații, care era foarte unită și atotcuprinzătoare și care era formată din oameni ca ea, oameni deștepți și ambițioși, cu capacități discutabile când venea vorba despre relații intime. Îi plăcea acolo, cu toate că anumite aspecte ale meseriei o făceau să se trezească brusc în toiul nopții, transpirată. Avansă în Serviciul Clandestin.

Apoi, reuși cumva să-i facă lui Dexter loc în viața ei. Și nu după mult timp, copiilor. Pe măsură ce în viața lui Kate apărea această nouă familie – această familie adevărată –, secretele începură să devină o problemă, un disconfort supărător, o suferință a

psihicului. Se văzu nevoită să lase deoparte vechea viață, cea fabricată, cea în care nu existau sentimente de dragoste. Avea nevoie de Agenție din ce în ce mai puțin. Avea nevoie de soț și de copii din ce în ce mai mult.

Începu să își sacrifice vechea identitate în favoarea celei noi. În fond și la urma urmei, cu toții avem nevoie de o viață nouă.

6.

– E ca și cum am fi în anul întâi de facultate, nu?

Dexter scuipă surplusul de pastă de dinți.

— Ce vrei să spui?

Kate își privi soțul în oglinda formată din trei părți, fiecare îndreptată într-o altă direcție, surprinzând imagini împrăștiate și adunându-le într-un întreg format din bucăți. Baie în stil cubist.

— Întâlnești oameni noi, încerci să-ți dai seama cine îți va fi prieten, cine îți va fi dușman, cine va fi ratatul pe care încerci să îl eviți la petreceri. Periuța de dinți îi atârna într-un colț al gurii, iar ea o mută. Îți imaginezi pe unde te vei plimba, de unde îți vei cumpăra cafeaua, pe unde îți vei pierde timpul. Cu toții ne aflăm în aceeași situație, practic, ne căutăm fiecare drumul nostru, împreună.

— Chiar că seamănă cu viața de student, zise Dexter. Dar viața mea nu este așa. Îmi petrec tot timpul singur, holbându-mă la un ecran. Luă în căușul palmei apă și își clăti gura; era un bărbat ordonat și îngrijit, un coleg de cameră politicos. Nu stau la taclale cu noii prieteni.

Kate scuipă, apoi își clăti gura cu apă.

— Știi că azi nu am vorbit practic cu nimeni? Doar când mi-am comandat un sendviș de la brutărie. „Un petit pain jambon-fromage, merci.” Atât am spus. El repetă propoziția, pocnind din degete. Zece silabe. Adresate unui străin.

Nici Kate nu își făcuse prieteni. Îi știa după nume pe unii, dar nu putea spune că îi erau prieteni. Însă acum, că Dexter își strigase singurătatea, i se părea ridicol să facă la fel.

— Am luat prânzul cu o femeie azi, zise ea. Julia. Ni s-a aranjat un fel de întâlnire pe nevăzute.

Kate așeză crema împotriva ridurilor în dulăpior, lângă o sticluță de parfum decorativă, din cristal. Ultima oară când se parfumase era studentă. Primise cadou de Sfântul Valentin o sticluță de parfum de la un admirator. De obicei, parfumurile erau interzise în breasla ei; puteau fi remarcate, identificate, memorate și detectate. Nu doreai să se întâmple asta.

— E din Chicago, ca să vezi.

Dexter îi surprinse privirea lui Kate în oglindă.

— Ești sigură că poți fi prietenă cu ea, Kat?

Nu rata nicio ocazie să nu glumească pe acest subiect, cu toate că de astă dată nu păru să fie la fel de vesel. Gluma lui, la fel ca și majoritatea săruturilor lui, devenise

superficială.

— Voi încerca. Ea mirosi parfumul din sticluță – acesta era un cadou de Sfântul Valentin de la soț. Poate va începe să îl folosească, mai ales că acum îi era îngăduit. Dexter?

— Mmm?

— Ai putea să nu-mi mai spui Kat? Sau Katherine? Aici vreau să fiu Kate.

— Scuze, mereu uit. El o sărută pe buze, având gust de mentă. Îmi va lua ceva timp până mă voi obișnui cu noua mea soție.

Acel sărut nu fu unul superficial. El își așeză mâna pe talia ei, pe elasticul lenjeriei intime.

— Chicago, zici?

El chicoti, apoi își mută buzele pe gâtul ei, iar mâna pe coapsă.

Mult mai târziu, Kate realiză că Chicago ar fi trebui să fie primul ei indiciu.

•

De ce nu îi spusese adevărul lui Dexter?

La începutul relației lor, din motive evidente, ar fi fost ridicol să îi mărturisească ceva. Nu ar fi avut niciun rost, cel puțin până când s-ar fi căsătorit. Dar mai târziu?

Ea se uită la el. Dexter avea o carte în mână, ca de obicei. Soțul ei era un cititor înrăit – reviste tehnice, jurnale financiare și cărți de nonficțiune, dar și, surprinzător, niște romane polițiste englezești pe care Kate le considera a fi destinate femeilor. Pe noptiera lui exista mereu un vraf de cărți, care reprezenta și singura dezordine din viața lui de altfel ordonată și liniștită.

Ce o determinase să păstreze secretul? După ce se căsătoriseră, după ce veniseră pe lume copiii? Chiar și după ce încetase să mai fie agent secret?

Nu doar pentru a respecta protocolul, cu toate că nu putea înlătura nici această variantă. Putea fi doar din simplul motiv că nu voia să admită că îl mințise în tot acest timp? Cu cât amâna mai mult să spună adevărul, cu atât mai greu îi era să înceapă discuția. „Dexter, ar zice ea, vreau să-ți spun ceva.” Dumnezeule, va fi îngrozitor!

Pe lângă asta, nu voia să îi mărturisească lui Dexter toate lucrurile pe care le făcuse, genul de fapte pe care era în continuare capabilă să le facă. Dacă nu îi putea spune tot adevărul, atunci nu era dispusă să îi mărturisească nimic. Asta părea a fi mai rău. Și, din moment ce partea cea mai rea a întregii povești era dimineața din New York, motivul pentru care luase totul sfârșit, povestea ei nu ar fi completă – nu ar avea logică – dacă nu i-ar explica ce se întâmplase. Povestea ei nu ar fi ușor de susținut fără această explicație.

Trebuia însă să admită că, într-o oarecare măsură, comportamentul ei discret se datora și faptului că ascundea ceva, doar pentru ea. Dacă nu îi spunea adevărul lui Dexter, avea posibilitatea să se întoarcă la vechea ei viață. Putea să fie din nou agent secret. Putea fi acea persoană capabilă să ascundă cele mai mari secrete față de oricine, inclusiv față de soțul ei. Pentru totdeauna.

•

Kate se prezentă în apartamentul hotelului din Penn Quarter la ora nouă dimineața, așa cum i se ordonase. Se așezase în fața unui blocnotes cu foi galbene, a unui pix Bic și

a unui bărbat de vârstă mijlocie, cu o atitudine înțelegătoare, pe nume Evan, care timp de opt ore o interogă despre fiecare operațiune la care luase parte, despre fiecare incursiune pe care o făcuse, despre fiecare pistă pe care nu reușise să o urmeze.

Era deja supusă unor astfel de interogatorii de trei zile, când Evan o întrebă:

— Și Sarajevo?

Vorbiseră deja despre tot ce ar fi putut ea omite să raporteze legat de misiunile la care luase parte – adresa birourilor, numele atașaților, descrierea iubitelor. Apoi trecuseră la evenimente mai puțin importante. Primele ei misiuni de pregătire în Europa: cum livrase un pachet într-un *palazzo* transformat de lângă Campo dei Fiori; cum negociase cu un naționalist basc în San Sebastien; cum urmărise un informator pe străzile pietruite și prin băncile private din Luxemburg.

Iar acum, din câte se părea, urmau să discute despre evenimente inexistente.

— N-am fost niciodată în Sarajevo, răspunse ea.

— Nici măcar o dată?

— Nu.

— Dar soțul tău a fost. De curând. Evan își ridică privirea de la foaia galbenă plină de mâzgăliturі, cuvinte subliniate, X-uri și săgeți. De ce?

Nimeni nu vrea să recunoască faptul că habar nu are pe unde umblă soțul, ce obiceiuri și înclinații are. Kate nu voia să vorbească despre călătoriile soțului ei în străinătate. Nu vedea cum puteau fi relevante pentru cariera ei.

— Nu știu, zise ea, încercând să pară – să fie – indiferentă. În interes de serviciu.

•

Corespondența începu să sosească; schimbarea adresei și e-mailurile trimise își făcuseră efectul. Kate deschise un plic din partea guvernului Statelor Unite în care se afla un cec care acoperea zilele de concediu care îi mai rămăseseră. Contractul de închiriere a casei lor din DC, pe care, din nefericire, nu reușiseră să o închirieze decât la un preț puțin mai scăzut decât rata ipotecii. Mai erau niște plicuri neimportante: o reclamă a unui centru de sănătate dintr-o suburbie a Virginiei, o invitație de la un club de lectură – oare cluburile de lectură existau cu adevărat?

Nu primise încă niciun fel de corespondență de la banca lui Dexter, din care sperase să afle numele angajatorului lui. Dar, probabil, nici nu ar trebui să primească ceva: era liber-profesionist, nu angajat. Avea un birou unde primea corespondența de afaceri. Era ușor bănuitoare – cine n-ar fi? –, însă își reaminti clauza pe care și-o impusese ea însăși în momentul jurămintelor de nuntă: să nu îl cerceteze niciodată pe soțul său.

Și asta pentru că îl cercetase deja, desigur, pe Dexter înainte să se căsătorească. În detaliu și nu o singură dată. Prima oară fusese imediat după ce se cunoscuseră, la târgul Dupont Circle, când ajunseseră amândoi în același timp la o ladă cu produse. Era o dimineață frumoasă de vară, un moment plăcut al zilei; amândoi erau stimulați de endorfine în urma exercițiului de dimineață – asta se întâmpla pe vremea când Dexter alerga, iar Kate mergea regulat cu bicicleta, o pasiune care nu durase –, prin urmare, erau amândoi neobișnuit de relaxați. În drum spre apartamentele lor, care se dovediră a fi la doar câteva străzi depărtare, se opriră la o cafea într-o librărie din apropiere, încărcați de sacoșe cu fructe și legume. Fusese o întâlnire salutară; suspicios de salutară.

Kate se întrebase dacă nu era cumva o capcană. Ședea la computer în fața bovindoului de la ultimul etaj al casei din cărămidă galbenă, printre scâncetele înăbușite ale unui nou-născut care răsunau din apartamentul de jos. Se conectă la server și căută diverșii Dexter Moore din America până când îl găsi pe cel care o interesa. Îi verifică codul numeric personal în mai multe baze de date: cea a facultății, a Serviciului Public Comunitar și a Departamentului de Educație din Arkansas, cazierul tatălui său – atac deosebit de grav în Memphis –, precum și trecutul militar al fratelui său mai mare, ucis în Bosnia.

După o oră de cercetări, fu mulțumită: acest Dexter Moore era un cetățean model. Ea luă telefonul, formă numărul și îl invită la un film. Săptămâna viitoare avea să fie plecată din oraș pentru o lună – poate pentru mai mult timp – în Guatemala, în nordul junglei.

Doi ani mai târziu, ea săpă și mai adânc, scoțând la iveală desfășurătoare telefonice și extrase bancare, apoi scoase pe ascuns un set de amprente pe care le verifică în baza de date a CIA-ului. Își confirmă încă o dată că Dexter era cel care pretindea că este, un om direct și fără pată.

Acceptase deja cererea lui în căsătorie.

Asta se întâmpla în urmă cu șase ani. Abia atunci începuse să scape de acel sentiment de neîncredere pe care îl avea față de oameni și să creadă în puritatea vieții. O credință pe care și-o pierduse cu mult timp în urmă, în adolescență, din cauza nenumăratelor nenorociri care se abătuseră asupra familiei sale.

Atunci crezuse – voise să creadă, simțise nevoia să creadă – că va putea lăsa cinismul deoparte ca să se mărite cu acel bărbat și să ducă o viață cât de cât normală. Mulțumită de rezultatele cercetărilor ei, își promisese să nu repete acest lucru.

Chiar și în momentul respectiv realiza că fusese un act de ignoranță voit; poate că, în toți acești ani, se amăgise singură.

— Ben, zise ea, făcându-i semn să se oprească băiatului ei mai mic, care se îndrepta în fugă înspre locul de joacă.

— Ce-i?

— Vino aici! Ea își deschise brațele, iar băiatul se lipi de ea, cuprinzându-i coapsele cu brațele subțirele. Te iubesc, zise ea.

— Și eu, mami, dar acum trebuie să plec. Pa, pa! Te iubesc! Pa!

Se prea poate să se fi amăgit, dar avea nevoie de așa ceva.

•

Kate nu se putu abține. Scotoci prin cartotecă, răsfoind repede extrasele cărților de credit și polițele de asigurare, precum și facturile vechi de utilități. Nimic. Apoi adoptă o altă metodă, mai lentă, începând să scoată fiecare dosar din sertarul de sus, răsfoind fiecare foaie de hârtie, punând deoparte manualele de utilizare pentru *routere* și pentru drivere externe, precum și pentru sisteme stereo pe care știa sigur că le lăsase în Washington.

Își turnă o cană de cafea și începu să cotrobăie prin sertarul de jos, începând din spate. Dădu peste un dosar din hârtie, cu o etichetă îndoită și ruptă pe care scria: „Refinanțare ipotecă”. Înăuntru, în spatele formularului pentru credit ipotecar la

domiciliu și în fața bilanțului, îl găsi, în cele din urmă: contractul de prestări servicii încheiat între Dexter Moore și Banca Europeană Continentală.

Kate citi de două ori paginile pline cu termeni juridici. Nu găsi nimic care să-i atragă atenția.

Preț de o secundă se înfurie pe Dexter că ascunsese contractul de ea. Dar, desigur, așa era normal să facă dacă voia ca ea să nu afle numele băncii.

Prin urmare, îl iertă. Se mustră pentru că îl bănuise, pentru că își vârâse nasul peste tot. Pentru lucrurile pe care promisese că nu le va face, pentru sentimentele pe care promisese că nu le va avea.

Apoi, după ce se căi, se duse la școală după copii.

•

— Mi-am pierdut ambii părinți, zise Kate. Noi, eu și sora mea, i-am îngropat unul după altul.

— Dumnezeule! zise Julia. Și sora ta unde este acum?

— Hartford, cred. Poate New London. Nu ținem legătura.

— V-ați certat?

— Nu tocmai, răspunse Kate. Emily are probleme cu băutura. Se mai și droghează.

— Of.

— Când părinții mei s-au îmbolnăvit, nu prea am mai avut parte de atenție. Sau de bani. Părinții mei erau prea tineri pentru programul de asigurare medicală *Medicare,* iar fabrica unde muncea tata s-a închis – un fabricant de electronice –, prin urmare, când s-au îmbolnăvit, amândoi munceau cu jumătate de normă, având o asigurare de sănătate aproape inexistentă. Mai precis, erau terminați. Au avut parte de un tratament inuman.

— De aceea te-ai mutat în străinătate?

— Nu. Ne aflăm aici pentru experiență. Bănuiesc însă că am anumite resentimente. Deși nu știu dacă „resentiment” ar fi termenul potrivit. Dezamăgire, poate? Să nu mă înțelegi greșit: iubesc America. Dar nu tot ce e legat de ea. În consecință, sora mea a căzut victimă nenorocirilor care s-au abătut asupra familiei noastre, afundându-se tot mai mult în acest abis.

În vreme ce Emily își găsise alinarea în băutură și în droguri, Kate se izolase, devenind independentă și distantă, și se îngropase în muncă. Începuse, de asemenea, să își însușească acel rol care avea să-i definească viața de adult, și anume acela de martiră. Ea era cea care avea grijă de ele, cea care câștiga bine *și* care îndeplinea toate sarcinile gospodărești. Câte sacrificii; câtă suferință! Kate nu își dăduse niciodată seama că îi plăcuse acea latură a sa decât în momentul în care aceasta dispăruse.

— În cele din urmă, a trebuit să renunț să mai am grijă de Emily. Devenise o cauză pierdută.

— Cum de ai încetat să mai vorbești cu sora ta?

— Ea nu prea era comunicativă. După ce au murit părinții noștri, nefiind apropiate de nicio altă rudă a noastră, nu am mai fost *nevoite* să discutăm despre alte probleme. Mi-a fost ușor să nu o mai sun deloc.

Nu era adevărat. Kate păstrase legătura cu Emily mai mulți ani la rând după moartea părinților lor, pe toată perioada studiilor sale și a decăderii treptate a lui Emily. Însă

când Kate se angajă la Agenție, păstrarea legăturii cu Emily ar fi însemnat nu numai o încercare personală, ci și un handicap profesional. O responsabilitate care ar fi putut fi folosită împotriva ei. Kate își dăduse seama că trebuia să îndepărteze acel sentiment de compasiune care o copleșea, trebuia să scape de el, așa cum scapi de niște haine zdrențuite și murdare, care nu mai pot fi curățate sau reparate și trebuie aruncate la gunoi.

În primul an petrecut în cadrul Agenției, primise vești de la Emily, mesaje la care nu răspunsese. Apoi nu mai auzise nimic de ea vreme de zece ani, până în momentul în care Emily avusese nevoie de cineva care să-i plătească cauțiunea ca să iasă din închisoare. Însă Kate, fiind plecată în El Salvador, nu o putuse ajuta. După ce revenise în State, nu dorise să o ajute.

— Apoi familia lui Dexter, continuă Kate. Mama lui, Louise, a murit, iar tatăl lui s-a recăsătorit cu o femeie îngrozitoare. Și fratele lui a murit.

— Fratele lui? Groaznic.

— Îl chema Daniel. Era mai mare decât Dexter; de fapt, se născuse când părinții, Andre și Louis, erau foarte tineri. Daniel s-a înrolat pe la sfârșitul anilor ’80. Ceva mai târziu, el a părăsit oficial Marina și a ajuns neoficial în Balcani, drept unul dintre aceizișiconsilieri pe probleme militare, pe care acum îi numim „liber-profesioniști”. Însă Daniel a fost, de fapt, un mercenar.

— O!

— Trupul lui a fost descoperit pe o alee din Dubrovnik.

— Dumnezeule! zise Julia, pe un ton ferm. Părea surprinzător de nesurprinsă; sau, invers, era atât de șocată, încât încremenise. Kate nu reuși să-și dea seama care dintre ele.

— Da. Oricum, continuă Kate, schimbând subiectul, acesta a fost, probabil, un răspuns mai detaliat decât te-ai fi așteptat la întrebarea „Îți e dor de familia ta?”

•

După ce Kate îi relată saga familiei sale, Julia îi povesti cum îl cunoscuse pe Bill. Își donase serviciile de designer în cadrul unei licitații susținute în timpul unei recepții pentru strângere de fonduri, în încercarea de a împușca mai mulți iepuri dintr-un singur foc: caritate, formarea unor legături de afaceri, atragerea clientelei, socializare. Iar Bill făcea ceea ce făceau de obicei bărbații tineri care lucrau în domeniul financiar: cheltuia sume uriașe încercând să atragă genul potrivit de femeie, mai exact, o mondenă necăsătorită, noua generație de tineret de douăzeci și ceva de ani care își făceau apariția la recepțiile unde plăteai cinci sute de dolari de persoană și care se organizau pentru acordarea de burse elevilor de la școlile secundare, care proveneau din familii nevoiașe.

Lui Bill i se păru că Julia era o astfel de femeie. Trei ore mai târziu, după ce îi dovedise contrariul, erau dezbrăcați. Julia urgentă această situație, deoarece nu îi venea să creadă că acel bărbat incredibil de arătos era interesat de ea.

— De-a lungul anilor, zise ea, am descoperit că bărbații mă găsesc *mult* mai interesantă atunci când sunt dezbrăcată.

Kate își dădu seama că Julia nu glumea.

Opriră în parcarea plină din fața uriașului magazin CACTUS. Femeile fugiră prin ploaia necruțătoare, apoi își traseră răsuflarea sub copertină.

— Fir-ar să fie! Julia scotocea prin poșetă. Cred că mi-am lăsat telefonul în mașină. Pot să merg să-l iau?

— Te însoțesc, zise Kate.

— O, nu. Ploaia asta este îngrozitoare. Du-te înăuntru. Vin și eu imediat.

Kate își scoase cheile de la mașină din geantă.

— Te rog.

— Mulțumesc.

Kate își aruncă privirea peste parcare, peste șoseaua principală, peste monotonia udă a suburbiei, peste acea imensitate de piatră plină cu magazine, pline cu rafturi, pline cu nimicuri pe care nu ar trebui să și le dorească sau să și le cumpere. Ieșirea aceea fusese o greșeală. Ar fi trebuit să facă altceva. Să bea o cafea undeva, sau să viziteze Germania, sau să ia prânzul în Franța. O minivacanță.

Călătoriile deveniseră noua pasiune a lui Kate. De îndată ce se întorseseră de la Copenhaga, primul lor weekend prelungit petrecut împreună în străinătate, ea începuse să plănuiască următoarea lor vacanță. Weekendul viitor urmau să meargă cu mașina la Paris.

— Mulțumesc, zise Julia, scuturând picăturile de ploaie de pe umbrelă. Îi întinse cheile lui Kate, afișând un zâmbet misterios.

AZI, 11:02 A.M.

Kate ajunge la colțul străzii și trece de el, intră pe rue de Seine, ieșind de pe rue Jacob și din raza vizuală a celor care ar putea-o urmări, înainte să se oprească din mers și să răsufle ușurată. Uitase să mai respire, adâncită tot mai mult în gânduri, în nebuloasă, cuprinsă de panică.

Locuiau în Paris de un an, fără să fie remarcați, fără să sară în ochi, fără să atragă atenția sau bănuiala. Ar fi trebuit să fie în siguranță.

Atunci de ce se află această femeie aici, acum?

Starea de anxietate crescândă o obligă pe Kate să rămână pe loc, pierdută în gânduri, sub arcada unor porți imense din lemn. Una din ele se deschide cu un scârțâit, împinsă de o femeie micuță și gârbovită, îmbrăcată într-un costum *bouclé* impecabil, care se sprijină într-un toiag. Ea se holbează la Kate cu acea îndrăzneală inventată parcă de franțuzoaicele în vârstă.

— *Bonjour*! strigă brusc bătrâna, iar Kate este cât pe ce să-și piardă echilibrul.

— *Bonjour*! răspunde Kate.

Zărește dincolo de femeie curtea luminoasă, acoperită de frunze, de la capătul pasajului întunecat ai cărui pereți sunt plini de cutii poștale, legături electrice, tomberoane, fire desprinse și biciclete prinse cu lanțul. Și clădirea în care locuiește ea are un pasaj asemănător; există mii de astfel de pasaje în Paris. Toate concurând pentru premiul „cel mai bun loc unde să ucizi pe cineva”.

Kate începe să meargă, pierdută în gânduri. Se oprește din nou în fața vitrinelor mari ale unei galerii de artă. Fotografie contemporană. Privește reflexia trecătorilor în geam, majoritatea femei care sunt îmbrăcate ca și ea, precum și bărbați, la fel de bine îmbrăcați. Mai trec pe acolo niște nemți guralivi, care poartă sandale și șosete, și trei tineri americani tatuați, cu rucsacurile în spate.

Pe trotuarul pe care se află ea înaintează încet un bărbat îmbrăcat într-un costum uzat și încălțat cu pantofi care nu se potrivesc, gen teniși, care sunt prea obișnuiți, prea urâți. Ea se uită la el cum trece mai departe, luând-o pe stradă în sus și dispărând din raza vizuală.

Kate continuă să se holbeze la vitrine, însă acum se uită înăuntru, nu la imaginile reflectate. Câțiva oameni se plimbă prin niște încăperi spațioase, aerisite, care dau dintr-una într-alta. Ușa de la intrare este deschisă, fixată cu un suport din plastic și lasă să pătrundă înăuntru aerul proaspăt de toamnă. Înăuntru va fi gălăgie, îndeajuns încât să poată purta o conversație telefonică fără să observe cineva asta.

— *Bonjour,* îi spune ea fetei șic de la recepție, care seamănă cu toate celelalte fete frumoase de la casele de marcat sau cu cele care întâmpină clienții în restaurante, pentru a atrage oamenii cu bani care cutreieră străzile arondismentelor centrale.

— *Bonjour, madame*.

Kate simte că tânăra îi studiază și evaluează pantofii și poșeta, bijuteriile și tunsoarea, că măsoară întreg ambalajul dintr-o singură privire. Dacă vânzătoarele

pariziene se pricep la un lucru, atunci acesta ar fi că reușesc foarte repede să își dea seama cine este un client interesat și cine aruncă doar un ochi sau, în cel mai fericit caz, cumpără cel mai ieftin lucru din magazin. Kate știe că ea va trece testul.

Kate își plimbă privirea peste fotografiile în format mare din prima încăpere, peisaje semiabstracte: șiruri nemișcate de câmpuri agricole, fațade repetitive ale unor clădiri de birouri moderne, trestii unduitoare în apă. Aceste peisaje s-ar putea afla oriunde în lume.

Întârzie puțin în fața fiecărei fotografii înainte să treacă mai departe, în încăperea următoare, care este plină cu fotografii cu plaje. Acolo se află un cuplu de tineri care vorbesc cu voce tare în spaniolă, cu accent madrilen.

Kate își scoate telefonul.

Își spusese că nu o va mai vedea niciodată pe femeia aceasta, însă Kate nu era prea convinsă. De fapt, știuse întotdeauna, în adâncul sufletului, exact opusul: o va vedea din nou pe această femeie, așa cum tocmai se întâmplase.

Oare trecutul lui Dexter o ajungea din urmă? Ea apasă pe un buton.

Sau era trecutul ei?

7.

În Paris, Kate își petrecu timpul liber în districtul Marais. Dexter fu de acord că ea avea dreptul să viziteze unele orașe de una singură. O călătorie nu este amuzantă dacă nu vezi sau faci ceea ce vrei; era un alt gen de muncă, într-un loc diferit.

În urmă cu două săptămâni, când fuseseră în Copenhaga, Kate își petrecuse câteva ore plimbându-se prin buticurile din centrul orașului. Acum, în Village St. Paul, ea cumpără un set de șervete vechi pentru ceai, o frapieră gravată din argint și o solniță emailată; antichități casnice franțuzești. Își mai cumpără și o pereche de espadrile cu talpă de cauciuc cu care să bată străzile pavate cu piatră cubică din Luxemburg, din Paris, din bătrâna Europă.

Cerul era albastru, presărat cu nori înalți, pufoși. O vară indiană. Șaptesprezece grade. Sau erau douăzeci?

Kate încerca încă să se obișnuiască cu ideea că putea să se plimbe într-un oraș străin fără să își facă deloc griji că cineva ar putea, dintr-un motiv sau altul, să vrea să o ucidă.

O luă în zigzag înapoi înspre râu, spre locul unde urma să se întâlnească cu soțul și cu copiii ei, pe Ile St. Louis. După patru ore fără ei, le simțea deja lipsa; își imagina întruna fețele lor, ochii zâmbitori, brațele lor mici și subțiri. Își petrecea atât de mult timp din viața ei dorind să ia o pauză de la meseria de mamă, ca apoi să aștepte cu nerăbdare să se întoarcă la ei.

Ajunse la braserie, intră, dar nu își văzu familia. Se așeză la o masă afară și mijii ochii în lumina soarelui. Îi văzu venind dinspre Ile de la Cité, catedrala Notre Dame cu vestiții gargui și pilaștrii de suport ai arcelor înălțându-se în spatele lor. Băieții fugeau pe partea pietonală a singurului pod care separa o insulă de cealaltă, printre oameni și

biciclete și terieri Jack Russell dezlegați din lesă.

Kate se ridică în picioare, strigă și le făcu semn cu mâna. Ei alergară la ea, o îmbrățișară și o sărutară.

— Mami, privește! Jake îi întinse o figurină neagră din plastic care îl reprezenta pe Batman.

— Hei! strigă Ben, prea încântat ca să se poată stăpâni. Uite! El avea un Spiderman.

— Am găsit un magazin cu benzi desenate, recunoscu Dexter. Nu ne-am putut abține. Părea că se scuză, rușinat că le cumpărase copiilor produse din plastic ieftine, licențiate de corporațiile americane și fabricate în Asia de Sud-Est.

Kate ridică din umeri; nu mai făcea observații despre cum ar trebui să petreci o zi cu copiii.

— Dar am intrat și într-o librărie, nu-i așa, băieți?

— Da, aprobă Jake. Tati ne-a cumpărat *Micuțul prinț*.

— *Micul*.

— Corect. E o cărticică, mami.

Un micuț destul de perseverent.

— Nu. Cartea se numește *Micul prinț*. De la Shakespeare and Company.

— Da, aprobă din nou Jake. Era dispus să aprobe orice. Când o putem citi? Acum?

— Nu chiar acum, scumpule, zise ea. Poate mai târziu.

Jake oftă, marea dezamăgire pe care o poate simți un băiețel de o sută de ori pe zi fără niciun motiv întemeiat.

— *Monsieur*? Chelnerul se afla lângă Dexter, care comandase o bere.

Chelnerul se dădu la o parte ca să facă loc unui cuplu rus între două vârste care se ridica de la masă într-o manieră zgomotoasă și nepoliticoasă. Femeia era încărcată cu sacoșe de cumpărături de la buticurile exorbitant de scumpe de pe rue St. Honoré, care se afla la mai mult de un kilometru depărtare. Oamenii aceștia veniseră prea de departe, într-un loc nepotrivit.

— *Et pour les enfants*? întrebă chelnerul, ignorându-i pe ruși. *Quelque chose à boire*?

— *Oui. Deux Fanta, orange, s'il vous plaît. Et la carte*.

— *Bien sûr, madame*.

Chelnerul luă două meniuri din piele, apoi se dădu din nou la o parte când un alt cuplu se așeză la masa alăturată.

Chiar și dacă nu ar fi ținut cont de aperitivul de stridie – „o chestie gigantică și gri care înoată în muci", așa o descrisese Jake –, mâncarea nu fusese apreciată de copii. Prin urmare, Kate spera, se ruga, ca această braserie să aibă ceva pe gustul copiilor. Ea cercetă cu grijă meniul.

Bărbatul de la masa alăturată comandă ceva de băut, iar femeia adăugă: „La meme chose". Era o voce cunoscută. Kate își ridică privirea și văzu un bărbat răvășitor de chipeș, care ședea în fața ei, în timp ce femeia ședea în fața lui Dexter; ambele femei purtau ochelari de soare. Datorită acestei configurații și a paharelor și datorită faptului că Kate era preocupată cu meniul – avea poftă de pulpă de porc înăbușită, care se servea întotdeauna cu sos de mere – trecu un minut până când cele două, așezate una lângă cealaltă, să își dea seama lângă cine se aflau.

•

— Nu-mi vine să cred!

— Julia! exclamă Kate. Ce surpriză!

— Aha, zise Dexter, zâmbindu-i cu subînțeles lui Kate. Tu ești femeia din Chicago! Era o ironie.

Kate îl lovi cu piciorul pe sub masă.

Băură ceva, apoi cei patru stabiliră să ia cina împreună mai târziu. Mai mult ca sigur hotelul oferea servicii de *babysitting,* sugeră Bill, și avu dreptate. Kate descoperi repede că Bill era genul de persoană care avea mereu dreptate.

După ce îi hrăniră pe copii, se întoarseră la hotel. Recepționerul le promise că bona va sosi pe la zece. Kate și Dexter îi pregătiră pe băieți de culcare, cu speranța că mințile lor tinere vor înțelege că dacă se vor trezi în toiul nopții ca să bea un pahar de apă, sau să meargă la toaletă, sau din cauza unui coșmar, în încăpere vor găsi o străină, care, probabil, nu vorbea deloc engleză.

Cei patru adulți piliți ieșiră în stradă la zece și jumătate și o luară către un restaurant nou de fițe pe care îl alesese Bill. Acesta se afla pe o străduță liniștită și pustie, însă înăuntru atmosfera era caldă și însuflețită, iar spațiul destul de mic: genunchii se loveau de marginile meselor, scaunele erau lipite de pereți, chelnerii păreau un amestec fluid de transpirație, cu brațe și mâini care cărau tăvi și farfurii, clinchet de pahare, zăngănit de furculițe și cuțite.

Chelnerul lor își vârî nasul în paharul de vin și își încruntă sprâncenele, evaluând într-o manieră critică vinul pe care urma să îl servească. Apoi făcu o grimasă.

— *Pas mal,* zise el. „Destul de bun."

Acesta trebui să se strecoare, să danseze și să se învârtă ca să poată înconjura masa lor și să le toarne vinul așa cum se cuvine, fiind nevoit să facă loc altor clienți și altor chelneri, care își fluturau brațele către oaspeți.

Kate privi pe fereastră, peste perdelele care ajungeau până la jumătatea geamului – perdele de restaurant, își aminti ea, iar în acel moment realiză de ce erau denumite astfel – „peste stradă", la balustrada ornată în stil art nouveau a unui balcon jos dispus în fața unor ferestre incredibil de înalte, luminate de lumânările aprinse, aflate în spatele perdelelor din voal transparent, prin care Kate zări mișcările petrecăreților, forme schimbătoare și lumini pâlpâitoare. O femeie despărți perdelele ca să sufle fumul de țigară prin ușile franțuzești întredeschise – aha! uși! franțuzești! – afară, în bulevardul larg.

Bărbații se angrenară într-o discuție despre schi. Bill îl încânta pe Dexter cu povești despre Zermatt, Courchevel și Kitzbühel. Bill era expert în toate, un tip care avea o stațiune preferată în Alpi, o insulă preferată în Caraibe și o cabană preferată în Bordeaux; căutase cele mai bune schiuri și cele mai performante rachete de tenis, avea echipa britanică de rugby favorită și emisiuni culturale din anii '60.

Dexter îl venera.

Bill luă sticla și turnă vinul în porții egale până la ultima picătură. Apoi își ridică butonul de la cămașă și se uită la ceas – genul de ceas cu brățară din metal cum purtau bogătanii. Dexter purta un Timex, cumpărat de la drogherie.

— E aproape miezul nopții, anunță Bill.

— Mai comandăm o sticlă de vin? întrebă Julia, căutând din priviri obiecții, confirmări, aprobări.

— Păi, am putea. Bill se aplecă spre cei trei cu un aer conspirativ. Sau am putea merge într-un loc pe care îl știu eu.

•

— *Nous sommes des amis de Pierre,* îi spuse Bill portarului.

Se aflau pe trotuarul larg al bulevardului liniștit, de cealaltă parte a Pont d'Alma.

— *Est-il chez lui ce soir*?

Bărbatul din spatele cordonului de catifea era un negru pleșuv și masiv.

— *Votre nom*?

— Bill Maclean. *Je suis americain.*

Bărbatul rânji la auzul acestui nume și îi făcu semn din cap unei fete mlădioase, îmbrăcate într-o rochie argintie, care stătea la câțiva metri mai încolo și fuma; și ea semăna oarecum cu o țigară. Tânăra aruncă mucul și se întoarse înăuntru.

Kate, Dexter, Julia și Bill așteptară alături de alți oameni care, probabil, așteptau exact același lucru. Poate exact același lucru, de la aceeași persoană. Alți presupuși prieteni ai lui Pierre.

Kate și Dexter nu făcuseră niciodată așa ceva în DC. Nicăieri, de fapt. El o luă de mână – vârfurile degetelor îi erau reci din cauza aerului pătrunzător al toamnei – și o gâdilă în palmă cu vârful arătătorului. Kate își înăbuși un chicotit când simți semnalul secret pentru sex al soțului ei.

Fata se întoarse, îi făcu namilei un semn din cap, apoi își aprinse o altă țigară și își reluă atitudinea plictisită.

— *Bienvenue, Beel,* zise namila.

Un alt negru masiv, cu o frizură scurtă afro, care se afla lângă coardă, și nu în spatele ei, apucă balamalele de alamă și ridică sfoara groasă și împletită.

Bill o invită pe soția lui să treacă prin spațiul deschis. Apoi repetă gestul pentru Kate, care îi simți atingerea degetelor prin materialul hainei, era ușoară, însă fără îndoială perceptibilă prin mătase și prin lână. Kate își dădu imediat seama că acea atingere era nepotrivită. Bill nu o atinsese la fel pe Julia.

— *Merci beaucoup.* Bill dădu mâna cu namila.

Coridorul era întunecat și roșu, lumina slabă reflectându-se pe pereții care erau lucioși și mați în același timp. Kate își întinse mâna și își plimbă degetele peste irișii de catifea adunați în mănunchiuri pe fundalul din satin. Coridorul se lărgi și se deschise. Se opriră lângă un bar scurt, comandară o sticlă de șampanie, iar Bill puse pe lemnul lucios o carte de credit pe care barmanul o trecu prin aparat, după care o așeză lângă casa de marcat ca să o folosească dacă mai era cazul.

Dincolo de bar se aflau mese joase și canapele care încadrau un mic ring de dans. Două femei dansau în jurul unui bărbat, care stătea nemișcat și își legăna capul dintr-o parte în alta. Dans minimalist.

Bill se aplecă la urechea lui Kate.

— E devreme, îi explică el. Vor mai veni și alți oameni.

— Devreme? E miezul nopții.

— Localul nu se deschide până la unsprezece. Nu vine nimeni la unsprezece.

Se duseră la masa unui bărbat zvelt, cu ten măsliniu, care duhnea a fum de țigară și care avea urechile pline de cercei, brațele pline de tatuaje și cămașa descheiată până la brâu. El și Bill se sărutară pe obraz. Bill îl prezentă pe Pierre mai întâi lui Kate, apoi lui Dexter și, în cele din urmă, soției.

— *Ma femme, Julia.*

Pierre păru surprins că Bill era căsătorit.

Americanii ocupară o masă de lângă cea a lui Pierre, unde ședeau un bărbat cu o înfățișare asemănătoare și două femei care arătau ca niște fotomodele, îmbrăcate în blugi și bluze subțiri, și fără pic de grăsime pe ele.

Kate mai luă o gură de vin.

•

Era întuneric și multă gălăgie, iar ringul de dans, luminile și muzica atrăgeau atenția tuturor către o lumină sau o persoană, către un ritm sau o voce și toată această nebunie, această încărcătură senzorială, crea un soi de intimitate, un paravan de energie din spatele căruia Kate putea, în sfârșit, să îl cerceteze pe Bill, soțul unei femei care devenise repede cea mai bună prietenă a ei de pe continent.

Bill își ținea brațul pe spătarul canapelei. Rămăsese doar în cămașa care avea doi nasturi desfăcuți. Părul negru, cârlionțat îi era puțin răvășit, iar pe buze îi flutura zâmbetul relaxat al cuiva care băuse timp de șase ore. Părea în elementul lui în acest *club privé* de pe malul drept al fluviului. Își lăsă capul într-o parte ca să-l asculte pe Pierre, apoi izbucni în râs. Ar fi putut fi un creator de modă sau un producător de film, nicidecum o persoană care se ocupa cu operațiuni valutare. În Ile St. Louis, ai fi zis că Bill era un turist american oarecare, mai chipeș decât majoritatea și, poate, mai priceput la vinuri.

Gluma lui Pierre își pierdu efectul, iar zâmbetul lui Bill dispăru și el. Bărbatul își întoarse atenția către prietenii săi americani de la masă, iar ochii lui îi întâlniră pe ai lui Kate. O fixă câteva clipe, fără să spună nimic și fără să întrebe nimic, doar o privi. Ea se întrebă ce căuta și cine naiba era.

Persoana lui Bill, prezența lui umpleau încăperea, făcând-o pe soția lui să pară mică și tăcută, chiar și atunci când ea se ridica în picioare și se manifesta zgomotos. Erau o pereche ciudată; Julia nu părea să fie de nasul lui Bill.

— Hei, băieți, se adresă Kate soțului ei și lui Bill, scoțându-și telefonul din buzunar. Ce ziceți de o poză?

Amândoi părură că ezită, dar nu îndeajuns încât să se împotrivească.

Kate întâlnise mulți tipi de genul lui Bill: masculi alfa, încercând să ia locul unui alt mascul alfa. În breasla ei avusese de-a face cu ei. În viața personală însă, încercase să îi evite.

— Julia? întrebă ea. Te apropii puțin?

Cei trei zâmbiră, iar Kate le făcu o poză.

Ea se uită la acești bărbați care ședeau în partea cealaltă a mesei joase, pline cu pahare – la soțul ei și la celălalt. Un bărbat a cărui întreagă ființă deborda de încredere

de sine, care se ridica la suprafață dintr-o fântână adâncă ce izvora Dumnezeu știe de unde – poate excelase în vreun sport sau avea memorie vizuală sau era foarte bine dotat – și se transforma într-o făptură care se mișca ușor, fluid, de parcă toate încheieturile i-ar fi fost bine unse, lubrifiate în mod constant, funcționând în mod eficient, având gesturi fine, zâmbete jucăușe și o sexualitate animalică de necontestat.

Bărbatul acesta nu își trecea mâna prin păr, nu își aranja gulerul de la cămașă, nu își arunca privirea prin încăpere și nici nu căsca gura fără motiv; nu se agita deloc.

Celălalt bărbat ducea lipsă de această încredere de sine. Resursele îi erau compromise, o fântână aproape goală sau o țeavă spartă din care curgea doar un firicel, insuficient pentru a netezi marginile aspre ale anxietății sau ale nesiguranței, ale limbajului corporal grosolan. Acesta era bărbatul ei, cel care nu numai că o dorea, dar și avea nevoie de ea, și nu doar temporar, ci cu disperare. Aceasta era moștenirea educației pe care o primise ea, rezultatul propriei încrederi de sine, propriei evaluări în lume: Kate simțea cu disperare nevoia să fie de folos. Se căsătorise cu cel care avusese mai mare nevoie de ea.

Noul bărbat se holba din nou la ea, se holba la el, o provoca, sigur fiind că ea îl studia, dorind ca ea să știe că și el o studia.

Kate nu se putu abține să nu se gândească cum ar fi să fie cu un bărbat care nu avea deloc nevoie de ea, ci doar o dorea pur și simplu.

•

Kate nu văzu pe nimeni să comande sau să aducă cea de-a treia sticlă de șampanie, însă era imposibil să fie doar a doua sticlă. Îi era cald și sete. Luă o gură zdravănă de băutură, apoi o alta, înainte ca Julia să o tragă înapoi în mulțimea care se agita pe ringul de dans. Toți se mișcau la fel, pe același ritm. Toți erau transpirați. Orga de lumini mătura ușor încăperea, iar oglinzile scânteiau.

Dexter era cufundat într-o discuție cu o femeie uluitor de frumoasă, crainică la un canal de știri. Această știristă franceză voia să se mute la Washington, corespondent pe teme politice; îi cerea lui Dexter tot felul de informații pe care acesta nu le prea avea. Kate nu îl invidia pentru faptul că era, în mod evident, extrem de încântat că o femeie superbă îi acorda atenție.

Cu toții erau chercheliți.

Julia își mai desfăcuse un nasture de la bluză, depășind linia subțire dintre sexy și exhibiționism. Însă jumătate din femeile din acel club erau la fel de dezbrăcate.

Kate nu se mai uită la Julia, încercând să vadă dincolo de fasciculele de lumină și trupurile care se mișcau. Privirea îi fu atrasă în partea cealaltă, unde Bill stătea aplecat lângă o femeie atrăgătoare, care își întoarse capul către el și îi linse urechea, sau nu?

Kate se uită pe furiș la Julia, care își ținea ochii aproape închiși. Nu observase nimic.

Kate cercetă din nou acea mare mișcătoare de trupuri. Acum era rândul lui Bill să se ocupe de gâtul femeii. Aceasta zâmbi și încuviință din cap. Bill o apucă de încheietura mânii și o trase după el.

Julia își deschise ochii, însă nu privi în direcția soțului ei.

Kate văzu cum Bill o conduce pe fată pe unul dintre acele coridoare specifice cluburilor și barurilor, care duc la locuri retrase, toalete, debarale și magazii, către uși

din dos care dau în străduțe laterale. Locuri unde oamenii înfierbântați merg târziu în noapte ca să se pipăie și să se strângă în brațe, să-și desfacă șlițul de la pantaloni și să dea deoparte lenjeria intimă, pentru o partidă de sex rapidă.

Kate clipi lung și încet, ținându-și ochii închiși preț de câteva ritmuri puternice de tehno. Julia începu să se miște lasciv și să danseze cu un tânăr înalt, periculos de slab. Buzele umezite îi erau ușor întredeschise, lăsând să i se vadă dinții albi. Își plimbă ușor limba peste buze. Își ținea o mână pe abdomenul plat, apoi și-o ridică mai sus, la piept și și-o trecu peste un sân, apoi o lăsă din nou să coboare încet, mângâindu-și abdomenul, apoi șoldul și, în cele din urmă, coapsa. Își ținea capul pe spate, expunându-și gâtul subțire; ochii îi erau umbriți, deschiși dar nu foarte mult. Nu se uita la bărbatul cu care dansa, ci în partea cealaltă a încăperii și nu în direcția în care dispăruse soțul ei, ci în direcția, Kate știa fără să se întoarcă, lui Dexter.

Era trei și jumătate dimineața.

•

Bulevardul se golise de petrecărești musculoși și de fete nubile. Nu se vedeau nici taxiuri, nici alți oameni, însă, brusc, de nicăieri, își făcură apariția doi indivizi cu glugă pe cap și blugi bufanți, *piercing*-uri și bărbi neîngrijite. Unul îl îmbrânci cu putere pe Dexter și îl lipi de un zid. Celălalt își ridică repede arma – o mișcare ce trăda starea de agitație.

Kate își imagină următoarele secunde, cadru cu cadru. Chipul panicat al lui Dexter, cel încremenit de groază al Juliei și calmul impresionant al lui Bill.

— *Je vous en prie,* zise el. *Un moment.*

Kate rămăsese neluată în seamă. I-ar fi fost ușor să acționeze. Varianta pe care o putea alege ca să pună capăt acestei scene era simplă: o lovitură rapidă cu piciorul în cap, un pumn în rinichi, apoi îndepărtarea armei. Dar dacă ar fi procedat astfel, toată lumea s-ar fi întrebat cum naiba avusese curajul și de unde știuse tehnica, iar ea nu ar fi putut da explicații.

Prin urmare, Kate se gândi dacă avea asupra ei lucruri de valoare pe care să le dea atacatorilor. Tâlharii nu împușcă turiștii pe străzile din centrul Parisului, nu? Nu.

Apoi, se întâmplă un lucru ciudat. Bill luă poșeta Juliei și i-o întinse bărbatului înarmat. Era evident că cei doi nu voiau ca tranzacția să se desfășoare astfel, deoarece clătinară amândoi din cap.

— *Tenez,* zise Bill.

Kate își dădu seama că el știa ce face și de ce, în momentul în care împinse poșeta înspre armă, apropiindu-se prea mult și obligându-l pe celălalt individ să se interpună între Bill și gloanțe ca să ia prada. În acel moment, Bill se năpusti asupra bărbatului neînarmat, folosindu-l ca pe un scut, apoi își întinse mâna și smulse arma din mâna celuilalt fără niciun efort, fără să clipească.

Încremeniră cu toții preț de o clipă. Se uitau când la armă, când unii la alții, cu respirația întretăiată, cu gurile căscate, încercând să anticipeze ce avea să se întâmple…

Tinerii o luară la fugă, iar Bill aruncă arma în șanț.

8.

Era luni după-amiaza și ploua cu găleata.

Kate stătea singură, în fața școlii, ținând umbrela atât de jos, încât nailonul dungat îi atingea vârful capului, iar spițele de aluminiu se odihneau pe umărul ei. Încerca să protejeze acea parte a corpului care mai era încă uscată. De la brâu în jos era udă leoarcă.

Stropi mari și grei de ploaie cădeau din cerul negru și dens, lovind asfaltul, culcând la pământ iarba, împroșcând zgomotos apa din bălțoacele adânci care se acumulaseră în fiecare groapă, hârtop sau crăpătură.

Grupurile de mame erau împărțite după naționalitate. Erau grupurile independente de daneze cu ochi albaștri și olandeze blonde, de italience pe tocuri înalte și de sudeze plesnind de sănătate. Grupurile amestecate, vorbitoare de engleză, dominate de englezoaicele palide, din care mai făceau parte americance scunde și îndesate și australience mereu cu zâmbetul pe buze, neozeelandeze enervant de prietenoase, precum și câteva irlandeze și scoțiene. Mai erau indiencele exagerat de rezervate și japonezele inabordabile. Rusoaice și cehe și poloneze care nu aparțineau niciunui grup și care sperau să se alăture Europei Occidentale, gudurându-se, strângând mâini, încercând să obțină o invitație în UE, ignorând – deliberat? – inutilitatea universală de a încerca să obțină vreodată o invitație undeva.

Prin preajmă mai erau și câțiva bărbați, dar nu își vorbeau, fiecare cu ciudățenia lui.

Tehnic, Kate nu era mahmură după noaptea de sâmbătă. Dar era obosită fizic din cauza lipsei de somn – copiii se treziseră duminică la ora șapte dimineața, neștiind că părinții lor se întorseseră acasă noaptea târziu – și își simțea trupul amorțit.

Mai simțea și un oarecare disconfort psihic, parțial legat de faptul era posibil să fi fost martoră la infidelitatea lui Bill, parțial din cauza exhibiționismului deplasat al Juliei față de Dexter, parțial legat de atitudinea curajoasă a lui Bill – excesiv de curajoasă? – față de tâlhari. Și parțial legat de propria disperare, când odată întorși la hotel, în baie, cu ușa închisă ca să nu fie descoperiți de vreun copil somnambul, sărise pe Dexter, cerșind pentru mai mult, mai tare, în timp ce în mintea ei își făceau loc imagini necontrolate cu oameni care nu erau soțul ei, și uneori nici măcar ea, cu trupuri înfierbântate, buze și limbi…

Începuse să plouă și mai tare. N-ar fi bănuit că era posibil.

Kate nu reușea să-și dea seama ce se întâmplase mai exact între ei patru, în acea noapte de sâmbătă petrecută în Paris, dacă era bine sau rău, sau ambele.

•

— Uite, zise Dexter, voi întârzia în seara asta.

Din nou.

Kate și băieții își schimbaseră hainele ude cu pantaloni de trening și papuci moi de casă și se înfășuraseră în pături. Cu toate astea, încă tremura de frig.

— E totul în regulă?

— Mda. Mă duc să joc tenis. Cu Bill.

Nu vorbiseră nimic despre Julia și Bill de când se urcaseră în taxiuri separate la ora patru și jumătate dimineața, pe bulevardul George V, în urmă cu patru zile.

— Are un *abonnement* la un club de tenis, iar partenerul lui nu poate veni.

Prin fața ochilor îi trecu o imagine: Bill fără cămașă în vestiar, desfăcându-și cureaua, dându-și jos…

Kate își așeză celularul în suportul de lângă laptop și se întoarse către priveliștea de obicei splendidă și care acum nu oferea decât o întindere nemărginită de nori și ceață și ploaie pe fundalul căreia se zăreau copacii cenușii, despuiați de frunze, țiglele negre ale acoperișurilor, nuanțele de bej și cafeniu ale fortificațiilor din piatră și străzile pavate cu piatră cubică.

Vremea era posomorâtă, iar ea era din nou singură după ce petrecuse o după-amiază de miercuri în subsolul fără ferestre din Kockelscheuer, pălăvrăgind despre epilarea inghinală. Cândva fusese o persoană activă. Nu cu o slujbă banală, ci una extrem de periculoasă. Trecerea ilegală a granițelor internaționale. Evitarea poliției. Angajarea unor asasini plătiți, pentru numele lui Dumnezeu! Acum împăturea lenjeria. Oare viața ei ajunsese să însemne doar asta?

— Când vine tati acasă? întrebă Jake, strângându-și la piept ursulețul și șezând lângă fratele lui care tăcea.

Amândoi băieții erau înfrigurați și obosiți și îl voiau pe tatăl lor, din nou.

— Îmi pare rău, dragul meu, zise Kate. Va sosi acasă după ce veți merge la culcare.

Ben se întoarse repede și ieși furios din cameră. Dar Jake rămase.

— De ce? întrebă el. De ce nu vine acasă?

— O, el vrea, dragul meu. Dar, uneori, mai are unele lucruri de rezolvat.

Băiatul își șterse o lacrimă de pe obraz. Kate îl îmbrățișă.

— Îmi pare rău, Jake. Dar îți promit că tati îți va da un pupic când va veni acasă. În regulă?

El încuviință din cap, încercând să-și stăpânească lacrimile, apoi se duse îmbufnat la fratele lui, care începuse să se joace cu piesele Lego.

Kate se așeză în fața computerului. Dădu deoparte niște dosare – „Mobilă de închiriat Luxemburg”, „Școli Luxemburg”, și „Utilități Luxemburg”. Așteptă ca acesta să localizeze semnalul *wireless*. Se holbă la ecran, reflectând la ce urma să facă. La ce spera să găsească și dacă voia sau nu să afle.

Nu îi trecu prin minte că făcea exact ceea ce se aștepta de la ea.

Dar înainte să apuce să facă ceva, telefonul sună din nou.

•

— Mulțumesc din suflet, zise Julia. Mă simt complet pierdută fără internet.

— Nicio problemă. Kate închise ușa în urma Juliei. Cunosc sentimentul. Băieți, salutați-o pe Julia.

— Salut!

— Bună!

După ce trecu euforia creată de sunetul soneriei, băieții fugiră în bucătărie ca să își reia sarcinile gospodărești. Ben curăța niște morcovi, iar Jake îi tăia în bucăți. Amândoi stăteau pe scaune înalte, în fața blatului, concentrându-se la maximum și având grijă la

uneltele ascuțite.

— Văd că ai ajutoare, zise Julia.

— Da.

Băieții pregăteau un *poule au pot,* având o carte de bucate deschisă pe tejghea, sub un raft pe care se aflau alte câteva cărți de bucate, toate comandate prin poștă de la depozitele Amazon din Anglia.

Julia intră în camera de zi.

— Uau! Observase priveliștea. Locul acesta este minunat.

— Mulțumesc.

Se aflau în camera de zi, la două uși depărtare și afară din raza vizuală a băieților. Nu puteau fi auzite. Dacă aveau să amintească vreodată de noaptea de sâmbătă, atunci era momentul. Însă nu o făcură.

— Computerul este aici, zise Kate, arătând înspre camera de oaspeți.

— Mulțumesc încă o dată. Îți sunt recunoscătoare. Nu va dura mai mult de zece minute.

— Nu te grăbi.

Kate o lăsă pe Julia singură.

•

Copiii adormiseră, Dexter juca tenis cu Bill, iar Kate era singură, în strălucirea cenușie a ecranului computerului, cu mâinile pe tastatură, mângâind cu arătătoarele tastele „J” și „F”. Simți un val de căldură, o furnicătură. Încerca să-și găsească o preocupare ca să scape de plictiseală. Și o imagine, ca să-și îmbogățească imaginația. Tastă: BILL spațiu MACLEAN.

Prima pagină a căutării scoase la iveală informații despre o persoană cu acel nume, însă nu era cea pe care o căuta ea. Dădu pagină după pagină în căutarea unor rezultate – șapte, opt, nouă pagini, nenumărate trimiteri –, dar niciuna nu îi oferi informații despre vreun trader valutar, mutat de curând din Chicago în Luxemburg, în vârstă de vreo patruzeci de ani.

Nu avea cont pe Facebook. Nici pe LinkedIn. Nicio informație despre universitatea urmată, nicio arhivă a liceului sau fotografii pe vreun site de socializare sau trimiteri în periodice.

WILLIAM spațiu MACLEAN.

Un alt calup de trimiteri ușor diferite, dar în marea majoritate cam aceleași. Dădu peste un site profesional, unde găsi o pagină despre un anume William Maclean din Chicago, a cărui profesie era în domeniul financiar, nimic altceva. Fără fotografie, fără informații personale, nimic care să atragă atenția.

Încercă și alte ortografieri – *Mclean, McLean, Maclane, Maclaine,* dar rezultatele fură aproape aceleași. Nu îl găsi.

•

— Ce știi despre Santibanez? o întrebase Evan.

— Am auzit că a fost Leo, răspunsese Kate.

— Mda, toată lumea a auzit asta. Ai informații mai exacte? Acum, când în sfârșit aborda acel subiect, Kate se simțea ușurată. Așteptase de mult timp această discuție. Fu

surprinsă că se ajunsese la subiect pe ocolite, prin atâtea interogatorii și execuții și asasinate cu care, evident, ea nu avusese nimic de-a face.

— Nu.

Evan își aruncă ochii peste blocnotes.

— A fost ucis în Veracruz. Două gloanțe în piept și unul în cap. Fără răpire, fără măcel, fără a atrage atenția.

Întocmai cum fusese și ea instruită.

Discuția – chestionarea, interogatoriul – ajunsese în punctul în care ea înțelese, în cele din urmă, scopul acelui șir nesfârșit de acte de violență: îi aminteau lui Kate că, deși părăsise breasla de cinci ani, tot nu scăpase de urmările operațiunilor clandestine. Și nu avea să scape niciodată.

— Nu pare să fi fost mâna celor de la Narcotice. Însă pare a fi fost mâna cuiva din branșa noastră.

Iar ei știau asta.

— Santibanez a fost cândva în cârdășie cu Lorenzo Romero, nu?

Kate tresări când auzi numele bărbatului pe care îl eliminase în Oaxaca, în urmă cu zece ani. Romero fusese un informator al CIA-ului care îi oferise agentului său informații secrete false în schimbul unor sume fabuloase de bani primite de la *narcotraficantes*. Din nefericire, din cauza acelor informații false, agentul fusese omorât, iar trupul lui aruncat în portul Tampico. Întreaga divizie mexicană fusese de acord cu răzbunarea. Lui Kate, singura femeie din grup, nu-i fusese greu să-l prindă cu garda jos pe afemeiatul acela notoriu.

— După cum am spus, nu am alte informații despre Santibanez.

— În regulă. Evan încuviință din cap și se uită peste blocnotes. Dar despre Eduardo Torres?

Kate inspiră, nici prea mult, nici prea puțin. Sosise momentul, în sfârșit.

•

Dexter era în Londra când avu loc mutarea: cei de la compania de închirieri își făcură apariția la ora opt dimineața cu o macara mică și încărcară toate lucrurile: canapelele, paturile, lenjeriile de pat și vasele, periile de toaletă și aspiratorul. Scaune, un birou, masa de sufragerie. Toate fuseseră scoase pe fereastră până la ora zece. Semnă hârtiile, iar camionul o porni din loc, făcându-se nevăzut.

Era o nouă zi de toamnă posomorâtă și ploioasă. Fereastra fusese deschisă toată dimineața. Apartamentul era gol și rece. Kate era singură, din nou.

Singură în așteptarea containerului care trebuia să sosească după ce stătuse trei săptămâni în vamă. Același container portocaliu pe care îl trimisese ea din DC în urmă cu două luni, când rămăsese tot singură în cealaltă casă goală ca să semneze hârtiile care confirmau că totul fusese împachetat, încărcat și legat într-un tir negru, decorat în mod vulgar cu neoane care redau conturul unor femei incredibil de voluptuoase și care trebuia să ajungă în portul din Baltimore pentru a fi încărcat pe cargobotul *Osaka*. Vasul urma să străbată Atlanticul în unsprezece zile și să ajungă la Antwerp, iar containerul să fie preluat de un tir alb, aparținând unei companii de transport olandeze. Un tir alb, imaculat, care tocmai își făcea apariția de după colț, acolo, în fața acelui apartament

gol, iar ea era din nou singură în timp ce soțul ei activa în același domeniu, pe un alt continent, iar copiii erau la școală și învățau aceleași lucruri, iar lucrurile din container erau aceleași, singura diferență fiind locul unde se afla și cine era ea. În mijlocul Europei, o nouă Kate.

•

— Dexter pare a fi un soț minunat, nu?

De obicei, conversațiile cu Julia deveneau mult mai personale decât și-ar fi dorit Kate. Nevoia Juliei de apropiere era evidentă, implorând-o practic pe Kate să își deschidă sufletul în fața ei. În ciuda faptului că afișa o încredere de sine debordantă, Julia era teribil de nesigură pe ea. Fusese ghinionistă în dragoste, neîncrezătoare în relații și stânjenită în intimitate. Se simțise singură toată viața, la fel ca și Kate, până când îl cunoscuse pe Bill. Dar se ghida în continuare după principiile unei persoane singure, făcându-și griji că fericirea îi va fi luată în orice moment din motive pe care nu le putea controla.

Kate nu știu cum să-i răspundă la întrebare – nu găsea un răspuns nici pentru ea. Relația ei cu Dexter se îmbunătățise imediat după ce se mutaseră – Dexter fusese neobișnuit de atent, iar ei deveniseră mai apropiați, mai intimi. Schimbarea le priise; mutarea fusese un aspect pozitiv pentru mariajul lor. Cu toate că nu prea bună pentru Kate ca persoană.

Apoi Dexter începuse să lipsească din ce în ce mai mult, călătorind cine știe pe unde. Abia mai avea energie să îi asculte itinerariile. De asemenea, devenise mai evaziv, mai distant și mai distras când era acasă.

Kate nu știa dacă să își încalce sau nu promisiunea de a nu-l bănui pe soțul ei. Și dacă n-ar fi rezistat, de ce ar fi putut să-l bănuiască? De infidelitate? Că trecea printr-o criză psihologică? Oare lucrurile nu mergeau la slujbă, iar el nu voia să-i spună? Oare îi dăduse ea vreun motiv de supărare?

Nu își putea da seama de unde izvora problema. Sau dacă exista vreuna. Chiar dacă simțea o vagă nevoie să vorbească despre asta, intuiția îi spunea să țină totul pentru ea. Întotdeauna se simțise mai împăcată când nu se destăinuise, când păstrase secretele doar pentru ea.

Kate o privi pe Julia în ochi, prin această ușă către un alt nivel al relației lor și hotărî să nu meargă mai departe. Așa cum făcuse toată viața.

— Da, zise Kate, este un soț minunat.

•

Kate își stabilise o rutină.

Marțea și joia, după ce ducea copiii la școală, își făcea temele la franceză, apoi se ducea la curs. Profesoara lui Kate, o femeie somaleză vorbitoare de franceză, extrem de tânără și de amabilă, era impresionată de progresul rapid pe care îl făcea Kate și de corectitudinea cu care pronunța cuvintele. Pentru Kate, limba franceză nu era grea, după atâția ani în care vorbise spaniola, stăpânind perfect nuanțele dialectale: cubanez, nicaraguan, din nordul și din estul Mexicului.

De două sau de trei ori pe săptămână mergea la sală. Acceptase sfatul lui Amber – care făcea mereu exerciții fizice, dar nu era niciodată în formă – și se înscrise la o sală

de fitness ciudată care oferea sendvișuri cu șuncă și cappuccino, dar nu și prosoape sau program de fitness dimineața; locul nici măcar nu se deschidea înainte de nouă.

Kate se învârtea cu mașina, căutând tot felul de lucruri. Conduse o jumătate de oră până la un magazin mare de jucării dintr-un centru comercial din Foetz, care se pronunță *futz*. Căuta un obiect care era greu de găsit, pe Robin, personaj de film. Nicio surpriză, căci cine îl vrea pe Robin, când îl poate avea pe Batman? Ben, cine altcineva?

Se duse la Metz, care se afla la patruzeci de minute depărtare, și căută un blender manual.

Bătea străzile principale din Luxemburg – route d'Arlon, route de Thionville, route de Longwy – ieșind și intrând în malluri, mâncând de prânz la fast-food-uri indiene, *tikka masala* și lipii prea unsuroase.

Se așeza în fața computerului, căutând destinații de weekend, hoteluri și atracții turistice, zboruri și itinerarii, restaurante și grădini zoologice.

Își ducea mașina la spălat. Odată, fusese nevoită să aștepte o jumătate de oră. Un angajat zelos îi arunca ocheade din cinci în cinci minute. La un moment dat, el îi sugeră că putea să cheme poliția dacă dorea.

Își tunsese părul. În Luxemburg nu prea vedeai coafuri frumoase, iar ea nu avea cum să evite să nu devină o victimă, deoarece abia reușea să îi explice că nu dorea frizură „mullet", sau breton, sau țepi, care erau specialitatea coafezei.

Cumpără jaluzele și covorașe, șervețele de masă și accesorii pentru baie.

Cumpără și instală un suport pentru prosoape suplimentar în baia principală, care atrase după sine achiziționarea unei bormașini. Apoi fu nevoită să revină la magazinul de bricolaj ca să ia burghie, deoarece acestea nu fuseseră incluse în prețul bormașinii. Apoi se întoarse din nou la magazin să cumpere burghie cu vârf de diamant pentru zidărie ca să poată găuri ceea ce se afla în spatele tencuielii. Fiecare drum dus-întors până la magazin dură o oră.

Se întâlnea să bea o cafea sau să ia prânzul cu alte femei. De cele mai multe ori cu Julia, uneori cu Amber sau Claire sau altele; nu excludea pe nimeni: olandeze, suedeze, nemțoaice și canadience. Era propriul ei ambasador.

Și bonă, pe deasupra. Se așeza pe jos cu băieții și construiau chestii din lego sau cuburi din lemn sau încercau să facă un puzzle din treizeci și șase de piese. Citea cu voce tare carte după carte după carte.

Din când în când, lua masa împreună cu soțul ei. Dar nu foarte des. Dexter rămânea la serviciu toată ziua și majoritatea serilor.

Aștepta cu nerăbdare ieșirea în oraș seara, care era de fațadă și se întâmpla o dată pe săptămână. De cele mai multe ori însă, era contramandată din cauza muncii sau a călătoriilor. În Washington, ieșirile seara în oraș nu erau importante, mai degrabă opționale. Însă în acel moment era ceva ce își dorea, o ocazie să împărtășească aspecte din viața de casnică, să smulgă sau să aibă parte de compătimire, de confirmare.

Multe dintre atribuții erau lipsite de valoare. Se plimba prin apartament, strângând jucăriile și hainele, aranjând pernele și completând tot felul de hârțoage. Îi spăla pe păr pe băieți, îi săpunea la subsuori și îi supraveghea în arta de a se șterge la fund, de a se spăla pe dinți și de a face pipi direct în closet, ca să nu rateze ținta.

Mergea să cumpere alimente și căra sacoșele. Pregătea micul dejun, împacheta prânzul, gătea pentru cină și spăla vase. Dădea cu aspiratorul și cu mopul și ștergea praful. Sorta hainele spălate, le punea la uscat, le împăturea și le așeza în sertare, pe umerașe și în cuier.

Odată aceste treburi casnice terminate, trebuia să o ia de la capăt.

Iar soțul ei habar nu avea de toate astea. Niciun bărbat nu știa ce făcea nevasta lui în fiecare zi, timp de șase ore cât copiii erau la școală – nu numai treburile casnice nesfârșite, dar și momentele de relaxare, cum ar fi cursuri de gătit și de franceză, ore de tenis și, în situații speciale, aventuri cu instructorul de tenis. Întâlnirile la o cafea. Efortul depus la sală. Incursiunile prin mall. Mersul în parc cu copiii, unde te udai până la piele. Doar unul dintre locurile de joacă avea și un foișor care te mai ferea de ploaie.

Dexter habar nu avea de toate astea. La fel cum nu avusese habar ce făcea Kate în Washington, unde făcea lucruri complet diferite față de ceea ce pretindea.

Însă în acel moment nici Kate nu avea habar ce făcea el toată ziua.

— *Bonjour,* răspunde Dexter. *Comment ça va*?

Kate își plimbă privirea prin galeria unde nu mai e nimeni, în afară de cuplul de spanioli. Bărbatul face diverse comentarii pe un ton jos. Se crede un *connoisseur*.

— *Ça va bien,* răspunde Kate.

Se mutaseră din Luxemburg la Paris cu un an în urmă, la începutul noului an școlar, la o școală nouă, într-un oraș nou, într-o țară nouă. În decembrie, Kate ajunsese la concluzia că niciunul din ei nu făcuse progrese importante în ceea ce privește limba. Prin urmare, îl convinsese pe Dexter că ar trebui să vorbească în franceză marțea și joia. Azi este o zi de marți, nouă luni mai târziu. Dar ca să poarte această conversație, e nevoie să vorbească în engleză; e nevoie să comunice la un alt nivel.

— M-am întâlnit azi întâmplător cu o veche prietenă, zice ea. Cu Julia.

Dexter tace o clipă, iar Kate nu insistă. Știe că încearcă să înțeleagă semnificația apariției acestei femei.

— *Quelle surprise,* zice el ferm. A trecut mult timp.

Nici Kate, nici Dexter nu o mai văzuseră pe Julia de la plecarea ei precipitată, dar deloc neașteptată din Luxemburg, în urmă cu două ierni.

— Ne-am putea întâlni cu ei la un pahar în seara asta? Și Bill e în Paris.

Dexter ezită o clipă.

— În regulă. Va fi plăcut să stăm de vorbă.

— Da, zice Kate. Însă ea nu se gândește că ar fi ceva plăcut. Ce zici de ora șapte, la cafeneaua din Carrefour de l'Odéon.

— Sigur, zice Dexter. Perfect.

Cafeneaua se află după colțul garajului unde își parchează ei mașina și la câteva sute de metri de o stație de metrou aglomerată. Are băi micuțe fără fereastră și nu există nicio încăpere sau ușă dosnică. Nimeni nu se poate ascunde, nimeni nu se poate furișa pe la spate. De la mesele de pe *terrasse* se vede bine intersecția. Este locul perfect unde să bei ceva. Și locul perfect de unde să scapi ușor.

— Îl voi suna pe Louis și voi rezerva o masă, zice Dexter. Te anunț dacă există vreo problemă.

Kate știe că nu va exista vreo problemă, nu când vine vorba ca Louis să le rezerve o masă. Dar își poate imagina o serie de alte situații neprevăzute, majoritatea sfârșindu-se cu o notă de plată roz de cincizeci de euro și o bancnotă așezată sub scrumiera grea din sticlă a cafenelei, pașii lor grăbiți care se pierd după colț, zgomotul scos de centurile de siguranță care îi fixează în scaunele confortabile ale autoturismului combi, copiii deja așezați în scaune și făcându-i cu mâna bonei Sylvie, cursa nebună către Sena și pe Pont Neuf și pe panta rapidă de sub chei, pătrund pe *l'autoroute de l'Est,* traficul lejer și o autostradă largă la est pe A4 și apoi la nord pe A31, apoi pătrund într-o altă țară, pe alte drumuri, care se îngustează și șerpuiesc pe deal în sus până când, în cele din urmă, după patru ore de când au ieșit din garajul de sub malul stâng, opresc în fața porților de

piatră ale unei case vopsite în alb, aflate pe un platou împădurit, dintr-o zonă mai izolată din Ardeni.

Și, în baia de jos a căsuței din piatră, în spatele panoului caloriferului nefuncțional, se află o cutiuță din oțel fixată cu magneți puternici.

— Bine. A, Dexter? Julia m-a rugat să-ți transmit un mesaj.

Cursa până în Ardeni este ceva ce ei au exersat. Un test.

— Da?

— Colonelul a murit.

Dexter nu răspunde.

— Dexter?

— Da, zice el. Am înțeles.

— În regulă, atunci. *À bientôt.*

Și, în cutia din baia de la fermă, teancuri noi de bancnote, un milion de euro, bani nemarcați. Bani pentru o viață nouă.

Cuplul spaniol a ieșit din galerie. Kate este singură și privește fotografiile – imagini cu apă și nisip și cer, apă și nisip și cer, apă și nisip și cer. Un șir nesfârșit de linii paralele albastre și cafenii și nuanțe de cenușiu și alb. Linii hipnotizante, abstracțiuni ale unor locuri care sunt atât de abstracte, încât nu mai sunt locuri, doar linii și culori.

Poate va fi o plajă, gândește Kate. Poate ne vom muta pe o plajă îndepărtată. După ce vom dispărea de aici.

9.

Era greu să suni pe cineva în America din cauza diferenței de fus orar și a programului școlar. Ea era liberă toată dimineața, însă cei de pe Coasta de Est dormeau când aici se lua micul dejun. Când era ora nouă dimineața în Washington, ea își lua copiii de la școală, își petrecea timpul cu ei, mergea la băcănie, la măcelărie, la brutărie, la locurile de joacă sau la centrul sportiv, era la volan, deretica sau gătea. Când avea, în cele din urmă, puțin timp liber – copiii curați și culcați, vasele spălate, casa ordonată – era epuizată, indispusă și urmărea pe iTunes emisiunile ultimului sezon de pe HBO; laptopul era conectat la televizor prin cabluri groase, cu multe mufe – un soi de aparatură digitală media.

Exista o singură persoană care avea același fus orar cu al ei pe care o putea suna. Ea formă numărul lung, la care i se răspunse de la primul apel.

— Da.

— Salut, zise ea. Sunt plictisită. Nu își rosti numele, nici pe al lui. Nu își spuneau niciodată numele la telefon. De fapt, nu cred să fi fost vreodată mai plictisită.

— Îmi pare rău, zise el.

— Spăl haine.

— Asta-i bine, zise el. Este important să-ți porți familia cu haine curate.

Kate realiză că acea conversație – plictisită, haine – semăna perfect cu raportul codificat pe care îl dădea un agent secret.

— Spune-mi ceva interesant, zise ea.

— Interesant? Hm… să vedem. Niciun președinte american nu a fost singur la părinți. Cu toții au avut frați. Dacă nu biologici, cel puțin prin alianță.

Îl cunoștea pe Hayden de când intrase în branșă. În tot acest timp uitase repede cât de evident era felul tărăgănat în care vorbea, cât de pronunțat accentul lui de Long Island. Nimeni nu vorbea ca el în Luxemburg. Nici măcar britanicii.

— E de patru.

— Nu-i adevărat. Din punct de vedere statistic, douăzeci la sută din copiii americani sunt singuri la părinți. Dar niciun președinte american n-a crescut singur? Mă lași!

— Bine, cinci, zise ea, zâmbind, în ciuda stării proaste în care se afla. Adevărurile amuzante ale lui Hayden o înveseleau întotdeauna. Mă simt singură.

— Știu că este greu, zise el. Totul va fi bine.

Hayden își petrecuse întreaga viață de adult în străinătate. Știa cum stăteau lucrurile.

— Îți promit.

•

— Poate tata vrea să ne spună ce a făcut azi.

Jake și Ben nu își ridicară privirile de pe feliile maro de Böfflamott, din *Cartea mea de bucate bavareză,* pagina 115. Chiar dacă ar fi știut că unul din părinții lor începuse un atac, ar fi știut, de asemenea, că nu era lupta lor.

Dexter nu spuse nimic.

— Sau poate tata crede că mama nu e destul de inteligentă ca să îi înțeleagă meseria.

El se opri din mestecat.

— Sau poate tatei nu îi pasă că mama este curioasă.

Jake și Ben se uitară unul la altul, apoi își întoarseră privirile spre tatăl lor.

Kate știa că nu era corectă. Nu ar trebui să facă asta. Însă frustrarea era mai puternică decât ea. Curățase trei toalete în acea după-amiază, una dintre sarcinile gospodărești pe care le detesta cel mai mult.

Dexter lăsă jos furculița și cuțitul.

— Și ce-ai vrea să știi mai exact, Kat?

Ea tresări când îl auzi rostindu-i fostul nume.

— Vreau să știu cu ce te *ocupi.* Kate nu se băgase niciodată în viața profesională a lui Dexter, cel puțin nu cu știrea lui. Formaseră întotdeauna un cuplu relaxat, oferindu-și unul altuia spațiu. Lucrul pe care ea îl aprecia cel mai mult la soțul ei: bunăvoința cu care închidea ochii. Acum venise rândul lui Kate să vrea să știe. Ce ai făcut azi? Cer prea mult?

El zâmbi de dragul copiilor.

— Firește că nu. Să vedem… azi. Azi am plănuit una dintre fazele unui test de încărcare a penetrației pe care urmează să îl pun în funcțiune în câteva săptămâni.

Semăna cu o partidă de sex experimentală.

— Un test de penetrare este atunci când un consultant, cum sunt eu, încearcă să spargă un sistem de securitate. Intruziunea are trei abordări principale. Prima este, practic, o metodă tehnică: să găsești o breșă, o fisură în sistem prin care te strecori, să îți faci loc și să te plimbi în voie.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi un computer în buclă deschisă. Unul care este legat la rețea, dar nu este parolat. Sau dacă are parolă, numele utilizatorului este fie ușor de spart, fie se află încă în setările inițiale. Cum ar fi pentru nume utilizator – *utilizator* și pentru parolă – *parolă*. Această unitate este un portal, dar tot trebuie să treci de paravanul de protecție care necesită spargerea unui cod sau reconfigurarea regulilor de administrare a sistemului. Acest lucru se poate face, trecând peste mai multe grade de dificultate, însă necesită timp. Unele sisteme pot fi sparte în câteva ore. Altele pot dura luni întregi. Cu cât durează mai mult, cu atât mai probabil este ca un hacker să renunțe și să caute o țintă mai ușoară. A doua abordare este una fizică: să intri neautorizat într-o instituție. Să te strecori pe lângă paznici, intrând pe fereastră, și să cobori la subsol. Sau să scotocești prin gunoi în căutare de informații utile. Sau prin violență, pur și simplu: să vii cu oameni înarmați. Acest gen de abordare nu este specialitatea mea.

— Așa cred și eu.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Care este cea de-a treia abordare?

— A treia este, de obicei, și cea mai eficientă. Inginerie socială – arta de manipulare a unei persoane, care de cele mai multe ori implică manipularea mai multor oameni – pentru a obține accesul.

— Și cum funcționează?

— Toate metodele au practic la bază același principiu: să-i faci pe oameni să creadă că ești de partea lor, când, de fapt, nu ești.

Ingineria socială. Aceasta fusese îndeletnicirea lui Kate.

— Și cel mai eficient este atunci când le combini pe cele trei – inginerie socială ca să poți ajunge la locul faptei și să-ți pui în practică abilitățile tehnice. Așa poți să distrugi guverne, să furi secrete industriale importante și să escrochezi cazinourile. Și, cel mai relevant pentru mine, așa poți jefui bănci. Poate fi cel mai mare coșmar al unei bănci.

Dexter luă o îmbucătură din carnea de vită.

— De-asta ne aflăm aici.

Și o gură de vin.

— Cu asta mă ocup eu.

•

Kate privi afară pe fereastră, peste marginea stâncoasă, în defileul Alzette, dincolo de podul modern din oțel, lung de patru sute de metri, și de vechiul apeduct feroviar, de fortificațiile medievale și de pajiștile verzi, luxuriante, de pădurile dese și de casele cu acoperișuri negre și de clopotnițe și de râul învolburat, dincolo de clădirile de birouri din sticlă și oțel din Kirchberg, iar deasupra tuturor, imensitatea cerului senin. Era o priveliște spectaculoasă, o priveliște care oferea posibilități infinite. O priveliște care închidea Europa într-o capsulă.

Apoi își întoarse privirea la computer. Pagina web pentru amenajări interioare a Juliei Maclean avea înainte de toate o prezentare bună. Se putea observa amprenta unui profesionist. Muzică ambientală și imagini care dispăreau încet, precum și diverse corpuri de litere și fraze banale. Existau câteva imagini cu camere amenajate într-un

mod plăcut, dar nimic deosebit. Potrivit uneia dintre pagini, intenția estetică era „tradițional eclectic”, ceea ce părea a consta în combinarea unor artefacte americane vechi, extrem de scumpe, cu măști tribale africane, scăunele chinezești și obiecte de ceramică mexicane.

Nu existau comentarii din partea clienților. Nici aprecieri din partea celebrităților. Nu existau nici articole în ziarele locale, nici trimiteri la alte pagini. La biografie apăreau următoarele:

> *Julia Maclean, născută în Illinois, a studiat arhitectura și artele textile la facultate și deține o diplomă de masterat în arte, cu specializare în amenajări interioare. Înainte să își lanseze propria afacere, ea a luat parte la mai multe stagii de prestigiu, iar în ultimii zece ani a avut clienți fideli care i-au adoptat abordarea ciudată și totuși tradițională a rafinamentului. La fel de familiarizată cu modernismul din Lake Shore Drive sau cu tradiționalismul din North Shore, Julia este unul dintre cei mai căutați decoratori din zona orașului Chicago.*

Pe pagina de contacte exista o adresă de e-mail, dar nu și o adresă reală, sau număr de telefon sau de fax, sau numele angajaților, ale colegilor, ale colaboratorilor sau alte referințe.

Dincolo de toate acele pagini atrăgătoare care alcătuiau pagina de web, nu exista nicio informație reală care putea duce la o persoană sau adresă.

Kate mai văzuse astfel de pagini de web. Semănau cu niște legende, cu niște articole de primă pagină.

•

— Băieți! strigă Kate, ignorându-l pentru moment pe soțul ei. Nu îl ignoră, nu îi răspunse, de fapt. Micul dejun!

Ea așeză clătitele pe masă – una unsă cu Nutella, cealaltă cu Speculoos, ambele rulate bine și tăiate în jumătate. Nu găsise vafe înghețate nicăieri; cu atât mai mult umplute cu afine. Din fericire, copiii păreau destul de încântați să încerce diferite dulciuri la micul dejun.

Însă nu păreau deloc încântați că nu își vedeau tatăl în fiecare zi. Kate începea să-și dea seama că nu le mai suporta nemulțumirile legate de absența lui, deoarece o făceau să aibă impresia că nu era o mamă suficient de bună. Dacă băieții aveau atât de mare nevoie de el, asta însemna că pe ea nu o iubeau îndeajuns. *Quod erat demonstrandum.*

Gândind la rece, știa că acest lucru nu era adevărat. Însă simțea, în mod absurd, că era adevărat.

— Nu. Kate se întoarse furioasă către Dexter, fără să încerce să ascundă asta. Nu-mi aduc aminte să-mi fi spus că vei merge la Sarajevo săptămâna asta.

Încercă să se liniștească, să-și reamintească faptul că a călători în interes de serviciu era rareori o chestie facultativă; era stresant, nu relaxant; trist, nu amuzant. Iar Sarajevo era unul dintre ultimele locuri din lume unde Dexter ar fi vrut să se ducă. Avea resentimente față de țările din fosta Iugoslavie, ținând cont că acolo fusese ucis fratele lui.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar eu voi merge.

Kate nu ar fi trebuit să îl urască pentru că o lăsa singură cu copiii într-o țară străină, singură și părăsită, dar o făcea totuși.

— Și când te întorci?

Copiii se așezară confortabil pe scaune, uitându-se la televizor. În Washington nu văzuseră nici măcar un episod din *SpongeBob Square Pants*; nu știau că există în engleză. Ceea ce vedeau ei era *Bob l'Éponge*. Versiunea în franceză.

— Vineri seara.

— Și ce vei face mai exact în Sarajevo?

Aceasta era a doua călătorie a lui Dexter în Sarajevo, pe lângă Liechtenstein, Geneva, Londra și Andorra.

— Voi ajuta câțiva clienți ai băncii să întărească sistemul de securitate.

— Banca nu are angajați care să se ocupe de asta? întrebă ea. În Bosnia?

— Pentru asta mă plătesc: ca să îi mulțumesc pe clienți. Cu asta mă ocup, Kat.

— *Kate*.

El ridică din umeri. Ea deschise gura cu intenția de a țipa la el, dar nu voia să facă asta în fața copiilor.

Kate trânti ușa de la baie. Se rezemă de chiuvetă, care fusese curățată de nimeni alta decât de ea. Se holbă în oglindă. Lăcrima. Se șterse la un ochi, apoi la celălalt, dar în zadar, începuse să plângă. Se simțea copleșită de singurătate, de un sentiment de neimplicare. Nu își putea imagina că se va transforma vreodată într-una dintre acele femei mulțumite de viața lor, care stau într-o cafenea și fac haz de încercările și suferințele pe care le presupune epilarea. Care se distrează sau măcar lasă impresia că se bucură de viața ei.

Kate și Dexter nu aveau o viață plăcută, nu încă. Își făcuseră cópii legalizate după pașapoarte, după certificatele de naștere și după certificatul de căsătorie, ca să poată obține permisul de rezidență. Își deschiseseră conturi la bancă, încheiaseră polițe de asigurare, își cumpăraseră telefoane mobile și tot felul de aparatură, birouri de la Ikea și chiftele congelate. Bătuseră drumul până la al doilea cel mai mare oraș din țară, Esch-sur-Alzette, ca să cumpere un Audi combi la mâna a doua, cu cutie automată, care avea sub cincizeci de mii de kilometri la bord. Căutaseră mașina pe internet câteva săptămâni și avuseseră nevoie de tot atâta timp ca să își dea seama că „break" înseamnă combi.

Tăiau lucrurile scrise pe o listă fixată cu un magnet pe frigider. Pe listă erau nouăsprezece lucruri. Tăiaseră deja cincisprezece.

Ultimul lucru era subliniat: trăiește viața.

Poate că totul era o mare greșeală.

•

— Nu dețin informații clare despre Torres, răspunsese Kate.

— Dar generale?

Kate se străduise să-i susțină privirea lui Evan. Se așteptase la astfel de întrebări încă de la începutul acestui proces, de mai bine de cinci ani.

— Torres nu a dus lipsă de dușmani, zise ea.

— Așa e. Însă înainte să moară, se afla la strâmtoare. Ciudat moment să fie scos din joc.

Kate abia reuși să îl privească în ochi.

— Ranchiuna nu are vârstă, răspunse ea.

Evan își ținuse pixul pregătit deasupra foii de hârtie, însă nu aflase nimic care merita notat. Lovi cu vârful în hârtie, patru lovituri rare, încercând să păstreze ritmul.

— Da, așa este, încuviință el.

•

— Măi să fie! Ce surpriză plăcută!

Kate se plimba pe Grand Rue, mărginită de brutării, *chocolatiers* și măcelării, magazine de lenjerie și de pantofi, farmacii și bijuterii. Zona pietonală era deschisă traficului dimineața, dar numai pentru livrarea de mărfuri. Furgonete mici înaintau încet pe stradă sau stăteau parcate în fața magazinelor. Vânzătoarele descuiau ușile, cărau cutii, își verificau coafura și machiajul; furnizorii foloseau lifturi hidraulice, împingeau cărucioare, cărau lăzi voluminoase. Și iată-l pe așa-zisul Bill Maclean, broker inexistent din Chicago.

— Chiar că este o surpriză plăcută, zise Kate. Cum de nu ești la birou în dimineața asta?

Kate abia așteptase să îi povestească lui Dexter despre căutările ei. Se amuzase când descoperise că soții Maclean erau oarecum fictivi. Dar își imaginase și scenarii în care aceștia fugeau de consecințele unui faliment, sau se aflau în programul de protecție a martorilor, sau erau mafioți care se dăduseră la fund. Jefuitori de bănci, asasini, criminali periculoși care fugeau mâncând pământul. Sau, poate, erau chiar de la CIA.

Însă avu unele rețineri când veni vorba să-i spună lui Dexter. Prima, Bill era prietenul lui Dexter. Singurul lui prieten. Cei doi bărbați jucaseră tenis din nou, luaseră cina împreună din nou, iar Dexter se întorsese acasă târziu și fericit.

Kate și Dexter participaseră la o degustare de vinuri organizată de Clubul Femeilor Americane; fuseseră la o petrecere organizată de școală; merseseră la film și la teatru. Fuseseră invitați la cină acasă la alte familii și făcuseră și ei pe gazda. Cunoșteau câțiva oameni. De fapt, Kate era cea care cunoștea câteva femei, iar Dexter își îndeplinea rolul de soț, sporovăind cu bancheri britanici, avocați olandezi și comercianți suedezi. Însă Bill Maclean era prietenul lui Dexter, iar Kate nu voia să i-l răpească. Nu voia să pară că vrea să i-l răpească.

A doua reținere: nu voia să recunoască faptul că în parte acea căutare impetuoasă pe internet se datora vechiului ei obicei de a nu avea încredere în nimeni. Un obicei dobândit poate conștientizând faptul că ea însăși nu era demnă de încredere.

— Hmm. Bill zâmbea cu subînțeles. Se pare că m-ai prins.

— Cu ce?

Iar a treia, nu putea nicidecum să admită că unul dintre motive – aproape minuscul – era atracția sexuală.

— Ei bine, soția mea nu este în oraș. A plecat la Bruxelles azi- dimineață.

Kate hotărâse să nu-i spună nimic lui Dexter despre natura fantomatică a soților Maclean. Nu până când nu avea să afle mai multe. Sau până când încerca să descopere

mai multe și nu va afla nimic, iar totul va ieși la iveală pe neașteptate.

— Așa că am hotărât să mă plimb prin *ville* – Bill făcu un pas înainte, și încă unul, apoi îi șopti la ureche – în căutarea unei femei cu care să-mi petrec restul zilei în pat.

Kate rămase cu gura căscată.

Bill zâmbi larg, apoi începu să râdă.

— Glumesc, zise el. Ridică o pungă mică de cumpărături. A trebuit să cumpăr ceva de la magazinul de calculatoare.

Ea îl lovi cu palma pe piept, dar nu prea tare.

— Ticălosule!

Se holbă la el, intrigată; el se holbă la rândul lui la ea, jucăuș. Ar putea fi amuzant. Poate le va prii atât lui Kate, cât și lui Bill, poate, într-un fel sau altul, va fi un lucru bun pentru toți patru. Un mic flirt nevinovat. Toată lumea face asta.

— Ai făcut o figură frumoasă în Paris, zise Kate. Foarte curajos. Foarte bărbătesc.

— Ei, aș! zise el pe un ton de glumă. N-a fost nimic.

— Unde ai învățat să faci asta?

— N-am învățat nimic. Stau foarte bine cu reflexele.

Deși nu îl crezu, Kate nu mai insistă.

— Chiar este în Bruxelles? Julia?

— Da. S-a dus să se întâlnească cu o prietenă veche care este în trecere, deși nu știu care ar putea fi motivul pentru care oamenii vizitează Belgia.

— O prietenă veche de facultate?

— Nu.

— Că tot a venit vorba, unde a făcut Julia facultatea? Kate îl privi drept în ochi pe Bill, încercând să descopere un semn de eschivare. Nimic.

— La Universitatea din Illinois.

— Și tu? Ce facultate ai terminat?

— Uau!

— Uau ce?

Bill privi la stânga, apoi la dreapta.

— Nu mi-am dat seama că sunt supus unui interviu de angajare, aici, în mijlocul străzii. După cum știi, nu-mi doresc decât o mică desfătare în miezul zilei. El rânji. Dar dacă tot veni vorba, aș vrea să știu: cu cât se plătește postul ăsta?

— Depinde de mai mulți factori, zise ea.

— Cum ar fi?

— Păi, unde ai obținut diploma de licență?

O expresie nedumerită – poate îngrijorată – îi apăru în ochi. Se încruntă. Zâmbetul îi îngheță pe buze.

— Chicago.

— Universitatea din Chicago?

— Corect.

— Nu-i rău. Profilul?

— M-am descurcat.

Ea ridică o sprânceană.

— Hai să-i spunem *interdisciplinar*.
— Hmm. Studii postuniversitare?
— Nu.
— Am înțeles. Cea mai recentă funcție?
— Partener executiv al unei firme de tranzacții financiare.
— De ce ai plecat?
— Pentru că a dat faliment, răspunse el, ca o concluzie; semn că jocul luase sfârșit.

Însă Bill afișă în continuare acel zâmbet îngâmfat, acea privire încrezătoare a unuia care se pricepe la toate – la schi și la tenis, la reparații auto și la tâmplărie, să comunice în limbi pe care nici nu le cunoștea, să dea bacșiș ușierilor și să mituiască polițiști, la preludiu și la sex oral.

— Ascultă, zise el, mai apropiindu-se cu un pas de ea, ca să fiu sincer, slujba mea actuală este destul de satisfăcătoare și abia am început; nu sunt în căutarea uneia noi. Deci – se aplecă înspre ea apropiindu-și gura de tâmpla ei și buzele de ureche, făcând-o să i se înfioare tot trupul – mergem sau nu la culcare?

Bill se prefăcea că glumește, dar nimeni nu face astfel de glume decât dacă intențiile sunt altele. Este o scuză pentru a iniția ceva; este un anunț, tare și răspicat, al disponibilității.

— Din câte știu, și soțul tău este plecat din oraș.

Deși Kate nu fusese niciodată infidelă, fusese tentată. De mai multe ori. Acest gen de glumă era, de obicei, paravanul pentru o propunere cât se poate de serioasă.

Kate se simți vulnerabilă în fața lui Bill, care era genul de bărbat căruia încercase să-i reziste toată viața: alunecos, manipulator, periculos. Exact opusul genului cu care se căsătorise ea, genul mai civilizat pe care ea îl alesese de bunăvoie, rațional și pragmatic.

— Nu, nu mergem la culcare, răspunse Kate, clătinând din cap, dar continuând să zâmbească, conștientă de faptul că răspunsul ei sună extrem de echivoc. Chiar dacă știa că nu avea să facă pasul, se simți obligată să îl lase pe Bill să preia inițiativa.

— Cum vrei tu, zise el.

•

Kate lăsase garda jos, permițându-le băieților să se joace în camera de oaspeți – biroul –, locul unde se afla ea în acel moment, și aștepta să se deschidă calculatorul. Își plimbă dezgustată privirea prin încăpere, la vehiculele uriașe din plastic – un avion lung cât brațul unui om, un elicopter, nenumărate mașini de poliție și de pompieri – care zăceau împrăștiate pe jos. Simți un imbold să facă curățenie, dar și o repulsie; nu suporta să adune jucăriile.

Ecranul prinse viață, redeschizând pagina pe care o accesase și care se încărcase. Universitatea din Illinois avea trei campusuri: Urbana-Champaign, cu șapte mii de absolvenți pe an; șase mii în Chicago; cinci mii în Springfield. După niște calcule rapide, ajunse la cincizeci de mii de studente în total. Câte dintre ele purtau numele de Julia?

În ceea ce-l privește pe Bill, existau mai puțin de o mie cinci sute de absolvenți pe an la Universitatea din Chicago, și nu era nici numele de fată care să-i dea bătăi de cap.

Kate se holbă la numărul de telefon de pe ecran și la receptorul din mână. Chiar avea

de gând să facă asta? De ce?

Da. Deoarece era neîncrezătoare din naștere și suspicioasă din punct de vedere profesional. Deoarece se plictisea. Deoarece nu se putea abține.

— Da, răspunse femeia de la registratură, cu un puternic accent din Vestul Mijlociu, pe care nici Bill, nici Julia nu păreau să-l fi moștenit. Am avut un William Maclean în promoția anului ’92. Ar putea fi persoana pe care o căutați?

— Bănuiesc că da. Ați putea să-mi trimiteți prin e-mail o fotografie?

— Nu, îmi pare rău. Nu păstrăm fotografiile absolvenților noștri.

— Dar un album? întrebă Kate. Ar trebui să apară în album.

— Nu toți studenții aleg să își pună poza în album, doamnă.

— Ați putea verifica? Pe un ton cât se poate de mieros. Vă rog.

Niciun răspuns. Kate crezu că se întrerupsese convorbirea.

— Alo?

— Da, doamnă. Voi verifica. Așteptați, vă rog.

Kate profită de pauză și se întrebă dacă Dexter ar putea verifica vreodată desfășurătorul conversațiilor telefonice. Și dacă da, oare ar întreba-o pe Kate de ce dădea telefoane în special în Chicago; știa, desigur, că ea nu avea prieteni acolo. Și dacă ar verifica desfășurătorul și i-ar pune întrebări, oare i-ar spune adevărul sau… poate ar susține că era vorba despre vreo neînțelegere legată de serviciul cu clienții, ceva legat de… ce?… Care ar putea fi motivul fals…

— Îmi pare rău, doamnă. Se pare că William Maclean din promoția anului ’92 se numără printre acei studenți care au ales să nu își pună poza în album.

— Foarte rău.

Nu se potrivea: bărbatul pe care îl cunoștea Kate nu părea genul care să nu-și afișeze chipul. Nu ar rata niciodată o astfel de ocazie.

10.

Singură, din nou. Nu chiar singură: cu copiii, dar fără soț.

Kate se așeză din nou în fața computerului.

Care ar fi cel mai logic și mai evident motiv pentru care să-ți creezi o identitate falsă? Ea deschise îngândurată motorul de căutare…

Primul ei gând, cel mai puternic presentiment era acela că se ascundeau de ceva oribil. O faptă de neiertat și de neuitat pe care o comisese unul din ei. O ilegalitate. O crimă. El sau ea fusese achitat sau achitată, însă viața lor, distrusă. Prin urmare, părăsiseră țara.

Sau putea să nu fi implicat violența, să fi fost o escrocherie: el era un delapidator, un contabil necinstit. Un director financiar, un contabil care falsificase registrele contabile și îl vânduse pe directorul general în schimbul imunității. Cu reputația distrusă și fără statut social, o luau de la capăt.

Sau vinovata fusese ea. Poate ispășise o pedeapsă de zece ani pentru… ce? Coruperea unui minor? Omor prin otrăvire? El o așteptase, nefiind nici nerăbdător, nici fidel, dar,

cu toate astea, o așteptase. Ea fusese pusă în libertate. Își schimbaseră numele și părăsiseră țara.

Kate deschise un tabel, gata să introducă numele, datele și faptele incriminatorii. Accesă din nou internetul și găsi câteva pagini de știri din Chicago. Începu să citească despre infracțiuni, căutând fotografii ale celor care fuseseră acuzați, condamnați, achitați și eliberați.

•

— Îmi pare rău să te informez, dar nu îți vom permite să te desconspiri, zise Evan.

Kate se așteptase la asta, mai ales după tot ce făcuse și văzuse. Într-un fel, acea acoperire permanentă era o ușurare, deoarece nu mai trebuia să ia decizii în această privință. Dacă i se interzicea să divulge secretul cuiva, nu mai era nevoită să ia decizia să nu o facă.

— Înțeleg. E în regulă.

Evan o privi cu atenție, încercând probabil să își dea seama dacă era dezamăgită sau nemulțumită sau furioasă din pricina acestei hotărâri. Ea însă nu părea afectată.

— Asta e, Kate.

— Ce anume?

— Am terminat.

Kate se uită la ceas. Era ora unsprezece și jumătate dimineața.

— Pe ziua de azi?

— Pentru totdeauna.

— Oh. Ea nu își împinse scaunul, nu se ridică în picioare, nu făcu nicio mișcare. Nu voia să se termine. Fiindcă, dacă se termina, totul se termina. Întreaga ei carieră. Pe bune?

Evan se ridică în picioare.

— Pe bune.

Îi întinse mâna. O încheiere tristă.

•

Strada pe care locuia Kate o cotea ușor, apoi se termina abrupt, asemenea multor străzi din Europa. În State străzile erau toate lungi și drepte, kilometrice, se întindeau cât vedeai cu ochii, de-a lungul a zeci și sute de cvartale. Europa versus America, mai pe scurt. Francezii nici măcar nu au un termen pentru conceptul de cvartal urban.

La intrarea pe rue de Rost se afla o barieră, dungi diagonale roșii și albe pe o bară din oțel așezată pe niște suporturi, pe care stătea scris cu litere de tipar negre „RUE BARRÉE”. Un polițist stătea pe loc repaus și sporovăia cu o femeie care purta un șort scurt. Era o chelneriță în pauza de țigară.

Kate trecu de porțile palatului și îi văzu pe paznici cum o urmăresc cu privirea și o lasă să treacă. Îl privi pe unul în ochi – un bărbat proaspăt ras, cu ochelari fără rame – și schiță un zâmbet, dar acesta nu reacționă. Parcarea din spate era plină de mașini, de oameni și de agitație.

Ea traversă strada, intră într-o clădire și sună la sonerie.

— Urcă! exclamă Julia în interfon.

Liftul era strâmt, la fel ca acela din casa în care locuia ea. Trebuie să fi fost o

adevărată provocare pentru arhitecți și pentru ingineri ca să găsească o soluție să facă loc puțurilor de ascensor în toate aceste clădiri vechi.

— Bine-ai venit!

Julia ținea ușa deschisă cu o mână, iar cu cealaltă îi făcu semn lui Kate să intre. Acest gest avea un aer de rafinament; manierat, dar nu ironic. Un aer ciudat.

— Cât mă bucur că ai venit, în sfârșit, în vizită!

Kate păși înăuntru șovăind, neobișnuită să facă vizite în miezul zilei. În Washington, singurele locuri pe unde hoinărise în miezul zilei fuseseră birourile, drumurile până la Departamentul de Stat, Capitol Hill sau Langley. Seara socializase, de obicei, în restaurante, la teatru. Locuri publice. Simți un sentiment de intimitate când se trezi singură cu Julia în apartamentul acesteia, în miezul zilei. Parcă ar fi fost ceva ilicit.

— Mulțumesc pentru invitație.

Kate trecu de vestibul și intră într-o încăpere lungă care servea atât ca living, cât și ca sufragerie și care avea mai multe ferestre pe peretele dinspre vest. Prin fiecare fereastră se zărea o părticică din *palais,* draperii bogat ornate și porți din fier forjat, balcoane prevăzute cu balustradă și turnulețe din piatră și un steag necunoscut care flutura în vârf.

Julia observă că amica ei se holba la palat. Se uită și ea în direcția steagului.

— A fost ridicat steagul, zise Julia. Asta înseamnă că marele duce este înăuntru.

— Zău? întrebă Kate. Chiar este adevărată chestia asta?

— Da. Și este coborât când nu se află în clădire.

— Dar steagul acesta nu este cel al Luxemburgului.

— Poftim? Julia veni la fereastră lângă Kate. Ai dreptate. Cred că este steagul italian. Asta înseamnă că un oaspete italian de vază se află în vizită. Poate prim-ministrul? Sau președintele? Ce au în Italia?

— Amândouă. Kate încercă să nu arate că ar ști prea multe. Cred.

— Ei bine, unul din ei se află înăuntru acum, zise Julia ridicând din umeri.

— Pun pariu că n-ai mai locuit niciodată peste stradă de un monarh.

Julia râse.

— Unde ai locuit?

— În diferite zone din Chicago.

— Toată viața?

— Aproape. Julia se întoarse de la fereastră. Mă duc să fac o cafea. Cappuccino pentru tine?

O eschivare tipică pentru Julia. Nu refuza niciodată fățiș să răspundă la o întrebare, ci prefera să răspundă fără să dea detalii, întorcând întrebarea celui care i-o adresa și schimbând subiectul conversației fără ca interlocutorul ei să își dea seama. Însă Kate observase acest lucru, fapt care o făcu să intre la bănuieli.

Uneori, Julia găsea pur și simplu un motiv ca să iasă din încăpere.

— Un cappuccino ar fi minunat.

Kate privi în curtea palatului, un petic de pământ acoperit cu pietriș nisipiu, umbrit de coroanele pinilor și ale castanilor. Câteva mașini, majoritatea dintre ele marca Audi, de culoare albastru-închis. În loc de plăcuțe de înmatriculare, aveau plăcuțe formate din

două fâșii, albastru și portocaliu, fără numere, litere sau alte semne de identificare. Singurul vehicul care nu era Audi, parcat lângă *porte cochère,* era un Rolls-Royce de colecție, mare, care strălucea în tente de albastru identic cu al celorlalte mașini – sau, probabil, era invers. Pe plăcuța de înmatriculare a Rolls-Royce-ului nu se afla decât o coroană. Regalitate. Mai mult decât bogăție.

Câțiva militari luxemburghezi pierdeau vremea în curtea din spate, lângă un grup de bărbați îmbrăcați în uniforme diferite; trebuie să fi fost italieni. Niște indivizi care păreau a fi agenți de securitate se țineau deoparte, părând a fi mai vigilenți decât personalul în uniformă.

Kate auzi pietrișul scrâșnind sub talpa tare a bocancilor din piele ai unui bărbat înalt care traversa curtea, îmbrăcat într-o haină militară cu epoleți. Militarii luxemburghezi luară poziția de drepți și îl salutară pe bărbatul care trecu pe lângă ei fără să se oprească, fără să încetinească sau să se uite la cineva.

Militarii italieni nu salutară, dar luară poziția de drepți, se opriră din vorbit și îl urmăriră cu privirea până când acesta intră pe *porte cochère*. Zgomotul pașilor lui răsună pe pardoseala din lemn, o alternativă mult mai silențioasă pentru copitele cailor decât dacă ar fi fost pietruită.

Dădu să se întoarcă de la fereastră, însă ceva îi atrase atenția: la al doilea etaj, care era cam la același nivel cu ea, cineva deschidea o ușă franceză înaltă care dădea într-un balcon mic. Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, elegant ieși și începu să scruteze curtea de jos. Își vârî mâna în buzunar, scoase un pachet de țigări și luă din el o țigară. O aprinse cu o brichetă din aur și se rezemă de balustrada din piatră.

Kate reuși să vadă mai bine că cravata lui, care la o primă vedere părea de un bleumarin-închis, avea motive *paisley* albastre și violete; era o cravată minunată.

Măsurând în linie dreaptă, bărbatul nu se afla la o distanță mai mare de treizeci de metri.

Kate nu putu să nu se gândească la faptul că ar constitui o țintă incredibil de ușoară.

•

Bărbatul din balconul palatului trase cu sete din țigară, eliberă un nor de fum, apoi trei rotocoale perfecte. Kate vedea cum ochii lui cercetau curtea pietruită de jos.

Acesta era exact tipul de scenariu pe care Kate îl pusese la cale la Peyne's Bay. O locuință de sezon închiriată, cu o vedere perfectă în linie. Însă în Barbados fusese o distanță de două sute șaptezeci de metri. În cazul de față, nici nu aveai nevoie de lunetă.

— E ca o dependență, nu-i așa? întrebă Julia. Să urmărești acel du-te-vino de acolo.

— Mmm, rosti Kate, absentă.

Prima ei bănuială fusese aceea că soții Maclean fugiseră din State ca să scape de ceva. Însă acum începea să creadă exact opusul: veniseră la Luxemburg cu un scop anume. Oare ar fi prea exagerat să creadă că era vorba de un asasinat?

•

Kate stinse lumina și se întoarse către Dexter; gust de vin roșu amestecat cu cel de pastă de dinți, un ritm anume, o mână ici, o limbă colo, o partidă de sex mecanică, nu foarte satisfăcătoare, dar nici problematică, doar una obișnuită dintr-un lung șir de alte

astfel de partide.

După aceea, o gură de apă, pijamalele îmbrăcate la loc, respirația regulată.

— Ascultă, mâine-seară voi juca tenis cu Bill, zise Dexter.

Ea nu se întoarse către Dexter prin întuneric.

— Te distrezi cu el, nu-i așa?

— Da. E un tip de treabă.

Kate stătea cu ochii pironiți în tavan. Voia, simțea nevoia să vorbească despre asta cu cineva, cu acest cineva. Oricât de mult îl disprețuia pe Dexter și noul ei stil de viață, el rămânea cel mai bun prieten al ei. Era îngrijorată – nu, era ceva dincolo de incertitudinea unei griji; era conștientizarea faptului că acest lucru va depăși limitele impuse de căsnicia lor, limite pe care nimeni nu le conștientizează decât atunci când se află pe marginea prăpastiei. Știi că acele limite există, le simți: sunt reprezentate de aspectele despre care nu se vorbește. Fanteziile sexuale. Flirtul cu alți oameni. Neîncrederea înrădăcinată, îndoielile, resentimentele. Încerci să-ți vezi mai departe de viață, cât mai departe de aceste limite, și te prefaci că acestea nu există. Și când ajungi, în cele din urmă, aproape de limite și faci un pas mărunt înainte, nu numai că ți se pare șocant și îngrozitor, dar și banal. Deoarece ai fost întotdeauna conștient că acele limite există în timp ce tu încerci din răsputeri să nu le vezi, deși știi că le vei vedea, mai devreme sau mai târziu.

— De ce? întrebă Dexter. Mi se pare că te frământă ceva.

Dacă Kate ar zice: „Dexter, mi-e teamă că Bill și Julia nu sunt cine pretind că sunt”, el s-ar înfuria. Ar intra în defensivă. Ar găsi tot felul de explicații posibile, plauzibile.

— Ai ceva împotriva lui Bill?

Până la urmă, Dexter îl va înfrunta pe Bill, dar nu într-un mod agresiv. Și i se va da o explicație pe care Dexter o va crede. Se aflau într-un program de protecție a martorilor, asta credea Kate că vor susține ei. Nu aveau voie să ofere detalii, veridicitatea poveștii nu va putea fi confirmată, dovedită sau infirmată. Asta ar fi varianta *ei,* dacă s-ar afla în locul lui Bill.

Kate nu știa ce voia să evite cel mai mult: să se certe cu Dexter din cauza posibilelor secrete ale lui Bill sau să-i mărturisească, în sfârșit, lui Dexter propriile ei secrete.

Rămase așa, întinsă, cu picioarele depărtate, privind tavanul negru și încercând să găsească un răspuns pentru soțul ei.

Ulterior, înțelese că acela fusese momentul – nu un moment unic, dar unul aparte pe care și-l va aminti mai târziu – care ar fi putut schimba multe. Nu ar fi început toată nebunia; nu începuse încă să adune noi secrete, fiecare legat de cel anterior, un cerc vicios scăpat de sub control.

Întinsă în pat, dorind să înceapă o conversație, dar fără să știe cum, ea nu reuși să rostească în cele din urmă decât:

— Nu, desigur că nu. Bill este minunat.

Gestul cel mai lipsit de atitudine din viața ei.

AZI, 11:40 A.M.

La capătul holului se află dulapul cu lenjerie, cu rafturi ordonate și cutii pline de așternuturi de pat cu motive florale și prosoape albe, flausate. La capătul celălalt se află debaraua în care își țin valizele. Kate învârte mânerul rotund de alamă, fixat pe o plăcuță turnată și bogat ornamentată, care este prins în șuruburi de vopseaua lucioasă a ușii de la debara.

Bagajele mai mari sunt așezate unele peste altele pe jos, un cufăr și două geamantane de mărime normală. Pe acestea le foloseau când rămâneau toată vara pe Coasta de Azur sau câteva săptămâni în Umbria. Însă ea scoate două trolere de mărime mijlocie și o sacoșă.

Kate îl împinge pe unul în camera băieților. Împachetează pantaloni, cămăși, șosete și lenjerie intimă pentru trei zile. Intră în baia alăturată și ia o trusă de toaletă de pe etajera de deasupra oglinzii, în care pune periuțele lor și pasta de dinți. Ia trusa de prim ajutor din coșul de sub chiuvetă. Băieții se accidentează mereu, oriunde merg; locurile de joacă europene sunt mai puțin sigure decât cele americane. Kate se săturase de mult să mai caute plasturi și creme cu antibiotic în Belgia și Germania, în Italia și în Spania. Prin urmare, când călătoreau, aveau propria trusă medicală.

Intră în dormitor, îl traversează și se duce la dulap. Desface un suport pentru bagaje și așază geamantanul pe el. Își pune mecanic în el lucrurile, cu gândul în altă parte, nicidecum la haine. Dacă își aduce bine aminte, ea a făcut bagajele de patruzeci și trei de ori în cei doi ani de când s-au mutat în Europa. Mai demult, în fosta ei viață, înainte să se nască băieții? De sute de ori.

Kate termină împachetatul mecanic. Înainte de plecare, va trebui să-și amintească să pună: un încărcător de telefon, cărțile băieților, pașapoartele. Întotdeauna face asta când împachetează și este absentă. Prin urmare, nu închide geamantanul și îl lasă pe suport, ca să poată adăuga ulterior ce a uitat.

Habar nu are pentru ce pregătește bagajele. S-ar putea să le facă degeaba. Sau pentru o noapte sau trei nopți, sau pentru câteva săptămâni sau câteva luni. Sau pentru totdeauna.

Dar asta hotărâseră ei, ea și Dexter. Dacă apărea cineva, dacă li se părea că erau compromiși, își vor face bagajele pentru trei zile. Geamantane ușor de cărat, care să nu lase să se înțeleagă că se mută, ci că merg în excursie. Dacă vor fi plecați o perioadă mai lungă, vor cumpăra cele necesare. Aveau bani suficienți. Banii de care dispuneau le vor asigura traiul în altă parte, mai târziu. Ceea ce nu mai era posibil acolo, în Paris, în acel moment.

Kate scoate cel de-al doilea troler, îl aduce în partea cealaltă a dulapului și îl reazemă de suportul pe care se afla celălalt geamantan. Al lui Dexter.

Geamantane gemene. Nu ar fi crezut niciodată ca va ajunge genul de femeie care să aibă un set format din zece geamantane. Devenise o altă persoană, fără să fi avut vreodată această intenție.

Kate se află din nou în holul lung și elegant, pe ai cărui pereți tapetați sunt înșirate poze cu copiii ei schiind în Alpii francezi, zbenguindu-se în valurile Mediteranei, pe canalele din Amsterdam și din Bruges, la Vatican și la Turnul Eiffel, la grădina zoologică din Barcelona și la parcul de distracții din Danemarca, la locul de joacă din Grădinile Kensington. Ușile holului sunt toate deschise larg, dând înspre spații comune și dormitoare, iar lumina răzbate dintr-o mulțime de surse, din unghiuri diferite.

Kate oftează. Nu vrea să plece din Paris. Vrea să rămână aici, să trăiască aici. Vrea ca băieții ei să răspundă „Paris" când sunt întrebați „De unde ești?"

Nu are nevoie decât de altceva, aici, ca să ducă o viață împlinită. Trebuie să-și satisfacă o poftă. Dacă se va muta în Bali sau în Tasmania sau în Mykonos nu stinge această sete. Problema este – problema va fi mereu – în interiorul ei, înrădăcinată în trecutul îndepărtat, în momentul în care luase hotărârea fatală să devină persoana care devenise, pe vremea… pe vremea când era la facultate…

Îi vine în minte ceva și pornește în grabă de-a lungul holului.

11.

Kate se holba la computerul ei care se afla în fața ferestrei dincolo de care se zărea peisajul sumbru și învăluit în ceață, presărat cu puncte nedeslușite de lumină. Impresionism negru și sumbru, cu electricitate.

Jake și Ben ședeau turcește pe jos și se jucau liniștiți. Kate își luă degetele de pe tastatură și oftă.

— Mami, ce s-a întâmplat?

Ea se uită la Jake. Ochii lui îngrijorați o priveau de sub fruntea inocentă, nebrăzdată de gânduri.

— N-am găsit ce căutam.

— O, făcu Ben. Vrei să te joci cu noi?

Kate petrecuse o săptămână întreagă căutând criminali care ar fi putut fi Bill și Julia. Nu găsise nimic.

— Da. Ea închise laptopul. Renunță la meseria de spion și reveni la cea de mamă. Da, vreau.

•

Zgomotul uscătorului de rufe încetă chiar în momentul în care Kate tăie o roșie în două. Așeză absentă roșia pe o bucată de prosop din hârtie. După zece minute de împăturit haine, sucul tomatei se îmbibase în hârtie, împrăștiindu-se de-a lungul fibrelor, tentacule de un roșu-închis care se întindeau, pătrunzând în conștiința lui Kate și târând-o înapoi într-o cameră de hotel din New York City. Întins pe jos zăcea un bărbat, cu o gaură de glonț în ceafă, din care șiroia sângele care se infiltra în mocheta deschisă la culoare întocmai ca sucul roșiei care se afla pe prosopul de hârtie.

Și apoi prezența neașteptată a femeii care stătuse acolo, încremenită, cu gura deschisă.

Cu ani buni în urmă, Hayden fusese cel care îi explicase despre sânge.

— Shakespeare n-a fost prost, îi spusese el lui Kate în timp ce traversau Ponte Umberto I. Terminaseră antrenamentul pe ziua respectivă, iar instructorul ei o invitase la masă, la o *trattoria* din spatele Castelului Sant'Angelo. Ceea ce a torturat-o pe Lady Macbeth a fost sângele lui Duncan. Același lucru îl vei păți și tu, dacă vei permite asta. „Piei, pată blestemată!"{2}

Kate se uită la Hayden. Peste umărul lui se înălța maiestuosul dom al bazilicii Sfântul Petru, scăldat în lumina aurie a soarelui. Și el se întoarse să admire priveliștea.

— Odată ce vei înțelege anumite lucruri, continuă Hayden, nu le vei uita *niciodată*. Dacă nu vrei să le mai vezi niciodată, e mai bine să nu te uiți.

Se îndepărtară de Vatican și o luară spre vechea închisoare. „Dar cine ar fi crezut că bătrânul are atâta sânge în vine."{3} Hayden era un agent CIA care trecuse prin Back Bay, apoi prin Groton și Harvard, întocmai ca și tatăl și bunicul lui. Kate bănuia că dădeau cu toții citate din opere literare vechi de câteva sute de ani.

— Ține minte, Kate, îi spusese el. Cu *toții* au o cantitate surprinzător de mare de sânge.

Cincisprezece ani mai târziu, cu ochii ațintiți la prosopul de hârtie, Kate realiză de ce plănuise o excursie cu familia în Germania.

•

Copiii erau la etaj și se costumau, făcând hărmălaie. Își puseră pe cap coifuri de gladiatori, pe care le numeau *gladier helmicks*. Pe Kate nu o lăsa inima să îi corecteze. Dacă nu lua în seamă aceste stâlceli copilărești ale cuvintelor, poate vor rămâne tineri mai mult timp. Prin urmare, și ea.

Kate închise ușa de la camera de oaspeți. Formă numărul.

— Ce ai azi pentru mine? întrebă ea.

— Hm, să vedem… Odată, Charlie Chaplin s-a înscris la un concurs de sosii ale lui Charlie Chaplin și *a pierdut*. Nici măcar nu a ajuns în *finală*.

— Frumos. Nota șapte. Poate opt.

— Mulțumesc frumos.

— Ascultă, plănuiesc o excursie cu familia în Bavaria.

Kate știa că acea conversație era înregistrată. Poate monitorizată în direct de către cineva care asculta în căști preț de un minut, apoi îl suna pe șeful lui, care îl suna pe un coleg, toți cu căști la urechi, legate la un circuit, întrebându-se la ce se refereau replicile. Era din nou o legătură neobișnuită de la această linie particulară din Luxemburg către biroul din München.

— Ai să-mi dai sfaturi?

— Bavaria! Minunat! Am o mulțime de sugestii. Hayden începu să înșiruie nume de hoteluri și restaurante, itinerarii și atracții turistice.

După ce el tăcu, Kate zise:

— M-am gândit că poate ai vrea să mergem împreună, tu și cu mine.

Dacă Hayden avea unele suspiciuni în privința asta, nu lăsă să se vadă. Desigur că nu.

•

— *Bonjour*? se auzi o voce nesigură la interfon.

— Bună! strigă Kate la microfon. Sunt Kate!

Tăcere.

— Kate?

— Da!

— O… Bună. Urcă.

Se auzi soneria, un bâzâit difuz, asemănător celui scos de un prăjitor de pâine defect. La etaj, pe holul întunecat, Julia stătea rezemată de cadrul ușii, îmbrăcată într-un halat flaușat, încercând să zâmbească, cu toate că nu îi prea reușea. Era ora nouă dimineața.

— Îmi cer scuze că nu am sunat. Am o dimineață agitată.

— Nu-ți face griji, zise Julia, ceea ce era ciudat, deoarece ea nu spunea lucruri precum: „Nu-ți face griji”.

— Am plecat în grabă azi-dimineață, continuă Kate, și mi-am uitat atât telefonul mobil, cât și cheile de la casă. Nu am decât cheile de la mașină. Îmi dai voie să folosesc telefonul tău? Trebuie să-l sun pe Dexter.

— Desigur.

Julia intră în camera de oaspeți, care era folosită ca birou, luă telefonul de pe masă, apoi i-l dădu lui Kate.

— Mersi. Îmi cer scuze încă o dată că te-am deranjat. Și pe Bill. Este acasă?

— Nu. A plecat acum câteva minute.

Kate știa asta.

— Mulțumesc încă o dată.

Kate formă numărul de la biroul lui Dexter. Când pusese la cale planul, se gândise să dea un telefon fals – să formeze un număr de telefon inexistent sau pe cel al mobilului ei, apoi să poarte o conversație fictivă. Dar dacă avea dreptate în privința Juliei și a lui Bill, aceștia o vor prinde; vor găsi o cale. Poate Bill îi va punte întrebări lui Dexter; poate Julia va verifica desfășurătorul.

Prin urmare, trebuia să fie o convorbire reală. Și ca să pară cât mai adevărat în ochii Juliei, ai lui Dexter și ai ei, Kate hotărâse să iasă în grabă din casă și să își lase înăuntru cheile și telefonul pe blatul din bucătărie.

— *Bonjour.* Dexter Moore.

— Salut, zise Kate. Sunt eu. Mi-am uitat cheile acasă. Ne-am putea întâlni acolo?

— Dumnezeule, Kat!

Știa că el se va înfuria; mizase pe asta. Plecase la serviciu la ora șapte dimineața, pregătit pentru o zi agitată, pentru o zi importantă. Tocmai de aceea hotărâse ea să acționeze în ziua respectivă: ca el să se înfurie, iar ea să poată spună: „Nu începe cu morala, Dexter”, și să-și dea ochii peste cap uitându-se la Julia și scuzându-se, ca să poată merge în camera de oaspeți și să poarte o conversație personală, singură, cu soțul ei.

Kate aruncă repede o privire prin încăpere, încercând să observe toate detaliile. Patul era făcut cu grijă, dar nu perfect; dintre cele patru perne, una era șifonată și deformată, semn că cineva dormise acolo și nu o aranjase.

— Mi-am uitat cheile din greșeală, zise Kate, nu ca să te deranjez pe tine intenționat.

Pe noptiera de lângă perna folosită se afla o carte, un volum broșat cu o copertă

simplă care înfățișa o fermă. Autorul era o femeie. Zări cuvântul „roman” scris sub un titlu lung, evaziv; literatură pentru femei. Un pahar cu apă. O cutie cu șervețele. Balsam de buze.

Julia era cea care dormise acolo, în acest pat care nu se afla în dormitorul mare.

— Sunt pe punctul de a pleca la o ședință, zise Dexter.

Biroul era mic, ordonat. Laptopul era închis, iar în jur nu existau alte hârtii, în afară de câteva plicuri pe care era scrisă o stradă din Limpertsberg și adresată unei entități numite WJM, S.A. Aceasta era o *société anonyme,* similară cu o *société à responsibilité limitée,* care era echivalentul continental pentru *Ltd.* Ea bănui că era vorba despre William J. Maclean, Inc.

Exista acolo și un fișet cu dosare, însă Kate nu avea cum să îl deschidă; dacă era prinsă, nu avea cum să explice.

Echipamentul era complex, scanner, copiator și imprimantă, toate într-unul. Pe birou se mai afla un teanc mic de cărți de vizită. Kate își scoase batista din buzunarul de la blugi și o folosi ca să le răsfoiască, fără să atingă nimic cu mâna. Una dintre ele era de la un club de tenis; Julia nu juca tenis de câmp. Kate o luă cu batista și o vârî în buzunar.

— Înțeleg, Dex, și îmi pare rău.

Se duse lângă noptieră, ieșind din raza vizuală a Juliei. Ridică balsamul de buze cu batista și îl vârî în buzunar, alături de cartea de vizită pe care o șterpelise.

Kate se întrebă dacă erau semnele unui mariaj nefericit sau dacă Julia suferea de insomnie sau dacă era răcită și nu voia să îl deranjeze noaptea pe soțul ei.

Sau dacă era ceva cu totul neobișnuit.

•

— Dexter va veni mai târziu, zise Kate. Întotdeauna vine târziu de la întâlniri; nu știu cum se face că întotdeauna lucrurile durează mai mult decât ar trebui. Prin urmare, nu e nevoie să ne întoarcem decât la ora unu.

— Bine! strigă Julia din baie, unde se machia. Kate o cunoștea pe Julia îndeajuns de bine, încât să știe că aceasta nu ieșea niciodată din casă fără să arate perfect.

Kate se îndreptă agale către fereastra cu vedere spre palat. Nu era niciun steag ridicat; niciun membru al casei regale nu se afla înăuntru. În curte nu era niciun vehicul. Poarta din spate era păzită de o singură santinelă, care își ținea arma pe umăr, părând plictisită. Fereastra aceea avea o poziție extrem de avantajoasă.

Kate știa că factorul decisiv era să știi cum să scapi. Întocmai ca în cazul unui jaf la bancă sau a unei aventuri extraconjugale: să intri era ușor.

— Mergem? Hotărâseră să-și omoare timpul într-un mall.

— Mergem.

Kate apăsă pe un buton mic al ceasului, se îndepărtă de fereastra care dădea către rue de l’Eau, apoi ieșiră din apartament, coborâră cele șase etaje cu liftul mic, ajunseră în garaj, unde urcară în Mercedesul Juliei și ieșiră pe o altă stradă, rue du St. Esprit, o alee pietruită care se afla aproape de *palais*. După aproximativ cincizeci de metri strada oferea un viraj de nouăzeci de grade, coborând abrupt înainte să se termine într-o alee pietruită la fel de îngustă, denumită rue Large, care urca pe un pod medieval înainte să

se termine în rue Sigefroi, care, după o distanță mică, se unea cu Montée du Clausen, cunoscută drept ruta locală 1, o șosea pe care puteai conduce cu o sută de kilometri la oră în toate direcțiile: spre Germania sau Franța, spre aeroport sau zona rurală, spre oriunde.

Kate se uită la ceas: sub două minute de la fereastră până la libertate.

Erau cetățeni străini, care purtau nume false și care locuiau vizavi de ținta perfectă, cu un avantaj de netăgăduit și posibilitatea de a fugi fără nicio problemă.

Kate știa că toate astea nu erau decât probe indirecte. Poate nici nu era cu adevărat suspicioasă. Poate își inoculase această bănuială ca să aibă o scuză să îi investigheze. Ca să aibă ceva de făcut. Orice.

Din cauza imaginației ei întunecate, îi era greu să cearnă care scenarii erau plauzibile și care nu. Pe de altă parte, era puțin probabil – dacă nu scandalos – ca o echipă de asasini să vină în Luxemburg ca să omoare pe cineva. Nu putea nega acest lucru. Dar nici nu putea omite acest aspect ca fiind o explicație logică pentru care un cuplu, sub identitate falsă, ar închiria un apartament care le oferea ocazia ideală să pună la cale un asasinat.

Alte scenarii se învârteau în jurul fugii. Oare acești oameni erau într-adevăr fugari?

Sau, desigur, cel mai urât scenariu: oare se aflau în Luxemburg pentru Kate?

Doar un singur fir din trecut putea să se extindă și în prezent, să traverseze o perioadă de cinci ani, precum și Atlanticul, ca să o tragă în spate, să i se înfășoare în jurul gâtului și să o stranguleze.

Kate știuse mereu că Eduardo Torres era o fire răzbunătoare. Existau răfuieli neîncheiate, întrebări fără răspuns; dovezi. Plus că nimeni nu scosese la iveală averea lui Torres, despre care se credea că să ridica la zeci de milioane de dolari. Se presupuse că banii fuseseră ascunși în conturi bancare „numerotate” din Europa.

Și iat-o pe Kate, pensionată recent înainte să împlinească patruzeci de ani, care trăia în cartierul general al conturilor bancare „numerotate”, cu un soț care era un expert fără pereche în ceea ce privea securitatea conturilor bancare „numerotate”.

Kate dădea de bănuit.

La fel și Bill și Julia. Trebuia să facă săpături mai adânci.

12.

Ploua mărunt sau burnița sau cum s-o fi zicând atunci când picături minuscule de ploaie, prea fine ca să fie stropi obișnuiți, cad din cer.

Ștergătoarele de parbriz funcționau la cea mai joasă treaptă. Trei secunde între ștergeri, timp în care parbrizul se umplea de apă, devenind aproape opac, iar apoi *vâj,* curat din nou.

Motorul fusese pornit, farurile aprinse, radioul potrivit pe *France Culture*. Lui Kate îi plăcea să urmărească discuția. Subiectul general părea a fi Baudelaire. Cel puțin *Baudelaire* era cuvântul pe care îl recunoștea, deoarece era repetat de nenumărate ori. Sau se vorbea despre *beau de l’aire,* un soi de ambianță frumoasă. Ceea ce era opusul lui

Baudelaire.

Pe scaunul din dreapta era cartea de vizită a unui medic podolog. Ar putea pretinde că ajunsese mai devreme decât fusese programată. Va spune că are fasceită plantară, că o durea, însă doar un medic își putea da seama. Prin urmare, hotărî să rămână în confortul mașinii și să învețe franceza prin osmoză radiofonică, ascultând câțiva savanți înflăcărați care purtau o discuție aprinsă obscură, dar nesfârșită despre Baudelaire – care erau oponenții?, care erau problemele discutate? – în timp ce ea aștepta ceea ce urma să se întâmple peste o jumătate de oră. Atunci avea acea programare fictivă.

Nu, va răspunde ea, habar nu avea că biroul lui Bill se afla acolo. De unde să știe? Memorase adresa de pe plicurile pe care le descoperise în camera de oaspeți.

De-a lungul trotuarului se întindeau clădiri înalte din piatră, care aveau în față grădini, mici petice de iarbă și tufișuri desfrunzite. Clădirile erau cenușii sau cafenii sau gălbui; trotuarul era pavat cu beton gri-deschis, iar strada, cu asfalt gri-închis. Mașinile aveau nuanțe de argintiu, de cenușiu și, uneori, de negru; cerul, un burete îmbibat. Era un peisaj monoton, spălat de ploaie, construit anume pentru a se potrivi cu vremea urâtă.

Kate aștepta de aproape o oră și mai avea încă trei ore la dispoziție până să îi ia pe copii de la școală. Trei ore, și nimeni nu va afla ce făcea, sau unde se afla sau care era motivul nebunesc pentru care o făcea.

Asta dacă nu îi umblase cineva la mașină și îi instalase, de exemplu, un transmițător GPS în spațiul de sub scaunul pasagerului, îmbrăcat în piele gri.

Bill ieși la 11:40. Se uită la stânga și la dreapta înainte să coboare cele câteva trepte care se opreau pe trotuar. Se schimbase în echipamentul de tenis: pantaloni scurți albi și o bluză de trening care avea pe mâneci dungi roșii și albastre. În ploaia rece, era o aparență comică, semănând cu un personaj din *Monty Python*.

Se îndreptă cu pași repezi către BMW-ul lui, o jucărie de mașină. Ambală motorul, schimbând nervos vitezele și gonind pe străzile liniștite către întâlnirea de la ora douăsprezece din Bel-Air. Apoi la masa de prânz. Împreună cu Dexter.

Julia fusese cea care îi sugerase asta lui Kate – „Nu crezi că ar trebui să joace în timpul zilei? Și să își petreacă serile alături de noi?” –, iar ea o transmisese mai departe lui Dexter. „Îți va prinde bine puțină mișcare”, îi spusese Kate. În Washington, Dexter obișnuise să facă mișcare seara. Însă acum, muncea de obicei până târziu. Iar când nu trebuia să meargă la serviciu, voia ca el să își petreacă timpul acasă, împreună cu copiii. Cu ea.

Astfel se întâmplă că, știind că Bill nu va fi la biroul din acea clădire, Kate avea la dispoziție două ore. Așteptă încă cinci minute ca să se asigure că el nu își uitase sticla cu apă sau cutia cu mingi, celularul sau genunchiera, sau altceva; apoi mai așteptă alte cinci minute, doar ca să se convingă pe deplin. Și să tragă de timp.

Se uită în oglinda retrovizoare.

Era un moment bizar: această trecere de la un plan imaginar la o poznă adevărată, cedând în fața a ceea ce ar putea să fie o idee extrem de ciudată, care ar depăși judecata sănătoasă. Hotărî să meargă mai departe cu planul. Însă nu era convinsă sută la sută, deoarece asta ar fi însemnat să recunoască prea multe despre ea, față de ea însăși. Însă

fiind hotărâtă nouăzeci și cinci la sută, îndeajuns încât să treacă la fapte și nu îndeajuns încât să creadă că totul nu era decât o boacănă, o farsă, și nu un plan nebunesc.

Kate își trase cât putu de mult pe frunte gluga de la pelerina de ploaie galbenă. Pelerina ei, cea pe care o cumpărase din Copenhaga în urmă cu o lună, era multicoloră. În Scandinavia puteai găsi o mulțime de astfel de articole de îmbrăcăminte care să te apere de vremea urâtă; fiindcă acolo este vreme urâtă mai tot timpul. Însă pelerina pe care o purta în acel moment era una ieftină, pe care o cumpărase cu o zi înainte, dintr-un magazin de reduceri. O va arunca mai târziu.

Luă plicul de pe scaunul pasagerului și scrise pe el adresa biroului lui Bill; înăuntru se afla o ofertă specială de la un magazin care vindea biciclete, care avea reduceri de 20% la orice fel de bicicletă. Luase broșura de la magazinul respectiv cu o zi în urmă, când încerca să ia o decizie cu privire la acest plan nebunesc.

Coborî din mașină, își puse mănușile de piele și traversă strada.

Dintre cele cinci sonerii, cea de-a cincea nu avea nume. Pe prima era scris un nume luxemburghez sau nemțesc; pe a doua unul franțuzesc, ușor de pronunțat, Dupuis; pe a treia scria Underwood. Pe a patra, WJM, S.A.

Ea scrise „Underwood” pe plic.

Sună la soneria lui Bill. Dacă ar fi răspuns cineva pe neașteptate, ar fi putut pretinde că dorea cu familia Underwood. Singura mișcare pe care o văzuse în acea clădire fusese o doamnă care ieșise pe la unsprezece, cu o sacoșă de cumpărături împăturită la subraț, care revenise o oră mai târziu cărând aceeași sacoșă, mai grea decât ar fi trebuit. Bătrâna doamnă mergea înclinată într-o parte, sub povara greutății. Kate o urmărise chinuindu-se să urce strada în pantă, o urcare interminabilă, mișcându-și întruna gura, țuguindu-și buzele și sugându-și obrajii: grimasele unei persoane a cărei limbă maternă era franceza și care dorea să-și mențină mușchii faciali tonifiați ca să poată pronunța corect toate acele vocale nazale. Trebuie să fi fost Mme. Dupuis.

Kate sună din nou. Ușa nu părea monitorizată de camere de supraveghere. Însă în vremurile noastre, camerele puteau fi peste tot. Ochii îi erau acoperiți de gluga de la pelerină.

Sună la Dupuis.

— *Boooooooon-jourrrrrrrr*!

Perfect, era vocea bătrânei.

— *Bonjour, madame,* răspunse Kate. *J'ai une lettre pour Underwood, mais il ne répond pas. La lettre, elle este très importante*.

— *Ouuuuiiii, mademoisellllle*.

Bătrâna îi deschise ușa de la intrare. Kate împinse ușa cu geam, lăsând-o să se închidă singură în urma ei; aceasta se trânti cu un tremurat al geamului.

Kate urcă scările și când trecu de colț, o văzu pe Mme. Dupuis așteptând în cadrul ușii.

— *Merci, madame,* zise Kate.

— *De rien, mademoisellllle. Au deuxième étagggggge*.

Kate urcă până la etajul doi, vârî plicul pe sub ușa familiei Underwood, apoi coborî în grabă scările. Deschise ușa de la intrare și o lăsă să se închidă singură. Dar ea rămase

înăuntru. Rămase nemișcată un minut. Apoi începu să urce tiptil scările.

Când se apropie de colțul care dădea către etajul doi, auzi voci. Un bărbat și o femeie. *La naiba*! Kate aruncă o privire în spate: nu avea unde să se ascundă. Ar fi putut alerga la subsol, dar dacă aceștia coborau în garaj? Kate nu voia să fie surprinsă încercând să se ascundă.

Va găsi ea o modalitate să treacă de ei. Ieși de după colț și începu să urce scările. Când cei doi se întoarseră, Kate privi în sus, prefăcându-se surprinsă și zâmbind.

— *Bonjour,* zise ea.

— *Bonjour,* răspunse bărbatul, urmat de femeie. Cei doi așteptară în capul scării înguste, permițându-i lui Kate să treacă.

— *Est-ce que je peux vous aider*? întrebă bărbatul.

Kate se uită nedumerită la el, cu toate că știa prea bine la ce se referea întrebarea lui.

— Pot să ajut cu ceva? încercă el în engleză.

— O! Kate zâmbi. Nu, mulțumesc. Am venit în vizită la Bill Maclean?

Bărbatul schiță un zâmbet; femeia rămase tăcută.

Kate se strecură pe lângă ei.

— *Merci*!

Inima îi bătea cu putere. Iar acesta nu era decât începutul.

•

Biroul lui Bill se afla la ultimul etaj; una din cele două uși care se aflau pe un hol scurt, luminos; pe prima ușă nu scria niciun nume. Încercă ușa lui, dar, desigur, nu se deschise. Se duse la fereastra de la capătul holului și apăsă pe clanță ca să o deschidă – în Luxemburg, toate ferestrele funcționau la fel: aveau balamale și pe partea laterală, și în partea de sus.

O deschise, scoase capul afară și verifică ferestrele și pervazurile, în căutarea unei modalități de a pătrunde înăuntru. Nu vedea clădirea învecinată din cauza șirului de brazi.

Se întoarse în holul cu pardoseală din piatră. Ușa lui Bill avea în față un preș, o plăcuță din alamă pe care era inscripționat numele companiei și o sonerie. Existau trei yale, din care una părea mai neobișnuită. Holul era luminat de două aplice, îndreptate în sus, și de lumina naturală care pătrundea prin fereastra fără perdea.

Nu părea să existe camere de supraveghere în hol.

Kate îngenunche în fața ușii. Își vârî mâna în buzunar și scoase o trusă mică din piele, uzată și legată cu elastic. Înăuntru se aflau câteva șurubelnițe mici, șperacle și un clește cu vârf ascuțit. Se puse serios pe treabă, ținând acele unelte micuțe cu degetele și fața la doar câțiva centimetri de ușă. Nu își va bate capul cu cele două yale obișnuite – dispozitive de securitate de calitate proastă, care fuseseră montate mai mult ca să intimideze decât ca să prevină – decât dacă nu reușea să o deschidă pe cea de-a treia.

Era adevărat că avea intimitate acolo, la ultimul etaj, și că existau puține șanse să fie întreruptă, însă timpul nu era nelimitat. Iar ea nu fusese niciodată expertă în spargeri. Încuietorile nu erau importante în America Latină – dacă exista ceva ce trebuia ținut sub cheie, atunci era păzit cu arme.

Hărțile avuseseră întotdeauna o importanță covârșitoare în branșa ei, iar ea devenise

o expertă în cititul lor. Și în arme, fiind extrem de pricepută să le curețe, să le repare și să tragă cu ele. Fusese nevoită să stăpânească o multitudine de dialecte ale limbii spaniole, cu accent pe argou, în special pe cuvintele vulgare care făceau referire la părțile intime ale corpului. Crescuse într-un oraș aflat în declin, pe coasta statului Connecticut, care fusese invadat de latino-americani. Avusese nenumărate ocazii să învețe spaniola de cartier, pe străzi, precum și spaniola corectă, acasă, de la bonele plătite prost, angajate de părinții lui Kate ca să aibă grijă de ele după școală, pe vremea când ea și sora ei erau niște fetițe inocente, care ieșeau de la școală la ora trei și se cuibăreau în brațele unor femei scunde și dolofane, pe care le chema Rosario și Guadalupe.

Uneori, Kate fusese nevoită să piloteze elicoptere civile și avioane cu propulsie. Învățase cum să le facă pe amândouă, dar nu în mod exhaustiv, ci pe lângă pregătirea paramilitară standard de care avusese parte luni întregi la Fermă.

Gustase, încercase și trăsese pe nas mici cantități de cocaină din diferite zone geografice și fumase și puțină marijuana. Știa cum era când cineva îi dădea pe furiș „drogul violului” sau o doză de LSD.

Putea să țină minte un număr format din zece cifre, după ce îl auzise o singură dată.

Putea să ucidă.

Însă ceea ce nu putea să facă era să deschidă yala aceea și nu voia să își piardă vremea cu o cauză pierdută.

Se apropie de cea de-a doua ușă, cea care nu avea nicio plăcuță. Clanța de alamă și soneria erau la fel ca la ușa lui Bill. Nu exista plăcuță, nici preș. Își întinse mâna și pipăi cu atenție partea superioară a cadrului ușii, în speranța că va găsi cheia cu care să deschidă ușa acelui spațiu nelocuit. Nu avu noroc.

Rămase nemișcată, cu urechile ciulite.

Nu auzi niciun zgomot.

Kate se apucă să descuie yala, care era una simplă. După treizeci de secunde, se auzi un clic ușor, iar ușa se deschise.

Intră într-o încăpere generoasă, dar goală și prăfuită, care avea doar o singură fereastră. O deschise și își scoase capul afară. Erau acolo, după cum se aștepta: ferestrele de la biroul lui Bill. De-a lungul celor patru ferestre se afla un pervaz îngust. Putea s-o facă; o mai făcuse și înainte. Trase adânc aer în piept și urcă pe fereastră.

•

Kate stătea pe pervazul lat de douăzeci și doi de centimetri, în ploaie, ținându-se de o parte a clădirii, la trei niveluri deasupra pământului.

Puteau să se întâmple multe lucruri neplăcute. Unul dintre acestea era că putea fi zărită printre ramurile brazilor deși care separau acea clădire de cea învecinată, prin urmare, trebuia să acționeze repede.

Apoi, putea să cadă și să moară, prin urmare, trebuia să se miște cu grijă.

Se deplasă centimetru cu centimetru, cu fața aproape lipită de tencuiala umedă.

Auzi un zgomot jos, în spatele ei. Își întoarse capul prea repede și fără băgare de seamă și își zgârie obrazul de perete. Zgomotul era produs de ramura unui brad care mătura acoperișul unei mașini.

Simțea că îi curge sânge, dar nu avea cum să verifice. Nu putea să-și ducă o mână la obraz fără să își piardă echilibrul.

Continuă să înainteze câțiva centimetri, încet și cu grijă, încercând să-și păstreze echilibrul… apoi alți câțiva centimetri… până ajunse în dreptul ferestrei lui Bill.

Kate se opri, acordându-și câteva secunde de răgaz înainte să treacă la următorul pas.

Îi era teamă, însă această teamă nu o deranja, era ca o plăcere ciudată pe care o simți când îți masezi un mușchi încordat, deși nu faci altceva decât să constați că te doare.

Acolo era locul ei, sus, pe pervaz. De asta dusese lipsă în viață.

Scoase șurubelnița cu cap plat din trusa pe care o ținea în buzunarul din spate. O plimbă încet de-a lungul îmbinării ferestrei până când găsi încuietoarea.

Se opri, apoi împinse ușor șurubelnița în sus.

Încuietoarea nu cedă.

Încercă din nou, împingând mai ușor.

Din nou, nimic.

Kate încercă să nu intre în panică, acea panică specifică unei situații-limită. Trecu încet capul subțire și ascuțit al șurubelniței între glaf și ramă.

Încercase metoda asta pe fereastra casei ei. În toiul nopții, ca să nu o vadă nimeni. Îi luase douăzeci de minute, afară pe pervaz, la doisprezece metri deasupra aleii pietruite, dar reușise să-și dea seama cum să miște șurubelnița în încuietoare și să îi învârtă capul foarte ușor, ca să deblocheze nu numai încuietoarea, ci și să deschidă larg fereastra vertical, nu orizontal.

Mecanismul acelei ferestre era asemănător cu cel al ferestrei ei; toate erau la fel.

Ea exersase. Trebuia să funcționeze.

Trebuia să funcționeze.

Încercă din nou… încet… *Clic*.

Kate împinse cu genunchiul balamaua din partea laterală a ferestrei, iar aceasta se deschise larg. Se lăsă pe vine pe pervaz, sprijinindu-se cu palmele pe tencuiala decorativă ca să își mențină echilibrul. Făcu o mică pauză, apoi intră cu capul înainte în încăpere, amortizându-și căderea cu mâinile și rostogolindu-se ușor pe pardoseala de piatră lustruită, plăci mari de marmură, așa cum vedeai peste tot în Luxemburg.

Rămase nemișcată, încercând să-și recapete suflul, încercând să-și controleze bătăile inimii. Se așteptase să îi crească pulsul, dar era prea mult; nu i se mai întâmplase asta de foarte mult timp.

Kate n-ar trebui să continue în acea stare de panică; nu voia să facă vreo greșeală. Închise ochii și rămase nemișcată, încercând să se liniștească.

Apoi se ridică în picioare și privi în jurul ei.

•

În capătul îndepărtat al încăperii se afla o bicicletă eliptică, așezată în fața unui televizor mic; o bancă de forță și un set de greutăți, haltere și discuri, aranjate toate pe o saltea cauciucată.

Pe birou se afla un laptop, o imprimată cu scanner, un telefon, un blocnotes și câteva pixuri. Câteva foi de hârtie fuseseră rupte din blocnotes. Kate rupse prima pagină, o

împături și o vârî în rucsac; o va citi mai târziu.

Laptopul era pornit, dar se afla în modul stand-by. Apăsă pe o tastă, iar ecranul se lumină.

„Acest computer este blocat. Vă rugăm introduceți numele utilizatorului și parola.” Nici nu avea sens să încerce.

În sertarul biroului se găseau dicționare, precum și alte blocnotesuri și pixuri. Într-un sertar se aflau niște dosare: extrase bancare. Câteva conturi diferite, cu transferuri de bani între ele, câteva sute de mii, sumele fiind depuse și scoase, depuse și scoase, încontinuu, un ciclu de investiții și dividende, retrageri și transferuri.

Numele era al lui Bill, adresa, cea la care se afla apartamentul.

Acolo se mai găseau reviste, ziare, înștiințări. Informații generale legate de afaceri, precum și informații specifice, tehnologie și alte noutăți. Erau cu grămada. Kate alese o ediție a revistei *The Economist*. Hârtia era fină, netedă, nepătată cu cafea, fără urme de pahar. Necitită, poate. Sau poate citită cu grijă, fără stropi de băutură. Bill părea un tip grijuliu.

Kate se lăsă pe spătarul scaunului rotativ, privind absentă în jurul ei în timp ce gândea febril, încercând să găsească ceea ce căuta.

Apartamentul mai avea și un mic dormitor, cu un pat matrimonial, aranjat neglijent. Cearșafuri mătăsoase. Patru perne normale și o pernă mare, decorativă. Un alt pat gol, șifonat. Cine dormea acolo?

În sertarul noptierei, o cutie de prezervative. O cutie aproape goală, care cândva conținuse o duzină de prezervative, și în care se mai aflau doar câteva. Cine se regula acolo?

Kate se întinse lângă sertarul cu prezervative, dar își ținu picioarele jos ca să nu murdărească așternuturile. Își lipi obrazul de pernă. Mirosea a spumă de ras sau a loțiune după bărbierit sau a apă de colonie. Mirosul lui Bill.

Își întinse mâna spre noptieră, în spatele ei, apoi pipăi… dar nu găsi nimic. Își vârî mâna sub noptieră, bătând ușor cu degetele pe placa fibrolemnoasă a unui alt articol de mobilier de la Ikea… nimic.

Își îndoi brațul și își întinse mâna sub pat, sub șipcile de lemn care susțineau salteaua… simți ceva, din piele… își mută mâna câțiva centimetri mai încolo…

Kate trase, știind exact ce avea să scoată de sub pat. Prin ușa de la dormitor vedea ușa de la intrare înspre care, fără măcar să aibă această intenție, îndreptă din instinct pistolul Glock 22 pe care Bill îl ținea în tocul prins cu bandă adezivă de placajul patului.

PARTEA a II-a

AZI, 12:02 P.M.

Kate stă în pragul glasvandului camerei de zi unde se află covoare peste covoare, tipare pentru torturi de nuntă, rafturi pline cu cărți și porțelanuri, vase cu flori, rame ornate pentru picturi mici în ulei, oglinzi deteriorate cu rame poleite.

Chestia asta nu îi dă pace, prinde rădăcini în subconștientul ei, se intersectează cu evenimente și supoziții și se întrepătrunde cu convingerile ei actuale despre viață, despre soțul ei, despre istoria lor. Chestia asta se lovește de amintiri, obligând-o să le reexamineze din perspectiva nouă a unei alte posibile explicații pentru tot ceea ce s-a întâmplat. O chestie legată de facultate…

Kate traversează încet încăperea și se îndreaptă către cărțile exagerat de mari, adunate grămadă pe un raft exagerat de înalt. Scoate albumul de absolvire al lui Dexter. Se așază pe divan, ținând în poală albumul greu.

Ea privește colțurile, urmărind ordinea alfabetică, apoi deschide albumul, dă pagină după pagină, până când găsește o versiune mai tânără a lui Dexter Moore. O tunsoare umflată, cravată subțire, frunte netedă.

Este din ce în ce mai convinsă că va găsi ce caută.

Pe ticălosul duplicitar.

Kate auzise numele o singură dată, în urmă cu aproape doi ani, în Berlin. Este aproape sigură că se termină cu *owski,* ceea ce o va ajuta să confirme acest lucru în momentul în care va găsi, în cele din urmă, fața potrivită.

Revine la prima pagină cu portrete, ale căror nume de familie încep cu A. Privește cu atenție fiecare imagine, fotografii vechi de două decenii, fete și băieți care acum sunt femei și bărbați de vârsta ei. Întoarce cu răbdare pagină după pagină. Brusc chestia asta pare atât de evidentă, atât de inevitabilă.

Nu îi ia mult timp să o găsească. Nu îi ia deloc mult timp. Cu excepția, desigur, a celor doi ani în care nu știuse ce căuta.

Acum, o schimbare totală de paradigmă. Toate bucățile din puzzle se mișcă și se învârt la voia întâmplării. Kate avusese impresia că rezolvase acel puzzle cu mult timp în urmă.

Privește îndelung acel chip cunoscut care se holbează la ea cu privirea optimistă a unui absolvent de colegiu, care pozează pentru posteritate.

Explicațiile posibile o bombardează pe Kate, sunt ca focurile de mitralieră, prea rapizi ca să scape. Nu poate decât să se ascundă și să aștepte ca acestea să se calmeze, ca ea să poată răsufla ușurată.

Kate surprinde mișcare în camera de zi, dar realizează repede că este chiar ea, o șuviță din părul ei reflectată în oglinda de pe peretele îndepărtat, o părticică din ea care se mișcă, desprinsă de partea invizibilă. Se ridică în picioare și duce albumul greu la locul său obișnuit, pe o etajeră din mijlocul camerei de zi, din mijlocul vieții familiei ei. Cele mai bune ascunzători nu sunt cele mai izolate locuri; sunt cele mai puțin

cercetate.

Acum că deține o informație nouă, acum că albumul și-a dezvăluit secretul, acum că Kate recunoaște această realitate nouă, se simte mai mult decât trădată. Dar simte și prezența unor noi oportunități. Se deschid alte uși. Nu știe ce se află în spatele acestor uși, dar vede lumina pătrunzând prin ele.

Acest nou element a schimbat totul.

13.

Kate era supărată pe Dexter. Îi luase o oră înainte să mărească, în sfârșit, pilotul automat la 160 de kilometri la oră, depășind linia roșie a spidometrului care indica 130. Și, cu toate astea, la o sută șaizeci de kilometri la oră pe A8, jumătate din mașinile de pe autostradă rulau cu o viteză mai mare.

Era supărată pe copiii care ședeau pe bancheta din spate și care se plângeau despre filmul mediocru de pe DVD player-ul portabil care înclina mereu ori de câte ori Dexter vira scurt, făcându-i să țipe.

Dar cel mai mult era supărată pe ea însăși. Era obsedată de greșelile pe care le făcuse. Urma pantofului ei în noroi; amprentele ei murdare pe ușa apartamentului învecinat; urmele umede lăsate de pașii ei pe pardoseala curată a lui Bill. Firele ei de păr și piele exfoliată în patul lui – poate chiar câteva fire de păr pe perna lui, zăcând acolo la vedere, implorând să fie prelevate, analizate și stoarse de ADN. Oare ce alte greșeli idioate mai făcuse?

Se zgâriase pe față, iar pe obraz îi apăruse o pată roșie de forma unei boabe de zmeură. Găsi o explicație ușoară pentru Dexter – o întâmplare nefericită în garaj, în timp ce descărca pungile cu cumpărături dar, cu toate astea, neconvingătoare. Nu-i venea să creadă cât de neglijentă fusese.

Se comportase ca un amator nenorocit.

Plus că mai existaseră și cei doi vecini de pe scări, precum și bătrâna Mme. Dupuis. Martori ușor de găsit; o chestie practic inevitabilă.

Kate privi peisajul german anost pe lângă care treceau. Valea Saar, clădiri industriale mătăhăloase și clădiri de birouri din sticlă și oțel împrăștiate printre păduri dese, cu magazine pătrățoase și reprezentanțe auto înghesuite de-a lungul *autobahn,* coșuri industriale de fum și depozite și drumuri de acces care duceau la intersecții aglomerate.

Aceasta fusese cea mai murdară misiune din cariera sa. Dar nu mai era vorba de cariera ei, nu? Își dăduse demisia în urmă cu trei luni.

•

Rothenburg Ob Der Tauber în frigul aspru, lemn aproape peste tot, fațade pictate, perdele din dantelă, berării, mezelării, un târg de Crăciun imens, fortificații medievale, ziduri de piatră cu arcade și tunulețe. O altă versiune de basm, o altă ilustrată a unui loc. Un alt turn al primăriei în care să urci, distracție pentru băieți: să urce repede. Treptele – câte la număr? două sute? trei? – care șerpuiau de-a lungul pereților turnului, care deveneau din ce în ce mai înguste, mai uzate, mai inegale și mai șubrede. Ajunși în

vârf, trebuiră să-i dea bani unui individ, un fel de funcționar, care nu avea un ochi. Copiii nu se puteau abține să nu se holbeze.

Apoi erau afară, pe o pasarelă îngustă, în bătaia rafalelor puternice de vânt, sus, deasupra pieței și a străzilor care se răspândeau dincolo de zidurile orașului, de zona rurală, de râu, de dealuri și de copacii Bavariei. Dexter își trase urechile căciulii roșii, o căciulă de vânător căptușită cu blană de iepure, pe care Kate i-o cumpărase de Crăciun în urmă cu cinci ani.

Kate privi în jos la tarabele din piață, la creștetele turiștilor, acoperite cu căciuli de schi sau pălării din fetru verde – ridicol de ușor de ucis.

Și dacă soții Maclean erau asasini? Care era responsabilitatea ei? Nu era treaba ei, nu era problema ei. Nu aveau de gând s-o omoare pe ea sau pe Dexter. Atunci, ce treabă avea ea? Niciuna. Și dacă veniseră la Luxemburg ca să omoare pe cineva, pe cine?

Cine *erau*? Cu siguranță nu erau mafioți; cel puțin Julia nu părea a face parte din crima organizată. Nu erau nici militanți islamici. Trebuie să fi fost agenți secreți americani. Poate erau de la Agenție, sau de la Forțele Armate Speciale, sau din Marină? Liber-profesioniști? Se aflau în Europa ca să se ocupe de mârșăviile ascunse ale politicii externe americane? Să asasineze pe cineva care venise în Luxemburg ca să ascundă banii murdari – vreun oligarh ucrainean, vreun lord al războiului somalez, vreun contrabandist sârb?

De ce îi păsa ei de lipsa de relevanță a banilor murdari?

Sau era vorba despre cineva a cărui moarte ar fi imediat relevantă pentru interesele americanilor? Un diplomat nord-coreean? Vreun trimis iranian? Vreun președinte sud-american cu o agendă marxistă?

Sau nu erau decât niște ucigași angajați într-o misiune civilă, vreo dușmănie, vreo intrigă corporatistă? Vreun director executiv? Un președinte de bancă? Un bancher privat care delapidase o avere de la un milionar, înfuriindu-l?

Poate era vorba despre ceva extrem de întortocheat. Poate aveau de gând să asasineze un american – pe secretarul trezoreriei? pe secretarul de stat? – apoi să-i însceneze totul unui cubanez ori unui venezuelean ori unui palestinian, găsind un motiv să ia atitudine, să se răzbune, să atace.

Acolo, la câteva sute de metri deasupra Germaniei, se simțea precum Charles Whitman, sus, pe puntea de observație din Austin, încercând să se hotărască pe cine să împuște.

Deși făcuse o mulțime de greșeli, tot se simțise bine acolo, pe pervazul ferestrei lui Bill; se simțise ca și când acolo îi era locul. Nu la subsolul unui centru sportiv, sporovăind despre programele de fidelizare ale băcăniilor. Ci pe un pervaz, fără plasă de siguranță.

Kate era din ce în ce mai convinsă că nu va fi niciodată o casnică fericită. Dacă exista așa ceva.

— Haideți! își îndemnă ea familia, nerăbdătoare să se pună în mișcare, să controleze ceea ce putea.

Dexter le făcea poze copiilor înfrigurați, care stăteau zgribuliți. Fețele le erau roșii și le curgea nasul.

— E foarte frig aici.

•

— Ne vedem la hotel, la ora șase.

— Bine, zise Dexter, răspunzând sărutului lui Kate, dar abia aruncându-i o privire; un țuguiat al buzelor, nici măcar un sărut scurt. Ședea pe pervazul unei ferestre de la parterul Muzeului de Știință.

Kate urma să se bucure de cele patru ore de libertate. Unele mămici din Luxemburg numeau asta „a scăpa din lesă", așa cum se întâmplă când unui terier nerăbdător i se dă drumul în curtea împrejmuită cu gard prin ușa de la bucătărie. Mergeau împreună, mici grupuri de câte trei sau patru femei, fără soți și fără copii, la Londra, Paris sau Florența: patruzeci și opt de ore să meargă la cumpărături, să bea și să mănânce, poate să întâlnească un străin într-un bar și, sub un nume fals sub efectul băuturii, să meargă cu el în camera ei de hotel pentru o partidă de sex înainte să îl dea afară și să comande micul dejun în cameră. Satisfăcută și ametită de băutură.

Kate își croi drum printre oamenii înfrigurați care se grăbeau să ia masa de prânz în centrul orașului München, printre vânzătorii de mâncare din Viktual-markt, traversă Marienplatz, unde se afla catedrala Rathaus-Glockenspiel, străzile pietonale largi – oare era singurul oraș de pe continent unde nu existau H&M și Zara? – și o luă pe luxosul Maximillianstraße, care pornea de la operă, așa cum porneau, de obicei, străzile elegante, cu magazine de blănuri, cu limuzine lungi cu șofer așteptând la colțuri, cu buticuri în care te întâmpinau vânzătoare tinere care vorbeau despre mătase și piele în engleză, franceză și rusă și care așezau frumos lucrurile în pungi mici, ușor de recunoscut.

Kate traversă agale vestibulul opulent al unui hotel, găsi un telefon public, vârî înăuntru câteva monede și formă numărul pe care îl luase din biroul lui Bill, 352 codul țării; bănui că numărul era din Luxemburg.

Avusese dreptate.

— Alo, răspunse femeia, în engleză. Jane la telefon. Accent din regiunea centrală a Americii, ușor familiar, cu toate că Kate nu își putea imagina chipul persoanei. Alo?

Kate nu vru să riște ca femeia să îi recunoască vocea.

— Alo?

Kate închise. Așadar, Bill suna o americancă din Luxemburg pe care o chema Jane. Kate avu sentimentul că era vorba despre o chestiune legată de sex. Un sentiment sporit de acel hotel sexy și elegant, de posibilitatea de a lua liftul până sus, de a deschide o ușă către…

Desigur că era Bill. Acum mai mult ca oricând, acum că știa că era periculos. Era un criminal sau un polițist, sau, poate, asemenea multor oameni pe care îi întâlnise, ambele. Era chipeș, sexy, fermecător și curajos și își ținea arma sub patul în care făcea sex cu femei cu care nu era însurat. Poate femei precum Kate.

Ieși din hotel, traversă în grabă strada către stația de taxiuri și se urcă într-unul.

— Alte Pinakothek, *danke,* zise ea. Se uită pe fiecare geam, în toate direcțiile, mulțumită să descopere că nu era urmărită. Chiar și așa, îl rugă pe șofer să oprească pe Ludwigstraße.

— Mai este o jumătate de kilometru până la muzeu, zise el.

— Este în regulă, răspunse ea, întinzându-i zece euro. Vreau să mă plimb.

În față, stația de metrou de la universitate te întâmpina cu luminile și agitația din barurile, magazinele și restaurantele care împânzesc, de obicei, stațiile de metrou. Însă trotuarul pe care se afla Kate era pustiu. Trecu pe lângă clădirile amenințătoare din piatră; vântul biciuia cu putere, înghețându-i urechile și nasul.

•

Kate era agitată, dar reușea să se stăpânească. Se simțea din nou în largul ei, la fel cum se simțise pe pervaz, pulsul începea să-i crească în timp ce străbătea hotărâtă străduțele necunoscute, cu toate simțurile treze și cu mintea alertă. Fusese desconsiderată de către ceilalți când părăsise Departamentul de Operațiuni ca să devină analist în cadrul Serviciului de Informații. Când alesese să nu mai facă muncă de teren, să nu mai înfrunte pericolul. Când se desconsiderase singură, mulțumită să stea pe un scaun confortabil în spatele unui birou liniștit.

Simți din nou un fior, dorința i se trezi la viață împreună cu celelalte simțuri.

Brusc, îl învinui pe Dexter pentru atracția pe care o simțea față de Bill. Dacă Dexter ar fi prezent mai mult, dacă ar fi mai atent în toate privințele – în orice privință: dacă i-ar mulțumi mai mult, dacă ar suna-o din când în când să îi spună și altceva decât că nu venea acasă, dacă ar fi regulat-o mai des, mai pasional, mai creativ sau dacă ar împături măcar niște nenorocite de rufe – atunci, poate, ea n-ar bântui pe străzi, având fantezii cu acel pat sub care se află o armă.

Știa că nu avea nicio logică. Să transfere propria vină asupra altcuiva, o scuză ca să fie supărată pe oricine altcineva în afară de ea însăși. Încercă să se concentreze.

Traversă piața bătută de vânt din fața Galeriei de Artă Veche, fără să se intersecteze cu cineva. Cărările în zigzag creau forme ascuțite, uriașe de iarbă, forme geometrice imense, presărate cu sculpturi din metal, mărginite de copaci desfrunziți. Parcă se făcea din ce în ce mai frig pe măsură ce se apropia de clădirea impunătoare; ferestrele arcuite nu erau luminate. Avea impresia că se apropia de un tribunal misterios, prezidat de un judecător omniscient.

În drum spre Vrăjitor. Încercase să le arate filmul băieților, la insistențele lui Jake, dar după zece minute, amândoi ieșiseră fugind din cameră, îngroziți.

Kate plăti biletul, dar refuză turul audio; își ținea strâns geanta și haina. Urcă scările, un spațiu larg și aerisit din marmură lucioasă, treaptă cu treaptă. O luă de la început, cu pictura olandeză timpurie, apoi cu pictura germană timpurie, nepărând prea interesată. Traversă galeriile spațioase, pline cu lucrări uriașe ale marilor artiști – Rafael, Botticelli, da Vinci. Înăuntru se aflau câțiva turiști japonezi, ca peste tot, de altfel, cu aparatele foto agățate de gât și concentrați la ceea ce auzeau în căști.

Un bărbat, care își ținea paltonul din lână pe braț, stătea în fața picturii *Fecioara cu pruncul* a lui da Vinci.

Soarele scruta orizontul dinspre miazăzi din centrul München-ului, aruncând raze diferite prin ferestrele uriașe. Ea se uită la ceas: 3:58.

Kate trecu în galeria din centrul clădirii, care era plină cu pânze uriașe pictate de Rubens. *Moartea lui Seneca,* filosoful fiind surprinzător de dezgolit. *Vânătoarea de lei,*

violentă, barbară. Și cea mai mare, *Judecata de Apoi,* o mare de oameni dezbrăcați, care erau judecați de Hristos, care era judecat la rândul lui de Tatăl Ceresc.

— Este incredibil, nu-i așa?

Ea se uită pe furiș la bărbatul din încăperea cealaltă, care își ținea paltonul pe braț și purta un sacou sport cu buzunar pe piept, cravată, pantaloni de stofă și pantofi din piele de căprioară. Ochelari de vedere cu rame groase, părul cărunt pieptănat cu grijă. Era înalt și zvelt, părând să aibă între patruzeci și cinci și șaizeci de ani.

— Da. Ea își întoarse privirea la pânza uriașă.

— A fost comandată pentru un altar din Neuburg an der Donau – Dunărea, pentru yankei ca noi – în nordul Bavariei. Însă aceștia – preoții, vreau să spun – n-au fost prea încântați să vadă atâta *nuditate*. Făcu un gest cu mâna către carnea pictată. Prin urmare, pictura a stat agățată în biserică doar câteva decenii, mai mult acoperită, ascunsă de ochii lumii, înainte să scape de ea.

— Mulțumesc, spuse ea. Este interesant.

Kate își plimbă privirea prin încăpere. Nu mai era nimeni acolo. Zări un paznic într-una dintre galeriile alăturate, care era atent la o familie cu doi băieți, școlari, cam neastâmpărați, o amenințare pentru muzee, pentru *weltanschauung*-ul unui paznic neamț de muzeu.

— De fapt, nu este decât pe jumătate interesant. Nu trece de patru. Un patru cu indulgență.

Bărbatul izbucni în râs.

— Mă bucur să te văd, draga mea.

— Și eu. A trecut mult timp.

14.

– Încă îți mai place München-ul? întrebă Kate. A trecut o veșnicie, nu-i așa?

Hayden izbucni din nou în râs. Într-adevăr trecuse o veșnicie de când trăia în Europa, toată cariera lui. Fusese în Ungaria și Polonia în cea mai mare parte a Războiului Rece. În Germania – Bonn, Berlin, Hamburg – în perioada lui Reagan, fusese martor la ascensiunea lui Gorbaciov, la prăbușirea URSS-ului, la schimbările post-sovietice, la reunificarea Germaniei. Fusese în Bruxelles la nașterea UE, la eliminarea granițelor, la apariția monedei euro. Hayden sosise în Europa cu ceva timp înainte de căderea Zidului Berlinului; acesta căzuse cu mai bine de două decenii în urmă.

Kate se angajase la Agenție după ce căzuse Zidul. America de Sud era viitorul – emisfera noastră, granițele noastre – chiar dacă sandiniștii fuseseră învinși, iar Clinton vorbea despre normalizarea relațiilor cu Castro.

La vremea respectivă nu i se păruse că va intra în acea poveste în mijlocul ultimului capitol. Părea doar la mijloc, având în vedere dezastrul lăsat în urmă de afacerea Iran-Contra și dispariția amenințării comuniste. Viitorul va fi concret, orientat către acțiune, cu rezultate relevante pe plan intern.

Și așa și fusese. Însă încet, încet, an după an, Kate simțise că activitatea din cadrul

departamentului ei devine din ce în ce mai lipsită de sens, un sentiment care se acutizase odată cu 11 septembrie, când chiar nu mai avusese nicio importanță cine avea să ajungă primar în Puebla. Cu toate că CIA ca instituție își redescoperise țelul în 12 septembrie, Kate, ca agent secret, nu își recăpătase niciodată simțul relevanței. Sau irelevanței.

În toată această perioadă, Hayden fusese acolo.

— Îmi place mult aici, zise el. Hai să-ți arăt niște picturi mai mici.

Kate îl urmă în încăperea mică, una dintre galeriile dinspre nord care dădea către intrarea dinspre piață, acum complet umbrită. El trecu pe lângă tablouri și se duse la fereastră. Ea privi în direcția în care se uita el și zări un bărbat care se sprijinea de stâlpul de felinar din piața întinsă și rece, și care fuma o țigară, privind în sus la ferestre. Privind în sus la ei.

— Cum a fost *Romantische Straße*? Cred că băieților le-a plăcut castelul acela caraghios, *Neuschwanstein*. Câți ani au?

— Cinci și patru.

— Zboară timpul.

Deși Hayden nu avea copii, își dădea seama că mulți oameni, la un moment dat în viața lor, încep să măsoare timpul nu în funcție de evoluția lor, ci după vârsta copiilor lor.

Hayden privea în continuare pe fereastră la bărbatul din piață. O femeie cobora în grabă treptele. Bărbatul se desprinse de stâlpul de felinar. Când femeia se apropie, el își aruncă țigara și, după ce se îmbrățișară, se îndepărtară împreună. Kate se întrebă dacă ea și Dexter se vor mai plimba vreodată braț la braț, ca la începuturile relației lor.

Hayden se întoarse de la fereastră și se apropie de o natură moartă, de mici dimensiuni, îngrijită, întunecată. O capodoperă flamandă de lumini și umbre.

— Cei mai înalți oameni din lume sunt olandezii, zise el. În medie, 1,85 m.

— Bărbații?

— Toți. Bărbați *și* femei.

— Hm. E de nota cinci.

— Cinci? Doar atât? Ești nemiloasă. Ridică din umeri. Spune-mi, cu ce te pot ajuta?

Kate își vârî mâna în buzunarul hainei din tweed și îi întinse hârtia, o fotografie mică făcută în clubul de noapte parizian, aparent cu ani de zile în urmă, dar, în realitate, veche de doar o lună și jumătate.

Hayden o vârî în buzunar fără să se uite la ea. Nu voia să fie văzut stând într-un muzeu și holbându-se la o fotografie.

— Pe spate este un număr de telefon.

— Telefon mobil cu cartelă?

— Corect, răspunse ea și se îmbujoră, anticipând lecțiile de morală pe care urma să le primească de la el.

Însă Hayden, văzând-o înroșindu-se, își dădu seama că ea se pedepsea deja pentru că folosise telefonul de acasă pentru a stabili acea întâlnire; nu mai era nevoie ca el să mai aducă vorba despre asta.

— Știi cine sunt? întrebă Kate.

— Ar trebui?

— M-am gândit că poate sunt de-ai noștri.

— Nu sunt.

Familia cu cei doi copii – francezi – se afla acum în galeria alăturată. În galeria de dincolo de cea în care erau francezii, poate la vreo șaizeci de metri depărtare, un alt bărbat singur stătea cu spatele la Kate, îmbrăcat în pardesiu. Pe cap purta pălărie, o pălărie din fetru maro. Înăuntru.

— Ești sigur? întrebă ea.

— Cât se poate de sigur.

Kate nu era pe deplin convinsă, dar în acel moment nu prea putea face mare lucru.

— Bărbatul din dreapta este soțul meu. Ea vorbi încet, aproape șoaptă, dar nu chiar. Șoaptele atrăgeau atenția. Bărbatul din stânga își spune Bill Maclean, broker din Chicago, care acum trăiește în Luxemburg.

Începură să se plimbe printr-o altă galerie sudică bine luminată, pașii lor răsunând în încăperea imensă, sub privirea sfinților, a martirilor și a îngerilor.

— Nu este?

— Nu.

Hayden trecu pe lângă o altă pictură a lui Rubens, *Căderea damnaților*.

Kate își ridică ochii la pictura care înfățișa orori după orori.

— Femeia este, cică, soția lui, Julia. Puțin mai tânără decât Bill. Designer de interioare, tot din Chicago.

Hayden se opri, și se uită la *Sacrificiul lui Isaac*. Abraham, pe punctul de a-și ucide singurul fiu, acoperind ochii tânărului cu mâna lui, apărându-l pe Isaac de soarta-i iminentă. Însă un înger își făcuse apariția la timp și îl apucă pe bătrân de încheietura mâinii. Lama care cade, purtată de aer, în continuare amenințătoare, această armă care plutește. Un pumnal rătăcitor.

— Vrei să-mi spui la ce te gândești? întrebă Hayden.

Kate continuă să privească imensa pictură a lui Rembrandt, amestecul de emoții întipărite pe chipul lui Abraham, groază și durere, dar și ușurare.

— Oamenii ăștia nu sunt ceea ce pretind a fi, răspunse ea. Nu sunt numele lor adevărate. Nu se ocupă cu ceea ce pretind că se ocupă.

Ea își întoarse privirea de la pânză și îl privi pe Hayden, surprinzându-l cu coada ochiului pe celălalt bărbat, care trecu pragul; puțin din profilul lui, dar nu suficient…

— Deci? întrebă Hayden. Cine sunt? Care-i teoria ta? Ce căutăm?

— Cred, zise ea cât putu de încet, că au de gând să asasineze pe cineva.

Hayden ridică din sprâncene.

— Știu că pare dubios.

— Dar?

— Dar locuiesc vizavi de palatul monarhului, cu vedere perfectă la mai multe zone neprotejate. Iar serviciul de pază este o glumă. Palatul lasă impresia că este securizat, dar, de fapt, nu este. Dacă ai căuta un loc unde să ucizi pe cineva, acesta ar fi locul ideal. Dacă ai căuta o cale să elimini o țintă extrem de importantă – un președinte, un prim-ministru – nici că ți-ai dori mai mult.

— Nu este oare o simplă coincidență?

— Sigur. Apartamentul lor este frumos, dar au arme. Cel puțin una.

— De unde știi?

— Am văzut arma.

— Și eu am armă. Poate chiar și tu. Dar n-avem de gând să asasinăm pe nimeni.

Kate îi aruncă o privire de genul „glumești?”

— Sau da?

— Te rog, știi la ce mă refer.

— În regulă, zise el. Recunosc că arma ridică unele suspiciuni. Dar există nenumărate motive pentru care cineva deține o armă…

— Un american? În Europa?

— … și numai unul dintre ele este asasinatul.

— Da, dar foarte puține dintre aceste motive sunt verosimile.

Hayden ridică din umeri și făcu o grimasă care sugera că avea o altă părere, dar nu voia să o împărtășească.

— Și care-i treaba cu numele? întrebă Kate.

— Te rog. Cine *nu are* un nume fals?

— Bancherii obișnuiți care se mută în Luxemburg, de exemplu. Kate începea să-și piardă răbdarea; Hayden nu părea dornic să admită că exista o posibilitate ca acești oameni să fie ucigași. Am cunoscut destui asasini la vremea mea.

— Și eu.

— Atunci știi că acesta este modul în care operează.

De fapt, exact la fel procedaseră și ei când Kate angajase o echipă să elimine un general în Salvador. Închiriaseră o casă pe plaja unde știau că, mai devreme sau mai târziu, avea să vină și generalul: o casă de vacanță în Barbados, proprietatea principalului furnizor de arme al generalului. Oamenii ei sfârșiseră prin a aștepta aproape două luni, timp în care se bronzaseră și își îmbunătățiseră tehnica la golf. Ba chiar învățaseră să facă surfing.

În cele din urmă, într-o seară, înainte de cină, femeia scosese ușor țeava puștii pe geamul băii de la etajul doi, și ochi de la o distanță de două sute șaptezeci de metri – ar fi putut ochi de la o distanță de două sau de trei ori mai mare – peste un acoperiș, în grădina bine îngrijită de lângă plajă, unde generalul se relaxa pe un șezlong, cu o sticlă de bere Banks în mână și, brusc, o gaură mare în mijlocul capului. Cealaltă jumătate a echipei aștepta în mașină, cu motorul pornit, cu bagajele în portbagaj. Un avion particular îi aștepta pe pista din partea de est a insulei, la o jumătate de oră de locul crimei din Payne’s Bay.

Kate îl zări din nou pe bărbatul din galeria cealaltă. Îl urmări cu coada ochiului.

— Și chestia asta s-a întâmplat în Paris. Am fost atacați noaptea târziu, iar el s-a luptat cu tâlharii… Comportamentul lui a fost prea, nu știu, prea…

— Prea profesionist?

— Da.

— Bine, fie: dacă *sunt* asasini, atunci cine este ținta lor?

— Habar n-am. Dar pe la palat se perindă mereu oameni importanți.

— Asta nu ne prea restrânge cercul, nu?

Kate clătină din cap.

— Ascultă, eu nu… Oare cum să mă exprim? Eu nu cred că cineva ar angaja niște asasini care să se dea drept soț și soție pentru… De când durează chestia asta?

— De vreo trei luni.

— De un sfert de an, cu speranța că se va găsi, la un moment dat, un moment prielnic ca să tragă, practic, în oricine. Indiferent cât de superficial crezi că este păzit palatul, se poate stabili o tactică complet diferită, oriunde, oricând, în patruzeci și opt de ore.

Ea îl zări pe bărbatul din cealaltă galerie apropiindu-se.

— Îmi pare rău, continuă Hayden. Sunt de acord că aceste personaje dau de bănuit. Dar cred că ai înțeles greșit situația. Nu sunt asasini.

Kate își dădu brusc seama că el avea dreptate. Nu îi venea să creadă că investise atât de mult într-o teorie nefondată; că inventase în mod voit un scenariu care era, în mod evident, contrar realității. Fusese o idioată.

Atunci de ce se aflau soții Maclean în Luxemburg? Subconștientul lui Kate se străduia să găsească ceva într-un colț al minții, un colț întunecat pe care încerca, rareori reușind, să îl dea uitării.

— Dacă nu te superi că întreb.

— Da?

— Ce te interesează pe tine?

Kate nu găsi un alt răspuns decât cel adevărat, ceva ce ea nu voia să admită: îi era teamă că o urmăreau pe ea, pentru cele întâmplate cu Torres.

— Poate-ar fi mai bine să renunți la chestia asta, zise Hayden.

Ea se întoarse cu fața spre el și văzu acea privire de avertisment.

— De ce?

— S-ar putea să nu îți placă deloc ce vei descoperi.

Kate cercetă chipul lui Hayden, însă acesta rămase lipsit de expresie. Nu putea să ceară mai multe lămuriri, fără să nu dea la rândul ei explicații.

— Trebuie.

El se holbă la Kate, așteptând ca ea să îi dea explicații. Însă acestea nu veniră.

— Bine. Hayden își vârî mâna în buzunar, scoase fotografia și i-o înmână. Îmi pare rău. Nu te pot ajuta. Sunt sigur că înțelegi.

Kate se așteptase la asta. Hayden devenise o persoană importantă în Europa; nu își permitea să alerge după potcoave de cai morți.

Bărbatul cu pălărie pe cap se afla într-o altă galerie alăturată, stând în continuare cu spatele la ei. Kate făcu câțiva pași prin încăpere, încercând să-i zărească fața.

— Cât stați în München?

Intrară în galeria următoare și trecură pe lângă tânăra familie și pe lângă agentul de pază care îi însoțea. Hayden se opri în fața unui tablou de Rembrandt. Kate privi în jur, dar nu îl mai văzu pe străinul cu pălărie pe cap. Apoi îl zări în încăperea alăturată.

— Plecăm poimâine, răspunse ea. Petrecem o zi în Bamberg, apoi ne întoarcem acasă. În Luxemburg.

— Frumos orășel. Îți va plăcea Bamberg, dar…

Ea se întoarse către el.

— Da?

— Ați putea merge mai bine la Berlin. Să vă întâlniți cu un tip.

•

Bărbatul din încăperea alăturată se apropia din ce în ce mai mult, aflându-se într-o poziție din care părea că încearcă să tragă cu urechea la conversația lor.

Kate îl privi cu ochi mari pe Hayden și îi făcu un semn din cap către galeria învecinată. Hayden înțelese și încuviință din cap. Alunecă spre perete, tălpile sale pășind fără zgomot pe podea. Cum stătea nemișcat, îmbrăcat în acele haine dichisite și cu părul vâlvoi, Hayden arăta ca orice alt bărbat între două vârste. Însă altceva era deosebit în ținuta lui, în felul în care își flutură mâna când arătă înspre un tablou. Ca și Travolta, care se mișca aproape în pași de dans în *Pulp Fiction,* acea energie care se acumula era vizibilă doar dacă priveai mai atent. Acum, când intrase în acțiune, Hayden devenise deosebit de sprinten. El se strecură în următoarea galerie mare, în timp ce Kate o luă repede înspre cea mică.

Kate nu văzu nimic. Privi în susul și în josul coridorului lung, cu ferestre pe o parte și galerii nevizitate pe cealaltă.

Nimeni.

Se puse în mișcare. În galeria următoare, îl zări pe Hayden în sala învecinată, cei doi înaintând în paralel, cercetând, căutând.

Tot nimeni.

Kate grăbi pasul, auzi vocile școlarilor francezi și zări pentru o fracțiune de secundă un pardesiu care se furișa pe ușă afară; japonezii tresăriră când Hayden trecu grăbit pe lângă ei, dar pardesiul nu se mai vedea, iar Kate se mișcă și mai repede, ajunse la capul scărilor, se întoarse și privi în jos…

Era acolo, coborând ultimele trepte ale scării șerpuitoare, făcându-se nevăzut după colț, cu pardesiul fluturând în urma lui.

Kate și Hayden coborâră în fugă scările, un paznic strigând în urma lor – *Halt*! –, se făcură nevăzuți după colț, apoi coborâră alte scări și se făcură nevăzuți după un alt colț, apoi foaierul se întinse dinaintea lor, iar ei se opriră brusc, abia respirând.

Cercetau încăperea imensă care fusese goală puțin mai devreme. Acum era plină până la refuz, turiști coborâți din mai multe autocare fuseseră aduși acolo, sute de oameni în paltoane și cu pălării pe cap așteptând la coadă ca să cumpere bilete sau ca să-și lase hainele la garderobă, șezând pe bănci sau stând în picioare.

Kate scrută mulțimea, înaintând ușor ca să aibă un unghi mai bun, iar Hayden o luă agale în direcția opusă. Cei doi coborâră scările din direcții opuse și își croiră drum prin mulțime, pensionari nemți din provincie, cu haine din lână și pantaloni de vânătoare, și fulare flocoase, cu răsuflarea mirosind a bere, râzând cu poftă, cu obrajii rumeni și plete subțiri, răvășite.

Kate observă o mișcare în partea cealaltă a mulțimii și începu să-și facă loc – „Pardon, *bitte,* pardon” – până când ajunse la ușile din sticlă de la intrare. Îl văzu pe bărbatul în pardesiu și pălărie din fetru maro apropiindu-se de capătul pieței și o

mașină oprind în fața lui. El urcă pe bancheta din spate, în spatele scaunului șoferului, ferindu-și în continuare chipul.

Când mașina o porni din loc, șoferul își întoarse capul către muzeu preț de o fracțiune de secundă înainte să-și îndrepte atenția către Theresienstraße. Șoferul era o femeie care purta ochelari mari de soare.

Mașina se afla la peste o sută de metri de ea, lumina era destul de slabă, însă Kate fu aproape convinsă că șoferul era Julia.

•

— Cred că ar trebui să plecăm, zise Kate. Când vom mai ajunge atât de departe în est?

Se plimbau prin Englischer Garten în lumina crepusculară, un peisaj dominat de cafeniuri și cenușiuri, pe sub o dantelă extrem de complicată de ramuri desfrunzite care se înălțau pe cerul argintiu.

— Dacă nu, va trebui să luăm avionul. Și, la drept vorbind, n-o să cumpărăm acum patru bilete de avion pentru Berlin.

— Atunci de ce nu a fost Berlinul inclus de la început în itinerarul nostru? întrebă Dexter, pe un ton sincer.

Frunzele uscate foșneau sub picioarele lor. Băieții scormoneau pământul în căutare de ghinde, pe care le vârau în buzunar. Făceau întrecere.

— Nu mă gândeam la întreaga Germanie.

— Am de lucru luni.

— Dar poți face asta din Berlin, nu?

Dexter nu luă în seamă comentariul ei.

— Plus că băieții vor mai lipsi două zile de la școală. Știi că nu-mi place asta.

Coborâră un delușor, apoi urcară un altul, iar Kate simți că picioarele îi alunecă pe covorul umed de frunze.

— Știu asta, răspunse ea. Și sunt de acord. Dar sunt preșcolari.

— Ben, da, însă Jake merge la grădiniță.

Kate îi aruncă o privire disprețuitoare. Oare Dexter își imagina că ea nu știa în ce clasă era Jake? Încercă să ignore acea remarcă; o ceartă ar fi fost neproductivă. Ea răspunse pe un ton cât se poate de calm.

— Știu. Din gură îi ieșeau aburi mari și albi în aerul rece și uscat. Dar de asta am vrut să locuim în Europa. Pentru noi și pentru ei: să mergem peste tot, să vizităm tot. Hai să vizităm Berlinul. Jake poate să reia alfabetul miercuri.

Kate știa că nu avea niciun argument. Se afla într-o poziție greu de apărat, iar ei îi displăcea s-o apere, să pretindă că era pentru binele copiilor când, de fapt, era vorba despre ceva de care ea avea nevoie. Sau ceva ce își dorea. Era exact acel sentiment groaznic pe care sperase să nu îl mai cunoască atunci când părăsise Agenția. Era exact genul de minciună pentru care renunțase la carieră ca să nu fie nevoită să vorbească.

Se opriră lângă un iaz înghețat. Deasupra suprafeței sticloase atârnau crengi lungi și joase.

Dexter își puse brațul în jurul taliei lui Kate și priviră împreună acel tablou liniștit și rece. Își frecară ușor umerii ca să se încălzească.

— Fie, zise el. Vom merge la Berlin.

•

Kate îi obligă pe băieți să facă o poză la Checkpoint Charlie, în fața indicatorului de pe Friedrichstraße, pe care stătea scris „Sunteți pe punctul de a ieși din sectorul american”. Kennedy fusese acolo în 1963, cu ocazia aceleiași vizite ținuse discursul *Ich bin ein Berliner,* în Schöneberg. Apoi, în 1987, lângă Poarta Brandenburg, Reagan îl provocase pe Gorbaciov să dărâme acel zid.

Americanilor le plăcea să țină discursuri emfatice în Berlin. Kate păstră această tradiție, ținându-le băieților propriul discurs: „Dacă nu vă potoliți chiar în clipa asta”. Probabil ciocolata era de vină, gândi ea. Prin urmare, o soluție ar fi ca ei să nu mai mănânce niciodată ciocolată.

În privirile lor se citea groaza; Ben începu să plângă. Kate se înduioșă, ca de obicei.

— Nu îmi *doresc* asta. Așa că nu mă obligați s-o fac.

Ei își reveniră repede, cum se întâmpla mereu. Ea le dădu startul printre șirurile vălurite de monoliți ai Memorialului Holocaustului, mii de blocuri din beton ridicându-se și coborând.

— Când ajungeți la trotuar, opriți-vă! le strigă ea.

Băieții habar nu aveau ce era locul acela, iar ea nu avea de gând să le explice.

Dexter rămăsese la hotel, conectat la wifi și plin de cofeină. Kate se trezi brusc cu un bărbat lângă ea.

— Aveți ceva pentru mine, zise el în engleză.

Fu șocată când îl recunoscu pe șoferul care îi luase de la aeroportul din Frankfurt, când sosiseră în Europa. Hayden o supraveghea în continuare. Poate pentru totdeauna. Dacă stătea să se gândească mai bine, nici nu era atât de șocant.

Kate îl salută din cap pe bărbat, iar acesta îi răspunse la fel. Ea își băgă mâna în buzunar și îi întinse o pungă etanșă în care se aflau balsamul de buze și cartea de vizită de la clubul de tenis, pe care le șterpelise din apartamentul soților Maclean.

— La aceeași oră mâine, la capătul dinspre nord al Kollwitzplatz, Prenzlauerberg.

Aflat la cincizeci de metri mai în față, Ben strigă:

— Salut, mami!

Privi peste șirul lung de monoliți uriași și cenușii pe lângă care fiul ei părea un pitic. Îi făcu semn cu mâna.

— În regulă, zise ea, întorcându-se către bărbat, dar acesta dispăruse.

•

Se simțea bine în acea misiune în Berlin. Chiar dacă exista riscul ca întreaga misiune să fie doar rodul imaginației ei. Poate asta îi lipsise în viață, de aceea se simțise atât de plictisită, de inutilă, de nefericită.

Dar ce gen de misiune își dorea? Poate nu avea nevoie de acel gen care implica arme și identități secrete și telefoane codificate și pericole mortale. Poate misiunea ei era familia. Să se apropie de copiii ei – să se ocupe de educația lor, de activitățile lor – ar putea fi o slujbă, o problemă pe care să o rezolve. Nimic nu o împiedica să-și facă viața mai bună, să ducă un trai normal, să-i ajute pe băieți la teme, să își concentreze atenția asupra „Cum să stăpânești arta bucătăriei franceze” și să stăpânească arta bucătăriei

franceze.

Însă, mai întâi, trebuia să afle cine erau Julia și Bill.

Kate se opri lângă locul de joacă din Kollwitzplatz.

— Mă duc să-mi iau o cafea, îi spuse ea lui Dexter. Vrei ceva?

— Nu, mulțumesc.

Ea traversă strada, intră într-o cafenea și se așeză la o masă, departe de fereastră. O chelneriță grăbită ieși repede din bucătărie, cu tava plină de mâncare pentru un grup mare și guraliv de la masa din colț. Ușa se deschise din nou, iar înăuntru își făcu apariția bărbatul. Se așeză la masă, în fața lui Kate.

Ea îl privi cu atenție: un bărbat în jur de treizeci de ani, cu barbă nerasă, cămașă de cowboy, blugi, adidași și o haină de postav scurtă. Semăna cu alcoolicii din Austin, Brooklyn, Portland, Oregon sau Maine. Acesta era efectul globalizării: toată lumea de pretutindeni era interschimbabilă. Puteai fi oricine oriunde și puteai face orice. Acest șofer de dubă care adopta stilul New Wave, care se îndopa cu pastile și avea înfățișarea celor din Williamsburg era spion.

— Nu am mult timp la dispoziție, zise ea.

— Da. Văd că ai companie.

Chelnerița trecu în grabă pe lângă ei fără să le arunce măcar o privire.

— Deci? întrebă Kate.

— Oamenii ăștia sunt Craig Malloy și Susan Pognowski.

— Pognowski?

— Da, este un nume polonez. A crescut în Buffalo, New York. Iar individul, Malloy, este de lângă Philadelphia, Pennsylvania.

Chelnerița se opri în dreptul lor, ținând în mână meniurile. Kate comandă o cafea la pachet. Bărbatul nu comandă nimic.

— Sunt căsătoriți? întrebă Kate.

— Hm? Nu. Nu sunt căsătoriți.

— Atunci ce sunt?

— Este interesant, zise el, aplecându-se rânjind.

În acel moment cineva spuse o glumă la masa din colț și toți izbucniră în râs. Cineva trânti o halbă de bere pe masă. Schimbătorul de viteze al unei furgonete care staționase afară fu băgat în treapta întâi, iar vehiculul porni din loc, lăsând în urma lui un zgomot care acoperi celelalte sunete. Din bucătărie răsunară sfârâituri când chelnerița ieși, ducând în mână o farfurie mare cu cartofi prăjiți. Un hohot de râs, din curtea școlii care se afla în apropiere. Strigătul fiului ei mai mare, de peste stradă, când acesta se urcă pe un tobogan.

După ce zgomotele încetară, bărbatul zise:

— Sunt agenți FBI.

Kate rămase mută, cu ochii mari și gura căscată, încremenită.

FBI? Ea încercă să proceseze această informație, simțind că mintea i-o ia razna, încercând să priceapă. Se holbă pe fereastră la copiii ei, la Dexter, care ședea pe o bancă de lemn, cu spatele la ea, și privea soarele dinspre miazăzi pe cer.

— Și ce este și mai interesant? continuă bărbatul. Sunt detașați.

Kate își întoarse privirea către el, nedumerită.
— Într-o misiune specială.
— Pe lângă Interpol.

15.

Kate se plimbă în piața de miercuri din Place Guillaume: flori, fructe și legume, carne și pâine, pește și pui la rotisor. Trecu pe lângă un francez mărunțel, dar vânjos, care își lăuda cu însuflețire brânza pe care o vindea de lângă un belgian care nu avea nimic de oferit, în afară de ceapă și usturoi. Existau tarabe cu paste făinoase, ciuperci sălbatice și măsline. O femeie incredibil de guralivă vindea specialități din Bretania, iar un cuplu durduliu și rumen în obraji, care nu vorbea o boabă franceză, darămite engleză, făcea comerț ambulant cu mezeluri din Tyrol.

Ea aștepta înfrigurată la coadă ca să cumpere pui la rotisor, pierdută în gânduri. Partea bună – dacă era să găsească un aspect pozitiv – era faptul că nu înnebunise. Așa-zișii Maclean erau, de fapt, agenți federali. Dar oare ce puneau la cale? Omul lui Hayden din Berlin nu mai avea alte informații, nici nu le putea obține fără să dea de bănuit, ceea ce nu avea de gând să facă. Ea nu putuse să îl contrazică. Ba da, o făcuse, însă în zadar.

Kate și confrații ei de la CIA împărtășeau același sentiment de dispreț pe viață pentru agenții federali care dădeau raportul în Clădirea Hoover. Animozitatea dintre spioni și polițiști era aproape în întregime irațională, născută din considerațiile politice ale celor care conduceau cele două agenții, care nu aveau încredere unul în celălalt, care nu cooperau, care concurau pentru atenția succesiunii de „tătici” care se perindase prin reședința de pe Pennsylvania Avenue.

Indiferent dacă ea respecta sau nu FBI-ul, acești agenți se aflau în Luxemburg. De ce?

Poate nu avea nicio legătură cu ea. Poate urmăreau un fugar: un criminal, un terorist. Acest criminal deținea un cont anonim în Luxemburg, milioane de euro – miliarde? – care puteau fi retrase doar de el, în persoană. Prin urmare, mai devreme sau mai târziu, tot avea să-și facă apariția. Asta făceau Bill și Julia în Europa: așteptau să îl aresteze pe infractor.

Poate investigau o operațiune de spălare de bani, droguri sau arme, bani murdari care erau spălați prin conturi anonime din băncile din Luxemburg. Supravegheau curierii care treceau pe la serviciul de vamă din micuțul aeroport din Luxemburg, cu geamantanele pline de dolari care fuseseră transportați din ghetourile americane la sediul central al cartelului din America de Sud și apoi puși în geamantane care fuseseră trimise cu Air France sau Lufthansa de la Rio sau Buenos Aires către Paris sau Frankfurt, cu escală la Luxemburg. Curierii aveau să părăsească Europa cu cecuri bancare curate. Prin urmare, agenții FBI monitorizau totul: instrumentau un caz.

Kate comandă *un poulet fermier* și *un petit pot* de cartofi prăjiți în grăsimea care picura de pe puii puși la rotisor.

De ce veniseră în Luxemburg? De ce ar detașa FBI-ul agenți pe lângă Interpol și i-ar

trimite în Marele Ducat?

Desigur, mai trebuia să îl ia în calcul și pe Dexter. Oare ce făcuse? De ce se afla în Luxemburg? Poate sustrăsese niște fonduri de la vreun client. Poate chiar în acel moment intra în baza de date a unei corporații și cumpăra acțiuni pe baza unor informații furate.

Sau.

Kate vârî punga termică în care se aflau puiul și cartofii în sacoșa din pânză. Nu mai folosea demult pungi din plastic.

Sau, în mod evident, Interpolul era pe urmele ei. În clipa în care ajunse la etajul lui Torres din Waldorf – nu, în clipa în care intrase în Union Station din DC și cumpărase un bilet la Amtrak cu destinația New York – avusese premoniția că, într-o bună zi, vor apărea și consecințele. Iar acestea apăruseră când se așteptase mai puțin.

Sacoșa era plină de cumpărături: cale, pâine franțuzească, legume și fructe, pui și cartofi. Era grea.

Va încerca să o evite pe Julia, va pune o oarecare distanță între ele. Nu era o rezolvare pe termen lung; de fapt, se putea dovedi neproductivă. Dar era exact ceea ce avea nevoie în acel moment, alături de florile pentru masa din sufragerie și o cură de relaxare prin gătit.

Kate ieși din piață și o luă pe o stradă circulată, trezindu-se brusc pe un trotuar ticsit de măicuțe. Trebuie să fi fost în jur de douăzeci și șase, toate bătrâne. Kate se întrebă unde se aflau cele tinere, poate ascunse de ochii lumii, precum răsadurile într-o seră.

Coborî de pe trotuar, lăsându-le în urmă pe călugărițele în vârstă. Păși pe piatra cubică, printre ale căror îmbinări curgeau firișoare de apă, un sistem de canale liliputan, o Olandă în miniatură.

Maica stareță se uită la Kate printr-o pereche de ochelari mici, cu rame subțiri.

— *Merci, madame,* zise măicuța încet.

Pe măsură ce Kate trecea pe lângă celelalte, fiecare rostea același lucru, un șir nesfârșit de *merci, madame,* însoțit de priviri rapide aruncate lui Kate.

Apoi femeile plecară, dispărură. Kate se întoarse, privi strada pustie, întrebându-se dacă măicuțele fuseseră într-adevăr acolo sau își imaginase doar. Crâmpeie din pietatea lor mai pluteau în aer, umplând-o pe Kate de vinovăție.

•

Kate se afla din nou la subsolul centrului sportiv, fără să dea atenție zumzetului din jurul ei. Se auzi sunând un telefon, undeva, pe fundul unei genți. Nu răspunse nimeni. Când sună a doua oară, Kate își dădu seama că putea să fie celularul ei. Nu îl mai auzise sunând până atunci.

Kate își săltă geanta în poală.

— Scuze. Se foi, apoi se ridică în picioare și ieși din cafenea, rămânând în capul scărilor. Alo?

— Bună.

— Așteaptă puțin… Să ajung… Se afla în capul scărilor și trecea pe lângă vestiarul bărbaților. Într-un loc mai retras. Ieși în frigul și vântul și întunericul și urâțenia toamnei târzii din nordul Europei. Era ora patru și un sfert după-amiaza.

— Sunt de la FBI, zise ea.

Din simplă curiozitate, Kate sunase din nou la secretariatul universității din Chicago, apoi la decan, care, după multe ezitări, îi dăduse vechea adresă a părinților lui William Maclean, pe care, după alte câteva telefoane, Kate îi găsi în Vermont. Reușise să vorbească în cele din urmă cu Louisa Maclean, care îi spusese că, în urmă cu douăzeci de ani, în timp ce conducea o Vespa închiriată, fiul ei, Bill, pierduse controlul autovehiculului pe drumul înșelător de coastă din Cirque Terre și se izbise de un zid de sprijin din piatră. Motocicleta se oprise în zid, un morman de fier pe marginea drumului. Însă Bill fusese aruncat peste zidul jos și căzuse în gol de la o distanță de șaizeci de metri pe plaja stâncoasă.

Bill Maclean murise în iulie 1991.

— Da, răspunse Hayden. Am auzit.

— Trebuie să aflu ce pun la cale.

— De ce? Acum că știi că nu sunt criminali, nu trebuie să-ți mai faci griji în privința bunurilor tale. Și nici nu au de gând să asasineze pe cineva din *palais* și să creeze un ambuteiaj nemaiîntâlnit. Așadar, de ce te interesează?

În acel moment își dădu seama că, de fapt, îi investiga pe soții Maclean ca să evite să îl investigheze pe soțul ei. Născocirea unui dușman în exterior pe care să îl demonizezi, după cum știe orice politician, este mult mai convenabilă decât să îl confrunți pe cel din interior.

— Pentru că au intrat în *viața* mea, zise ea.

La capătul celălalt al firului se așternu tăcerea, iar Kate tăcu și ea, amândoi convenind tacit să sară peste acea parte a conversației pe care niciunul din ei nu voia să o poarte. Una care începea cu întrebarea lui Hayden: „Ai ceva de ascuns?”

— În regulă, zise el. Există cineva cu care poți vorbi în Geneva. Kyle.

Geneva. Hayden începu să îi explice cum putea lua legătura, însă mintea lui Kate rămase blocată la etapa anterioară, încercând să găsească variante care i-ar fi permis să ia avionul spre Elveția pentru o întâlnire rapidă.

Pe vremuri obișnuia să își facă apariția în Mexico City sau în Santiago, cu pretextul că participă la o conferință în Atlanta. Dar asta se întâmpla pe vremea când avea o rezervă serioasă de scuze; pe vremea când slujba lui Dexter nu era imprevizibilă și solicitantă. Pe vremea când avea libertatea de a merge oriunde trebuia să meargă, oricând trebuia…

— Eu…

Kate tăcu, nedorind să rostească cu voce tare concluzia la care ajunsese: probabil că vor trece săptămâni până va putea merge la Geneva. Își dădu dintr-odată seama cât de flexibil era timpul de care dispusese în trecut. Cu siguranță nu i se păruse așa la momentul respectiv.

— Da? întrebă Hayden.

— Dar Paris? Sau Bruxelles? Sau Bonn? Locuri unde putea să ajungă și din care putea să se întoarcă într-o zi, cu copiii; putea să-i spună lui Dexter că voia să se relaxeze.

— Tipul tău se află în Geneva.

— Dar nu pot să merg acolo, zise ea. Era același gen de umilință pe care o simțise și

în adolescență, când fusese nevoită să le spună prietenilor că nu putea ieși în acea seară, deoarece trebuia să stea acasă și să aibă grijă de punga de colostomie a tatălui, de escarele mamei ei. Nu imediat.

— Este treaba ta cum îți faci programul.

— Nu pot face treaba asta virtual?

— Ba da. Dacă l-ai cunoaște pe individ, iar el ar avea încredere în tine, și ai putea garanta o conexiune sigură. Dar tu nu dispui de așa ceva. Deci, nu.

— Bine, zise ea. Am o întrebare ciudată: este posibil ca ei să fie pe urmele mele?

— Nu.

Kate aștepta, dar el nu îi dădu alte detalii.

— De unde știi?

— Pentru că, dacă cineva ar fi pe urmele tale, noi am fi aceia, răspunse Hayden. Eu, mai precis.

•

Dimineața îl duse pe Dexter cu mașina la aeroport, unde el închirie o mașină pentru o călătorie de o zi la Bruxelles. El se întoarse acasă la ora cinei, iritat, tulburat, mai distant ca niciodată. Abia dacă era atent la ce se discuta la masă; poate se dezobișnuise atât de mult să ia cina în sânul familiei, încât uitase cum era.

Când unul din copii îl strigă a patra oară, iar el nu răspunsese, Kate își trânti furculița în farfurie și se ridică de la masă. Înțelegea că trebuia să muncească și că era nevoit să călătorească. Dar nu trebuia să fie absent chiar și atunci când era prezent.

Ieși din bucătărie, încercând să se calmeze. Se holbă la preș, la consola pe care se aflau cheile, la corespondență, la telefoanele mobile și la bolul plin cu monede, la covorașul pe care își lăsau încălțămintea, cu mic, cu mare.

Pantofii lui Dexter erau murdari. Plini cu noroi – un strat gros pe talpă, stropiți deasupra. Plouase toată ziua, mocănește, însă Kate se îndoia că peisajul din centrul orașului Bruxelles includea și porțiuni de pământ ud prin care Dexter fusese nevoit să își târască picioarele ca să ajungă la birourile băncii.

Ea îi privi îndelung încălțămintea plină de noroi, încercând să nu îl suspecteze. Își promisese că va lăsa bănuielile deoparte după ce avea să se mărite cu el.

Dar toată lumea are secrete. E în firea omului să aibă secrete și să vrea să afle secretele altor oameni. Fetișuri obscene, obsesii bolnăvicioase, înfrângeri rușinoase și succese nemeritate, egoism umilitor și lipsă de omenie. Lucrurile oribile pe care oamenii le-au gândit și le-au făcut, cele mai josnice momente din viața lor.

Ca și când ai intra într-un hotel din New York și ai comite o crimă cu sânge-rece.

Kate nu își putea dezlipi ochii de la încălțămintea lui Dexter. Doar pentru că descoperise că soții Maclean erau murdari, nu însemna că Dexter era curat.

Își aminti ceva ce se întâmplase în urmă cu trei ani, în toiul iernii, la Washington DC, pe un vânt rece și năprasnic. Se grăbea pe I Street pentru o întâlnire la IMF[{4}], înfruntând vântul și regretând că nu chemase o mașină. Un pasager tocmai cobora dintr-un taxi aflat pe aleea circulară a Bibliotecii Clubului Armatei și Marinei, iar Kate se grăbi să-l ia, însă altcineva, care cobora scările de la intrarea în club, se urcă în el. Kate se opri în drum, uitându-se în jur după alt taxi. Această amintire nemiloasă fu

neașteptată.

Privirea îi căzu pe o bancă care se afla peste stradă, pe o alee din Piața Farragut. Nu era nici prima bancă de lângă trotuar, nici a doua; banca respectivă se afla la cincizeci de metri în parc. Pe ea, purtând acea căciulă roșie de vânătoare pe care ea o comandase din Arkansas, ședea Dexter. Cu un bărbat necunoscut.

•

După ce Dexter adormi, Kate se așeză în fața șemineului și întocmi o listă. O listă cu posibilele motive pentru care niște agenți FBI detașați pe lângă Interpol se aflau acolo, în Luxemburg, și intraseră în viața unui fost agent CIA. Kate dădu câte un calificativ fiecărui motiv. Cele mai slabe calificative – de la unu la cinci – le dădu tuturor explicațiilor care nu aveau nicio legătură cu ea sau cu Dexter. Apoi erau unele variante legate de Dexter, care primiră calificative de la unu la șapte. Majoritatea dintre ele fiind inofensive.

Însă existau și acele scenarii care se învârteau în jurul ei și care primiră note de opt și de nouă, chiar dacă Hayden o asigurase că acei agenți nu erau pe urmele ei. Se putea ca toată povestea să fie o încurcătură; existaseră întotdeauna neloialitate și țeluri opuse între Birou și Agenție. Sau poate că o protejau de altcineva care era pe urmele ei. Sau își dăduseră seama de plecarea ei neașteptată de la CIA și deveniseră suspicioși, sau poate exista o altă dovadă care le atrăsese atenția, făcând-o astfel suspectă de o crimă pe care ea nu o comisese.

Ridică foaia pe care întocmise lista în lumina aurie a focului care începea să se stingă.

Singurul zece curat îl atribui scenariului care implica o crimă de care ea se făcea vinovată.

În acea noapte friguroasă și vântoasă din Washington, Kate se luptase cu ea însăși dacă – cum – să îl întrebe pe Dexter ce căutase în Piața Farragut. În cele din urmă, reușise să îl întrebe doar atât: „Ceva deosebit azi?” Singurul răspuns pe care îl primise fusese: „Nu”.

Lăsă totul deoparte, închis într-un sertar din adâncul sufletului ei, pe care avea să-l deschidă doar la nevoie. Nu voia să știe, decât dacă ar fi fost absolut nevoită, secretele soțului ei.

16.

– Salut, zise Dexter. Ce faceți? Era ceva static în vocea lui, cum se întâmpla deseori când suna din acele adăposturi fiscale, din acele paradisuri ale fărădelegii, din acele locuri unde mergea, probabil ca să îi ajute pe escroci să-și ascundă banii sau să facă cine știe ce altceva care îl obliga să își mintă soția.

Kate oftă, exasperată de copii, furioasă pe soțul ei.

— Bine, răspunse ea, îndepărtându-se de băieți. Totul este minunat.

— Chiar? Pari…

— Cum?

— Nu știu.

Ea privi pe fereastră. Afară lumina lăsa tot mai mult loc întunericului trist.

— E totul în regulă?

Nimic nu era în regulă. Dar ce era să spună, în acea convorbire telefonică cu Zürich?

— Da, răspunse ea, acea singură silabă accentuată dând de înțeles că subiectul era închis. Când te întorci?

Tăcere.

— Mda, în legătură cu asta.

— La naiba!

— Știu, știu. Îmi pare foarte rău.

— Mâine este Ziua Recunoștinței, Dexter. Ziua Recunoștinței!

— Da, dar oamenii pentru care lucrez nu știu de Ziua Recunoștinței. Pentru ei, mâine este joi.

— Indiferent ce-ar fi, nu suportă amânare? întrebă ea. Nu se poate ocupa altcineva?

— Ascultă. Nici mie nu-mi convine.

— Așa zici tu.

— Ce vrei să spui?

Oare de ce voia să se certe?

— Nimic.

Tăcere.

Kate știa de ce voia să se certe: pentru că era furioasă, pentru că FBI-ul și Interpolul intraseră, dintr-un motiv sau altul, în viața ei, pentru că, la un moment dat, luase o decizie îngrozitoare care avea să o urmărească toată viața și pentru că singura persoană din lume în care avusese încredere deplină o mințea.

Poate minciuna era nevinovată. Și poate că minciuna nu avea nicio legătură cu furia ei. La urma urmei, nu el o obligase să aleagă o carieră care s-o facă să aibă mustrări de conștiință. Nu el o obligase să păstreze totul în secret. Nu el o obligase să aibă copii, să-și sacrifice ambițiile, să pună capăt carierei ei. Nu el o obligase să se mute în străinătate. Nu el o obligase să aibă grijă de copii, să facă curățenie și cumpărături, să gătească și să spele de una singură. Nu el o obligase să fie singură.

— Pot să vorbesc cu băieții? întrebă el.

Îi trecură prin minte tot felul de replici răutăcioase. Dar se abținu să le dea glas. În fond, nu pe Dexter era furioasă, ci pe ea însăși. Poate că soțul ei nu o mințea, poate nu o minți niciodată.

Așeză receptorul pe blat și se îndepărtă de el de parcă ar fi fost un fruct stricat.

— Ben! strigă ea. Jake! Tati la telefon!

Ben veni numaidecât.

— Dar trebuie să merg la toaletă! Intrase în panică. Pot să merg?

Kate avea chef de ceartă pentru că era Ziua Recunoștinței, iar ea nu era recunoscătoare pentru nimic.

•

Kate se întinse pe canapea, schimbând canalele: emisiuni în italiană, meciuri de fotbal din campionatul spaniol, drame deprimante la BBC și o gamă nelimitată de

programe în franceză și germană. Copiii adormiseră în cele din urmă, după o discuție frustrantă despre absența tatălui lor: băieții lamentându-se, Kate străduindu-se din răsputeri să își înăbușe acea dorință irațională de a-l condamna și explicându-le, în schimb, totul într-un mod pozitiv. Încercând să își ajute soțul și copiii; încercând să își aducă aminte că astfel se va ajuta și pe ea însăși.

Auzi râsetele adolescenților care ieșeau dintr-un bar din apropiere, țipetele răsunând pe strada pietruită. Auzi frânturi de engleză. Aceștia erau copiii expaților; adolescenți de șaisprezece și șaptesprezece ani, care fumau Marlboro Light și beau Red Bull cu votcă până când vomitau în holurile de la intrarea în blocurile din vecinătatea barurilor. Femeile de serviciu portugheze veneau la serviciu la ora șapte dimineața, cu o oră înainte de răsăritul soarelui, prima lor sarcină fiind aceea de a verifica holurile de la intrarea în blocuri, trăgând după ele o găleată pe roți de oțel și un mop care stătea drept în storcător, și să curețe voma adolescenților.

Nu era vina lui Dexter că ea era furioasă. Era a ei. Toate deciziile care o aduseseră în acea stare le luase ea singură. Inclusiv aceea de a nu îl suspecta de nimic.

Se holbă la ecranul care pâlpâia, era un canal olandez, un film american dublat, adaptat pentru micul ecran, de la mijlocul anilor ’80. Coafurile, îmbrăcămintea, mașinile și mobila, chiar și iluminatul, toate arătau întocmai cum era. Uimitor câte detalii pot fi surprinse într-un singur cadru.

Kate nu se putea abține să nu îl suspecteze pe Dexter. Își dădu seama că până atunci nu făcuse decât să ignore evidența.

Nici nu voia să îl înfrunte, să îi ceară explicații. Era îndeajuns de deștept încât să găsească o minciună plauzibilă, credibilă. Dacă l-ar fi luat la întrebări, nu ar fi făcut nimic altceva decât să îl avertizeze că îl bănuia. Nu prin întrebări voia să afle ce se întâmpla. Dacă el ar fi vrut să-i răspundă sincer la întrebări, i-ar fi spus adevărul de la început. Dar nu o făcuse.

Kate știa ce avea de făcut. Dar mai întâi, Dexter trebuia să se întoarcă acasă. Apoi va aștepta ca el să plece din nou.

•

— Salut, familie! strigă Dexter din prag.

Ținea în mână o sticlă de șampanie.

— Tati!

Băieții veniră fugind în hol, rotindu-și mâinile ca în desenele animate, și săriră bucuroși în brațele tatălui lor. Kate îi așezase la masa din sufragerie pe care întinsese niște ziare locale, două seturi noi de acuarele, pensule și mai multe căni cu apă. Tema era „Lucruri pe care vreau să le fac în vacanța următoare”. Kate începuse prin a picta un peisaj alpin, inițiind o campanie de promovare a unui plan de Crăciun, în timp ce îi ajutase și pe copii în activitatea lor. Două păsări. La rândul lor, băieții pictaseră câte un peisaj hibernal, pe care Kate le lipise pe ușa frigiderului. „Scorpie manipulatoare”, trebuia să admită faptul că i se potrivea de minune această descriere.

— Cu ce ocazie? Kate își îndreptă cuțitul către sticla de șampanie adusă de Dexter, cu etichetă aurie și ornată cu picuri de apă de la condens.

— Tati, hai să vezi ce am pictat!

— Imediat, Jakie, zise el, apoi se întoarse la Kate. Vom sărbători. Eu am câștigat – *noi* am câștigat – douăzeci de mii de euro azi.

— Poftim?! E nemaipomenit! Cum? Kate reușise să se convingă că nu i-ar fi folosit la nimic dacă era răutăcioasă. Trebuia să rămână bănuitoare, dar să afișeze o mină veselă.

— Îți mai amintești derivatele despre care ți-am povestit?

— Nu. Ce înseamnă?

El deschise gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou și spuse:

— N-are importanță. Dar, oricum, azi am lichidat mai multe instrumente financiare, iar profitul a fost de douăzeci de mii. Dexter căuta prin dulapurile din bucătărie. Habar nu avea unde țineau paharele de vin.

— Acolo, îi arătă Kate cu cuțitul.

Acum, când el se afla atât de aproape, cuțitul părea nepotrivit. Ea îl lăsă jos.

Dexter scoase dopul și turnă în pahare. Spuma se ridică, apoi se așeză ușor.

— Noroc!

— Noroc! răspunse ea. Felicitări!

— Tati! *Te rog*!

Kate duse sticla în sufragerie. Dexter se așeză la masă, încercând să înțeleagă ce pictaseră băieții. Capodoperele erau oarecum abstracte.

Părea fericit. Acum era momentul potrivit, își zise ea.

— Mă gândeam, zise ea, că în loc să mergem în sud de Crăciun, să mergem la schi.

— Pe legea mea! – expresia lui favorită când voia să facă pe spiritualul – nu vrei ca banii ăștia să se înmulțească, nu?

— Nu despre asta e vorba. Mă gândeam la asta înainte să… știi. Putem anula rezervările de la hotel. Mai există încă locuri libere în stațiunile de munte.

— Dar știi că sudul Franței se află printre primele cinci destinații din lume, zise el.

Primele cinci destinații. În acel moment lista cuprindea: Parisul, Londra, Toscana, Costa Brava și întreaga regiune din sudul Franței – Riviera sau Provence, poate Monaco, care, deși nu aparținea practic de Franța, era cam același lucru, cu excepția câtorva detalii de logistică.

Dexter îi vorbise lui Kate despre această listă la Londra, în urmă cu câteva săptămâni. Din motive nejustificate, școala internațională britanică fusese închisă pentru ceva britanic, prin urmare, ei luaseră cel mai matinal zbor din City Airport, își lăsaseră bagajele la hotel pe la zece dimineața și ieșiseră în atmosfera mohorâtă de toamnă târzie, trecând pe lângă curți interioare și porți din fier forjat, fațade terne și magazii pentru trăsuri. Și minunata limbă engleză peste tot.

Se oprise în dreptul conacelor maiestuoase de pe Wilton Crescent, în fața clădirilor din Piața Belgrave, prevăzute cu camere de supraveghere. Dexter insistase să viziteze acel cartier, acea stradă. La momentul respectiv, Kate nu înțelesese motivul.

Kate îi privea pe copii alergând pe trotuar, încântați de acea stradă în formă de arc. Se bucurau din orice.

Un Rolls vechi și un Bentley nou-nouț, ambele de culoarea abanosului cu nuanțe de cenușiu, erau parcate la bordură. Dexter se uită la numărul de pe casă, apoi mai făcu câțiva pași și ajunse în fața următoarei. Erau identice.

— Poate, într-o bună zi, vom locui aici.

Ea râse zgomotos.

— Nu vom avea niciodată atâția bani.

— Și dacă banii nu ar fi o problemă, ți-ar plăcea să locuiești aici?

Ea răspunse ridicând nepăsătoare din umeri. Vise copilărești.

El îi enumeră primele cinci locuri preferate ale lui, iar ea îi făcu jocul. Îi sugeră să renunțe la Costa Brava în favoarea New Yorkului.

— Poate într-o zi, răspunse el. Dar nu vreau să mă gândesc că ne vom întoarce în State. Nu acum. Doar unde vom locui în Europa – zâmbi – după ce mă voi îmbogăți.

— Zău? Și când te vei îmbogăți mai exact?

— O, nu știu, zise, încercând să pară modest. Am un plan.

Nu îi dăduse detalii, iar ei nu îi trecuse prin minte că el chiar avea un plan să se îmbogățească. Oare va reuși?

— La schi? întrebă el, înconjurat de copii și de rezultatele imaginației lor. Și cum vom ajunge acolo? Doar n-o să stăm în mașină douăsprezece ore.

— Ar fi o variantă.

Dexter își ridică privirea ca și când s-ar fi uitat peste niște ochelari de vedere pe care nu îi purtase niciodată, pe care nu îi avusese niciodată. Un gest prins din filme.

— Sunt de acord că nu e cea mai bună variantă, zise Kate. Am putea lua avionul.

— Încotro?

— Geneva, răspunse ea cu nonșalanță, de parcă acesta ar fi fost singurul motiv pentru care mergeau la schi.

•

Șampania dinaintea cinei fu urmată de o sticlă de vin alb de Burgundia însoțită de tocăniță de vițel, apoi Kate scoase coniacul de Armagnac ca Dexter să bea un pahar sau două în timp ce ea ducea copiii la culcare. Apoi vorbiră despre schi și despre vacanță în timp ce beau coniac în lumina slabă, cu muzică în surdină, cu focul arzând în șemineu, preludiu pe canapea, sex sălbatic pe dușumea. Se culcară târziu.

Dimineața Dexter dormi mai mult, cum se întâmpla de obicei după ce bea coniac. Când se întoarse Kate, după ce îi dusese pe copii la școală, el era încă acasă, ceea ce era o raritate. Își aduna lucrurile, fiind pe punctul de plecare. Se sărutară tandru la ușa pe care ea o închise ușor în urma lui.

Kate rămase în hol, lângă consolă. Într-un colț observă câteva bucățele de noroi uscat, dovezi fizice ale locurilor pe unde umblase cu o săptămână în urmă, când pretinsese că fusese la Bruxelles.

Avea cheile în mână și haina pe ea. Kate așteptă până când liftul se opri din huruit, apoi ieși și ea.

•

Faptul că era nevoită să apeleze la această metodă ca să afle unde era biroul soțului ei i se părea umilitor, degradant. Îl urmări prin oraș, fără a încerca să se ascundă prea mult. Dexter nu se întoarse nici măcar o dată în drumul lui către bulevardul Royale ca să vadă dacă era urmărit. Nu încercă să scape de cineva sau să prindă pe cineva sau să ascundă ceva.

Traversă spațiile publice de la parterul unei clădiri obișnuite, cu opt etaje, o construcție din beton de la sfârșitul anilor ’60, demodată, urâtă, dar funcțională. În galeriile pe jumătate deschise se aflau o curățătorie și un magazin unde se vindeau sendvișuri, *tabac* și *presse,* o farmacie și un restaurant cu specific italian. Cuptoarele cu lemne pentru pizza puteau fi găsite peste tot în Luxemburg, peste tot în Europa; la fel și *mozzarella* proaspătă. În general, pizza era gustoasă.

Dexter intră în holul cu pereți de sticlă, chemă liftul și așteptă, apoi intră în el împreună cu un alt bărbat, cu înfățișare asemănătoare. Urcă până la etajul trei sau cinci.

Kate cercetă clădirea care semăna cu un buncăr. Paznicul din hol supraveghea toate intrările. Privi cu atenție ferestrele: nu erau prevăzute cu pervazuri, toate cele patru fațade dădeau înspre străduțe diferite, aglomerate, trotuarele pline de oameni erau pline cu magazine, la o distanță de un cvartal de centrul civic și de autogara centrală, oficiali peste tot, uniforme și arme și camere de supraveghere, bulevardul mărginit de bănci internaționale, străzile pline cu mașini ale oficialilor care parcau în garajele private, Audi-uri și BMW-uri cenușii ale familiștilor, Lamborghini-uri galbene, luxoase și Ferrari-uri roșii ale celibatarilor.

Un centru de interes pentru afaceri și pentru guvern. Un mediu securizat. Mult mai securizat decât clădirea unde se afla biroul lui Bill. Era imposibil ca ea să pătrundă pe fereastră.

Aici va trebui să intre pe ușa din față, în văzul tuturor.

17.

– Mami! Vino repede! Jake apăru brusc la masa lor din locul de joacă, panicat și gâfâind.

Zilele reci și cețoase se scurseseră spălând pardoseala bucătăriei, făcând cumpărături și frecând oale. Sau achiziționând cadouri pentru profesorii băieților, ajutându-i pe băieți să aleagă felicitări pentru cei mai buni prieteni ai lor și participând la spectacole de Crăciun. Luând micul dejun și prânzul cu celelalte mame. Vizitând târgurile de Crăciun.

Kate avea o mulțime de scuze pregătite pentru Julia. Pe zi ce trecea, devenea tot mai distantă, încercând să se apere de ceea ce urma să se întâmple. Își petrecea din ce în ce mai mult timp cu englezoaica Claire, sau cu daneza Cristina, sau cu oricine altcineva.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? îl întrebă Kate pe Jake. A pățit ceva Ben?

— Ben e bine.

Kate răsuflă ușurată.

— Dar Colin nu.

Claire sări în picioare. Toată lumea coborî în goană panta acoperită cu iarbă către corabia piraților, unde mai mulți copii erau adunați în jurul unui băiat care zăcea întins pe pământul acoperit cu pietriș și căruia îi curgea sânge din cap.

— Scumpul meu, zise Claire, examinând capul lui Colin.

Băiatul era uluit. Ea se întoarse către Kate.

— Aș prefera să nu o iau pe Jules cu noi la spital. Și mă tem că Sebastian este, desigur, la Roma.

Ea își desfăcu eșarfa de cașmir de la gât și o înfășură de câteva ori în jurul capului lui Colin, apoi o strânse bine, încercând să oprească sângerarea. Băiatul avea fața acoperită cu sânge.

— Ai putea oare să ai grijă puțin de Jules? continuă ea, incredibil de calmă. Cred că îl vor ține câteva ore la *clinique pediatrique*.

— Bineînțeles.

Claire se uită la ceas.

— Nu mai e mult până la cină. Jules nu va face nazuri la mâncare, nu-i așa, iubito?

— Da, mamă.

— Ce fetiță cuminte!

Claire îi zâmbi slab, dar sincer lui Kate. Își luă copilul în brațe și se îndreptă înspre mașină, apoi către spital și către chinurile de care se temea cel mai mult Kate: era în joc sănătatea unui copil, urgent, acolo, într-o țară străină, unde se vorbea o limbă străină, singură.

Kate știuse întotdeauna că ea însăși era o femeie puternică. Nu îi trecuse niciodată prin minte că peste tot în lume existau femei puternice, cu vieți normale, care nu implicau purtarea de arme în mijlocul unor oameni disperați, pe punctul de a începe un al treilea război mondial, dar care, în schimb, își duceau liniștite copiii răniți la spital, departe de casă. Departe de părinții și frații lor, de amicii de la școală și de foștii colegi. Într-un loc unde nu se puteau bizui pe nimeni decât pe ele însele, pentru orice problemă.

•

În următoarea zi, Kate păși pe strada pietonală, ținând în mână o altă pungă de cadou ornată cu fundă, pentru o altă petrecere de zi de naștere, organizată la un loc de joacă pentru copii dintr-un mall din suburbia belgiană.

— Nu-mi vine să cred! Era Julia, chiar în fața ei, însoțită de un bărbat mai în vârstă. Ce mai faci? Julia se aplecă și o sărută pe Kate pe ambii obraji.

— Bună, Julia. Îmi pare rău că nu te-am mai sunat, dar am fost…

Julia își flutură mâna.

— Kate, acesta este tatăl meu, Lester.

— Te rog, spune-mi Les.

— Tată, ea este Kate. Una dintre cele mai apropiate prietene.

— Încântat, spuse el.

Kate îl studie pe bărbat și reflectă asupra acestei întâlniri ciudate.

— Mă bucur mult să vă cunosc.

Acest personaj, Les, purta uniforma standard a pensionarilor americani: pantaloni kaki, tricou de golf și pantofi sport. Puloverul din lână avea pe piept inscripția „The Highlands” și un jucător de golf brodat, pe punctul de a lovi cu crosa; o amintire de la petrecerea de pensionare, de pe la sfârșitul anilor ’90. Genul de pulover pe care l-ar purta un ofițer de poliție dacă ar vrea să se dea drept altcineva.

— Sunteți în vizită? întrebă Kate. De unde?

— De acasă! Da, m-am hotărât într-un final să vin să văd și eu orășelul în care s-a mutat Julia-kins. Este un oraș frumos, nu-i așa?!

Kate încercă să ignore impertinența cu care acest bărbat se eschiva să-i răspundă la întrebări.

— Oamenii nu prea obișnuiesc să își viziteze rudele *după* Ziua Recunoștinței, zise ea.

Lester zâmbi.

— Ce să fac? Sunt nonconformist.

— Ascultă, Kate. Julia își așează mâna pe brațul lui Kate. Ce planuri ai în seara asta? Crezi că tu și Dexter ați putea lua cina împreună cu noi?

Kate făcu ochii mari, căutând cu disperare o scuză, însă își dădu repede seama că ar fi părut o prostie.

— Desigur.

•

— Tati!

— Hei, Jake, ce faci?

— Tati, uite ce am făcut!

Jake îi arătă câteva bucăți de carton – rupte din cutii de cereale – care fuseseră lipite, prinse cu scotch sau capsate de jumătăți de peturi de apă. Kate păstrase reciclabilele pentru așa ceva. Mai adunase și bucăți de material – șosete desperecheate, pantaloni de trening vechi – pentru un alt gen de proiect. Adăugase sarcini noi activității culinare a băieților – să curețe de coajă și să taie cubulețe merele pentru sos, să bată carnea de vițel pentru șnițele. Începuse să considere activitățile băieților ca pe o activitate a ei, în loc să le vadă ca pe o întrerupere a sarcinilor ei de zi cu zi.

— Nemaipomenit, rosti Dexter pe un ton nesigur, privind cu atenție acea construcție cu formă ciudată. Ce este?

— Un robot!

De parcă n-ar fi fost suficient de evident.

— Desigur. E frumos, zise Dexter. Este un robot minunat. Se întoarse către Kate. Așadar, tatăl Juliei a venit în vizită? Și ai găsit pe cineva care să stea cu copiii?

— Bona trebuie să sosească în câteva minute. Ne întâlnim cu ei la restaurant, la ora șapte. Dar numai cu Julia și cu tatăl ei. Bill nu poate veni. Sau nu vrea.

— În regulă. Dexter se uită la ceas, smucindu-și încheietura ca să îi vadă cadranul. Ce faceți copii? Ce-am putea face? Tati este acasă până la cină, așa că putem face ce vreți. Ce vreți să facem?

— Lego!

Dexter părea neliniștit, irascibil și plin de energie. Parcă luase ceva. Oare se droga? Ar fi o turnură neașteptată.

— Bine, ne jucăm cu Lego! Să mergem. Deschise ușa debaralei și scoase cutia cu scule. Unul dintre sertarele de la biroul lor s-a desprins, explică el, pe un ton sec.

Kate nu observase ca vreunul dintre sertare să se fi desprins. Era surprinsă de neobișnuitul lui interes pentru reparațiile casnice.

— Băieți, începeți să construiți ceva din piesele Lego până mă ocup eu de sertar.

Dexter nu era genul acela de bărbat.

•

— Ce v-a adus în Luxemburg?

Ședeau într-un separeu dintr-o braserie din Place d'Armes. Piața era plină cu standuri de lemn pentru târgul de Crăciun, împodobite cu lumini și ghirlande. Bătăile de ciocan și huruitul generatoarelor electrice portabile pătrundeau înăuntru ori de câte ori se deschidea ușa, însoțite de aerul rece. Iernile în Luxemburg nu te lăsau să te lipsești de pulovere și de jachete. Temperaturile erau destul de scăzute.

— Slujba mea, răspunse Dexter. Lucrez în domeniul bancar.

— În domeniul bancar? Nu! Există așa ceva în Luxemburg? Fața îmbujorată și jovială a lui Lester, precum și acel sarcasm inofensiv îl făceau să semene cu tatăl unui prieten. Își schimbase echipamentul de golf cu un sacou bleumarin, o pereche de pantaloni crem călcați și o cămașă albastru-deschis, încheiată până la gât. Parcă venise direct de la birou și își lăsase cravata în Buick. O caricatură a propriei persoane.

— De unde ești, Les? întrebă Kate.

— O, ne-am cam plimbat, nu-i așa, Julia-kins? Dar acum locuiesc lângă Santa Fe. Ai fost acolo?

— Nu mă pot lăuda că am fost.

— Dar tu, Dexter?

El clătină din cap. Își consumase energia aceea nefirească, iar acum era tăcut, timid.

— Frumoasă țară, zise Les. Foarte frumoasă.

— Sunteți din Chicago? întrebă Kate.

— Am locuit acolo o vreme, ce-i drept.

— Nici acolo nu am fost niciodată.

— Hm. Dar pun rămășag că vă plimbați prin Europa. Toată lumea face asta, așa mi-a spus Julia. Corect?

— Bănuiesc.

— Eu voi vizita – ce voi vizita oare? Să vedem: Amsterdam, Copenhaga, Stockholm. Aveți ceva sugestii? Les își plimbă privirea de la Kate la Dexter, apoi înapoi la Kate, dându-și seama că ea avea să vorbească în numele familiei ei.

— Ce vă interesează? întrebă ea.

— Hoteluri. Restaurante. Atracții turistice. Ce știți. Nu am mai fost prin această parte a lumii, probabil nici nu voi mai reveni. Așa că m-am gândit să vizitez aceste locuri înainte să mor.

Kate zâmbi.

— Din cele trei orașe, am vizitat doar Copenhaga.

Sosi mâncarea, farfurii mari pline cu chestii maro și bej – pulpe de porc și de miel. Farfuria lui Kate conținea și *spaetzle* cu unt și cartofi cu unt. Garnitura cu pătrunjel era singura chestie verde de la masă.

— Unde ați stat? întrebă Les. Hotelul a fost frumos?

— Destul de frumos.

— Câte stele?

— Patru, cred. Sau poate trei.

— Nu, mă tem că nu. La vârsta mea, am devenit un adept al hotelurilor de cinci stele.

— Atunci nu te pot ajuta, Les. Kate se uită pe furiș la Julia, care era tăcută, smerită.

— Dar restaurante? întrebă Lester. Este un oraș unde se mănâncă bine, nu?

Ea zâmbi.

— Mă tem că va trebui să te dezamăgim din nou, Les. Cu copii și cu un buget limitat, nu prea luăm cina la cele mai luxoase restaurante.

— Buget limitat? Eu credeam că voi, bancherii din Luxemburg, sunteți mai bogați decât Cresus. Se uită la Dexter.

— Se prea poate, zise Dexter. Dar eu nu sunt bancher. Eu lucrez *în* domeniul bancar, dar slujba mea ține mai mult de IT.

— IT? Les păru șocat. Măi să fie!

— E atât de neobișnuit?

— Nu, nu, deloc. Doar că nu mă așteptam ca o bancă din Luxemburg să angajeze un american pentru chestii legate de IT.

— De ce? întrebă Dexter.

— Pentru că a devenit oarecum specialitatea tuturor, nu?

Dexter își coborî ochii în farfurie.

— Ei bine, ce fac eu are mai mult legătură cu securitatea. Sunt consultant de securitate. Ajut băncile să asigure protecție sistemelor lor.

— Și cum faci asta?

— Încerc să intru în mintea atacatorului. Ce ar face? Cum ar proceda? încerc să orchestrez eu un atac și să găsesc punctele slabe de care ar profita un hacker. Mă întreb: „Ce caută? Cum va încerca să găsească ceea ce caută?”

— Te referi la punctele slabe ale computerului?

— Da. Dar și la slăbiciunea umană.

— La ce te referi?

— Mă refer la acele slăbiciuni care îi fac pe oameni să lase garda jos. Să aibă încredere în oameni în care nu ar trebui să aibă încredere.

— Vorbești despre manipulare?

— Da. Dexter și Lester se priviră îndelung. Despre asta vorbesc.

•

După ce făcură dragoste, Kate simți o nevoie acută să stea de vorbă cu Dexter. Să îi spună că Bill și Julia erau agenți FBI. Să-i spună lui Dexter că știa că o mințea în legătură cu ceva și să îi ceară explicații.

Pe parcursul întregii sale cariere de agent CIA, discuțiile din pat nu jucaseră niciodată un rol important. Însă acum începea să înțeleagă cât ar fi avut de câștigat dacă ar fi făcut sex pentru a obține informații. Se întrebă dacă această revelație i-ar fi schimbat comportamentul în trecut.

Rămase din nou cu ochii pironiți în tavanul dormitorului, neștiind cum să înceapă conversația. Chiar dacă avea o frază de început: „Lester nu este tatăl Juliei”, tot nu reuși să scoată o vorbă.

Peste două zile, Dexter urma să plece la Londra. Va aștepta.

18.

– Nu trebuie să faci asta, zise Dexter, adunându-și lucrurile. Pot să iau un taxi. Își închise bagajul de mână, trăgând nervos fermoarul. Îți place să vizitezi micul nostru aeroport? Sau încerci cu disperare să scapi de mine?

— Număr secundele, zise ea, evitându-i privirea.

El luă inelul de chei de pe măsuța din hol și îl vârî în geanta computerului. Era același inel argintiu pe care agentul imobiliar i-l dăduse lui Dexter când cumpăraseră casa din DC și care avea gravate inițialele lui pe brelocul oval. Și Kate primise unul similar, însă ea îl ascunsese de mult în cutia cu bijuterii. Brelocurile identice erau de rău augur.

Acum, atașate de brelocul lui Dexter erau cheile apartamentului din Luxemburg, împreună cu alte două chei necunoscute, probabil de la biroul lui, și o cheiță de la un lacăt de bicicletă, pe care rareori o folosea. Plus un stick de memorie cu carcasă tare, rezistentă, inscripționat, cu protecție antimalware și antidistrugere. Acest dispozitiv nu fusese achiziționat întâmplător din Eurobureau; acesta era un mecanism ingenios.

— Călătoria asta e la Londra? întrebă ea, închizând ușa în urma ei.

— Da.

Ajunși în parcare, Dexter își așeză laptopul și geamantanul Samsonite din plastic rezistent în portbagaj, pe mocheta neagră proaspăt spălată, curățată de profesioniști în urmă cu câteva săptămâni în parcarea subterană a unui *centre commercial* din Kirchberg, cu programare, în timp ce Kate făcuse cumpărături deasupra: alimente, DVD-uri și jucării pentru Crăciun, un set de doisprezece chiloți pentru băieții care creșteau prea repede ca să mai încapă în haine mai mult de câteva luni, vechea lenjerie intimă rămânându-le mică și strâmtă, făcându-i să se simtă stânjeniți.

Kate deschise portiera șoferului, apoi se opri, prefăcându-se că vrea să-și dea jos haina. Se duse în spatele mașinii. Se uită pe furiș la soțul ei, agitată, îngrijorată din cauza oglinzilor, cu toate că era sigură că acestea nu îi reflectau imaginea, nici cele laterale, nici cea retrovizoare; știa sigur că Dexter nu avea cum să o vadă în oglinzi.

Lumina din garajul subteran se stinse, declanșatorul automat deconectându-se. Singura sursă de lumină erau becurile mașinii, luminițe împrăștiate în locuri unde, dacă nu ar fi fost, ai fi putut da cu capul sau te-ai fi putut împiedica.

Kate își întinse mâinile înspre geamantanul lui Dexter, așezându-și cu grijă haina grea din lână bleumarin, căptușită cu mătase și cu nasturi de culoarea bronzului. Tuși ca să acopere zgomotul pe care îl făcea fermoarul când îl trase ca să deschidă geamantanul. Ținea strâns în pumn cheile ca să nu zornăie. Tuși din nou când trase la loc fermoarul, apoi vârî cheile lui în buzunar în același moment în care trânti portiera. Când privi în jur, Dexter stătea lângă ea. Kate își ținu respirația, încremenită. Tuși.

Se priviră preț de câteva secunde. Păru o veșnicie.

— Ce faci?

Ea nu răspunse; nu putu.

— Kate?

Ea nu îi vedea expresia feței în întuneric.

— Kat?

— Ce e?

— Te dai la o parte, te rog?

Ea făcu un pas în spate, iar Dexter deschise ușa portbagajului, își luă laptopul. Se uită pe furiș la Kate. Becul din portbagaj se aprinse, iar ea îi văzu chipul: tulburare, îngrijorare. Paralizie. Ce urma să se întâmple acolo? Ce urma să se întâmple cu viața ei?

Dexter deschise geamantanul. Își vârî mâna înăuntru și pipăi. O privi din nou pe furiș, nedumerit, apoi continuă să scotocească încruntat.

Kate încremenise pe loc.

În cele din urmă, Dexter își scoase mâna din geamantan, se uită la ea și la obiectul pe care îl ținea în mână: o bucată de plastic înfășurată în cablu.

Kate rămase încremenită. Nu se putea mișca.

— Am crezut că mi-am uitat încărcătorul.

Dexter ridică obiectul ca ea să îl vadă: dovada că nu îl uitase, spre marea ușurare a amândurora, chiar dacă motivele erau diferite.

•

Kate se îndreptă împleticindu-se înspre partea din față a mașinii și se prăbuși pe scaunul șoferului. Porni motorul cu mâna tremurândă, aprinse farurile și apăsă pe butonul telecomenzii ca să deschidă ușa garajului. Băgă maneta în viteză în timp ce Dexter își puse centura de siguranță.

Kate minți se exagerat de mult de-a lungul vieții; de obicei, scăpase ca prin urechile acului să nu fie prinsă. Însă este diferit când vine vorba despre soțul tău, iar minciuna pe care o spui nu se referă la tine, ci la el. Nu putea să ia totul în joacă; îi era imposibil să pretindă că nu ținea de realitate.

— Te simți bine? întrebă Dexter.

Kate știa că nu își va putea controla vocea, așa că dădu din cap.

Drumul până la aeroport dură zece minute. Dexter încercă să inițieze o conversație, însă Kate îi răspunse cu mormăieli. Prin urmare, renunță, lăsând-o în pace.

Ea făcu sensul giratoriu și pătrunse în parcarea micului aeroport. De acolo ajungeai într-un minut la ghișeu. Mai niciodată nu era coadă, iar la punctul de control nu era nimeni. Distanțele aici se măsurau în pași, în loc de kilometri, cum se întâmpla în aeroporturile din Dulles sau Frankfurt. Făcură douăzeci de minute de la ușa apartamentului lor până la poarta de îmbarcare.

— Mersi, zise Dexter, apoi o sărută scurt, îi zâmbi și coborî din mașină.

În parcare, alți bărbați coborau de pe locul pasagerului ale unor mașini germane, luându-și bagajele și pipăindu-și buzunarele să verifice dacă aveau pașapoartele la ei, spunându-le aceleași cuvinte soțiilor lor ca și Dexter: „Ne vedem în câteva zile”, toți cu gândul în altă parte.

•

Kate ieși din clădire chiar în momentul în care telefonul începu din nou să-i sune. Era un apel de la Julia Maclean. Kate nu răspunse. Din nou.

O luă la pas prin burnița rece de decembrie, afară temperatura fiind prea ridicată ca

să ningă. Refăcu traseul de data trecută, când îl urmărise pe soțul ei prin oraș. În aceeași direcție mergea, de obicei, și la cursurile de franceză, sau la o măcelărie bună, sau la poștă. Aceeași plimbare pe care o făcea pe jos în fiecare zi, ca să își îndeplinească nenumăratele sarcini de gospodină. Însă azi, Kate era altcineva.

Ea traversă recepția fără să se uite la paznic, chemă liftul și urcă până la etajul trei împreună cu doi bancheri italieni, care urcară mai departe până la cinci. Nu știa care era ușa biroului lui Dexter – nu urcase cu el în lift când îl urmărise, dar bănuia că nu avea niciun semn distinctiv, nici plăcuță, nici nume pe ușă. Găsi repede o astfel de ușă, la capătul coridorului cu lumină fluorescentă. Prima cheie pe care o încercă descuie yala – ușor! –, iar Kate împinse ușa, deschizând-o.

Păși într-un antreu mic, slab luminat. La câțiva metri în fața ei se afla o altă ușă. Acolo încăpeau două persoane, cel mult, dar era destinat pentru o singură persoană.

Pe peretele opus o întâmpină o tastatură ale cărei numere erau roșii.

Oare câte combinații avea voie să încerce? Sistemul avea să se blocheze după câte încercări? Trei încercări ratate? Două? Oare va avea doar o încercare înainte ca sistemul să se blocheze și să îi trimită lui un mesaj pe telefon sau un e-mail către un cont?

Prin minte îi trecură mai multe combinații de cifre: aniversarea lor, zilele de naștere ale copiilor lor, ziua lui de naștere, a ei, sau, poate, a părinților lui, numărul de telefon din copilărie, o inversiune a acestor cifre, un cod reînnoit…?

Singura modalitate prin care i-ar fi putut ghici codul? Dacă ar fi fost un idiot.

•

Ajunsese deja acasă când îi sună telefonul mobil; un număr necunoscut, un șir lung de cifre, trebuie să fi fost dintr-o altă țară.

— *Bonjour.* Nu știa de ce răspunse în franceză.

— Sunt eu.

— O, salut.

— Mi-am uitat cheile, zise Dexter. Sau, mai rău, le-am pierdut.

— O?

— Am nevoie de ele. Îmi trebuie ceva de pe stickul de memorie.

Se uită la cheile lui, care se aflau în vasul de ceramică de pe măsuța din hol, exact în locul unde le-ar fi lăsat el, dacă ar fi făcut asta, intenționat sau întâmplător.

— Și ce propui? întrebă ea, încercând să păstreze un ton distant, nepăsător, față de disperarea care era sigură că îl cuprinsese.

— Ești acasă? întrebă el.

— Da.

— Le-ai putea căuta?

— Unde?

— Unde le pun eu de obicei.

— Bine. Ea traversă holul, se opri lângă măsuță și se holbă la cheile din vas. Nu, nu sunt acolo.

— Nu cauți în mașină? Poate au căzut când mi-am căutat încărcătorul.

— Sigur. Ea coborî în garajul subteran și deschise ușa de la portbagaj. Sunt aici.

— Slavă cerului! Vocea lui se auzea întrerupt; semnalul era slab în garaj.
Ea nu răspunse. Se îndreptă către lift.
— Ascultă, începu el, dar nu continuă.
— Da?
Se gândește, își spuse ea. Îl lăsă în pace.
— Fă-mi o favoare.
— Sigur.
— Du-te cu cheile la computer.
— O clipă. Kate intră în camera de oaspeți. Se așeză în fața laptopului. Așa.
— Computerul e pornit? Bagă stickul de memorie înăuntru.
Ea vârî stickul în fanta computerului.
— Gata.
— În regulă. Fă dublu clic pe el.
Pe ecran apăru o fereastră de dialog.
— Numele utilizator este AEMSPM217, zise el. Parola este MEM-CWP718.
Ce naiba…? Ea notă pe hârtie aceste secvențe înainte să le introducă în computer, ca să le păstreze pentru ea; erau prea complicate ca să le memoreze pe loc. Mintea ei o luă razna, încercând să înțeleagă semnificația acelor numere, dar nu reuși. Nimic nu îi era cunoscut.
— Ce sunt numerele astea?
— Au fost create de un generator de numere alese aleatoriu. Le-am memorat.
— De ce?
— Pentru că numai așa poți obține un cod care nu poate fi spart. Și-acum, te rog, dă clic pe iconița de sus. Pe „I” albastru.
Aceasta lansă o aplicație, pe ecran apărând un logo necunoscut, apoi o fereastră mai mică, alte șiruri de litere și numere, bolboroseală.
— Citește-mi-le.
— Și astea sunt alese aleatoriu?
El nu răspunse.
— De ce ai nevoie de ele?
— Kat, te rog.
— La naiba, Dexter! Nu-mi spui niciodată *nimic*.
El oftă.
— Acesta este un program care generează parole dinamice. Așa îmi deblochez eu computerul. Un cod nou în fiecare zi.
— Nu e puțin cam ridicol?
— Cu asta mă ocup, Kat. Ți se pare ridicol?
— Nu, n-am… vrut… îmi cer scuze.
— În regulă. Îmi citești, te rog, codul?
— CMB011999.
Ea îl notă pe hârtie în timp ce i-l dicta, iar el îl repetă.
— De ce nu ții programul acesta pe computerul tău?
El oftă din nou, înainte să răspundă.

— Este crucial să izolezi elementele unui aparat de securitate prevăzut cu mai multe etape. Indiferent cât de bine este securizat, orice computer – inclusiv al meu – poate fi spart. Orice computer poate fi furat. Confiscat de forțele de ordine. Un computer poate exploda sau face implozie. Aprins cu un litru de kerosen, făcut țăndări cu o crosă de golf, șters cu un dispozitiv portabil care emite unde joase electromagnetice.

— Pfiu!

— De aceea memorez codurile generate aleatoriu și de aceea folosesc parole dinamice create de dispozitive externe. Ți-am satisfăcut curiozitatea?

— Da.

— Minunat. Acum mă pot întoarce la ale mele?

Terminaseră convorbirea telefonică. Kate privi îndelung ferestrele de dialog, apoi sări în picioare.

•

Ieși din nou pe pietrele cubice alunecoase și în ceața densă și rece; traversă străzile liniștite din apropierea casei și piața sumbră, *Place du Théâtre,* trecu pe sub placa din beton care acoperea o parcare publică de lângă micul teatru, pătrunse pe trotuarele înguste, mărginite de copaci, de-a lungul rue Beaumont: magazine cu haine scumpe pentru copii, magazine cu ciocolată scumpă, magazine cu antichități scumpe, femei bogate intrând și ieșind pe ușile restaurantelor luxoase italienești și japoneze, la ora prânzului. Apoi trecu de intersecția aglomerată cu bulevardul de la Porte Neuve și reveni agitată pe anostul bulevard Royale.

Kate își trase mănușile pe mâini.

Intră la adăpostul din beton al clădirii de birouri. Urcă singură în lift și ajunse pe holul lung și cenușiu; intră în vestibulul mic și întunecat. Își plimbă degetele de la mâna dreaptă peste tastele roșii. Simți cum o străbate electricitatea transmisă de tastele care se aflau la câțiva centimetri de vârful degetelor. Momentul anticipării.

Codul nu putea fi cel al zilei curente; nu avea niciun sens ca Dexter să se folosească de stick ca să intre în biroul lui. Era ceva – ar trebui să fie – ceva ce memorase; ar trebui să fie ceva ce folosea în fiecare zi. Ar trebui să fie parola pe care i-o dezvăluise, fără să vrea. Își spusese asta de zece ori, de douăzeci de ori, în drumul scurt până la birou: ar trebui să fie aceeași parolă. Trebuia să fie aceeași parolă.

Oare dacă introducea parola greșită va rămâne blocată în acea încăpere strâmtă până sosea poliția? Sau va fi *electrocutată*?

Nu era nevoie să se uite la bucata de hârtie pe care o ținea în mâna stângă. Tastă M, apoi E și la urmă, repede, MCWP și 718.

Apăsă tasta cu săgeată verde și așteptă…

Code bon.

Se auzi un clic. Ea răsuflă ușurată și deschise ușa.

Biroul personal al unui alt bărbat, o încăpere secretă, ascunsă de ochii soției. Hârtii peste tot. Fotografii înrămate cu Kate și băieții, singuri sau împreună. Până și o fotografie de la nuntă, în alb și negru, o imagine necunoscută, pe care ea nici măcar nu știa că o are, darămite că o înrămase, o trimisese peste ocean și o agățase pe peretele lui secret. Această fotografie îi oferea dovada a ceva bun.

Un birou, un computer, un telefon, un calculator complicat, o imprimantă. Toate chestiile obișnuite: pixuri și un capsator, dosare și post-it-uri, agrafe de birou și clipsuri pentru hârtie.

Rafturi pline cu cutii pentru dosare, cu etichete scrise de mână: „TEC” și „BIOMED” și „MFTG” și „DERIV IMOB”. Vrafuri de ziare, *The Financial Times* și *Institutional Investor*.

Nu înțelegea ce erau toate chestiile acelea. Nu – înțelegea ce erau, dar nu înțelegea motivul pentru care se aflau acolo.

Kate se așeză pe scaunul rotativ, ergonomic, cu spătar înalt, îmbrăcat într-o textură aerisită și înălțime reglabilă. Își plimbă privirea peste ecranul computerului, peste tastatură și peste maus, peste boxe și peste căști, peste hard drive-ul extern și peste un *track pad* ciudat.

Porni computerul, ascultă huruitul și privi cum ecranul prinde viață. Când se deschise fereastra de întâmpinare, ea introduse numele utilizatorului și parola, ținându-și respirația, îngrijorându-se din nou că laptopul și computerul de birou nu aveau același mod de securizare, dar repetându-și mereu că nu putea fi altfel.

Se potriviră.

Ecranul deveni din negru alb, hard drive-ul începu să huruie, se deschise o fereastră de dialog, cu un semn de exclamație roșu și o instrucțiune: „AMPRENTĂ DEGET MARE”.

Kate privi *track pad*-ul ciudat de pe birou și înțelese: fusese învinsă din nou.

Opri computerul.

Kate se opri în dreptul rafturilor și scoase fișierele din cutii, răsfoind rapoarte cu câștiguri, liste de prețuri, broșuri cu investitori, procese-verbale de la ședințele cu acționarii, hârtii lucioase și grafice circulare multicolore, inventare, axe de la „x” la „y”, sume uriașe în colțul din dreapta jos, măsurate în sute de milioane, mii de milioane.

Mai erau tabele și grafice, adnotate și împăturite, cu „urechi de măgar” și corectate. Numere încercuite, săgeți. Mâzgăleli pe marginea paginilor.

Iar acel birou? Nu era biroul unui specialist în securitate. Acesta era locul de muncă al unui investitor bancar. Sau al unui administrator de fonduri, sau al unui consilier financiar. Toate astea aparțineau cuiva care avea o cu totul altă ocupație decât soțul ei; această încăpere aparținea cuiva care nu era soțul ei.

Kate privi din nou prin încăpere, plimbându-și ochii de la fotografiile înrămate, perfect aliniate, la ferestrele care dădeau înspre strada pe care traficul avansa încet, la clădirea de birouri de vizavi, la fel de urâtă, dar care reprezenta un alt capriciu arhitectural. Își surprinse reflexia în geam, iar aceasta îi distrase atenția de la priveliște. Își plimbă privirea prin încăperea reflectată, o imagine în oglindă a biroului, o lume răsturnată, cu colțurile inversate, iar într-unul din colțuri se afla o chestie, acolo, sus, unde pereții se îmbinau cu tavanul. Se întoarse cuprinsă de panică, mai întâi privind colțul greșit, apoi găsindu-l pe cel bun. După ce făcu un pas, apoi încă unul, își dădu seama că acea chestie la care se uita și care se afla acolo, sus, în colț, era un dispozitiv care o privea la rândul lui, o bucată de sticlă de mărimea unei monede, învelită în plastic.

O cameră de supraveghere.

•

Patruzeci de minute mai târziu ea stătea în mașină, așteptând să se facă ora trei, din nou. Ploaia măruntă se transformase într-o ploaie torențială, rece, care nu putea fi ignorată.

Le privi pe celelalte mame traversând în fugă campusul, ținând bine umbrelele, strângându-și pe lângă trup pelerinele de ploaie, apa scurgându-se de pe nailon, de pe hainele de piele și de pe pânzele cauciucate. Unele dintre ele împingeau cărucioare cu copii sau sugari prin potopul rece ca gheața.

O vreme mizerabilă.

Din cauza ploii, mulțimea începuse să se adune aproape de ora de ieșire. În zilele frumoase, acestea soseau mai repede, în jur de două și jumătate. În zilele frumoase, era mai puțin vizibil că mamele erau adunate în turmă.

Camera aceea de supraveghere.

Nu trecea niciun minut fără ca Kate să nu se gândească la camera aceea de supraveghere. Oare când va verifica Dexter înregistrarea? Oare camera era legată la un server, monitorizat de altcineva – de cine? – în mod regulat? Oare imaginile erau înregistrate? Putea Dexter să verifice de la depărtare, din Londra? Sau va aștepta până se va întoarce la biroul din Luxemburg, ceea ce avea să se întâmple peste două săptămâni, după Anul Nou?

Oare acele dosare erau ale lui? Sau aparțineau clientului său, oricare ar fi fost acela? Poate că acea cameră de supraveghere aparținea și clientului său? Poate că toate acele lucruri din birou, care nu aveau niciun sens, nici măcar nu erau ale lui Dexter?

Kate coborî din mașină, gândindu-se la întrebări la care nu avea răspuns, și păși în ploaie, alăturându-se turmei și intrând în campus în momentul în care primii copii ieșiră pe ușile din sticlă și oțel, sărind în bălți, liberi, ignorând vremea urâtă. Ignorând în general.

Oare când va fi prinsă? Și de către cine?

•

Kate revenea mereu la sintagma „prezumția de nevinovăție”. Ar trebui să i-o spună lui Dexter; ar trebui să și-o spună ei înseși. Ar trebui introdusă în jurămintele de nuntă. Să fie mai importantă decât: „la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, până ce moartea ne va despărți”. Prezumția de nevinovăție.

Cum să-i explice? Ce argument să folosească pentru a-i explica de ce îl urmărise până la birou, de ce îi furase cheile, de ce intrase prin efracție și își vârâse nasul peste tot?

Ar putea susține varianta că îi căzuseră cheile în portbagaj. Ar putea pretinde că în momentul în care el îi dăduse codurile prin telefon, ea nu se putuse abține.

Sau poate ar trebui să adopte o atitudine agresivă: și-ar putea explica această curiozitate invadatoare dând vina pe discreția lui exagerată. „Dacă mi-ai fi spus ceva, ar zice, orice, atunci poate nu aș fi simțit această nevoie. Este vina ta, l-ar putea acuza ea. Tu m-ai obligat să fac asta.”

Dar cum – *cum*? – i-ar fi putut explica motivul pentru care îl urmărise până la birou?

Apoi, întorcând toată această situație nenorocită, care ar putea fi explicația lui?

El putea fi exact ceea ce pretindea că este: consultant de securitate pentru o bancă, iar munca lui se desfășura doar electronic. Toată munca lui, toate informațiile lui se

aflau în acel computer pe care ea nu îl putuse accesa. Nimic profesional nu se afla pe hârtie. Și toată hârțogăria din biroul lui? Era acolo ca să-și umple timpul, hârțogărie întocmită de un amator.

Sau? Sau ce?

În fiecare lună, Dexter adăuga sume consistente de bani în contul lor de economii și nu efectua retrageri de numerar anormale. Cineva îl plătea să facă ceva. Cine?

Apoi, nu exista nicio coincidență în faptul că Julia și Bill erau agenți FBI detașați pe lângă Interpol, care, cel mai probabil, o cercetau pe ea sau pe Dexter. De ce?

Kate avu impresia că trăise atât de mult fără să știe cineva adevărul despre ea, despre cine era. Acum rolurile se inversaseră și toți acești oameni care se aflau de partea cealaltă erau necunoscuți, de neînțeles. Din nefericire, ceea ce știa sigur era faptul că trebuia să reconsidere tot ce își propusese să creadă despre soțul ei.

Se întinse peste băieți, ca să le prindă centurile de siguranță. Simți cataramele de metal reci pe piele, iar marginile lor tăioase i se înfipseră în carne.

Desigur, mai exista și varianta ca Dexter să fie complet nevinovat. Ar putea fi explicațiile la care ea se gândise deja, sau altele pe care nu și le putea imagina, în legătură cu biroul lui. Atunci cea vinovată ar fi ea. Era ținta Interpolului. Iar crima era Torres.

Se urcă la volan.

Totuși, nu își putea da seama ce legătură avea întâmplarea aceea veche cu ancheta actuală. Ori existau dovezi vechi de cinci ani împotriva ei, ori nu existau. Dar nimic legat de viața ei din Luxemburg nu avea vreo legătură cu ceea ce se întâmplase în New York, un lucru pe care ea se străduise foarte tare să îl îngroape. Acel lucru o făcuse să înțeleagă că nu mai putea fi agent secret. O făcuse să realizeze faptul că nu mai era îndeajuns de puternică sau de rațională ca să rămână obiectivă. Că nu mai putea să separe temerile părintești de responsabilitățile profesionale. Nu mai putea avea încredere în ea că va acționa corect; nu mai putea fi de încredere. Trebuia să își dea demisia. Și o făcuse.

Dar demisia ei nu schimba ceea ce făcuse deja. Era o perioadă din viața ei pe care nu o va putea îndrepta niciodată.

19.

Ambasadorul stătea în spatele vestibulului, lângă o masă rotundă pe care se afla o vază supradimensională plină cu flori înalte, crengi și crenguțe, ramuri cu frunze și boboci care înfloreau în toate culorile, formele și mărimile. Era un aranjament complet haotic. Un non-aranjament.

— Bine-ați venit! Eu sunt Joseph Williams, zise el întinzându-i mâna lui Dexter. Aceasta este soția mea, Lorraine. Mă bucur că ați acceptat invitația la petrecerea noastră anuală de Crăciun.

Își strânseră cu toții mâinile, câte doi, intersectându-se stânjeniți în formă de „X” și chicotind stânjeniți.

— Bineînțeles că ne-am cunoscut, îi zise soția ambasadorului lui Kate, făcându-i cu ochiul, de parcă ar fi împărtășit un secret, o poveste. Dar nu era adevărat; acestei femei îi plăcea să facă cu ochiul.

— Bineînțeles, zise Kate, aducându-și vag aminte de o cafea de dimineață, poate la școală. Fuseseră atât de multe! Cafea peste tot, mereu.

— Și, Dexter? întrebă ambasadorul. Ești nou aici?

— De aproape patru luni.

— Asta e o eternitate în Luxemburg, nu-i așa? Ambasadorul râse zgomotos de propria glumă, care nu aducea a glumă și nu era amuzantă. Noi suntem aici de doi ani, dar mi se pare că au trecut douăzeci. Nu-i așa, draga mea? Ambasadorul nu așteptă răspunsul, nici nu se gândea că va primi vreunul. Își așeză binevoitor mâna pe umărul lui Dexter. V-ați acomodat?

Dexter dădu din cap, vizibil obosit. Tocmai se întorsese de la Londra în urmă cu o oră. Nu apucase să treacă pe la birou de când Kate se autoinvitase înăuntru, aruncase o privire și fusese surprinsă de camera ascunsă. Și nu va avea ocazia să treacă pe-acolo decât peste o săptămână și jumătate. Plecau la Geneva în dimineața următoare.

— Bine, bine, spuse ambasadorul. Ne bucurăm că ați putut veni. Nu prea avem ocazia să adunăm toată comunitatea americană. Vă rog să vă serviți cu ceva de băut. Avem *crémant* din belșug. Râse din nou la un alt comentariu deloc amuzant. Era roșu la față și transpirat. Ori era beat, ori era un idiot. Posibil ambele.

Kate și Dexter se retraseră politicos când sosi un alt cuplu. Un val de aer rece și vocea zgomotoasă a ambasadorului, care afișa o jovialitate forțată, îi însoțiră în camera de zi plină cu mobilă luxoasă și mărunțișuri scumpe, plachete și statuete din bronz, sticlă decorativă și mahon incrustat, o mulțime de perne aruncate pe tapițeria de mătase cu dungi.

— Hei, salut!

Amber se apropie însoțită de o altă femeie, despre care Kate își aminti că era de undeva din Statele Unite, un loc neașteptat. Oklahoma, oare? Vorbea mult despre biserică și descria orice ca fiind „super”. Era super-încântată că își cumpărase acea bluză super-drăguță de la acel magazin super-la modă.

— Bună, zise femeia, prea tare. Se împletici și vărsă vinul. Scuze!

— Dumnezeule, șopti Dexter la urechea lui Kate. Când a început petrecerea asta? Ieri?

— Eu sunt Mrrnda, i se adresă femeia lui Dexter. Încântată de cunoștință.

— Miranda? întrebă Dexter.

— Exact.

— Încântat de cunoștință. Cum este *le crémant*?

— Super-bun.

Kate privi în jur la acea mare de fețe, majoritatea necunoscute. Această petrecere era dominată de acel sentiment al fortuitului care plana deasupra americanilor. Formau un grup exclusivist, patriot. Se comportau ca și când nu ei aleseseră să trăiască în Europa, ci fuseseră mutați împotriva voinței lor, prin urmare, opuneau rezistență. Erau revoluționari.

Kate, pe de altă parte, hotărâse să încerce să se împrietenească cu non-americanii, cu persoane de alte etnii pe care le va întâlni în Europa. Totuși, într-un fel sau altul, Kate reușise asta. Se furișase, în jurul perimetrului. Ca și când s-ar fi aflat într-o misiune.

Un chelner își făcu apariția, ținând în mână o tavă din argint pe care se afla ruladă de șuncă. Cu toții clătinară din cap, respingându-l pe el și carnea lui procesată.

Kate o zări pe Julia în încăperea alăturată, uitându-se la fotografiile comemorative care erau înșirate pe perete. Cercetă din priviri încăperea în căutarea lui Bill, încercând să vadă peste capetele oamenilor de diferite staturi, care se adunaseră în jurul mesei cu mâncare și pe lângă bar. El stătea deoparte, într-un colț, lângă o femeie frumoasă care părea agitată, ținându-i morală în șoaptă. Bill părea smerit; sau părea că se preface smerit.

Jane, așa o chema pe femeia aceea frumoasă. Banala Jane, care nu era atât de banală, deoarece purta o rochie frumoasă, de culoare verde, mulată pe corp, cu un decolteu adânc și cu umerii goi. Era membră de vază în Clubul Femeilor Americane, soțul ei deținând o funcție de conducere – sau ceva de genul acesta – în cadrul ambasadei. Un cuplu american alfa.

Acum înțelegea Kate: Jane era femeia pe care o sunase din München, când încercase numărul de telefon pe care îl șterpelise din biroul lui Bill. Kate fusese acasă la Jane, pentru cafeaua de dimineață. Acolo o cunoscuse pe soția ambasadorului.

Kate se îndreptă spre camera de zi, la fel și Julia. Era imposibil să se evite, prin urmare, Kate hotărî să meargă înainte, să controleze situația.

Julia îi simți prezența sau îi zări silueta prin sticla decorativă. Se întoarse încet când Kate ajunse la câțiva metri depărtare. Se sărutară pe ambii obraji. Kate simți miros de gin. I-ar fi fost imposibil să nu îl simtă.

— Crăciun fericit! spuse Julia.

— La fel.

— Pe unde-ai umblat? Nu prea te-am văzut. Julia îi lăsase câteva mesaje, însă Kate nu îi răspunsese; Kate nu reușise să găsească o metodă prin care să interacționeze cu Julia, știind ceea ce știa.

— Ei, știi tu, sărbătorile.

Kate nu îi dădu detalii, iar Julia nu îi ceru explicații. Cu toate că se aflau la niveluri diferite de conștientizare, amândouă știau că relația lor ducea lipsă de un răspuns sincer. Acest lucru implica și posibilitatea ca una din femei să o evite pe cealaltă, fără să dea explicații. O relație care putea fi ușor considerată nesinceră de către cealaltă.

— A fost plăcută întâlnirea cu tatăl tău.

Julia zâmbi.

— Mersi. M-a cam luat prin surprindere.

— Ah!

— Și, aștepți să vizitezi sudul Franței? întrebă Julia. Va fi o călătorie minunată.

— O, făcu Kate, ne-am răzgândit.

— Zău?

Ceva din tonul Juliei, ceva din curiozitatea forțată pe care o afișă o făcură pe Kate să creadă că nu era o noutate pentru ea.

— Mergem la schi.

— La schi? Glumești. Și noi!

Din câte știa Kate, Julia și Bill urmau să-și petreacă sărbătorile de iarnă acasă. În Chicago.

— Unde mergeți? întrebă Kate, deși cunoștea deja răspunsul.

— Alpii francezi. La Haute-Savoie.

Bineînțeles.

— Și voi? Kate încercă să pară entuziasmată. Însă nu reuși să scape de acel sentiment de paranoia care o sufoca.

— Nu-mi vine să cred! Trebuie să ne întâlnim. Să schiem împreună. Bill va fi atât de bucuros!

Kate schiță un zâmbet.

— Și Dexter.

— Și Dexter ce? întrebă Dexter, apropiindu-se agale. Și Dexter este chipeș? Se aplecă și o sărută pe Julia pe obraz. Și Dexter este sexy?

Aceasta îl lovi cu palma peste piept.

— Și Dexter va fi bucuros că vom merge împreună în Alpi.

El își întoarse capul către soția lui, aruncându-i o privire acuzatoare.

— Știu la ce te gândești, protestă Kate, dar aceasta *nu* este o conspirație. N-am știut nimic despre asta. Julia? Spune-i.

— N-a știut nimic despre asta, aprobă Julia. Jur. Eu și Bill am luat această hotărâre de curând. În urmă cu două zile.

— Minți, zise Dexter, mai în glumă, mai în serios. Sunt înconjurat de femei care mă mint.

•

Nimeni nu mânca în adevăratul sens al cuvântului. Lumea alegea și ciugulea, dar nu luau loc la masă, nu exista un anume moment dedicat cinei. Prin urmare, de cele mai multe ori, tacâmurile rămâneau neatinse. Mâncarea solidă se servea cu degetele. Preferata petrecăreților era însă băutura.

Kate nu era sigură dacă băuse cinci sau șase pahare de vin. Jazzul cântat la pian fusese înlocuit cu un post de radio care difuza în surdină rock clasic. Apoi cineva dădu volumul puțin mai tare. *Hotel California* nu te lasă să pleci.

Ea stătea în mijlocul încăperii, legănându-se ușor. O anumită doză de luciditate străbătea aburii bahici, aducând în prim-plan ceea ce ar fi putut fi o altă realitate, în care niciuna dintre persoanele prezente acolo nu era cine pretindea. Kate știa prea bine că nici ea însăși nu fusese, pentru o foarte lungă perioadă de timp, cine pretinsese că era.

Și, după cum stăteau lucrurile, nici Dexter nu părea a fi cine pretindea că este. Ce naiba erau toate chestiile acelea din biroul lui? Ce punea la cale?

Kate privi în jurul ei și o zări pe Julia prinsă la strâmtoare de către unul dintre tații de la școală pe care toată lumea îl bănuia că ar fi homosexual nedeclarat. Bill dispăruse. La fel și „Banala Jane”.

Kate se servi cu încă un pahar de vin de la bar. Se întoarse agale în camera de zi,

aparent fără niciun scop, și își plimbă degetele peste bibelouri, forme variate reci și netede, din sticlă, bronz sau din argint. Când ieși de după colț și pătrunse în hol, își scoase telefonul de poșetă și apăsă pe un buton care îi lumină ecranul.

— Da, zise ea unui interlocutor imaginar, s-a întâmplat ceva?

Funcționarul îmbrăcat în costum negru care păzea ușa îi aruncă o privire, iar ea îi zâmbi stânjenită.

— Nu, iubitule, zise prefăcându-se că protestează la telefon. Nu mă deranjezi, spune-mi care este problema.

Ea voia să îl facă pe paznic să se simtă ca și cum ar fi deranjat, deoarece stătea acolo, pe poziție, și trăgea cu urechea la problema ei, o problemă personală pe care i-o explica „Iubitul". Paznicul își țuguie buzele, se întoarse și se îndepărtă câțiva pași, îndreptându-se către bucătărie, sau către birou, sau către o debara, oferindu-i femeii puțină intimitate. Inginerie socială, la urma urmei.

— Bineînțeles, continuă Kate pe un ton îngrijorat și plin de compătimire; „Iubitul" era bolnav. Ea începu să urce scările, ieșind din raza vizuală și nefăcând niciun zgomot pe covorul roșu, plușat. Holul de la etaj se întindea în ambele direcții, luminat slab într-o parte, întunecat în cealaltă. Ea o luă spre partea întunecată. Ușile erau toate deschise, însă becurile nu erau aprinse, nu se zărea nicio rază de lumină care să pătrundă în hol. Kate intră încet și cu grijă în prima încăpere. Era un dormitor mic, aproape gol. Draperiile erau trase, iar înăuntru, o beznă aproape totală. Ieși.

O ușă din capătul îndepărtat al holului slab luminat se deschise și o lumină puternică pătrunse pe hol. Zări ieșind un picior acoperit cu dres și purtând pantof cu toc; Kate se ascunse repede în dormitor.

— Scutește-mă, zise femeia printre dinți. La naiba, este petrecerea de Crăciun, Lou. Ar fi trebuit să fii aici. Convorbirea telefonică răsună pe scări în jos.

Ieși înapoi pe hol și intră în încăperea următoare, care era mai încăpătoare. Era prevăzută cu un birou, o canapea și o măsuță de cafea. O cameră de studiu. Draperiile erau trase, iar lumina pătrundea de afară printre crengile golașe ale copacilor, luminând un perete. Lumina era tăiată de copaci, creând umbre. Pe peretele semiluminat se afla o ușă întredeschisă.

Kate auzi gâfâieli.

Privi în jos prin crăpătura ușii, unde lumina era mai puternică și zări o pereche de pantaloni boțiți peste pantofi, iar deasupra o gambă în dres, care era ținută în aer, iar mai deasupra ceva gros și negru între despărțitura dintre picioare, curbat, venos și lucios, care ieșea afară, apoi aluneca la loc înăuntru, iar deasupra o fustă ridicată, o bluză descheiată, un sfârc, un gât arcuit și o gură deschisă, nări fremătând și ochi închiși, pleoape strânse.

Femeia mârâi. Bărbatul îi acoperi repede gura cu mâna. Își lăsă degetul mare să alunece ușor între buzele ei, iar femeia îl apucă cu dinții albi ca laptele.

Kate încremeni. Nu se putu abține să nu privească, să nu asculte. Ba chiar simțea mirosul.

Femeia gemu. Își ținea ochii strânși, capul dat pe spate. Kate nu își putea reveni.

— O, Doamne. Femeia avea orgasm, mișcându-și capul în lumina slabă. Nu era

lumină suficientă ca să îi confirme că era „Banala Jane”. Iar bărbatul era Bill, desigur.

Kate se retrase înspre ușă, ușor, în tăcere, cu băgare de seamă… aproape ajunse… încă un pas…

— La naiba! zise Bill.

Kate ieși pe ușă și pătrunse pe hol, când o auzi pe „Banala Jane” întrebând în șoaptă. „Ce este?” Apoi din nou: „Ce este?”

Kate o luă la fugă pe holul întunecat. Coborî scările puternic luminate, simțind cum îi alunecă picioarele pe covorul plușat. Paznicul se uită la ea, deschise gura ca să protesteze, dar nu se hotărî ce să-i spună. Ea trecu repede pe lângă el și pătrunse într-un hol. Se va ascunde în baie preț de un minut. Apăsă pe clanță, dar aceasta nu se clinti. Ușa era încuiată.

La capătul coridorului se afla o tăblie din bronz inserată în ceea ce trebuie să fi fost o ușă rabatabilă. Bucătăria. Kate făcu un pas în față, dar apoi ușa începu să se deschidă, iar ea rămase pe loc.

Aceasta se deschise mai larg, iar ea auzi râsul unui bărbat și chicotitul unei femeie, ambele sunete – ambele voci – fiindu-i cunoscute, foarte cunoscute, apoi ușa se deschise larg. Bărbatul ieși primul, urmat de femeie.

Erau Dexter și Julia.

•

— Kate! exclamă veselă Julia. Părea falsă, ca atunci când o femeie încerca să dea de înțeles că nu făcea nimic greșit.

Dexter era roșu la față.

Kate simți nevoia să își explice prezența, însă, de fapt, ei erau cei care trebuiau să dea explicații. Ea se abținu.

— Salut! zise Dexter, scurt și neconvingător, deloc acuzator. Kate își plimbă privirea de la unul la celălalt, de la soțul ei la prietena lui imaginară și înapoi. Nu era o surpriză, dar totuși nu se așteptase la asta. Cel puțin nu se așteptase la una ca asta de la Dexter.

Stăteau toți trei în hol, fiecare secundă părând o eternitate. Julia tăcu, la fel și Dexter. Fiecare milisecundă de tăcere îi făcea să pară din ce în ce mai vinovați.

— Ce puneți la cale voi doi? întrebă în cele din urmă Kate.

Julia și Dexter se uitară unul la celălalt. Julia chicoti din nou.

Cei doi păreau mai degrabă frate și soră sau prieteni la cataramă, nicidecum adulteri.

— Vino, spuse Dexter, luând-o pe Kate de mână.

Bucătăria era mare și dotată profesional cu o masă mare în mijloc, nenumărate ochiuri de aragaz, capace, dulapuri deschise și oale atârnate, mixere, sticle cu dop cu picurător, oale uriașe uzate. Julia se duse la un sertar, îl trase și scoase ceva.

— Uite, zise ea.

Kate era confuză. Se uită la mâna Juliei, apoi la ea.

Dexter se îndreptă înspre capătul îndepărtat al încăperii, către un aparat mare, cu uși din oțel, un frigider sau un congelator. Și el scoase ceva, apoi trânti ușa și se întoarse către Kate.

Aceasta se uită la ceea ce îi oferea soțul ei, apoi prietena ei. Înghețată și o lingură.

Kate nu reușea să îndepărteze acel sentiment că îi prinsese făcând ceva nelalocul lui,

ceva secret. Și nu era vorba nici despre înghețată, nici despre acel lucru evident. Era vorba despre altceva.

AZI, 12:41 P.M.

Kate rătăcește pe străzile din St. Germain-des-Prés, pierdută în gânduri, încercând să priceapă înțelesul descoperirii ei, să găsească o explicație pentru dovada incontestabilă din album. Dovada că Dexter și femeia care își zicea Julia nu se cunoscuseră în urmă cu doi ani, în Luxemburg. Ei se cunoscuseră în urmă cu douăzeci de ani, în facultate.

Ploaia de dimineață lăsase locul unor nori înalți, neuniformi, care traversau în grabă cerul, lăsând în urma lor crâmpeie de lumină puternică. Rafale de vânt măturau covorul de frunze uscate.

Traversează terrasse de Flore, unde întreaga familie s-a relaxat după interviul de la școala băieților și înainte să își aleagă în pripă apartamentul. Este o cafenea faimoasă, ușor de recunoscut după vasele de porțelan alb cu verde. Acesta este Parisul din ghidul turistic, Parisul lui Picasso. Căminul lui Kate.

Nu se așteptase niciodată la un astfel de trai.

Ultimul an petrecut în Paris a fost mult mai bun decât cel petrecut în Luxemburg. Iar ea știe că anul următor va fi și mai bun. Îi plac noii prieteni pe care ea și Dexter și i-au făcut anul trecut; și știe că îi va plăcea și mai mult anul acesta. Unde mai pui că vor cunoaște oameni noi. Ea și-a dat seama că îi place să cunoască oameni noi.

O ia pe rue Apollinaire și trece prin fața restaurantului luxos Le Bonaparte.

Lui Kate îi place și tenisul. S-a apucat de acest sport în urmă cu un an, mergând la cursuri de trei ori pe săptămână ca să învețe cât mai multe și să se poată înscrie la turneul la care participau mamele de la școală și care se ținea în Jardins du Luxembourg. Până la sfârșitul anului, va ajunge una dintre cele mai bune jucătoare din grup. Însă nu este nici tânără, nici înaltă, nici rapidă, și nici nu va fi vreodată, prin urmare, nu va fi niciodată o jucătoare excelentă. Doar una suficient de bună. Dar va putea juca tenis cu Dexter.

Acum că nu mai este nevoit să muncească atât de mult și nici să călătorească, au timp suficient la dispoziție – și bani din belșug – ca să facă mereu lucruri plăcute împreună. Se simt ca niște turiști în Paris. Viața lor pare un vis.

Însă Kate nu neagă că nu își dorește mai mult. Sau altceva. Nu va fi niciodată genul acela de femeie care să deschidă un magazin de încălțăminte pentru copii sau un butic cu decorațiuni interioare unde să vândă obiecte din plastic la modă, importate din Stockholm și Copenhaga. Nici nu se va dedica studiului marilor clasici sau existențialiștilor. Nu se va plimba de colo colo cu un blocnotes și o cutie de creioane colorate; nici cu un laptop, încercând să scrie un roman. Nu se poate imagina făcând pe ghidul pentru grupurile mici de pensionari, trecând de la cele mai bune brutării la cele mai bune magazine de brânzeturi, descoperind piețele acoperite, dând mâna cu patronii care afișează o falsă amabilitate.

Sunt multe lucruri pe care Kate știe că nu vrea să le facă.

Deși duce un trai bun, Kate nu poate spune că nu se plictisește. A mai trecut prin asta; acum însă conștientizează mai bine cum stau lucrurile. Fapt care o face să fie

convinsă că nu există decât o singură rezolvare a problemei. Și este conștientă că în după-amiaza aceasta va avea la îndemână rezolvarea, grație dovezii din album și a metodei prin care se va putea folosi de această nouă informație.

Pentru Kate nu este o surpriză că agentul sub acoperire a mințit-o. Nu s-a simțit niciodată ofensată de asta. Însă faptul că soțul ei a trădat-o este cu totul altceva. Kate nu s-a îndoit niciodată că Dexter nu îi iubește – pe ea și pe copii. Nu își face griji în legătură cu firea lui: este un bărbat bun. Bărbatul ei bun. Oricare ar fi explicația pentru duplicitatea lui și a Juliei, acest lucru trebuie să corespundă realității indiscutabile că el este o persoană bună, nu una rea.

Prin minte îi trecuseră deja o mulțime de scenarii, însă Kate le eliminase pe rând. O ia de la capăt, pornind de la mesajul Juliei: „A murit Colonelul”.

Trece de colțul teșit al ușii elegante a restaurantului Le Petit Zinc, care emană art nouveau până afară, pe trotuar. Lumina caldă a după-amiezii face ca pietrele de culoarea nisipului din care sunt făcute clădirile de pe rue St. Benoit să strălucească.

Acesta este un loc elegant, un colț elegant. O cotitură elegantă…

Kate rămâne nemișcată în mijlocul străzii, cu privirea ațintită înainte, iar în mintea ei totul se amestecă și se învârte până ajunge la începutul, la certitudinea, la confirmarea, la genialitatea situației.

Știe ce s-a întâmplat.

20.

Kate își trase căciula mai jos, încercând să se apere de rafala de vânt rece care sufla dinspre Mont Blanc, care se ridica în depărtare. Piscurile Alpilor se întrepătrundeau cât vedeai cu ochii, până în Geneva, care se afla pe marginea lacului Leman.

Înghețata putea fi o explicație plauzibilă. Exageraseră cu băutura, în sufragerie nu prea mai exista mâncare și nu mai voiau șuncă. Toată lumea se săturase de șuncă. Oriunde mergeai dădeai de sendvișuri cu șuncă. La brutărie și la măcelărie, în supermarketuri și în cafenele. La chioșcurile din malluri, la automatele din birouri, sub capacele de sticlă ale tejghelelor din sălile de forță, în avioane. Nenorocitele acelea de sendvișuri cu șuncă erau peste tot.

Intraseră în bucătărie, căutând ceva de mâncare fără șuncă. O decizie discutabilă, aceea de a bântui prin locurile mai retrase ale ambasadei. Un bețiv pus pe șotii. Perfect credibil.

Kate trecu prin Paquis, care se afla lângă gară, unde erau nord- africani și arabi, restaurante unde se servea cușcuș și magazine cu suvenire, prostituate turcoaice plinuțe care fumau la intrările în clădirile cenușii, bărbați uscățivi, îmbrăcați în blugi bufanți, care pândeau din umbră. Era locul potrivit unde putea cumpăra o armă; era genul de cartier de unde mai cumpărase arme și înainte. Kate era aproape convinsă că trebuie să-și achiziționeze o armă.

Traversă Ronul pe Pont du Mont Blanc și intră în Jardin Anglais, o grădină acoperită de zăpadă, pustie, măturată de vânturi aspre. Ochii începură să îi lăcrimeze.

Kate trebuia să-și reamintească mereu că nu descoperise nimic *incriminatoriu* în biroul lui Dexter. Toate documentele de acolo puteau la fel de bine să fie folosite în meseria lui. Ea nu înțelegea cu ce se ocupa el, nu înțelesese niciodată. Habar nu avea ce implica.

Dar, Dumnezeule, videocamera aceea! Cum avea să îi explice de ce intrase în biroul lui? Și prin ce modalitate?

Din fericire – sau nu; cine știe? – nu părea ca Dexter să fi observat faptul că ea intrase în biroul lui. Sau, dacă observase, cu siguranță nu era omul cu care crezuse ea că se căsătorise.

Kate trecu pe trotuar pe lângă o femeie care avea un aer familiar, înaltă, cu păr negru și gene lungi. La început Kate nu își dădu seama de unde o cunoaște, apoi își aduse aminte: era una dintre însoțitoarele de bord din zborul de dimineață. Stewardesele companiei LuxAir, cu eșarfele lor albastru aprins, pasau practic sendvișurile cu șuncă pasagerilor de îndată ce avionul se afla în aer, nerăbdătoare să scape cât mai repede de gustări, deoarece cursa era scurtă. LuxAair avea doar curse scurte.

Kate urcă dealul pe rue Verdaine. Arhitectura dezvăluia blocuri de piatră medievală, străduțe pietonale înguste, o promenadă de-a lungul parcului, fortificații, arcade, trotuare pietruite. Această parte a Genevei îi aducea aminte de Luxemburg, de Arlon, de alte locuri.

Fulgii de zăpadă începură să cadă, așternându-se ușor pe strada mărginită de *hôtels particuliers* din secolul al optsprezecelea, cu uși boltite din lemn masiv care dădeau în curți interioare, un șir alcătuit din trei clădiri impunătoare, lipite una de cealaltă, precum niște modele care pozează într-o postură erotică, piele pe piele.

Exista și posibilitatea ca Dexter și Julia să aibă o aventură. Poate se întâlneau în apartamentul Juliei, dimineața, în timpul săptămânii, când Bill se afla în biroul lui ciudat ridicând greutăți sau regulându-se pasional cu Jane – posibil ambele, în același timp –, iar Kate bea cafeaua de dimineață împreună cu niște femei care se plângeau de absența soților lor, în timp ce propriul ei soț se afla după colț, în pat cu cea mai bună prietenă a ei.

Sau se ascunseseră pur și simplu în bucătărie, băuseră până la ultima picătură și se sărutaseră cinci minute?

Sau fusese doar un flirt nevinovat, ceva, ca să se amuze?

Pe rue de l'Hôtel de Viile, aproape toate magazinele de antichități erau închise. Plăcuțele cu un scris de mână îngrijit anunțau sărbătorile de iarnă, *fermé* până la începutul lui ianuarie. Nu putea cumpăra cadouri. În State era inimaginabil ca magazinele să fie închise înainte cu două zile de Crăciun.

Și dacă era vorba despre o aventură? Ce va face Kate? Oare ar înțelege, ar trece cu vederea, ar ierta? Oare Dexter o mai iubea? Oare era plictisit, sau curios, sau excitat, sau egoist, sau îngrozit de ideea morții? Oare trecea prin criza vârstei de mijloc? Oare mai făcuse asta? Oare era un crai pătimaș? Oare o înșelase în toți acești ani? Oare se dovedea a fi un nemernic, iar ea nu își dăduse seama? Timp de aproape un deceniu!!!

Sau infidelitatea lui era conjuncturală? Oare fusese sedus, fără justificare? Îmbibat cu băutură și tachinat și, în cele din urmă, i se propusese ceva ce nu putuse refuza?

Pe coama dealului, strada dădea în Place du Bourg-de-Four – cafenele și o fântână în mijlocul unui spațiu larg, pietruit, cu formă neregulată. Kate se uită la ceas – 2:58 – și se așeză pe un scaun de nuiele, lângă instalația de încălzire cu propan care împrăștia căldură în aer, o pietricică în ocean. Comandă o *café au lait* de la un chelner chipeș, înfumurat.

Sau era ceva mai cumplit decât sexul?

În partea cealaltă a terasei, mama și fiica, purtând căciuli identice din blană, fumau țigări identice, scobitori lungi și subțiri, umplute cu tutun. Mama mângâia un cățeluș pe care îl ținea în poală, o pufoșenie albă. Fiica zise ceva, însă Kate nu înțelese; erau prea departe. Bine.

I se aduse cafeaua, cu o prăjiturică învelită în ambalaj, cum era obiceiul peste tot.

Chelnerul se apropie de masa mamei și a fiicei. Ele râseră când el le spuse ceva, în timp ce se sprijinea de spătarul scaunului, legănându-se, flirtând. Kate auzi zgomot de pași în spatele ei, talpa tare a încălțămintei de bărbat răsunând pe pavaj. Nu se întoarse. Bărbatul se așeză la masa alăturată, despărțită de cea a lui Kate de încălzitorul cu capac strălucitor, care semăna cu o farfurie zburătoare.

Chelnerul reveni. Bărbatul comandă ciocolată caldă. Deschise ziarul, împăturind cu grijă de mai multe ori cotidianul *Le Monde*. Purta o haină gri, un fular roșu, blugi strâmți, încălțăminte neagră cu vârf ascuțit și șireturi verzi. Tenul îi era curat și luminos, fără niciun fir de barbă pe față. Dexter nu reușise niciodată să se radă atât de bine. Semăna cu băieții de la Circul Dupont, pe ale căror chipuri se putea citi orientarea sexuală.

Kate își așeză sacoșa pe masă. Scoase ghidul Elveției și o hartă mototolită a Genevei, un pix și un carnețel.

Chelnerul îi aduse bărbatului ciocolata caldă.

Ea își scoase aparatul foto din buzunar, îl ridică în aer și se aplecă către bărbat.

— *Excusez-moi,* zise ea. *Parlez-vous anglais*?

— Da, vorbesc engleză.

— Îmi faceți, vă rog, o poză?

— Desigur.

Își trase scaunul mai aproape și luă aparatul foto.

Kate privi în jur în căutarea unui fundal potrivit – o fântână, clădiri frumoase, zăpadă pe iarbă. Își mută scaunul câțiva centimetri. Așeză ghidul deoparte, ca să nu apară în cadru. Între paginile ghidului se afla o fotografie.

— V-ați oprit să vizitați Geneva în drum spre stațiunea de schi?

— Da. Plecăm mâine la Avoriaz, pentru o săptămână.

Bărbatul îi spuse să se dea mai la dreapta și îi mai făcu o fotografie. Chelnerul își făcu din nou apariția, îi întrebă pe Kate și pe bărbat dacă totul era în regulă, apoi se întoarse la mamă și la fiică. Probabil el era motivul pentru care femeile se aflau acolo.

Bărbatul se ridică puțin. Se aplecă, își întinse mâna în care ținea aparatul foto și îl așeză pe ghidul lui Kate. Înainte să-și retragă mâna, scoase fotografia dintre paginile ghidului și o vârî în buzunarul hainei. Apoi își duse cana la buze și luă o gură sănătoasă de ciocolată caldă.

— Trei zile, zise el. Poate patru. El așează o monedă uriașă pe masă; acești franci elvețieni erau practic peste tot. De ce ar fi avut nevoie de o altă monedă? Elvețieni afurisiți.

— Atunci, vă voi contacta eu.

•

Când ajunseră pe la jumătatea urcușului, începu să ningă abundent pe măsură ce înaintau cu mașina. Traficul era greoi, iar pe marginea drumului erau oprite autoturisme combi. Șoferii stăteau în genunchi, în pietrișul amestecat cu zloată, și încercau să monteze lanțurile. Serpentină după serpentină, apoi porțiuni de drum drept de câteva sute de metri, panta abruptă care cobora pe lângă grupuri de stânci crestate și pini falnici, și cabane din lemn.

Luni dimineața stratul de zăpadă ajunsese aproape de un metru, iar norii se risipiseră în noapte, lăsând loc unui răsărit în nuanțe rozalii și cenușii care se zărea pe fereastra care dădea către centrul stațiunii, către Village des Enfants, către cafenele și magazine. Când intrase în camera de zi, lui Kate i se tăie respirația văzând peisajul, care rămăsese învăluit în nori și ceață și vârtejuri de zăpadă în primele treizeci și șase de ore de când se aflau pe munte și care acum era limpede, lăsând să se vadă piscurile Alpilor în toată măreția lor, toți învești mântați în zăpadă, ca într-un tablou.

•

Julia începu să schieze de la marginea pârtiei, alunecând cu lejeritate.

— Dumnezeule! exclamă ea. E minunat, nu-i așa? O sărută pe Kate pe obraz. Bill se apropie pe schiuri, dădu mâna cu Dexter și îl lovi prietenește peste braț.

Zăpada era orbitor de albă, iar vizibilitatea părea nemărginită în toate direcțiile, de parcă întreaga lume ar fi fost așezată sub o lupă a cărei lentilă fusese ștearsă. Priveliștea înspre nord era alcătuită din patru creste ale lanțului muntos, apoi o fâșie din lac, apoi alți mulți în depărtare, depresiuni înguste sub imensitatea cerului senin.

— Gata? întrebă Bill, luându-și avânt cu bețele de schi.

— Să-i dăm drumul! răspunse Dexter, mai entuziasmat decât înainte.

Mult mai entuziasmat. Fusese neîncrezător, îngrozit când venise vorba să schieze pe vreme urâtă, deoarece telefericele îi lăsau pe schiori în mijlocul zăpezii, la o înălțime de două mii șapte sute de metri, deasupra copacilor, fără păduri care să atenueze riscurile, fără să te poți adăposti, fără să vezi limitele pistelor, fără să ai vizibilitate mai mare de nouă metri, fără să poți anticipa pericolul. După ce coborâse o dată din vârf, Dexter refuzase să mai schieze pe piscuri, preferând porțiunile mai joase ale muntelui, pârtiile liniștite care șerpuiau printre copaci.

— Vreau să văd pe unde naiba cobor, susținuse el.

Coborând ușor pe pârtiile ușoare, Kate ajunsese să împărtășească filosofia soțului ei. Și ea voia să știe pe unde naiba cobora. Se întrebă dacă avea să reușească.

Reveniseră pe vârful muntelui, o experiență complet diferită sub acel soare puternic. Kate își trase ochelarii de schi de pe cască, îi potrivi la ochi, simțind garnitura moale pe pomeți și pe frunte. Ochii îi erau protejați de acea peliculă roz. *La vie en rose*. Kate își aduse aminte de sângele ce se scurgea din capul lui Torres, de ochii lui goi, lipsiți de viață, de scâncetul de copil.

Kate înlătură această imagine.

Schie până la buza pârtiei care se termina cu o trambulină. Vântul îi suflă în față, ridicând în aer vârtejuri de zăpadă.

— Eu o iau înainte, zise Bill, și își luă avânt peste margine. Dexter nu păru prea încântat de acest traseu, dar îl urmă conștiincios. Apoi Julia.

Kate rămase în vârf, urmărindu-i cu privirea pe cei trei, toți așteptând ca ea să se arunce de pe stâncă.

•

Kate se opri într-o curbă mare a unei pârtii largi. Trecuseră trei zile de la întâlnirea ei cu Kyle în Geneva și sosise momentul ca el să apară de nicăieri pe schiuri, să se oprească lângă ea și să-i spună… să-i spună ce? Să-i spună că acești agenți FBI investigau ceva și că acel ceva nu avea legătură cu Kate sau cu Dexter. În acel moment, asta își dorea cel mai mult Kate: acea veste neverosimilă.

Kate așteptă câteva secunde, o jumătate de minut, privind peisajul alb și pufos, dealurile care semănau cu niște bezele. Nu sosi nimeni.

Renunță și începu să coboare panta, virând în tăcere în zăpada moale, trecând pe lângă jaloanele care marcau traseul până la poalele pârtiei, unde alte câteva trasee se întâlneau lângă trei telescaune și câteva cafenele. Acolo, sute de șezlonguri din pânză erau așezate la soare. O mulțime de oameni, fără geci de schi, fumau și beau bere. Era unsprezece dimineața. Dexter și Julia se aflau la una dintre aceste cafenele, cu clăparii desfăcuți. Se odihneau.

Kate i se alătură lui Bill. Alunecară prin marea de oameni, trecură printre porți și își fixară bețele. Se întoarseră cu fața către telescaunul care își făcu apariția zornăind de după o cotitură. Bara din oțel din fața scaunului le atinse genunchii, obligându-i să se așeze mai repede și mai greoi, resimțind impactul în partea posterioară.

Nimeni nu li se alătură pe scaun. Acesta prinse viteză, mai întâi în plan drept, apoi începu să se ridice, trecând peste o stâncă izolată traversată de o multitudine de filoane întunecate. O stâncă „varicoasă”.

— E distractiv, nu? zise Bill.

Telescaunul se ridică pentru a trece peste o vale puțin adâncă, o vâlcea tăiată în versantul muntelui, pe unde curgea un pârâu înconjurat de pini pe jumătate îngropați în zăpadă, cu margini înalte și abrupte și apă cristalină, cu pietre în albie, mii și mii de pietre, albe și negre, maro și cafenii, mari, mici și medii.

— Când cobori în viteză nu prea știi la ce să te aștepți.

Telescaunul trecu de vâlcea și urcă de-a lungul unui alt versant stâncos, apoi de-a lungul unei pante lungi și accidentate, țurțuri și troiene, bolovani imenși ici-colo, niște mingi aruncate de uriași. Se aflau acum foarte sus, într-unul dintre acele puncte ale unui urcuș de șase sute de metri când telescaunul depășește înălțimea normală de șase metri și ajunge mai degrabă la cincisprezece sau optsprezece metri.

Telescaunul încetini. Apoi se opri.

Erau expuși vântului, frigului. Telescaunul se legănă în spate, o reacție egală și opusă mișcării în față. A treia lege a lui Newton, care se aplica în timp ce ei atârnau acolo, pe munte. Legănându-se înainte, apoi înapoi. Înainte, înapoi.

Scârțâind.

Kate simți un fior pe șira spinării. Făcuse o greșeală. Nu ar fi trebuit să fie acolo, singură cu Bill.

Vântul se înteți, vuind, legănând telescaunul și mai tare și făcând ca balamalele să scârțâie și mai strident. Gerul năprasnic îndurat pe un telescaun blocat într-o zi vântoasă; fără apărare.

Kate își ridică ochii la cârligul de care era prins cablul telescaunului, care semăna cu capătul unui șiret.

— Cam înspăimântător, nu?

Capătul șiretului se numește „aglet”.

Bill se aplecă în față și privi în jos.

— Dacă ai cădea de aici, crezi că ai muri?

Dispozitivul de prindere care semăna cu un aglet era fixat de cablu și semăna cu un clește uriaș. Kate putea zări îmbinarea pe unde putea fi desfăcut.

— Ce părere ai?

Kate se uită la el. Citi prin lentilele roz ceva nou pe chipul lui, o expresie pe care nu o mai văzuse. Ceva dur.

— Te-ai temut vreodată pentru viața ta, Kate?

•

Eduard Torres ocupase un apartament în Waldorf, hotelul unde erau găzduiți președinții atunci când veneau în New York pentru o ședință foto la sediul Națiunilor Unite sau la teatrul de pe Broadway sau la un meci pe stadionul Yankee. Torres însă nu ocupa apartamentul prezidențial. Nu era președinte și nici nu fusese vreodată. Dar luase în calcul această variantă. Și nu doar președinte al Mexicului. Torres avea o viziune grandioasă – un suprastat latino-american – el Consejo de las Naciones, Consiliul Națiunilor – al cărui lider va fi el. De fapt, scopul lui era să devină conducător peste emisfera vestică și peste jumătate de miliard de locuitori care trăiau la sud de granița cu Statele Unite.

Dar, mai întâi, trebuia să aibă parte de o revenire triumfală dintr-un exil neoficial. Când pierduse alegerile, nu se retrăsese cu eleganță, ci se împotrivise vehement. Incitase la violență, care primise un răspuns violent, creând un mediu nesigur pentru fostul general. Prin urmare, fugise din Polanco, refugiindu-se în Manhattan, unde nu avea nevoie de o garnizoană întreagă ca să poată lua cina liniștit la restaurant. În America se simțea în siguranță doar cu câteva gărzi de corp.

În urmă cu un an Torres încercase să își facă aliați și să strângă bani pentru următoarele alegeri electorale, sau pentru o lovitură de stat, sau pentru cine știe ce altă cale alesese pentru ascensiunea lui; își făcea iluzii.

Nicio persoană influentă rațională nu era dispusă să îi ofere vreun sprijin.

Începuse să dispere. Disperarea lui îl făcea din ce în ce mai vulnerabil, fapt care îl făcea să devină din ce în ce mai disperat. Un cerc vicios.

Între timp, Kate tocmai plecase în sudul Mexicului, ceea ce se dovedise a fi și ultima ei misiune în străinătate. Avusese o serie de întâlniri, nu neapărat secrete, cu politicienii locali, încercând să se împrietenească – sau, cel puțin, să nu îndepărteze – cu potențialii

succesori, generalii și antreprenorii și primarii care urmau să-și lanseze, mai devreme sau mai târziu, propriile campanii prezidențiale. Kate își petrecea timpul în grădini interioare, pe ale căror ziduri spoite se cățăra bougainvillea cu flori violacee și sorbea cafea din cești din ceramică colorată, servite pe tăvi din argint, forjate manual, conferindu-le un aspect exagerat.

Apoi revenise în Washington, la soțul și la primul ei născut, care avea șase luni. Se afla pe G Street, se întorcea la birou după masa de prânz, când o limuzină opri lângă trotuar. Șoferul lăsă geamul jos.

— Señor Torres v-ar fi recunoscător dacă i-ați acorda câteva minute.

Kate evaluă repede ce variante avea, ce răspuns să dea. Indiferent cât de irațional devenea Torres, era imposibil să îi facă vreun rău unui ofițer CIA în Washington.

— Stă la Ritz-Carlton. Este disponibil acum.

Kate urcă în spate și, cinci minute mai târziu, intră în recepția hotelului, unde fu întâmpinată de o gradă de corp și îndrumată către apartamentul lui Torres.

— Nici nu mă gândesc, zise ea. Ne întâlnim la bar.

Señor i se alătură la bar și comandă o sticlă de apă, apoi o întrebă de sănătate, un răgaz care dură treizeci de secunde înainte să înceapă să-și dea aere. Ea îl ascultă preț de o jumătate de oră povestindu-i despre nenorocirile din viața lui, despre viziunea lui legată de Mexic și America Latină. Îi expuse într-o manieră pătimașă și totuși ridicolă motivul pentru care CIA ar trebui să îl sprijine.

În timp ce îl asculta, Kate se strădui să pară circumspectă și neîncrezătoare, însă încercă să rămână neutră și să nu îl înfrunte. Îl cunoștea pe Torres de zece ani. Nu voia să îl înfurie decât dacă era nevoită.

Torres îi ceru chelnerului nota de plată. Îi spuse lui Kate că dimineața se întorcea la New York și că aștepta următoarea lor întrevedere cu primul prilej. Ea îi spuse că va discuta problema cu superiorii ei.

El încuviință ușor din cap, închizând ochii, ca și când ar fi vrut să-și exprime recunoștința. Dar nu îi mulțumi.

Kate se ridică în picioare.

În acel moment Torres își vârî mâna în haină și scoase ceva din buzunarul de la piept. O așeză pe masa lucioasă din lemn de cireș, fără să spună nimic.

Ea își coborî privirea. Era o fotografie lucioasă de 7,5 pe 12. Se aplecă să vadă mai bine acea imagine clară, capturată evident cu un fotoobiectiv puternic.

Kate își îndreptă umerii încet, încercând să-și păstreze calmul, își mută privirea de la fotografie la bărbatul care stătea la masă în fața ei.

Torres se uită în depărtare, ca și când nu avea nicio legătură cu acea potențială amenințare. De parcă nu ar fi fost decât un simplu emisar, iar acea treabă urâtă era între Kate și altcineva.

21.

Bill o luă înaintea lui Kate, coborând o pârtie abruptă, neamenajată, mărginită într-o

parte de o pădure deasă, iar în partea cealaltă de stânci marcate cu jaloane de delimitare – jaloane cu vârful negru, pentru profesioniști, depășind cu mult abilitățile lui Kate. Părea hotărât să o ducă la nivelul următor. Ori va refuza, ori va încerca și va eșua. Dar, în orice caz, va fi ceva diferit.

Kate se chinui să coboare pârtia sinuoasă. Doi adolescenți curajoși trecură în viteză pe lângă ei și se făcură nevăzuți în câteva secunde. Kate și Bill rămaseră din nou singuri, învăluiți în acea tăcere mormântală a muntelui acoperit cu zăpadă, de la granița franco-elvețiană.

Ea parcurse traseul accidentat până în locul unde muntele se termina brusc și se unea cu cerul. Pe măsură ce se apropia de marginea pantei reușea să zărească priveliștea care se desfășura dincolo de munte, dar nu vedea versantul; căderea era prea abruptă. În acel loc era înfipt un indicator înspăimântător, o pictogramă a unui schior în cădere, rostogolindu-se, fără un schi și cu un băț în aer. Acel indicator promitea o moarte sigură.

Bill se afla în spatele ei.

— Te descurci minunat, zise el.

Kate nu era prea sigură. Hotărî să se oprească, dar nu se opri, continuă să înainteze, apoi hotărî să se oprească din nou și din nou nu se opri, înaintă mai repede și mai repede, devenind mai agitată. Îl auzi pe Bill făcând slalom în spatele ei și zări râpa în stânga ei, o cădere liberă de nouă metri către niște bolovani, încă șase metri până pe fundul râpei. Schiul din piciorul stâng îi alunecă într-o parte, către margine, apropiindu-se de hău…

Se întoarse brusc, căutând un punct sigur, înfigând părțile laterale ale schiurilor în zăpadă, sprijinindu-se cu toată forța în ele, până când reuși să se oprească, împroșcând zăpadă în jurul ei… Își dădu seama, prea târziu însă, că se oprise fără să avertizeze. Încă încerca să își dea seama ce se întâmplase când auzi un strigăt…

Simți cum el încercă să o dea la o parte cu bățul…

Trecu cu vârful schiurilor peste ale ei…

Simți coliziunea, impactul în șold, în trunchi, în umăr și în braț, apoi se trezi în aer, propulsată către marginea traseului, către marginea râpei, alunecând într-o parte pe pârtie în direcția unei căderi libere cu deznodământ fatal. Scăpase bețele din mâini, însă acestea rămaseră prinse de încheieturi în curelușele de nailon; acestea se învârteau în aer, doar un singur schi prins de clăpar, iar ea încerca să își amintească dacă auzise vreodată vreo instrucțiune – oriunde: la Clubul Cercetașilor, în timpul instructajului de la „Fermă”, sau pe ESPN sau, cine știe, poate pe PBS – referitoare la cea mai potrivită poziție în care să aterizezi pe o stâncă, de la o înălțime de cincisprezece metri.

•

Kate încercă să-și ridice capul, dar nu reuși. Nu își putea mișca gâtul, umerii, brațele. Nu vedea nimic în afară de o nuanță roz pe un fundal aproape negru. Rămase nemișcată, cu fața în zăpada densă și grăunțoasă. Frigul îi intrase în oase, și își imagină cum mușchii feței i se răcesc, cum rămân imobilizați, asemenea somonilor roșii care sunt prinși de traulere în Pacificul de Nord și care nu își mișcă niciodată ochii în timp ce privesc în lateral.

Avea impresia că o greutate enormă îi apăsa coloana, țintuind-o locului.

Încercă să-și miște degetele de la picioare, dar nu își dădu seama dacă reușise; clăpari afurisiți!

Intră în panică.

Apoi avu impresia că greutatea de pe coloană se mută. Și chiar așa și era, la început simți o presiune mai puternică, apoi aceasta scăzu și, în cele din urmă, dispăru complet.

Kate auzi ceva.

Se gândi să încerce să se miște. Și încercă, răsucindu-și mai întâi trunchiul, apoi umărul și gâtul. Își întoarse fața din zăpadă. Ochelarii îi erau acoperiți, dar nu în totalitate, prin urmare, reușea să discearnă împrejurimile. Apoi auzi din nou acel zgomot, era o voce. Printre fâșiile de zăpadă îl văzu pe Bill, care stătea aplecat deasupra ei și o întreba dacă se simțea bine.

Și se simțea bine.

•

În munți, întunericul se lăsa repede. La ora trei, soarele se afla deja în unghi oblic, iar lumina cu nuanțe albăstrii era slabă, fără umbre.

Kate ajunse singură la poalele unei pârtii line – un moment de respiro de la nebunia lui Bill.

O luă în grabă către porțile telescaunului cât timp nu aștepta nimeni, intenționând să se urce singură. Însă un alt schior se opri lângă ea.

Era un bărbat – Kyle. În sfârșit.

Porțile se deschiseră, iar cei doi se apropiară de linia roșie vopsită pe covorul de cauciuc, întorcându-se cu fața la telescaunul care se apropia. Apoi, lângă Kate își făcu apariția un alt schior, invadându-le spațiul. La naiba.

Cei trei se așezară cu o bufnitură. Kyle trase bara de protecție.

— *Bonjour,* zise el, aproape imperceptibil din cauza scârțâitului telescaunului care pornise din loc.

Kate își scoase ochelarii de la ochi. Se uită la personajul acela, Kyle, din Geneva, apoi aruncă o privire pe furiș la celălalt schior. Fu surprinsă când își dădu seama că era Dexter, care îi zâmbea.

— Iubitule, zise ea. Te-ai furișat pe lângă mine, continuă îndeajuns de tare încât să o audă și Kyle.

— Așa este, răspunse Dexter, pe un ton triumfător. Cum te descurci?

— Minunat, răspunse ea, întrebându-se dacă Dexter auzise când o salutase Kyle.

Dexter se aplecă în față și se uită, peste Kate, la Kyle. La naiba.

— Voi doi vă cunoașteți?

„Dă, Doamne, gândi Kate – se rugă – ca individul să nu fie vreun idiot.”

— Nu, răspunse Kyle.

— Dar v-ați salutat.

— Voiam să fiu politicos.

Kate privea în față în timp ce cei doi bărbați vorbeau peste ea, traversând cerul.

— Eu sunt Dexter Moore. Soția mea, Kate.

— Eu sunt Kyle.

— Sunteți cazat aici? întrebă Dexter. Sau ați venit din altă stațiune?

— Evadare de o zi, de fapt. Vin din Geneva. Acolo locuiesc.

Telescaunul trecu huruind pe lângă un stâlp de susținere.

— Noi schiem împreună cu niște prieteni americani, zise Dexter. Niște prieteni din Luxemburg. Acolo locuim.

Kyle nu știu cum să continue conversația, nici cum să îi pună capăt. Kate habar nu avea cum să procedeze. Prin urmare, păstră tăcerea, în timp ce bărbații sporovăiau.

•

Bill își scoase mănușa, la fel făcu și Kyle, iar cei doi dădură mâna, făcând cunoștință.

— L-am găsit pe acest american singuratic pe munte, explică Dexter.

Se aflau pe o culme măturată de vânt, prevăzută într-o parte cu o pantă abruptă care dădea înspre o pârtie pentru slalom, iar în partea cealaltă cu o pantă impracticabilă, prevăzută cu o frânghie galbenă care nu ar fi încetinit, nici nu ar fi oprit căderea schiorilor în abis.

Bill îl măsură din cap până-n picioare pe Kyle.

— Nu mai spune!

Kyle zâmbi, lăsând să i se vadă dinții albi care contrastau cu fața roșie de la frig.

Dexter se uită la ceas.

— Trebuie să plecăm. Cursurile de schi se termină în câteva minute. Se întoarse înspre Kyle. Vrei să vii cu noi?

Kyle ezită, dar nu prea mult, lăsând impresia că era doar cineva care lua în calcul o invitație neașteptată de socializare.

— Desigur, răspunse el. Mi-ar face plăcere.

Lumina începea să scadă, iar soarele dispăruse la sud-vest, dincolo de o creastă muntoasă. Cei cinci americani începură să coboare panta, șerpuitoare, marginile schiurilor lor frecându-se zgomotos de zăpada compactă, înghețată, și alunecând lejer pe porțiunile acoperite cu zăpadă moale. Se auzi foșnetul nailonului și un sunet metalic când un băț se lovi de un clăpar. Kate îl auzi pe Bill apropiindu-se din spate și simți un fior pe șira spinării.

Nimeni nu scotea o vorbă.

După ce luară un viraj, văzură *centre de la station* – un grup de clădiri înalte care înconjurau *le Village des Enfants,* trăsuri trase de cai ce se deplasau cu o viteză surprinzătoare, toate acoperite de un veșmânt proaspăt de zăpadă, presărat cu luminițe, un prim-plan complicat pe un fundal simplu, alcătuit din canioane, văi și munți și infinitul albastru al cerului.

— Cine-i Kyle? întrebă Bill.

Kate ridică din umeri cu indiferență.

— Un tip de pe telescaun.

— Mda, pufni Bill, iar eu sunt un tip de la clubul de tenis.

Kate simți că se pierde cu firea. Nu înțelegea la ce se referea Bill. Deschise gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou, dar nu îi veni în minte niciun răspuns care să nu o dea de gol. Dar și tăcerea ar fi putut-o da de gol la fel de bine.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

O rafală de vânt spulberă zăpada în aer. Cerul părea că se întunecă cu fiecare secundă care trecea.

— N-ai de gând să-mi spui?

Bill se holbă la ea preț de o secundă sau două, apoi se îndepărtă pe schiuri fără să spună nimic.

Nu exista decât o singură explicație: știa. Știa ce știa și ea.

Kate își luă avânt, urmându-l pe Bill pe deal în jos, apoi viră și traversă un platou până ajunse în centrul stațiunii înțesate de lume: părinți care pătrundeau în grupuri în zona destinată copiilor, cu care se îmbrățișau și băteau palma. Copilași care plângeau ușurați că în sfârșit își revedeau mamele după o zi interminabilă și înspăimântătoare.

Dexter intră schiind pe poarta școlii de schi în timp ce Julia și Bill se oferiră să se ducă în cea mai apropiată cafenea și să ocupe o masă. Kyle și Kate rămaseră singuri, unul lângă celălalt, în mijlocul drumului principal, înconjurați de mii de oameni.

Kate îl privi pe Dexter cum se apleacă și îi îmbrățișează călduros pe ambii copii. Remarcă zâmbetul larg de bucurie întipărit pe fețele băieților, dincolo de mulțime, de echipamente, de căști și de ochelari. Reuniune familială.

— Pe cine investighează, începu Kyle.

Kate se întoarse către el.

— Da?

— Pe soțul tău.

•

Kate și-ar fi dorit să fie surprinsă, dar nu era. Și-ar fi dorit, de asemenea, să nu se simtă ușurată, dar era. Măcar puțin. Orice ar fi făcut soțul ei nu putea fi la fel de grav precum ceea ce făcuse ea.

— Ce cred că a făcut?

Dexter le scoase băieților vestele de un galben aprins – SCHI DE PRIM RANG – care îi făceau să semene cu niște concurenți în miniatură la un slalom.

— Furt cibernetic.

— Ce-a furat?

Julia își făcuse brusc apariția.

— Suntem acolo, zise ea.

Lui Kate îi stătu inima în loc.

— La bistroul acela cu copertină verde, continuă Julia. Kate abia dacă reușea să o audă din cauza gălăgiei; era imposibil ca Julia să fi auzit conversația lor. Sau o auzise?

Copiii se apropiau, cărându-și schiurile, urmați de Dexter care zâmbea. Kate îi îmbrățișă pe copii, încercând, fără să reușească, să uite, fie și pentru o secundă, de acea situație groaznică.

Se îndreptară cu toții prin zăpadă și prin mulțime spre locul unde se afla Bill, care stătea singur la o masă lungă de picnic, asemenea unui președinte dezonorat la sfârșitul unei ședințe a consiliului.

Kate trebuia să rămână singură cu Kyle măcar un minut sau câteva secunde.

Se așezară cu toții în jurul mesei din lemn finisat grosolan și comandară ciocolată caldă cu frișcă, halbe uriașe de bere cu spumă și plăcinte de mere.

— Kyle, nu? zise Bill.
— Exact, Bill.
— Locuiești în Geneva?
— Da.
— E un oraș interesant?
— Nu cine știe ce.
— Îmi pari cunoscut. Ne știm?
Kate era pe punctul să clacheze.
— Nu cred.
Bill dădu din cap, însă nu a încuviințare.
— Cu ce te ocupi, Kyle?
— Sunt avocat. Dar v-aș ruga să mă scuzați, zise el, ridicându-se în picioare, sunt un avocat care trebuie să folosească toaleta.

Kate simți ochii lui Bill ațintiți asupra ei, simți bănuiala pe care o avea în legătură cu Kyle, care începea să o învăluie și pe ea. Ea se prefăcu interesată de ceea ce era în jur – schiori în costume viu colorate și căști de protecție, copii care se bulgăreau, câini care lătrau, chelnerițe care cărau tăvi pline cu halbe de bere, bunici în blănuri, adolescenți care fumau.

Kate își trecu picioarele peste bancă.

— Mă scuzați, zise ea, fără să se uite la ei.

Știa că Bill și Julia schimbau priviri, știa că își trimiteau semnale, că purtau o întreagă conversație dacă să o urmărească sau nu pe Kate la toaletă, care să meargă după ea, dacă să se ascundă sau să o facă pe față.

— Vin cu tine, zise Julia.

Bineînțeles.

Kate ocoli mesele și așteptă să treacă o trăsură trasă de cai și două fete care fugeau țipând. Una din ele se întoarse și primi în față un bulgăre, impactul atrăgând după el sângerarea nasului și țipete. Un strop mare și gros de sânge căzu pe zăpada înghețată, apoi un altul, apoi o înșiruire de stropi, adunându-se la picioarele fetei. Sosi și mama care îl dojeni pe fratele evident mulțumit de isprava lui și apăsând un șervețel pe nasul rănit al fetei. Sângele începu să se împrăștie în zăpadă. Același model din nou, la o scară mai mică. Sânge care se împrăștia.

•

Kate petrecuse o noapte grea după deznodământul neplăcut al întâlnirii neprogramate cu Torres de la hotel; îi era teamă de el, nu încăpea nicio îndoială. Petrecuse o noapte îngrozitoare frângându-și mâinile, țesând planuri și desfăcându-le.

Kate nu reușise să adoarmă până la ora trei dimineața, când luase o hotărâre, cu un final înspăimântător. Fu trezită două ore mai târziu, când Jake dădu startul unei noi zile. Îl hrăni, stătu cu el, îl legănă, privind spre răsărit, unde cerul începea să se lumineze, peste gardul care separa grădina ei, aproape deloc îngrijită, de curtea plină de buruieni a celeilalte case de închiriat.

Kate nu știa încă, dar rămăsese din nou însărcinată. Nu plănuise, dar nici nu ar fi fost dezamăgită.

Douăzeci și patru de ore mai târziu se afla în trenul Amtrak spre New York, cu un bilet fără loc rezervat pe care îl cumpărase cu numerar de la ghișeul din Union Station, purtând ochelari de vedere foarte mari, cu lentile false – vederea ei nu avea nevoie de corectare – și o perucă blondă. Apoi traversă orașul pe jos de la Penn Station, treizeci de minute prin aglomerația din Manhattan, cu o scurtă oprire ca să-și cumpere o șapcă de la o tarabă cu produse fabricate în China. Își îndesă șapca pe cap, iar bretonul blond îi intră în ochi.

Kate intră în hotelul Waldorf-Astoria nu din Park Avenue, ci din 49th Street, o stradă mai liniștită, nesupravegheată. Coborî din lift puțin după ora nouă. Era prea devreme pentru cameriste să înceapă curățenia – mulți oaspeți dormeau încă. Însă era îndeajuns de târziu ca oamenii de afaceri să fi plecat deja. De obicei, în hotel era liniște în acel moment al zilei.

Kate știa că Torres nu făcea excepție de la regula mexicană. Deseori întârzia la întâlniri, uneori chiar și o oră. Iar înainte de ora zece dimineața nu avea întâlniri, dar nici nu făcea nimic. Sincer, Kate nu reușise să înțeleagă niciodată cum reușeau să realizeze ceva oamenii din țara aceea.

Kate știa că va fi singur în cameră la ora 9:08 dimineața.

Nu se întâlni cu nimeni pe holul mochetat până când ajunse lângă garda de corp care stătea în fața ușii lui Torres. Era un bărbat bine făcut, cu o privire aspră, îmbrăcat într-un costum negru ieftin, care îi era prea strâmt. În tura de dimineață nu era niciun membru al echipei de elită, niciun individ impunător care stătea noaptea la barul restaurantului. Individul din acea dimineață făcea parte dintr-o echipă secundară. Cel puțin.

Când Kate ajunse la doar câțiva metri de el, îi zâmbi cu sfială bărbatului fără să încetinească sau să ezite, prefăcându-se că se îndreaptă către o altă cameră de pe hol. Își scoase mâna din buzunarul hainei, briceagul fiind deja deschis. Cât ai clipi, își întinse brațul și înfipse cuțitul cu precizie și fără zgomot în traheea bărbatului. Acesta căscă ochii, dându-și seama de situația cumplită în care se afla, încercă să își ridice brațele, dar era prea târziu. Simți că se prăbușește, trupul lui începu să alunece de-a lungul peretelui, iar ea îi sprijini greutatea apucându-l de subsuori, astfel încât bufnitura să nu trezească suspiciuni.

•

Kate trebuia să facă în așa fel încât Julia să ajungă în fața ei, însă nu îi permitea nici spațiul, nici timpul. Kate înaintă câțiva pași șchiopătând.

— Scuză-mă, zise ea. Mi s-a adunat șoseta. Ia-o înainte.

Kate se aplecă, evitând privirea Juliei, știind că femeia nu o credea. Dar dacă Bill știa despre Kate, atunci și Julia știa despre Kate. Probabil că amândoi știau cine era Kyle sau bănuiau. Puteau să o confrunte pe Kate atunci sau altă dată.

Încerca să nu se lase intimidată de teatrul pe care îl jucau, cusut cu ață albă, de altfel. Kate trăgea de timp. Își desfăcu încet clemele de prindere ale clăparilor, așteptând ca Julia să se miște din loc, îngrijorându-se că nu o va face. Însă, în cele din urmă, aceasta se îndepărtă.

•

— Ssst! rosti Kate printre dinți, arătând cu capul către toaleta femeilor. E înăuntru.

Kate îl trase după ea pe Kyle, îndepărtându-se de ușă.

— Repede.

— Îl bănuiesc că ar fi furat bani.

Ochii lui Kate căzură pe ochelarii de schi pe care Kyle îi purta în jurul gâtului, fapt care o duse cu gândul la microfoane ascunse, cu toate că nu își putea închipui cine ar fi avut de câștigat dacă ar fi tras cu urechea la cuvintele ei.

— Cât?

— Cincizeci de milioane.

— Poftim?! Kate abia reuși să se țină pe picioare. Cât?!

— Cincizeci de milioane de euro.

•

Își aruncă cu apă pe față, apoi se privi îndelung în oglindă, fără să se șteargă. Lucrurile nerostite între Kate și Dexter erau dincolo de orice putere de înțelegere. Relația lor crescuse în fiecare zi luni și ani la rând. Însă acum, minciunile și secretele începuseră să își facă loc în viața lor. Creșterea era exponențială.

Cum putea să nu-i spună soțului ei?

Pe de altă parte, cum putea să-i spună? Cum și-ar fi putut explica suspiciunea, faptele și legăturile pe care le avea? Să-i spună oare că intrase pe ascuns în apartamentul lui Bill? Să-i spună despre Hayden din München și despre agentul șofer din Berlin și despre Kyle, care stătea chiar în fața lui la masă? Cu copiii? Cum i-ar fi putut explica toate astea fără să nu-i spună că era agent CIA? Fără să deschidă cutia Pandorei?

Era prinsă – își întinsese singură capcana – sub un văl de tăcere insuportabilă.

•

— Ce trebuie să faci – ce trebuie să fac – este să încerc să gândesc ca atacatorul, ca hackerul. Cum aș proceda dacă aș încerca să sparg un sistem?

Dexter se lăsă pe spătarul banchetei. Era neras, bronzat la față, cu părul dezordonat și privirea neliniștită. Și îi vorbea despre munca lui tocmai lui Kyle.

— Prin urmare, trebuie să caut și să găsesc punctele slabe. Este vorba despre arhitectura sistemului? Sistemul de protecție? Protocoalele referitoare la actualizarea programelor soft? Sau este vorba despre o chestiune fizică – schița biroului, accesul la server, confuzia creată de aglomerația de la ora prânzului? Ori ingineria socială nu va constitui o problemă? Oare angajații au fost instruiți în legătură cu problemele de securitate? Existau oare suficiente proceduri prin care să alegi, să schimbi și să protejezi parolele?

Kate le aruncă o privire copiilor care mâncau; înfulecau din supa groasă ca niște prizonieri evadați, devorau cartofi prăjiți și pâine, printre lingurile de supă, pe care o sorbeau zgomotos. Jake făcu o pauză, bău apă până rămase aproape fără suflare, apoi se apucă din nou să înfulece.

Copiii erau roșii la față și aveau buzele crăpate. Chelneriță rubicondă purta o bluză în carouri, decoltată, iar durduliul *le maître* era întruchiparea veseliei. Oamenii păreau pictați în acel cadru decorat cu sănii vechi și bețe de schi din lemn, care atârnau pe pereți, cu un suport pentru vinuri de statura unui om și un șemineu în care ardea focul.

Mese solide din lemn, oale cu brânză topită și castroane cu cartofi.

Dexter dădu la o parte farfuria cu resturi de *tartiflette,* o altă mâncare cu nuanțe de alb, apoi luă o gură zdravănă de bere înainte să își continue discursul.

— Nici cel mai bun hacker nu este expert în aspectele tehnice ale sistemelor de proiectare și inginerie, în portaluri și coduri, nu cunoaște punctele slabe ale programelor soft. Nu. Aici este vorba despre priceperea programatorului. Ceea ce face ca un hacker să fie bun este șiretenia inginerului social care poate identifica și valorifica cele mai mari slăbiciuni ale unui sistem, ale unei organizații: slăbiciunea umană.

Kyle era în extaz.

— Odată ce am găsit o cale prin care să pătrundă hackerul, trebuie să mă gândesc cum va plănui să scape neprins.

Julia și Bill schimbară repede o privire, pe care Kate abia o sesiză.

— Când încerci să sustragi ceva de oriunde, există multe căi prin care să fii prins. Întrebați-l pe jefuitorul de bănci, care va sta închis treizeci de ani în închisoarea federală. E foarte ușor să intri și să iei banii. Cel mai greu este să scapi. Mai ales neprins.

•

Kate trase adânc aer în piept și bătu cu grijă în ușă; un cioc-cioc ușor, politicos, asemănător cu cel al chelnerului care aducea mâncarea în cameră sau al unei soții grijulii.

Era genul de operațiune care nu trebuia să dureze mai mult de o jumătate de minut; trebuia să intre repede și să iasă la fel de repede și să se bazeze în totalitate pe elementul-surpriză. Un ciocănit puternic în ușă ar fi stricat surpriza.

Ea numără secundele – șase, șapte – în timp ce încerca să-și înăbușe imboldul de a bate din nou la ușă, o altă metodă de a te da de gol – opt, nouă – până când mânerul rotund se învârti, iar ușa fu întredeschisă. Atunci, Kate o împinse cu toată puterea cu umărul, dându-l pe Torres la o parte.

El se dădu câțiva pași în spate, împleticindu-se, până ajunse în camera de zi a apartamentului, încercând în tot acest timp să-și păstreze echilibrul și să nu cadă în fund și realizând totodată că făcuse o greșeală monumentală. Că, într-un fel sau altul, dintre toate greșelile pe care le făcuse de-a lungul celor cincizeci și șapte de ani plini de aventură, de satisfacții și lipsiți de evenimente, dintre sutele, miile de oameni pe care îi înfuriase, acea *chica* avea să-i pună capăt zilelor, chiar atunci. Nu ar fi trebuit niciodată să îl angajeze pe acel fotograf ca să o fotografieze prin fereastra camerei de zi a casei ei din Washington. Nu ar fi trebuit să scoată pe hârtia lucioasă acele imagini cu mama și băiețelul ei, stând pe canapea și citind dintr-o carte. Nu ar fi trebuit să îi arate fotografiile când se întâlniseră la bar. Nu ar fi trebuit să îi amenințe viața și siguranța familiei.

Deschise gura ca să o implore să îi cruțe viața, dar nu apucă să spună nimic.

În timp ce Torres se prăbușea la pământ, răpus de două gloanțe în piept și unul în cap – nu avusese nicio scăpare – Kate auzi acel scâncet de copilaș. Își ridică privirea și văzu o tânără care își făcu apariția din dormitor.

PARTEA a III-a

AZI, 12:49 P.M.

— Kate! Bună!

Carolina îi face semn cu mâna în timp ce se apropie. O altă mamă expatriată pe un alt trotuar îngust din Paris, care zâmbește. Este o mamă olandeză. O altă femeie cu un set complet de geamantane, cumpărate de la un magazin aflat la câteva sute de metri de locul unde se află pe rue de Verneuil, la aproape o sută de metri de sumbrul Pont Royal care traversează Sena și duce spre Luvru și Grădinile Tuileries.

Carolina începe să vorbească însuflețită, o înșiruire de exclamații.

Este o femeie entuziastă, sociabilă și extrem de prietenoasă, aproape de patologic, care îi lansează mereu invitații să viziteze comunitatea mare de expatriați de pe malul stâng. Kate descoperise că olandezii sunt foarte prietenoși.

Kate nu se prea poate concentra la discuție. Vede cum buzele Carolinei se mișcă, dar abia înțelege monologul, ceva legat de cafeneaua reamenajată de după colț, de pe rue du Bac, și când vor organiza o ieșire între mame, și că venise o nouă americancă din New York – o cunoscuse?

Kate îi zâmbește și o aprobă din cap pe prietena ei, pe această femeie pe care o cunoaște de un an, pe această femeie cu care se întâlnește aproape zilnic, uneori de două sau trei ori pe zi, așteptând pe strada pietruită în fața ușii gigantice și verzi a școlii, în cafeneaua de alături și în restaurantul de mai încolo, la *tabac* și la *presse,* la locurile de joacă și în parcuri, la Musée d'Orsay, la o partidă de tenis sau la o cafea, când cumpără haine pentru copii, vin roșu, pantofi și genți, perdele și sfeșnice, când vorbesc despre bone și despre menajere și despre spațiul dintre scaune în zborurile transatlantice, despre seturi de geamantane.

Această femeie pe care s-ar putea să n-o mai vadă, aceasta fiind ultima lor conversație. Aceasta este viața de expatriat: nu știi niciodată când cineva cu care te întâlnești în fiecare zi dispare pentru totdeauna, transformându-se brusc într-o fantomă. În scurt timp îi vei uita numele de familie, culoarea ochilor, clasele în care erau copiii ei. Nu îți poți imagina că nu o vei vedea și mâine. Nu-ți închipui că ești una dintre acele persoane, cineva care, într-o bună zi, va dispărea. Dar ești.

— Ne vedem mâine? întreabă Carolina.

O întrebare retorică.

— Da, răspunde Kate, un consimțământ nechibzuit, dar își dă seama că, în realitate, este de acord cu ceva complet diferit, acceptând un plan la care se gândise în ultima oră.

Kate știe că nu va avea nevoie nici să facă bagajele pentru a patruzeci și patra oară, nici să folosească Audi-ul cu rezervorul plin. Familia ei nu va pleca nicăieri. Nici în seara aceea, nici în următoarea zi.

Kate poate duce o altă viață aici și știe cum va proceda.

22.

Poc!

Kate se învârti, tresărind la auzul unui alt dop pe care Cristina îl scoase brusc, prea grăbită sau poate prea beată ca să îl răsucească încet, în loc să-l smulgă dintr-odată. Spuma băuturii se scurse pe prosop. Ea șterse sticla, apoi turnă repede șampania în pahare, vărsând și pe lângă ele. În bucătărie trebuie să fi fost o mulțime de sticle goale.

Era prima vizită de curtoazie după vacanța de schi și cina alături de așa-zișii Maclean, în urmă cu o săptămână. Reveniseră în Luxemburg cu o zi în urmă. Kate se așteptase să îi vadă pe soții Maclean în zborul de Geneva, însă aceștia aleseseră altă cursă.

Cristina îi umplu din nou lui Kate paharul greu din cristal. Oamenii ăștia chiar aveau zeci de pahare din cristal? Sticlărie în valoare de o mie de dolari? Pentru Anul Nou?

Kate o observă pe Julia în încăperea alăturată. Ultima oară când vorbiseră, se aflau pe terasa restaurantului din stațiune. Schimburi de săruturi false pe obraji. Fusese distrasă de copiii obosiți și de compania surprinzător de plăcută a lui Kyle și de noile informații cum că acești agenți FBI suspectau faptul că soțul ei ar fi furat aproximativ șaptezeci și cinci de milioane de dolari.

Kate nu îi pomenise încă nimic despre asta lui Dexter.

Limba vorbită la petrecere era engleza; toată lumea prezentă o vorbea. Însă cum gazdele erau de origine olandeză, exista și mult zgomot de fond, de nedeslușit pentru Kate – suedeză și norvegiană, foarte asemănătoare cu olandeza și cu germana. Kate se descurca cu limbile latine; putea comunica în toate, chiar și în portugheză, care avea unele sunete mai ciudate. Însă limbile nordice? Păsărească.

Julia îi surprinse privirea. Kate inspiră adânc, încercând să se liniștească.

Dexter purta blugi și o cămașă neagră, la fel ca majoritatea bărbaților de acolo. Însă Dexter era singurul care nu avea cămașa vârâtă în pantaloni, în vreme ce toți ceilalți purtau curele groase cu catarame personalizate, simbol al statutului, logouri argintii sau aurii, un H mare, grotesc, un G înconjurat de un chenar; aceste catarame atrăgeau atenția. Lui Dexter nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-și cumpere o curea cu o astfel de cataramă, să-și vâre cămașa în pantaloni ca să lase la vedere simbolul. Nu îl caracteriza; îl cunoștea și știa că nu îl caracteriza. Însă, dacă se gândea mai bine, nu putea spune că îl cunoaște cu adevărat.

Kate se uită la bărbați. Acești bancheri cu ceasurile lor de platină și pantofi cu model perforat din piele de crocodil, cu blugi de firmă și un amestec de mătase și bumbac, cu nasturi sidefii și butoniere cusute manual, care vorbeau despre tehnicile lor de schi și despre cabanele lor complet utilate din Elveția, și vilele lor din Spania, și zboruri „first class” către Singapore, despre Audi-urile pe care și le vor cumpăra anul următor și despre ultima generație de Jaguar, despre dolar versus euro, despre venituri și vânzări fără acoperire. Bani: cum să-i câștigi, cum să-i cheltui pe mâncare, pe băutură, pe îmbrăcăminte.

Dexter îi oferise cadou de Crăciun lui Kate un ceas din aur, cu curea din piele, simplu

și elegant. Prețul era afișat acolo, în *vitrine,* pe rue de la Boucherie, în văzul tuturor: 2 100 de euro. Toți soții mergeau la cumpărături pe arterele centrale de două ori pe an, de Crăciun și de zilele de naștere ale soțiilor. Priveau vitrinele acelorași magazine de pe aceleași străzi, luând în calcul aceleași prețuri pe care le luau în calcul și femeile, prin urmare, cei interesați știau exact cât costa fiecare geantă – cea de mărime medie era 990 de euro, iar cea cu buzunare mai mari, 1 390 de euro.

Iar femeile acelea, toate acele mame, toate acele foste avocate, foste profesoare, foste psihiatre și foste ziariste. Expatriate, care deveniseră bucătărese și menajere; care mergeau la cumpărături și luau masa de prânz împreună. Acestea purtau pe braț etichete de preț care reflectau venitul soțului și dispoziția de a cheltui nelimitat. Beneficiu matrimonial.

Oare Dexter devenise unul dintre acești bărbați, fără ca ea să știe? Dacă era așa, atunci încă îi ascundea acest lucru. Iar Kate îi permitea încă, deoarece nu credea că era indicat să îl confrunte când era ferm convinsă că agenții FBI îl suspectau. Trebuia să descopere adevărul. Și avea la fel de multe șanse ca oricine. Mai mult: avea acces la computerul lui, la lucrurile lui, la programul lui zilnic. La trecutul lui. La mintea lui.

— Bună, Kate, zise Julia.

Kate nu reuși să citească expresia de pe chipul ei. Nu își dădea seama la ce nivel de adevăr sau de înșelăciune se aflau, de comun acord, acolo, în mijlocul petrecerii. Onestitatea este o chestiune consensuală.

Oare Julia știa că aflase că era agent? Și că aflase și despre misiunea ei?

Kate lăsă la o parte mândria sau dezgustul. Simțul protector și ostilitatea.

— Salut, Julia!

•

Ce sentiment de singurătate! Înconjurată de oameni, copleșită de minciună, neputând să spună nimănui nimic. Nici cunoștințelor îndepărtate, nici amicilor, nici prietenilor apropiați, nici măcar sufletului ei pereche, singura persoană din lume, partenerul ei, aliatul ei, care era totul pentru ea. El își dădu capul pe spate și râse cu poftă; pleoapele îi erau întredeschise, părul, ciufulit, zâmbetul, strâmb. Îl iubea atât de mult! Chiar și atunci când îl ura.

Kate se gândi la soțul ei, la secretele dintre ei, la distanța pe care o creau acestea. Secretele ei: viața ei secretă. Faptul că îl spionase și plănuia să o facă în continuare, zidul de neadevăruri care devenea din ce în ce mai impenetrabil pe zi ce trecea, de fiecare dată când nu vorbeau, de fiecare dată când ea nu recunoștea.

Kate urcă scările în tăcere, singură, trecând de la etajul părinților la cel al copiilor, până ajunse la o baie mai retrasă. Pe marginea căzii se aflau obiecte din plastic colorate, sticle de șampon pe care se aflau imagini din desene animate necunoscute – emisiuni de televiziune produse în Franța, Germania, poate Danemarca. Câteva tuburi de pastă de dinți, aflate în stadii diferite de folosință, murdărite de pastă de dinți lipicioasă – haosul incontrolabil care domnește, de obicei, în baia copiilor.

Kate se așeză. În partea cealaltă a încăperii cu pereți acoperiți cu faianță se afla o oglindă în mărime naturală, o invitație – o provocare – să-ți analizezi propria goliciune. Kate își privi îndelung reflexia în oglindă – purta o fustă neagră și dresuri, un pulover

negru, lanț și cercei extravaganți, precum și acel ceas nou, foarte scump. Bijuterii absurde.

Totul era atât de evident: firește că era atrasă de un bărbat care avea o viață secretă. Firește că se va simți atrasă de cineva care avea ceva de ascuns, ceva scandalos, un secret.

Încercase să se convingă că lăsase totul în urmă în momentul în care îl alesese pe Dexter: acea lume în care oamenii se caracterizau prin duplicitate. Iar în viața ei, plină de dezamăgiri, aceasta fusese cea mai mare: autoamăgirea.

Dexter spusese că cea mai bună metodă folosită de hackeri era exploatarea slăbiciunii umane. Kate știuse întotdeauna că și ea avea propriile slăbiciuni. La fel ca toată lumea. Însă nu le conștientizase până în acel moment.

Oare își cunoștea cu adevărat soțul?

Kate începu să plângă, din nou.

•

Ușa fu închisă. Dexter se ducea la birou. Nu mai fusese acolo dinainte de Crăciun. Revenea în încăperea în care Kate intrase neinvitată. Revenea în fața computerului pe care ea nu reușise să-l acceseze, la dosarele pe care le răsfoise. Înapoi la camera de supraveghere suspendată într-un colț.

Era prima zi după Anul Nou. Prima zi de reluare a rutinei de când Kate aflase că soțul ei era, probabil, un infractor. Cumpărături, cărat, despachetat, împachetat. Umplut și golit mașina de spălat vase. Sortat și împăturit hainele, grămezi peste grămezi. Albe și deschise la culoare, închise și colorate.

Dimineața totul era acoperit cu gheață neagră, o pojghiță periculoasă care acoperea orice suprafață pavată; mașinile derapau și se tamponau peste tot, pe străduțe sau pe autostrăzi, pe rampele aleilor private. Kate era recunoscătoare că locuiau în centru, unde mașinile bancherilor care plecau în zori la muncă topeau gheața din centru înainte ca ea să se așeze pe scaunul încălzit al mașinii sale la ora opt fix și să facă slalom printre accidente. Porsche-ul care derapase și se izbise de un zid de piatră, Ferrari-ul care era tras din trunchiul copacului în care se înfipsese. Sirenele urlau și străluceau în ceața densă.

Dexter ajunsese la birou. Dacă verificase prima dată înregistrările video, atunci aflase.

Kate își verificase telefonul mobil de o sută de ori, gândindu-se că poate ratase vreun apel de la Dexter. De fiecare dată când își verifica telefonul se aștepta să primească un mesaj vocal de la el: „Ce dracu' ai căutat în biroul meu?" Însă nu primi niciun mesaj. Singura persoană care o sună fu Julia. Kate nu răspunse, iar Julia nu îi lăsă niciun mesaj.

Dexter plecase la serviciu mai târziu decât de obicei și se întorsese acasă mai devreme.

— Plec la Londra mâine-dimineață, zise el. Va fi ultima călătorie o vreme. Ultima mea călătorie de afaceri. Dar știi că vom petrece weekendul în Amsterdam, nu?

— Bineînțeles, răspunse Kate.

Dexter făcuse toate aranjamentele pentru călătorie, deoarece trebuia să se

întâlnească cu unul dintre vechii lui prieteni, care era în trecere cu afaceri, un amic de la începuturile carierei lor la una dintre firmele furnizoare de internet. Reluaseră legătura prin intermediul rețelelor de socializare. Căzuseră de acord că va fi plăcut să se revadă după atâția ani, în Europa.

Era prima excursie cu familia pe care Kate nu o organizase de acasă. De pe laptopul pe care Julia îl folosise o singură dată, preț de zece minute, ca să-și verifice e-mailul, atunci când rămăsese fără internet acasă.

•

Dexter se trezi cu mult înainte de ivirea zorilor. Kate rămase în pat, nemișcată, holbându-se la peretele întunecat în timp ce el făcu duș și se îmbrăcă. După ce auzi ușa închizându-se, se ridică și ea.

Kate își începu cercetările la computer, în semiîntuneric. Accesă conturile lor bancare deschise, cel din Luxemburg și pe cel din Washington. Contul curent american avea un grad de securitate minim online – nimic complicat, doar un nume de utilizator și o parolă. Însă contul din Luxemburg cerea un nume de utilizator lung și abstract, un șir de cifre și litere lipsite de sens. Apoi o parolă asemănătoare. Apoi un cod de acces, unde Kate trebui să introducă cifrele și literele corecte dintr-un cifru care semăna cu un puzzle. Toate aceste informații se aflau într-un fișier obișnuit, intitulat „treburi casnice”, care se afla în laptop.

Dacă un cont care conținea 11 819 de euro presupunea atâtea etape până să-l acceseze, nu putea decât să-și imagineze cât de greu va fi să acceseze contul care conținea 50 000 000 de euro; 50 000 000 de euro furați. Aceste coduri erau prea grele ca Dexter, sau oricine, să le memoreze. Trebuia să existe pe undeva o înregistrare a numerelor de cont și a procedurilor de securitate. Nu putea fi la biroul lui, într-o clădire instituțională aflată în centrul civic și înconjurată de forțe de ordine. Într-un loc care putea fi supus raziilor, într-o clădire care putea fi închisă, o proprietate care putea fi confiscată.

Informațiile trebuie să fi fost undeva în apartament.

Kate începu să deschidă și să închidă repede fișiere de pe hard drive sau de pe driverele comune, fișiere care nu erau ale ei, căutând informații similare pentru un cont diferit.

Când băieții se treziră înfometați, Kate tot nu descoperise nimic în computer. Se așteptase la asta. După cum spusese și Dexter, orice computer putea fi compromis. Însă Kate trebuia să fie perseverentă și răbdătoare.

Trebuia să fie acolo, undeva.

•

Îi luă două ore să caute prin sertarul cu dosare din biroul lor de acasă, să răsfoiască fiecare hârtie, fiecare plic și fiecare fișier, în căutarea unor notițe scrise de mână, tot felul de tabele scoase la imprimanta de acasă, mâzgăleli pe facturile de telefon, ceva pe care Dexter ar fi putut nota un cod.

Nimic.

Kate își întoarse atenția către cărțile pe care el alesese să le aducă în Europa, niște romane, dicționare de limbi străine, ghiduri de călătorie, manuale tehnice. Tot ceea ce

descoperi fu faptul că el avea o afinitate pentru câteva rânduri din *Conjurația imbecililor*.

Verifică fiecare blocnotes împrăștiat prin casă – caietele băieților, cărțile mari de compunere și blocurile uriașe de desen, încercând să nu se lase distrasă de capodoperele lor. Ben mai ales trecuse printr-o perioadă portretistică în care se concentrase în mod comic asupra șosetelor.

Carnete de cec americane, chitanțe de depunere, registre de cecuri. Albume foto. Pașapoartele copiilor. Noptiere. Dulapul cu medicamente. Buzunarele hainei. Sertarele din bucătărie.

Nimic.

•

La zece și jumătate, Dexter se întoarse epuizat de la Londra. Parcă plecase de câțiva ani, nu în dimineața aceea. Abia dacă vorbiră – zborul nu fusese atât de rău, întâlnirea, plăcută – înainte ca el să adoarmă pe pat, cu o carte cu coperte groase pe piept, un volum despre piețele financiare.

Încă nu pomenise nimic despre camera de supraveghere din biroul lui. Nu spusese nimic despre lucrurile importante.

Se întinse lângă el, își luă revista, o deschise la sumar, întoarse paginile, încercând în zadar să citească, ochii ei doar trecând peste cuvinte și imagini.

Era posibil, cu toate că Kate nu era sigură, ca Dexter să nu fi întors nicio pagină a cărții înainte să adoarmă. Continuă să răsfoiască revista, trăgând de timp, întorcând încet paginile, privind cu atenție fotografiile, analizându-le în detaliu, forme abstracte și culori. Era o revistă veche de două luni, din Statele Unite, care conținea bârfe depășite despre celebrități și reclame de modă irelevante, precum și un articol lung pe un subiect politic care părea a fi nu numai dintr-o țară și un continent diferite, ci dintr-o cu totul altă lume. O planetă pe care locuise cândva și pe care acum abia o mai recunoștea.

Kate așteptă cinci minute până când Dexter începu să sforăie. Apoi se strecură jos din pat.

Coborî la parter în vârful degetelor, pe întuneric. După ce îi luă portmoneul, intră în baie și închise ușa. O încuie. Scoase pe rând totul din el: cărți de credit și cărți de identitate, chitanțe, diferite bancnote de diferite valute.

Kate verifică totul, dar nu descoperi nimic.

Luă un prosop de bucătărie din cârlig și se apropie de biroul unde se afla celularul lui Dexter, conectat la încărcător și cu lumina roșie strălucind. Înfășură celularul în prosop, ca să înăbușe sunetul pe care îl va scoate când îl va deconecta. Se întoarse în baie și se așeză pe closet, căutând în lista de contacte, în notițe, în apeluri recente, oriunde ar fi putut nota și salva o înșiruire de cifre și litere.

Descoperi că el nu dăduse niciun telefon cât timp fusese la Londra. Când verifică lista cu apeluri trimise sau primite din ultimele șaizeci de zile, observă că Dexter nu dăduse niciun telefon în străinătate cât timp fusese plecat în călătorii de afaceri. O sunase doar pe ea.

Închise telefonul, gândindu-se cât era de ciudat să mergi în călătorii de afaceri și să nu dai nici măcar un telefon. Nu tu secretare care să confirme vreo întâlnire, nu tu organizarea unei logistici, nu tu să chemi un taxi, nu tu să rezervi o masă. Nu tu

procese-verbale ale întâlnirilor. Nu tu detalii discutate, niciodată, cu nimeni?

Nu părea prea verosimil.

Era imposibil.

Ori nu făcuse aceste călătorii, ori avea încă un telefon.

•

Pe vremea când Kate își imagina ceea ce nu voia – cum nu voia să îl investigheze pe Dexter –, aceasta era exact imaginea din mintea ei: ea furișându-se în propria casă pe întuneric în toiul nopții, scotocind prin lucrurile personale ale soțului ei în timp ce acesta dormea.

Tocmai de aceea își promisese că după ce se vor căsători, nu îl va mai investiga niciodată. Nu voia să facă asta, să se simtă cum se simțea.

Însă iat-o ducând servieta lui în baie și încuind ușa. Pipăi în interiorul buzunarelor, desfăcând încuietoarea, așteptându-se să nu găsească nimic, când… ce să vezi?… un cotor din mătase pe fundul servietei…

Simți cum îi crește pulsul. Îndepărtă acea bucată neagră pătrată, însuflețindu-se brusc. Ridică bucata de nailon rigid și descoperi un compartiment secret. Înăuntru, un celular. O bucată necunoscută de plastic și metal.

Privi îndelung această primă dovadă, care îi permitea să intre în acea văgăună de unde se putea să nu mai iasă. Se gândi să pună obiectul la loc în compartimentul lui și servieta înapoi în hol. Ar putea, în schimb, să urce la etaj și să-l scuture pe soțul ei, trezindu-l. „Ce dracu' se întâmplă, Dexter?"

Dar nu făcu asta.

Porni telefonul. Ecranul prinse viață. Se uită la acea lumină albastră, la iconițele aplicațiilor, la liniuțele de semnal. Apăsă pe butonul de apeluri recente și se holbă la listă, simțind cum pereții văgăunii se apropie din ce în ce mai mult în jurul ei:

Marlena, ieri la 9:18 A.M.

Marlena, alaltăieri la 7:04 P.M.

Un număr de Londra, prefixul orașului 44-20, nesalvat în lista de contacte, la 4:32 P.M.

Marlena cu o zi înainte, apoi iar, lunea trecută, noaptea.

Kate deschise lista de contacte: doar două. Marlena, cu număr de Londra. Și Niko, cu un prefix pe care nu îl recunoscu. Kate le memoră pe ambele.

Marlena și Niko: cine naiba erau?

•

Dexter se trezi târziu. Luă micul dejun împreună cu Jake și cu Ben, dar nu urcă să facă duș și să se bărbierească decât după ce băieții plecară la școală. După patru luni de muncă asiduă, devenise brusc leneș. După patru luni de muncă asiduă.

Însă când Kate se întoarse acasă, el plecase. Se întorsese la camera de supraveghere care o surprinsese pe ea. Se întorsese la biroul lui ciudat, la celularul lui secret, la contactele lui necunoscute și la cei cincizeci de milioane de euro furați. Se întorsese la cealaltă viață.

Kate abia reușea să respire.

Se puse din nou pe treabă. Scotoci prin beci, căutând printre aparatele electrocasnice

americane care nu funcționau acolo. Cercetă cu atenție în spatele televizorului vechi, în interiorul abajururilor, în fantele aparatului de prăjit pâine, în filtrul cafetierei. În cutia vaselor Tupperware, în seturile de sticlărie desperecheate, printre farfuriile de porțelan cumpărate la grămadă și fără chibzuință. În anvelopele de vară ale mașinii. În pompa de la bicicletă. În geamantane. În etichetele geamantanelor.

Printre acele obiecte nefolosite și nefolositoare se afla o cutie cu îmbrăcăminte, „Hainele de lucru ale lui Kate", costume negre de lână și cămăși albe, apretate, cu gulere lucioase de cât le folosise. Vechea ei viață, împachetată și uitată în beci.

Se duse la brutărie și comandă un sendviș cu șuncă. În timp ce aștepta, încerca să găsească o modalitate prin care să le investigheze pe Marlena și pe Niko, fără să sune la numerele respective. Ar fi fost ușor de urmărit, iar ea ar fi fost descoperită.

Dacă nu Dexter era acela care verifica înregistrările video, atunci cine? De ce fusese instalată camera aceea acolo?

Kate căută în sertarul unde își ținea el șosetele, apoi în cel cu lenjerie de corp și în cel cu tricouri; îi scotoci prin buzunarele de la blugi și prin cele ale sacourilor și pardesiurilor; în interiorul cusăturilor de la curele. În căptușeala cravatelor. Verifică interiorul, tocul și talpa încălțămintei.

Îi luă pe copii de la școală, cumpără niște prăjiturele și îi așeză în fața televizorului, la desene animate în limba franceză. *Bob l'Eponge* părea să ruleze fără întrerupere.

În timp ce stătea pe canapea lângă copii, cercetă cu atenție cotoarele CD-urilor, buzunarele mari ale albumelor foto și spatele fotografiilor.

— Mami? zise Jake. Mi-e foame.

Uitase să le dea de mâncare copiilor.

•

Kate nu îl auzi pe Dexter intrând. Pornise hota, deoarece prepara un *sauté*.

— Salut.

Ea tresări. Ridică tigaia pe care o ținea în mâna dreaptă, bucățile de pui zburară în aer, iar marginea tigăii îi atinse antebrațul stâng, arzându-i carnea. Ea scăpă tigaia pe plita vitroceramică, iar aceasta zăngăni. Kate scoase un țipăt scurt și ascuțit.

— O! exclamă Dexter, intrând repede în bucătărie, dar își dădu numaidecât seama că nu știa cum să o ajute.

Kate alergă la chiuvetă, dădu drumul la apă și își așeză brațul sub jet.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare așa de rău.

În ultimele secunde, ea uitase de camera de supraveghere, de bani și de Marlena și de Niko. Însă acum își reaminti.

Dexter își puse o mână pe umărul ei.

— Îmi pare rău, zise el din nou, după care îngenunche, culese bucățile de pui de pe jos și le aruncă. Apoi adună resturile de pe plită și le puse în tigaie.

— Se pot mânca, nu?

Ea încuviință din cap.

— Să aduc trusa de prim-ajutor?

O dungă roșie lungă de cinci centimetri îi străbătea pielea albă a antebrațului. El i-o ținu sub jetul de apă rece.

— Da. Mersi.

Se uită la soțul ei. Ochii lui, în care se citea îngrijorarea, îi întâlniră pe ai ei. Dexter nu se arsese niciodată în timp ce gătise. Nu gătea atât de mult, încât să facă greșeli în bucătărie. Nu își desprinse pielea de pe degetul mare cu decojitorul manual, nu își ciupise vârful degetului cu cuțitul, nu își opărise mâinile cu apă fierbinte, nici nu făcuse bășici de la uleiul încins.

Nu făcuse decât să fure cincizeci de milioane de dolari.

Luară cina. Părinții le citiră copiilor din niște cărți, apoi citiră din propriile cărți, apoi Dexter adormi, fără să spună ceva despre camera de supraveghere.

Ea stătea întinsă lângă el. N-avea somn.

Marlena și Niko.

•

— Și Dexter? întrebă Claire. Era ora trei și așteptau în fața școlii.

— Poftim? Kate era complet cufundată în gândurile ei obsesive.

Încă nu descoperise nimic important: nicio evidență contabilă, nicio pistă care să ducă la Marlena sau la Niko, nicio informație că ar fi furat cincizeci de milioane de euro de la cineva. Plus că familia trebuia să plece cu mașina în seara aceea la Amsterdam, iar ea nu făcuse încă bagajele. Dexter avea să sosească acasă la patru și jumătate, nerăbdător să pornească la drum. Nu mai avea mult timp la dispoziție.

— Ziceam că Sebastian nu mă ajută cu treburile casei. Dexter te ajută?

— Nu, recunoscu Kate. Nu prea îmi este de ajutor. Eu mă ocup de gospodărie.

— Ai montat chestii de la Ikea? întrebă Claire.

Toți expatriații locuiau în apartamente sau case pline cu articole de mobilier de la Ikea, ieftine și cumpărate în grabă. Odată, Kate montase o comodă cu sertare alcătuită din 388 de piese.

— Da, recunoscu ea. Îi luase patru ore să monteze comoda.

— Sebastian va încerca, zise Claire, dar numai dacă îl rog.

— La fel face și Paolo, interveni Sophia.

— Și Henrik, zise Cristina, aplecându-se și vorbind în șoaptă. Trebuie să-l satisfac oral ca să îl conving să schimbe un bec.

Kate știa că Cristina glumea în legătură cu sexul oral. Dar poate nu era o idee rea, având în vedere că Dexter niciodată…

Totuși, reparase ceva în casă, își aduse aminte Kate, fără să-l roage. O singură dată.

•

Aruncă pe pat șosetele și lenjeria de corp, puse una peste alta cămășile și pantalonii, lăsă deoparte hanoracele și puloverele care nu voiau să stea împăturite.

Luă șurubelnița automată, *bzzz-bzzz,* desfăcu șuruburile, desprinse panoul, întoarse o bucățică de lemn, apoi fâșia de placă fibrolemnoasă, apoi bucata aceea de plastic ABS. Demonta biroul din camera băieților, singurul articol de mobilier de la Ikea la care meșterise Dexter, mult după ce îl montase, sub pretextul că trebuia reparat – când? Acum o lună? Două? – cu toate că ea nu observase să fi avut nevoie de reparații.

Întoarse cu susul în jos rama biroului și se aplecă deasupra fundului întors care era alcătuit din patru plăci de lemn dreptunghiulare. Ea le deșurubă, le desprinse una de

cealaltă și le scoase.

Nimic. Nu îi venea să creadă. Era ferm convinsă că va descoperi ceva.

Ea cercetă cu atenție marginile plăcilor, verifică găurile în care fuseseră fixate șuruburile; prima, a doua.

Oftă.

La baza piciorului, era… sau i se părea?… o despicătură în lemn pe care nu o observase. Încercă să-și vâre degetul înăuntru, dar nu încăpu, nici măcar degetul mic. Luă șurubelnița și îi vârî vârful înăuntru… mișcându-l… împingându-l… ridicându-l… făcându-l să alunece…

Ceva căzu pe covor. O bucățică de hârtie împăturită bine, în formă dreptunghiulară. Zăcea pur și simplu acolo.

Ridică de pe jos acea bucățică de hârtie și o despături – era de mărimea unui ambalaj de gumă de mestecat – și se holbă la acele cifre și litere fără logică, scrise de mână.

23.

Ceasul ei, cadoul scump de Crăciun, arăta ora 3:51. Kate se uită la dezastrul din camera băieților, la hainele împrăștiate peste tot, la biroul dezmembrat, la piesele deșurubate, la uneltele aruncate pe jos.

Dexter avea să ajungă acasă în patruzeci de minute – treizeci și nouă – pregătit să pornească în lunga călătorie către Olanda.

Kate luă bucățica de hârtie. O întinse pe jos. Își scoase celularul din buzunar, o fotografie și verifică dacă se putea citi. Apoi vârî la loc bucățica de hârtie în ascunzătoarea ei.

Luă șurubelnița și începu să asambleze piesele din memorie, bătând dibluri, învârtind piulițe, înșurubând.

La ora 4:02, Jake își făcu apariția în prag.

— Ce faci, mami?

— Nimic, iubitule.

— Mami? S-a terminat *Bob l'Eponge*.

Bzzz-bzzz.

— Și n-au început alte desene noi?

— Ba da, dar nu îmi plac.

Bzzz-bzzz.

— Nu pot face nimic în legătură cu asta, iubitule.

— Poți schimba canalul.

— La naiba, Jake! strigă ea, fără avertisment.

Copilul rămase împietrit.

— Trebuie să termin aici! Lasă-mă să-mi fac treaba!

El începu să plângă și se furișă afară. Ea se simțea îngrozitor, dar și cuprinsă de panică.

La ora 4:13, rama era montată în întregime.

Kate oftă, pe jumătate ușurată. Cât timp i-ar fi putut lua sertarele? Se apucă de primul, cronometrându-se. Îi dădu mai multe bătăi de cap decât se așteptase și avu nevoie de patru minute ca să îl monteze. Erau șase sertare.

Se grăbi. Pe al doilea îl montă mai ușor – nu îi dăduse atâtea bătăi de cap – însă avea multe șuruburi de pus la loc. Îi luă mai puțin de trei minute. Însă nu avea să termine la timp.

— Mami? Acum era Ben.

— Da? zise ea fără să se uite la el.

— Asta-i mobila lui tati.

— Da, zise ea, așa este, a reparat-o data trecută.

— Nu s-a descurcat bine și trebuie să o repari tu din nou?

Of. Cum să-i explice oare?

— Nu, răspunse ea. S-a stricat din nou.

Asta era o problemă; una cu totul neașteptată. Se ridică în picioare și se duse la copilul ei.

— Dar să nu-i spui nimic lui tati, bine?

— De ce?

— Pentru că se va întrista.

— Pentru că nu a făcut o treabă bună?

„Da, gândi ea. Nu făcuse o treabă prea bună."

— Exact.

— O!

— Să rămână între noi. Bine? Îi cerea copilului ei să își mintă tatăl. Era al naibii de neplăcut.

— Bine. Ben zâmbi; îi plăceau secretele. Băiatul ieși din cameră.

Cel de-al treilea sertar îi luă două minute, la fel și discuția cu Ben. Era 4:27.

Kate privi în jurul ei disperată. Dexter va întârzia, desigur; întotdeauna întârzia. Nu ajungea niciodată acasă la ora la care spunea.

Cu excepția zilelor în care plecau din oraș.

Nu avea cum să termine. Ea luă de pe jos partea din față a sertarului și o potrivi cu restul componentelor, fără șuruburi, fără partea din spate, fără cleme. Rezistă. Ridică sertarul încet, apoi îl vârî la locul lui ușor, ușor… partea din față căzu cu zgomot pe jos.

— Tati! se auzi jos.

Kate ridică de pe jos partea din față a sertarului. Îl împinse din nou, îl lovi cu partea laterală a pumnului, iar acesta rămase fixat.

— Salut! îi strigă el de jos.

— Salut! îi răspunse ea. Kate repetă aceeași procedură cu celălalt sertar. Îi auzi vorbind jos, pe soțul și pe copiii ei, dar nu reuși să deslușească ce spuneau. Ceva de genul adulților din benzile desenate *Peanuts*.

Fixă un alt sertar, lovindu-l cu pumnul.

Îl auzi urcând scările de piatră.

Mai rămăsese un sertar. Nu avea timp suficient să-l monteze, nici să adune piesele. Luă cu mâna dreaptă partea din față și fundul sertarului. Cu mâna stângă trase o cutie

mare din plastic plină cu piese Lego. Așează partea din față a sertarului la locul ei și o sprijini cu cutia.

— E totul gata? întrebă Dexter din capul scărilor, apărând de după colț.

Kate aruncă o privire peste dezordinea din cameră, peste haine și văzu – *la naiba*! – cutia cu scule. Apucă pătura portocalie de pe patul lui Jake și o aruncă peste cutia de scule tocmai în momentul în care Dexter își făcu apariția în prag.

— Suntem gata? Aruncă o privire în jur. Ce se întâmplă aici?

Kate își dădu părul de pe frunte și îl vârî după ureche.

— Le făceam ordine printre haine. Au multe care le-au rămas mici. Trebuie să le-arunc.

Ochii lui căzură asupra biroului, care nu era lipit de perete.

— Cum?

— Scuze, m-am luat cu treabă.

Kate traversă camera, depărtându-se de birou și de încercarea de a ascunde ce făcuse. Ridică de jos bagajul de mână pe care îl adusese în camera lor dimineața – oare de ce nu împachetase atunci? – și îl cără în dormitor.

— Durează un minut, zise ea. Tu ți-ai făcut bagajul?

— Da, răspunse el. L-am făcut azi-dimineață. Tu?

Ea clătină din cap.

— Uite, zise el, luând geamantanul, împachetez eu lucrurile băieților.

Ea rămase mută.

— Care este grămada cu haine prea mici? întrebă el.

— Eu, ăă… le-am aruncat deja.

— Da? El își ridică sprâncenele. Ce-ai făcut cu ele?

Suspicios sau doar curios?

— Le-am pus în, ăăă… în… containerul pentru textile. La subsol.

— E pentru haine? Credeam că este pentru prosoape uzate, așternuturi de pat. Chestii de-astea.

— Și pentru haine, zise ea. Sunt sortate la centru. Habar nu avea dacă era adevărat.

— Hm. Bine, atunci. Mâna lui se odihnea pe umărul ei. Du-te și împachetează.

Oare îi putea distrage atenția? Oare putea să-l trimită jos, să stea cu copiii? Oare putea să-i spună vreo minciună care să nu îl facă să rămână singur în acea cameră? Nu.

Oare *voia* să rămână singur în acea încăpere? Oare își dăduse seama ce se întâmpla?

— Mersi, zise ea. Îmi pare rău că nu am împachetat mai devreme.

Ea ieși și rămase pe hol, ciulind urechile ca să audă ce făcea. Sunetele erau prea slabe, se auzi un foșnet, respirația lui. Cutia de plastic nu fu trasă; părțile componente ale biroului nu căzură pe jos.

Ea își alese lucrurile cât putu de repede. Va fi una dintre acele călătorii de patruzeci și opt de ore. Precum Strasbourg, Bruges, Köln. Făcuseră asemenea călătorii de prea multe ori, încât ea învățase să nu stea prea mult pe gânduri, nici să nu împacheteze prea multe lucruri.

Călătoria nu trebuia să fie prea diferită de cea în care plecai de acasă într-o zi de două ori.

Își duse hainele în camera băieților, înaintând neliniștită de-a lungul coridorului…

Dexter stătea în mijlocul camerei. Împacheta pătura portocalie a lui Jake.

Lădița cu scule rămăsese descoperită, deschisă. Șurubelnița zăcea pe covor, lângă cutia cu scule portocaliu cu negru, din plastic.

Dexter o privi insistent când se aplecă. Nu spuse nimic.

Traversă camera, îndreptându-se către patul lui Ben, unde se afla bagajul de mână, deschis, pe jumătate plin cu hainele băieților. Își așeză lucrurile înăuntru și trase fermoarul.

Kate se uită la Dexter cum așază pătura pe pat, apoi cum iese din cameră fără să spună nimic. Se uită pe furiș la birou. Partea de jos a ultimului sertar, complet desprinsă de cadran, alunecase câțiva centimetri. Stătea rezemată de cutia de plastic, nu căzuse pe jos. Însă era evident pentru oricine s-ar fi uitat că nu era prinsă. Că se desprinsese sau fusese îndepărtată.

Că ceva era în neregulă.

Oare Dexter verificase?

•

Canalele din Amsterdam licăreau în noaptea rece, iar apa forma o pătură de luminițe – reflexii ale becurilor din felinare, din restaurante, din baruri, din case. Toate casele aveau obloanele ridicate, perdelele trase, oameni care stăteau în camerele de zi sau în sufragerii, citeau ziarul sau beau un pahar de vin, familii strânse în jurul mesei la cină, copii care se uitau la televizor, toate în văzul vecinilor, al străinilor, al lumii.

Dexter găsi un loc de parcare lângă hotel, de-a lungul canalului și înaintă cu mașina încet și cu grijă, deoarece nu exista balustradă între strada pietruită și malul înalt de trei sute de metri. Cumpără un permis de parcare în valoare de patruzeci și cinci de euro de la un aparat automat și îl lipi pe parbriz. Era valabil douăzeci și patru de ore. În urmă cu câteva luni, Dexter nu s-ar fi descurcat, însă acum totul venea de la sine: să descifreze instrucțiuni în limbi pe care nu le vorbea, să apese butoane și să folosească cărțile de credit, să îndese bilete în portofel pentru a fi validate și să le vâre în automate la ieșire, sau să așeze pe bord hârtiuțe, care să cadă pe jos când deschidea ușa într-o zi cu vânt.

Dexter era mult mai priceput decât înainte. Știa să parcheze.

Traversară un pod, canalul fiind mărginit de case mari din cărămidă, prevăzute cu ferestre mari luminate și uși lucioase vopsite în nuanțe de verde-închis spre negru. Derulă în minte aceeași conversație imaginară. „Dexter, ar spune ea, Julia și Bill sunt agenți FBI care lucrează pentru Interpol. Cred că ai furat cincizeci de milioane de euro. Știu că ai un cont bancar secret și tind să cred că ești vinovat. Însă cel mai important lucru acum este să găsim o soluție să nu fii prins.” Dexter ar întreba: „De unde știi de cont?”

Kate i-ar povesti despre cum dezasamblase biroul și cum descoperise bucata de hârtie. „Și așa ți-a venit ție să cotrobăi?”

Din acest punct al conversației, ea nu mai știe ce să zică. Nu știe cum să răspundă la această întrebare; nu poate da o explicație. „Nu tocmai”, i-ar spune ea. Apoi ce i-ar mai spune în continuare? Cum să aducă vorba și să îi spună: „Am lucrat la CIA cincisprezece ani?”

Amână din nou acest subiect – pentru a o suta oară, pentru a o mia oară, cine mai ținea socoteala? – în timp ce străbătea acea stradă din Amsterdam, înfrigurată, obosită și flămândă.

— Ce zici dac-am intra aici?

Dexter se opri în fața ușii unei cafenele maro, cu lambriuri pe pereți, mese neacoperite, oglinzi mari, fumurii, rânduri de sticle pe rafturile groase. Toată lemnăria era ornată și de culoare maro, de unde și numele.

Fură conduși la o masă din sala principală, singura liberă, celelalte fiind ocupate cu cupluri și de grupuri vesele. Era vineri seara. Totul din meniu părea gustos; toate specialitățile descrise de chelneriță păreau delicioase. Erau lihniți de foame. Ar fi trebuit să mănânce pe drum, însă luaseră această hotărâre prea târziu, iar zona de refugiu se afla la periferia orașului, la vreo trei sferturi de oră de Canal District.

Copiilor le dăduseră niște gustări. Torpedoul era plin de astfel de gustări.

Chelnerița aduse beri și sucuri maro și portocalii în pahare de sticlă groasă, spre marea satisfacție a mușteriilor de la masă. Băieții erau ocupați cu cărțile lor de desenat, ca de obicei. Adulții știau cum să parcheze în țări străine; copiii știau cum să se distreze în restaurante, departe de casă. Până și casa lor era departe de casă.

— Ce-ai făcut cu lădița cu scule?

Din senin. O lovitură sub centură, la cinci ore după faptul în sine.

Kate nu răspunse și simți cum mintea i-o ia razna.

Dexter nu insistă, nici nu dădu lămuriri, nici nu repetă întrebarea, neacordându-i răgaz.

Ea nu își mai amintea minciuna pe care o pregătise mai devreme, pentru o conversație mai timpurie.

— Eu, ăăă… fereastra…

Observă că Ben era numai ochi și urechi. Nu își putea da seama dacă i se părea amuzant sau o chestie serioasă; dacă o va da sau nu de gol. Pe buzele lui se înfiripă un zâmbet.

— A trebuit să repar jaluzeaua. Apoi hotărî brusc. Băieți? Hai să ne spălăm pe mâini.

— Mă duc eu cu ei, zise Dexter. Haideți! Ben, Jake.

Dexter se ridică în picioare, îi luă pe băieți de mânuțe și îi duse cu el. Ajunși pe la mijlocul încăperii, Ben își întoarse capul și îi zâmbi cu subînțeles mamei lui.

•

Deoarece veniseră la Amsterdam ca să se întâlnească cu prietenul lui, Dexter fusese cel care alesese hotelul și făcuse rezervările. Hotelul acela părea mai scump decât cele în care se cazau de obicei. Patru stele, care, cu siguranță, se apropia de cinci stele și nu cobora către trei.

În timp ce Dexter se ocupa de cazare, Kate și băieții așteptau în hol, pe o canapea din catifea roșie, cu cadran din lemn sculptat, înconjurată de tapet și de basoreliefuri din ipsos care se intersectau cu tavanul înalt de patru metri și jumătate.

— Ben, zise ea în șoaptă, i-ai spus lui tati ce-am făcut?

— Când?

— Sus? În camera voastră?

— Când i-am spus, vrei să spui?

— În baie, la restaurant? Sau, nu știu, *vreodată*? I-ai spus *vreodată*?

Ben se uită pe furiș la fratele lui mai mare, de parcă ar fi așteptat o explicație sau un ajutor. Însă Jake ținea strâns în brațe ursulețul de pluș, cu degetul mare în gură, aproape adormit. Niciun ajutor.

— Despre treaba proastă pe care a făcut-o? întrebă Ben.

— Exact, zise Kate. I-ai spus?

Dexter privi în spate, îi zâmbi lui Ben, apoi se întoarse către recepționeră.

— Nu, spuse Ben. Și el zâmbea.

— Ben? Nu mă minți?

— Nu, mami, zise zâmbind în continuare.

— Atunci de ce zâmbești cu toată gura, iubitule?

— Nu-i adevărat.

•

Copiii adormiră imediat pe canapeaua desfăcută, unul înspre celălalt, despărțiți de ursulețul de pluș vesel, uzat și pricăjit, destul de zdrențuros.

Kate înțelese că refuzul ei de a-l suspecta pe Dexter fusese absurd. Dar cel puțin își dădea seama de ce fusese absurd: un mincinos nu vrea să creadă că și alți oameni mint, deoarece atunci ar suspecta-o și pe ea de minciună, căci așa era și va fi prinsă.

Dexter ieși din baie în boxeri și într-un tricou alb, părul de pe picioare și de pe mâini ieșea în evidență pe pielea lui albă, făcând-o să pară și mai albă. Un bărbat palid în mijlocul unei ierni fără soare.

El se întinse pe pat și își împreună mâinile în poală. Nu luă nimic de citit, nu spuse nimic.

Jake începu să sforăie. Dexter stătea nemișcat. Kate nu voia să se uite la el, să îi vadă expresia întipărită pe față, să își dea seama ce gândește. Nu voia să înceapă o conversație, nu voia să discute despre nimic.

Și totuși, voia. Cu disperare. Avea nevoie de asta – avea nevoie de ceva – ca să lămurească lucrurile. Avea nevoie să înceteze cu secretele, să nu își mai pună tot felul de întrebări.

Închise ghidul turistic pe care îl ținea în poală – o mulțime de hotărâri, zgomotul gândurilor ei care o asurzeau –, se întoarse către el, deschise gura, simțind cum îi zvâcnesc tâmplele, începu să vorbească, pregătită să spună tot ce avea pe suflet sau măcar o parte, nu era sigură.

— Dexter, rosti ea, întorcându-se către el. Eu…

Kate se opri brusc la mijlocul frazei, la mijlocul gândului. El dormea buștean.

•

Vizitară Muzeul Van Gogh și piața de flori; nu erau prea multe de văzut în toiul iernii. Bulbi de vânzare, mistrii, plicuri cu semințe.

Fură de acord că Muzeul Anne Frank ar deschide mult prea multe subiecte neplăcute și ar ridica mult prea multe întrebări fără răspuns, prin urmare, renunțară la el.

Când venise momentul să îi mituiască pe copii, intrară într-un magazin cu jucării. Le dădură undă verde să aleagă ce cutie de Lego doreau. Orice cutie mică.

— Mă ocup eu, zise Dexter, prea puțin conștient de discuțiile, argumentele și negocierile care aveau să rezulte.

Kate se întoarse pe Hartenstraat. Era aglomerație, toată lumea umbla înfofolită, cu căciuli trase pe cap, fumând și râzând, pe biciclete sau pe jos. Zări cu colțul ochiului o figură cunoscută, la capătul străzii. Erau o poziție a corpului și o atitudine, o înălțime și o greutate pe care Kate le recunoscu sub acea pălărie neagră cu boruri largi și pelerină de lână. Femeia stătea cu fața la vitrină, o întindere imaculată de sticlă.

Femeia nu se așteptă ca ea să iasă din magazin atât de repede, după doar câteva secunde. Nu luase acest lucru în calcul. Prin urmare, își îngădui puțină relaxare, fără să se ascundă și fără să țină garda ridicată. Și fusese luată prin surprindere.

AZI, 1:01 P.M.

Kate descuie sertarul de la masa de scris și cutia de valori. Apucă de mâner pistolul Beretta, care este mult mai ușor fără muniție. Simte răceala metalului negru și neted.

Aruncă o privire la fotografia de pe birou – o poză la minut încadrată de o ramă veche din piele, înfățișându-i pe băieți râzând în valurile mării, la St. Tropez. Fusese făcută cu mai mult de un an în urmă; băieții erau bronzați, iar soarele verii se juca în părul lor bălai, aveau dinții albi ca laptele. Lumina aurie se reflecta în Mediterană, într-o după-amiază de la sfârșitul lunii iulie.

În cele din urmă, Dexter o lăsase pe Kate să hotărască unde vor locui. Îi spuse că el prefera zona rurală sau orășelele din Toscana sau Umbria, din Provence sau de pe Coasta de Azur, chiar și de pe Costa Brava. Însă Kate bănuia că, în realitate, Dexter nu își dorise niciodată să locuiască la țară. În schimb, dorise să nu inițieze o dispută. Voia să îi lase impresia că ea câștigase ceva, ca și când ea luase acea hotărâre, nu el.

Kate bănuiește că el continuă să o manipuleze în legătură cu tot. O schimbare uriașă după atâția ani în care crezuse că el era cea mai nepricepută persoană în arta manipulării.

Probabil Kate alesese Parisul de dragul copiilor. Astfel puteau crește educați și cosmopoliți, nu protejați și răsfățați; nu dorea ca singurele lor competențe să fie la tenis și la navigație. Ei puteau oricând să se mute în Provence odată ce copiii mergeau la facultate.

Kate se lasă pe spătarul scaunului, ținând pistolul în mână și gândindu-se la acești oameni: la celălalt cuplu, străini pe care îi crezuse prieteni și care, de fapt, erau niște străini. Și la soțul ei, surprinzător de perfid. Și la propriul ei comportament, discutabil, dar și justificat. Și la ce avea de gând să facă.

Fixează încărcătorul în pistol. Ridică panoul tare de pe fundul genții ei – foarte asemănător cu compartimentul din servieta veche a lui Dexter, unde își ținea telefonul secret. Ascunde pistolul pe fund, apoi așază la loc panoul.

Kate se duce la un raft plin de cărți și scoate telefonul din încărcător. Nu mai pornise telefonul de mai bine de un an și jumătate, dar are grijă să fie încărcat. Îl pornește și formează un număr lung. Nu păstrează astfel de numere în nicio agendă telefonică.

Nu recunoaște vocea de femeie care îi răspunde la capătul celălalt al firului, care spune „Bonjur”, dar nici nu se așteaptă la așa ceva.

— *Je suis 602553,* zice Kate.

— O clipă, *madame*.

Kate se uită pe fereastră, peste acoperișurile triunghiulare din St. Germain. Sena și Luvrul se află în dreapta, domurile din sticlă ale Grand Palais, chiar în față, iar la stânga se înalță Turnul Eiffel. Razele soarelui pătrund pe furiș printre norii din spatele ei, aproape nevăzute, învăluind orașul într-o mantie aurie, înfrumusețând priveliștea aproape fără cusur.

— Da, *madame*. La salonul doamnelor din Bon Marché. Cincisprezece minute.

Kate se uită la ceas.

— *Merci.*

Încă o dată iese grăbită pe ușă, coboară cu liftul și traversează holul și palierul interior. Iese în stradă. Rue du Bac se unește cu boulevard Raspail, care șerpuiește spre sud prin marea de oameni ieșiți în pauza de masă. Intră în magazinul universal, urcă în lift, apoi se furișează pe lângă femeile care se îndreaptă agale către toaletă, lângă care se află un telefon public care sună.

— Bună, răspunde ea, închizând ușa în spatele ei.

— Mă bucur să-ți aud vocea, zice Hayden. A trecut mult timp.

— Și eu mă bucur, zice Kate. Trebuie să vorbim, între patru ochi.

— Vreo problemă?

— Nu chiar, nu. O soluție.

El nu răspunde.

— Ne-am putea întâlni pe la patru? întreabă ea.

— În *Paris*? Mă tem că nu. Nu sunt… prin *apropiere*.

— Dar nu ești nici departe. Și dacă nu mă înșel, ai acces la un avion.

Hayden fusese promovat în urmă cu un an, în ciuda faptului că muncise o viață pe teren, nu în administrație. Iar în prezent este, în mod surprinzător, detașat în Europa. Funcția ocupată îi permite să aibă avion privat, dar și să păstreze discreția în ceea ce privește personalul, începând cu ofițerii inferiori din Lisabona și Catania și terminând cu ofițerii din Londra și Madrid. Și din Paris.

El nu răspunde.

— Îți mai amintești de cele cincizeci de milioane de euro furate de la un sârb? întreabă Kate.

Tăcere.

— Înțeleg.

— Ora patru?

— Hai să fie cinci.

24.

Kate se minuna cât de mult trecuse cu vederea semnele. Cât de mult ignorase ce ar fi trebuit să vadă demult: că soții Maclean supravegheaseră fiecare mișcare luni la rând.

Jake îi făcu semn cu mâna din partea cealaltă a vitrinei magazinului. Kate îi făcu și ea cu mâna. Dexter și băieții se aflau într-un alt magazin, unul de dulciuri, în timp ce ea rămăsese afară. Făceau ochii mari, arătau cu degetele, implorând din tot corpul. Copii într-un magazin de dulciuri!

Kate preferase să se prefacă a nu o fi văzut pe Julia. O luase în direcția opusă pe Hartenstraat, privind înainte, dându-i ocazia agentei FBI să se retragă, nesigură dacă fusese sau nu deconspirată.

Kate se afla pe o altă *straat,* realizând când începuse filajul: în acea zi ploioasă – ploua cu găleata – sfârșit de septembrie – în urmă cu trei ani – în parcarea centrului

comercial *Belle Étoile* din Strassen. Când Julia pretinsese că își uitase telefonul în mașina lui Kate și insistase ca ea să o aștepte sub copertină. Când se întorsese la mașină singură și instalase ceva subtil și greu de găsit și revenise în locul unde o aștepta Kate, fluturând pe buze un zâmbet discret și triumfător. Mona Lisa.

Din acel moment, Bill și Julia știuseră mereu unde se afla Kate.

Prin urmare, soții Maclean știuseră că în următoarea vineri Kate și Dexter o luaseră pe autostrada A3, că trecuseră granița în Franța și pe lângă reactoarele nucleare din Thionville, că viraseră la Metz intrând pe autostrada A4, care ducea la Reims. Schimbarea aceea de direcție îi făcuse, probabil, pe Julia și pe Bill să pornească în urmărirea lor, să sară în BMW-ul lui mic, să ruleze cu viteză ca să îi ajungă și să micșoreze distanța de trei ore până la Paris și să încetinească la 140 km/h numai când GPS-ul îi anunța în legătură cu camerele de supraveghere. Sau poate nu încetiniseră. Ce le păsa agenților FBI de amenzile pentru depășirea vitezei din Uniunea Europeană?

Și în timp ce soții Moore găseau un loc de parcare în Paris, soții Maclean se aflau încă pe autostradă, traversând în viteză regiunea Champagne ale cărei podgorii erau presărate cu camioane rămase peste noapte pe câmpuri – era vremea recoltei. Localizară mașina lui Kate într-un garaj murdar. Intrară pe rând în hotelurile din apropiere, până când îl găsiră pe cel în care exista un apartament rezervat pe numele de Monsieur et Madame Moore. Soții Maclean rezervară și ei o cameră la un hotel din apropiere și începură filajul.

Soții Moore erau ușor de urmărit. Mergeau încet, luau metroul, niciodată taxiul și se plimbau pe străzile aglomerate. Erau mereu în spațiile publice.

Soții Maclean făceau probabil cu schimbul – zece minute pauză, zece minute acțiune, urmărindu-se unul pe celălalt în timp ce urmăreau familia – așteptând momentul potrivit, o situație obișnuită, o atracție turistică, o șansă ușoară să se întâlnească, încât să nu pară nimic plănuit. Sunaseră deja la hotelul unde erau cazați soții Moore și verificaseră dacă oferea servicii de *babysitting,* știind că le va ieși planul, știind că Dexter și Kate vor accepta invitația să iasă seara în oraș, să consume prea mult vin, să petreacă într-un club la modă, să se apropie și mai mult și să devină pe loc intimi.

Acea sâmbătă noapte spontană fusese, de fapt, orchestrată cu mare grijă. Acea încercare de jaf fusese un tertip, o farsă.

Totul începuse în urmă cu câteva luni.

Dexter ascundea ceva – oare chiar să fie vorba despre cele cincizeci de milioane de euro furate? –, iar acești agenți FBI nu îl scăpau din ochi. Îi urmăreau fiecare mișcare, în Luxemburg, în Belgia și în Olanda, iar acum se aflau pe urmele lui în Amsterdam. Erau pe punctul să descopere ceva și nu își putea permite să îl piardă din priviri pe Dexter nici măcar un weekend. De ce?

Băieții ieșiră în fugă din magazinul de dulciuri, victorioși și ținând în mâinile întinse prada – „Mami! Uite!” – nerăbdători să îi arate mamei ce îi lăsase tatăl să își aleagă. Cât erau de inocenți și de naivi!

Kate le zâmbi copiilor, însă tremura de frig și de groază.

— Minunat, iubitule!

Indiferent despre ce era vorba, părea că se apropia de sfârșit. Kate spera să nu fie

unul violent. Dar trebuia să fie pregătită.

•

Kate era singură. Se oprise la mijlocul podului, privind cerul spectaculos: albastrul de damasc al amurgului, norii pufoși care îl traversau în viteză, straturi de alb și argintiu și cenușiu așezate unul peste altul. Luminile erau aprinse la ferestre, la fel și farurile bicicletelor, reflectându-se în apă.

Dexter îi dusese pe băieți înapoi la hotel ca să se uite la televizor înainte de cină; urmau să se întâlnească cu prietenul lui obositor, Brad, abia la unsprezece.

În capătul celălalt al podului, ultimul magazin părea îndepărtat, ca o prelungire a cartierului comercial pe o stradă de periferie, ultimul Sizzler și Meineke sub felinare înainte să înceapă peisajul rural, cufundat în beznă. Fumul de țigară cu marijuana plutea deasupra capetelor unor adolescenți cu codițe afro.

Kate găsi o bancă și intră în mica anticameră unde se aflau bancomatele. Ignoră cardurile care se aflau la locul lor în portmoneu, cardurile de uz zilnic. În schimb, își vârî degetul mare într-un buzunar interior, unde se aflau câteva bucăți de plastic, lucruri pe care nu fusese nevoită să le ia cu ea în Europa, dar pe care le luase: permisul de lucru american, vechea legitimație de la birou, cardul de membru de la sala de sport. Și cardul bancar, contul de economii pe numele ei de fată. Contul despre care Dexter nu știa nimic.

Scoase suma limită: o mie de euro.

Mai scoase și suma limită din contul lor comun din Luxemburg, încă o mie. Apoi scoase bani în avans de pe două cărți de credit, o mie de pe fiecare.

Ieși în stradă, luminile roșii începură să se aprindă, femei corpolente și neatrăgătoare, din sud-estul Asiei, portjartiere și tocuri înalte, sâni lăsați care ieșeau din dantele.

Kate găsi un magazin de cartier. Cumpără un sul de saci de plastic, o rolă de bandă adezivă și o sticlă cu apă. Îi era sete, era agitată.

Străzile deveneau mai înguste, iar vitrinele mai compacte, șase fete una lângă cealaltă, europene atrăgătoare cu părul negru; apoi, după colț, câteva africane cu buze pline și funduri bombate. Păreau împărțite pe departamente. Ca într-un supermarket.

Intră într-o cafenea bine luminată, curată, care din exterior părea sigură, dar înăuntru te făcea să te simți mai puțin sigur. Comandă o sticlă de cola, lăsă monedele pe bar și bău repede. Apoi se duse în spatele cafenelei și găsi indicatorul pentru toaletă; arăta în jos, spre o scară spiralată, care îți cam dădea fiori. La baza ei se aflau doi bărbați; avea loc o tranzacție dubioasă, misterul plutind în aer.

— Mă scuzați, spuse ea, furișându-se pe lângă ei și încuind ușa. Scoase sulul de saci din buzunarul hainei, rupse unul de-a lungul perforației și aruncă restul în coșul de gunoi. Apoi scoase teancul de bancnote. Alese câteva bancnote de o sută și le vârî în buzunarul drept; câteva bancnote de douăzeci le îndesă în buzunarul stâng. Puse restul de euro în sacul de plastic. Apăsă ca să iasă aerul, apoi înfășură pachetul bine și îl legă cu bandă adezivă.

Se așeză pe closet. Își scoase cizma din piciorul stâng. Când își încrucișa picioarele, întotdeauna așeza dreptul pe stângul. Nu știa dacă își va încrucișa picioarele – nu știa

cum aveau să decurgă lucrurile. Dar mai bine să se știe în siguranță decât să regrete.

Cizma avea toc jos, dar era suficient. În spatele tălpii, la curbura piciorului, acolo unde talpa de piele întâlnea flecul de cauciuc al călcâiului, exista un spațiu mare. Așează sacul cu banii acolo și îl fixă cu bandă adezivă.

Când ieși, bărbații își târau picioarele, schimbau priviri scurte prin miasma roșie și prin întinderile de sticlă reflectorizantă, încadrate de catifea. Înăuntru se aflau adolescenți zgomotoși, grupuri de câte trei sau patru, care încercau să braveze ca să compenseze lipsa lor de experiență. Bărbați de vârstă mijlocie îmbrăcați în costume, unii veniți pentru prima dată, alții, clienți fideli, sau pur și simplu nepăsători la ce ar crede străinii, convinși că acolo fiecare își vede de treaba lui. Nu ca în alte părți.

Cafenelele erau pline, zgomotoase și împuțite, mirosul înțepător furișându-se afară și persistând pe trotuare.

Un tânăr îi întâlni privirea, o invitație la ceva. După ce îl cercetă cu atenție, își văzu de drum.

Înaintă de-a lungul unui alt canal, foarte diferit de ceea ce văzuse în partea bună a Amsterdamului. Era mărginit de sex-shopuri, cluburi de noapte și ferestre cu lumină roșie. Dintr-un bar răsunau hohotele de râs ale unor beți, engleză cu accent australian, chicotelile stânjenite ale unei femei.

Un alt bărbat îi întâlni privirea, acesta era mai în vârstă, mai dur. El o salută din cap, iar ea îi răspunse la fel. Rosti ceva în olandeză, iar ea încetini pasul, dar nu răspunse.

— Cauți ceva? Accent din India de Vest, departe de casă. Ca și ea.

— Mda.

Un dinte de aur strălucind.

— Ce anume?

— Ceva deosebit, zise ea. Ceva din oțel, cu plumb.

Zâmbetul lui dispăru.

— Nu te pot ajuta.

Își vârî mâna în buzunar și scoase o bancnotă de douăzeci.

— Cine poate?

— Du-te la Dieter. Mai sus. Când își înclină capul, cozile îi căzură pe ochi.

Kate își continuă drumul pe trotuarul de-a lungul canalului îngust, împresurată de zgomote și mirosuri. În fața unui club erotic, afișele nu lăsau niciun dubiu în legătură cu genul de spectacol, stătea un bărbat într-un costum negru lucios, cu pantofi cu vârf ascuțit, o cravată îngustă din piele, care se uita la trecători. Îi întâlni privirea lui Kate.

— *Guten tag.*

— Salut. Tu ești Dieter?

El încuviință din cap.

— Caut ceva. Mi-a spus un prieten că mă poți ajuta. Este vorba de oțel.

Dieter păru nedumerit.

— E un obiect furat?

— Nu, răspunse ea. Oțel. Metal. Ea își ridică mâna și își îndreptă arătătorul către el, ținându-și degetul mare ridicat. Îndoi degetul. Poc.

Dieter înțelese și clătină din cap.

— Nu se poate.

Ea scoase două bancnote albastre de douăzeci din buzunar și i le întinse. El se strâmbă și refuză banii, clătinând din nou din cap.

Ea scoase o nouă bancnotă, de o sută de data aceasta.

Dieter aruncă o privire la bucata de hârtie verde, recunoscându-i imediat valoarea.

— Vino cu mine, zise el, strângându-și mâna în jurul bancnotei.

Pășea repede, privind mereu în jurul lui, nesimțindu-se în largul lui în acea misiune care nu avea legătură cu sexul. Traversară un pod și o luară pe o străduță îngustă și aglomerată, cu prostituate atrăgătoare la fiecare fereastră, o porțiune faimoasă, o secțiune de top a districtului, nimic deosebit. Apoi o luară pe o străduță întunecată, o alee mai degrabă, unde nu erau aprinse decât câteva lumini roșii și care era mărginită de un zid lung de cărămidă.

Dieter se opri în fața unei ferestre roșii, iar Kate se opri lângă el. Blonda frumoasă dinăuntru se uită la el, apoi la Kate și deschise ușa fără să scoată un cuvânt. Mirosuri de tămâie, de fum de țigară și de dezinfectant cu amoniac. Dieter trecu pe lângă fată și pe lângă cămăruța ei sordidă, în care se afla un pat aranjat cu grijă, încadrat de oglinzi. Fata nu se uită la Kate.

Înaintară de-a lungul unui hol îngust, cu pereți din rigips ieftin, neornamentat. La capătul holului se afla o scară șubredă, cu tavan jos, slab luminată.

Kate începu să se agite. Se opri în loc.

— Haide. Un gest cu mâna, deloc reconfortant. Haide.

Urcară scările, traversară un palier nesigur și urcară din nou spre un hol care părea construit de curând. Pardoseala ieftină vibra sub picioarele lor, iar Kate auzi un ritm de hip-hop, apoi un solo, apoi un bas amenințător, sintetizatoare. Muzica se auzea din ce în ce mai tare, versuri clare în engleză, vulgare și brutale.

Kate părăsi covorul și păși pe gresia unui hol mai larg, cu tavan înalt, trecând dintr-o magherniță într-o casă mare, ascunsă parcă acolo, cu niște uși mari din lemn vopsit. Dieter îi aruncă o privire peste umăr, apoi deschise ușile, împingându-le…

Kate observă dintr-o privire dezordinea din acea cameră uriașă. Canapele și divane și scaune, măsuțe de cafea și covoare persane, abajururi cu ciucuri fixate pe suporturi de alabastru, șemineuri din marmură și ferestre uriașe care dădeau spre canal, câteva fete mai mult dezbrăcate decât îmbrăcate, una dintre ele ținându-și capul în poala unui individ tatuat, cu cercei și cu o înfățișare înspăimântătoare. Capul îi era aplecat și ridicat de urechi, și apoi mai era un bărbat cu capul de un portocaliu aprins, care se apleca peste o măsuță de cafea cu tăblia din oglindă, apoi și-l ridica și-l azvârlea pe spate, inhalând pudra albă, iar apoi și-l scutura, păru-i lung și ațos biciuindu-i fața.

— Ahhhhh! strigă el. E al naibii de bine. Se șterse la nas, se uită la Kate, apoi la Dieter. Cine-i cucoana?

Dieter ridică din umeri.

— Caută ceva.

— O cunoști?

— Deloc.

— Bine atunci.

Dieter ridică din umeri, se întoarse și plecă, închizând ușa în urma lui, bucuros să scape de Kate și de întrebările ei alarmante.

— Angelique? Verific-o.

Fata se ridică fără tragere de inimă. Avea 1,82 m și purta doar chiloți și pantofi cu toc înalt. Bărbatul cu părul roșcat o urmări cu o privire pofticioasă. Angelique era un specimen fantastic și nu avea mai mult de șaptesprezece ani. O percheziționă pe Kate, apoi se îndreptă agale, înapoi la scaunul și la revista ei. *Vogue*. O fată goală care citea o revistă de modă.

— Ce vrei?

— Vreau o bucată.

Individul cu tatuaje părea că se apropie de punctul culminant, coborând și ridicând capul fetei cu mișcări rapide, în timp ce ea se îneca și înghițea și încerca să nu plângă.

— Și tu vrei o bucată. Rânji. Vrei să-ți gust păsărica? Drăguț…

Kate zâmbi larg.

— Vreau o armă, scoțian tâmpit.

— Ahhh, gemu individul tatuat.

— Poftim? Ai auzit, Colin?

— Ahhhhhh! Colin o apucă de păr pe fată.

— Nu mă întrerupe, Red.

— O armă, zici?

Kate nu răspunse.

— Da ce ești? Vreun curcan? Unde ți-e microfonu'?

— N-am microfon.

— Atunci, arată-mi.

Kate îl privi în ochi; el nu clipi.

— Sau cară-te naibii de-aici.

Ea rămase nemișcată preț de o secundă sau două, nedezlipindu-și privirea de la el, apoi începu să-și dea încet jos haina, lăsând-o să cadă pe jos și privindu-l drept în ochi.

Își trase puloverul peste cap dintr-o mișcare, iar părul i se electriză. Își duse mâinile la spate, își desfăcu fermoarul la fustă și o lăsă să cadă pe podea. Ieși din ea, cu mâinile pe șolduri.

— Ești americancă? o întrebă el.

Kate rămase în cizme și în lenjeria intimă. Nu răspunse.

— Restul. El pocni din degete. Dă și restul jos.

— Du-te naibii!

— De ce-ai nevoie de armă?

Ea își dorea cu disperare să se îmbrace, dar se simți învingătoare cu fiecare secundă în care rămânea goală, adunându-și forțele ca să învingă umilința.

— Colin? Ce-avem pentru ea?

Colin își trăgea fermoarul la blugii negri și se apropie, la bustul gol, acoperit cu un amestec indescifrabil de cerneală ștearsă. Se aplecă peste oglinda mesei și luă o priză. Apoi se ridică și traversă încăperea. Deschise un sertar și se uită înăuntru.

— Beretta, zise Colin.

— Oh. Red zâmbi. Frumoasă armă. Am găsit-o pe stradă săptămâna trecută.

Kate nu voia să audă nicio poveste inventată care să ascundă proveniența armei.

— Să văd.

Cu o mișcare sigură, Colin trase cocoșul Berettei și o azvârli din partea cealaltă a încăperii, de la cinci metri, o aruncare perfectă înspre Kate, care prinse arma cu lejeritate. Se uită cu atenție la armă, în parte ca să o examineze, în parte ca să îi arate lui Red că nu era bine să se pună cu ea. Beretta 92FS era probabil cea mai populară armă din lume, un fel de Toyota Corolla a revolverelor. Părea să fie în stare perfectă.

— Două mii, zise ea.

Nu voia să îi ceară prețul, nu voia să îi ofere ocazia lui Red să înceapă negocierea. Prețul final era rezultatul negocierii și nu avea legătură cu valoarea obiectivă. Putea valora cincisprezece euro sau douăzeci de mii de euro; ideea era dacă el o putea determina să îi plătească suma pe care ea îl va convinge să o accepte.

— Pleacă naibii de-aici! Zece.

Ea se aplecă și își ridică de pe jos fusta. Îi trase fermoarul.

— Opt, zise el, iar ea știu că va câștiga.

Kate își îmbrăcă puloverul.

— Două mii cinci sute.

Kate își scoase părul de după guler, dar nu spuse nimic.

— Cară-te de-aici, târfă!

Își culese haina de pe jos și o îmbrăcă.

— Nu accept niciun bănuț mai puțin de cinci.

— Îți dau trei.

— Du-te naibii!

Ea ridică din umeri și dădu să plece.

— Patru, zise el.

— Trei mii cinci sute. Batem palma sau nu? întrebă zâmbind.

El încercă să o înduplece cu privirea, însă își dădu seama că era în zadar.

— Trei mii, zise. Plus un oral.

Ea abia se abținu să nu râdă.

— Du-te naibii!

El zâmbi larg.

— Hai, cred că ne putem înțelege.

•

Kate insistă să viziteze muzeul de științe care se afla în port. Apoi, după masa de prânz, merseră la un târg, prin care ea rătăci, negocie și cumpără diverse nimicuri, o tavă din porțelan și tacâmuri din argint. Apoi vru să se oprească undeva și să bea cafea, cumpărând și niște prăjituri pentru copii.

În geanta pe care o ținea sub masă, Beretta atârna greu, dar și mai greu în conștiința ei.

Dexter recunoscu că Brad se transformase într-un nemernic insuportabil în ultimii zece ani de când nu mai lucrau împreună. Se mutase la New York ca să facă nu știu ce

chestii tehnice pentru niște companii. Se lăuda întruna cu funcția de CMO, vorbea despre achiziția unui apartament și despre verile petrecute în Hamptons și alte nimicuri. Kate îl considerase pe Brad de la început un nesuferit și se bucură că Dexter realizase și el în cele din urmă acest lucru, acum că Brad își dăduse arama pe față. New Yorkul îi alimentase infatuarea.

Dacă Dexter avea ascunse cincizeci de milioane de euro pe undeva, atunci se abținea foarte bine să nu se transforme într-un infatuat egoist.

Kate mai comandă o cafea. Încerca să tragă de timp, de la o oră la două, de la două ore la trei, până când se asigură că în momentul în care se vor întoarce la Luxemburg va fi târziu, iar copiii vor merge la culcare, fără să mai aprindă lumina în camera lor. Dexter nu va avea ocazia să rămână singur în camera băieților și să verifice biroul dezmembrat, dovada suspiciunii ei, dovada descoperirii ei.

Goniră pe autostrada care traversa Olanda, netedă ca palma, prevăzută cu câte o ieșire la fiecare câțiva kilometri și cu un oraș la fiecare ieșire. La răsărit o luară pe drumul care ocolea Bruxelles-ul, apoi goniră către sud prin partea flamandă a Belgiei, pustie și întunecată și deluroasă – prăpăstii și păduri și pustietate, pustietate, pustietate.

Kate privi pe geam afară în întunericul care învăluia Munții Ardeni, unde fuseseră duse războaiele mondiale sângeroase. Bătălia de la Bulge, cel de-al Doilea Război Mondial, cel mai mare și mai nimicitor. Asta se întâmpla în urmă cu șaizeci și ceva de ani. Iar acum? Acum nu mai existau granițe între Germania, Franța, Belgia și Luxemburg. Tot acel măcel pentru suveranitate și integritatea granițelor, iar acum nu mai aveai nevoie de pașaport ca să călătorești de la aliați la dușmani.

George Patton fusese îngropat în Luxemburg, la mică distanță de școala copiilor, alături de alți cinci mii de soldați americani.

Mașina germană torcea la 150 de kilometri la oră, tăind ceața densă care se lăsa repede peste capotă. Urcau și coborau dealurile, intersectându-se rareori cu câte o mașină sau un camion; se aflau în pustietate în întunericul nopții.

Locul perfect să dispari.

25.

Ora opt dimineața. Cinci minute după opt. Șapte minute. Sosise vremea să meargă la școală, și așa erau în întârziere, însă Dexter încă nu plecase de acasă, ci moțăia la duș.

Dacă pleca, Dexter va cotrobăi prin apartament. Putea merge oriunde, putea face orice. Putea verifica biroul și să descopere că ea îl dezasamblase. Putea verifica coșul din cămară și să găsească arma.

— Haideți, băieți, zise ea din bucătărie. Scoase arma din coș și o vârî în geantă. Mama este gata.

Nu putea trăi astfel.

•

— Salut!

Închise ușa de la intrare încet, fără zgomot. *Clic*.

— Salut!

Aruncă o privire la farfuria de ceramică de pe masa din hol, unde își ținea el cheile. Era goală.

— Dexter?

Kate urcă la etaj ca să se asigure, traversă holul, apoi intră în dormitorul lor și în baie. Când trecu pe lângă camera băieților, se uită la birou; era neschimbat, nereparat. Se va ocupa de asta în curând.

Coborî la parter, traversă holul și trecu prin camera de zi. Își vârî capul în bucătărie, verificând de trei ori. Devenea din ce în ce mai agitată, începând să tremure.

Se așeză la birou. Deschise laptopul. Își verifică e-mailul, căzând pe gânduri. Răspunse la ceva neînsemnat, citi ceva irelevant. Goli fișierul cu spamuri.

Nu mai avea nimic de făcut în afară de asta.

Deschise fișierul cu poze din telefonul ei. Alese imaginea cu bucata de hârtie a lui Dexter, cea care conținea numerele de cont și parolele. Nu existau nume de bănci. Dar câte bănci puteau exista? Doar câteva. Cât i-ar fi putut lua? O jumătate de oră? O oră?

Se ridică în picioare. Se duse în bucătărie și își turnă o cană de cafea. De parcă ar fi ajutat-o cofeina la ceva.

Se așeză din nou, odihnindu-și îngândurată degetele pe tastatură. Trebuia să înceapă cu ceva mai simplu: cu banca unde aveau contul comun.

Făcu clic pe iconița care se afla în partea de sus a motorului de căutare. Se deschise pagina de întâmpinare a băncii care îi cerea să introducă numărul contului bancar și parola.

Kate se uită din nou la telefon, la imagine, la numere…

Apăsă pe prima tastă, numărul opt, ținându-și degetul mijlociu pe asteriscul de deasupra numărului… gândindu-se la ceva… la computerul acela…

Îi veni în minte Julia. Ziua în care aceasta îi făcuse o vizită acasă, pe motiv că nu avea internet și voia să-și verifice e-mailul. Când Julia se așezase pe scaunul acela, în fața aceluiași computer, și folosise tastatura.

Kate realiză ceva: Julia nu își verificase e-mailul. Instalase un program spion care înregistra accesările lui Kate și ceea ce tasta ea, un program care le trimitea prin e-mail Juliei și lui Bill tot ceea ce căuta ea. Astfel puteau fura numerele de cont și parolele soților Moore, puteau verifica soldurile bancare și investițiile, monitoriza biletele de avion cumpărate și rezervările la hotel făcute pe internet.

Soții Maclean monitorizau activitatea de pe acest computer, însă rezervările pentru Amsterdam nu fuseseră făcute de pe acest computer.

Desigur! Soții Maclean nu știau unde pleca familia Moore, pentru cât timp și de ce. Și asta pentru că Dexter făcuse rezervările la hotel de la biroul lui. Din biroul lui ultrasecurizat și de la computerul lui imposibil de accesat. Prin urmare, agenții FBI nu știau dacă Dexter și Kate încercau să fugă. Dacă se aflau în drum spre Insula Man, sau Hamburg, sau Stockholm. Dacă se mutau permanent, dacă se ascundeau, dacă aveau pașapoarte false și saci plini cu bani.

Prin urmare, agenții FBI îi urmăriseră agitați, ca să se asigure că suspectul lor nu avea să dispară.

Kate își luă mâinile de pe tastatura compromisă.

•

— Bună, Claire? Sunt Kate. Kate Moore.

— Kate! Ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc. Kate surprinse un chip cunoscut care trecu prin fața cabinei telefonice din P&T. Claire, aș vrea să îți cer o favoare cam ciudată.

— Orice, draga mea. Orice.

— Aș putea trece pe la tine ca să îți folosesc puțin computerul?

•

Biroul lui Claire de acasă era înghesuit într-un colț, în spatele scărilor, și avea o fereastră care dădea înspre aleea din față – cea mai neprimitoare încăpere dintr-o casă mare din suburbii. Kate văzu o mașină pe stradă și se întrebă dacă nu cumva Julia și Bill vor trece pe acolo, furișându-se pe stradă și așezându-se să o pândească.

Ea deschise pagina de căutare. Începu cu cele mai mari bănci, ale căror firme se aflau peste tot în oraș, pe clădiri, pe afișe cu sponsorii festivalurilor, pe tricourilor echipelor de ciclism.

Pe bucățica de hârtie a lui Dexter erau scrise două numere de cont. Primul număr era însoțit de un nume de utilizator și o parolă, precum și alte informații; celălalt, nu avea informații suplimentare. Kate nu avea de gând să îl încerce pe al doilea; nu avea nicio logică.

Însă primul avea logică. Era prea simplu, prea rapid: la zece minute după ce începuse, a cincea bancă la care încercase, primul număr de cont fusese valid.

Trase aer în piept și își ținu respirația în timp ce introduse parola… validă.

Apoi trebui să aleagă imaginea corectă dintr-un număr de treizeci, poate, care explica notarea „câine” de pe bucățica de hârtie. Apoi trebui să potrivească un puzzle cu un șir de litere de pe hârtia lui Dexter. Apoi se deschise o fereastră de dialog:

„Accesare arhiva contului dumneavoastră. Un moment, vă rugăm.”

„Accesare arhiva contului dumneavoastră. Un moment…”

Ecranul se înnegri.

Kate încremeni, intră în panică, privi repede în jurul ei, întrebându-se ce putea…

Ecranul se lumină din nou – sumarul contului, informații puține, generale. Ea își plimbă privirea pe ecran, încercând să înțeleagă.

„Titular cont: LuxTrade S.A.”

„Adresă cont: rue des Paris 141, Bibonville, Luxemburg.”

Pe pagină nu existau cifre, sume, doar acea informație neconcludentă, care nu demonstra nimic, care nu oferea nimic. Îi pieri entuziasmul.

Apoi observă iconița pentru „Bunuri”. Puse mâna pe maus și mișcă cursorul, făcu clic, apoi așteptă acea milisecundă frustrantă în care nu se întâmplă nimic, apoi acea microsecundă îngrozitoare când ecranul se înnegri, apoi ecranul prinse din nou viață, alb și albastru, cu două linii în mijlocul paginii:

„Balanță cont economii 409 018, 00 EUR”

Era o sumă neașteptată de bani. Dar era foarte departe de suma de cincizeci de milioane de euro. Kate răsuflă ușurată, se lăsă pe spătarul scaunului, îndepărtându-se de

computer. Orice ar fi făcut Dexter, era limpede că nu furase cincizeci de milioane de euro.

Privi îndelung ecranul, pierdută în speculații și în gânduri… întrebându-se ce însemnau toate astea, marea discrepanță între patru sute de mii și cincizeci de milioane…

Atunci observă iconița pentru celălalt cont.

•

Traversa în viteză Luxemburgul în mașina sport a soțului lui Claire, către nord-vest, pe șosele cu două benzi de circulație și o porțiune scurtă pe autostradă, trecu prin sensuri giratorii, urmând traficul, accelerând și frânând și depășind. La radio nu se auzea nimic, nici muzică, nici emisiune culturală în franceză. Era pierdută într-un labirint de explicații, ajungând mereu într-o fundătură.

Se holbase la ecranul computerului, cu gura căscată, preț de un minut.

„Sold cont curent 25 000 000,00 EUR”

Apoi ieșise de pe interfața băncii, șterse arhiva paginii de căutare, golise *cookie*-urile, ieșise din program și repornise unitatea centrală, gândindu-se la următorii pași.

Intrase în bucătărie cu un zâmbet forțat pe buze. Claire rămăsese perplexă când Kate o întrebase dacă poate să împrumute BMW-ul lui Sebastian.

— Mașina mea scoate niște sunete ciudate, explică ea, iar condițiile sunt îngrozitoare aici. N-aș vrea să rămân pe drumuri pe o vreme ca asta. Îmi voi duce mâine mașina în garaj.

Simți cum îi fuge pământul de sub picioare când o luă spre vest, către valea Petrusse și centrul țării. De partea cealaltă a râului, dealurile joase începeau să se ridice din nou, pante lungi, platouri, care coborau pentru a traversa izvoare și pâraie, înainte să își continue urcușul.

Exista o diferență mare între cele cincizeci de milioane de euro despre care FBI credea că le furase Dexter și cele douăzeci și cinci de milioane pe care le avea el în cont. Jumătate. Însă diferența consta în însemnătate. Ideea generală era aceeași: o sumă uriașă de bani. O sumă necâștigată.

Kate traversă în viteză pădurea. Copacii erau înșirați de-a lungul șoselei, trunchiuri subțiri, cu scoarță albă, înălțându-se către cer. Brusc, copacii deveniră mai albi, mai luminoși. Era una din acele zone rurale care se desfășura dinaintea ochilor în toată splendoarea în zile ca aceea, când temperatura era sub zero grade Celsius, ceața dinaintea zorilor plutind deasupra câmpiilor, apoi înghețând, învăluind totul – copaci și arbuști, crenguțe și ace de brazi, indicatoare rutiere și stâlpi de felinare – într-un strat de gheață albă, strălucitoare și orbitoare. Mistic.

Trebuia să existe o explicație logică. Dexter era om bun. Dacă făcuse un lucru rău, trebuia să existe un motiv întemeiat.

La urma urmei, ea însăși făcuse cel mai rău lucru posibil. Și ea era un om bun. Sau nu?

•

Jumătate din cincizeci de milioane…

Mașina traversa în viteză pustietatea rurală, goală și dezolantă, specifică iernii. Chiar

și cele mai mici structuri păreau înalte, hambare și grânare și case din piatră cu un singur etaj, construite chiar pe marginea drumului, care la început fusese o cărare medievală, apoi, în perioada Renașterii, fusese lărgită pentru cai, apoi lărgită din nou și pavată în secolul XX pentru mașini, un alt crâmpei din istoria Europei, ascuns într-un drum îngust.

Unde era jumătatea cealaltă…? Trebuie să fi fost în celălalt cont, cel care nu oferea nicio informație suplimentară, niciun nume de utilizator sau parolă. De ce ar păstra o evidență scrisă doar cu un singur cont? Doar cu jumătate din sumă?

Mașina hurui pe asfaltul uzat, ieșind și intrând prin păduri de conifere, care acopereau aceste zone înalte.

Pentru că avea un partener. Marlena? Niko? Amândouă?

Kate nu folosea GPS-ul lui Sebastian. Alesese mașina lui cu scopul de a nu fi urmărită. Folosea o hartă, pe care trebuia să o verifice în mod constant, deoarece șoselele întortocheate, fără număr, își schimbau denumirea la câțiva kilometri, unindu-se, terminându-se într-o înfundătură și repliindu-se.

Ajunse în cele din urmă în Bigonville, pe rue des Pins, o stradă ușor de ratat, deoarece nu avea marcaje și era mărginită cu conifere. O stradă de pini, într-adevăr.

Kate era acum convinsă – 99 la sută, dacă nu 100 la sută – că Dexter își însușise ilegal o sumă uriașă de euro, care se ridica la câteva milioane. Din acești bani plăteau întreținerea, alimentele, jucăriile, motorina cu care își umpluse rezervorul mașinii cu o zi în urmă, un plin în valoare de șaizeci și trei de euro, echivalentul a aproape o sută de dolari de benzină pentru un Audi la mâna a doua.

O mașină la mâna a doua. Aici se băteau cap în cap cele două realități: cine ar cumpăra o mașină la mâna a doua dacă ar avea douăzeci și cinci de milioane de euro în cont?

Kate abia rezistase la cină în Amsterdam, în compania infatuatului aceluia de Brad. Un individ care avea milioane în conturi. Și care își petrecea timpul liber și își consuma toată energia cheltuind bani. Mașinile lui, casele lui, vacanțele lui. La fel ca și bancherii bogați din Luxemburg, a căror ocupație era să facă bani și a căror pasiune era să îi cheltuiască.

Soțul ei nu se număra printre ei.

Drumul acela îngust și plin de curbe cobora și urca și era acoperit cu porțiuni de zăpadă și gheață. Traversa păduri dese și un pârâu șerpuitor. Nu se alocase niciodată un buget pentru construirea unui pod și nici nu se va aloca vreodată.

Nimic nu avea nicio logică.

Drumul lăsă în urmă pârâul și urmă un urcuș abrupt, ajungând în vârful unei alte culmi despădurite, dezvăluind o priveliște presărată cu alte culmi și întinderi de un alb murdar, amintind de blana unui câine bătrân. Drumul era mărginit de un zid din piatră de țară, alcătuit din bolovanii care fuseseră îndepărtați de pe câmpul din partea cealaltă pentru a putea fi arat. Zidul nu era decât un produs secundar, un loc unde fuseseră puși bolovanii. Câmpul era imens, acoperit cu iarbă scundă, verde-maronie și ruginie.

Kate zări ferma vopsită în alb, cu acoperiș din șipci negre, asemănător cu toate

acoperișurile din acea țărișoară. Casa era străjuită de o parte și de alta de pâlcuri de stejari desfrunziți, un loc umbros în timpul verii. Terenul din jurul casei era traversat de o serie de ziduri din piatră joase, aflate în ruină, care semănau cu niște ruine romane, delimitând încăperi uriașe – sufragerii, vomitorii și foaiere mari.

Kate încetini și aruncă o privire în oglinda retrovizoare, asigurându-se încă o dată că nu fusese urmărită. Nu se vedea nicăieri nici țipenie de mașină, camion sau tractor; obloanele de lemn erau trase. Nici țipenie de om, acolo în acea casă blindată sub cerul liber de acel pâlc de străjeri desfrunziți.

Nu aveai cum să oprești pe marginea drumului care se termina brusc în șanțurile de scurgere. Aleea care ducea spre casă trecea printr-o deschizătură a zidului din piatră și era barată de un lanț prevăzut cu un lacăt. Pe unul din stâlpii de piatră se afla o plăcuță albă, emailată, pe care era scris cu negru numărul 141. Era rue des Pins 141, Bigonville, Luxemburg. Sediul central al LuxTrade S.A.

Kate se opri brusc în mijlocul drumului. Nu avea cum să dea târcoale pe-acolo; nu avea cum să fileze casa, pe locuitorii sau vizitatorii ei. Se uită în stânga și în dreapta, în față și în spate; nu exista nicio ascunzătoare pe o rază de câteva sute de metri în orice direcție. Nu avea cum să se furișeze înăuntru.

Era un sediu ciudat pentru o companie care valora cincizeci de milioane de euro. Semăna mai mult cu un adăpost.

•

Cele câteva mame care ieșiseră în oraș ședeau pe niște scaune de bar, în jurul unei mese. În mai puțin de o jumătate de oră, majoritatea dintre ele erau cherchelite.

Această ieșire trebuia să îi ia gândul lui Kate de la acea situație imposibilă. Plus că trebuia să păstreze aparențele unei vieți normale. Asta învățase de-a lungul formării ei, de-a lungul carierei, era propria ei deviză: indiferent ce s-ar întâmpla, trăiește ca o persoană obișnuită. Fă lucruri normale, întâlnește-te cu oameni obișnuiți. Nu da nimănui un motiv să se îndoiască de tine, să te investigheze. Nu da răspunsuri pline de înțeles la întrebări indiscrete care ar putea fi puse după ce ai plecat. Nu lăsa pe nimeni să suspecteze că nu ai fi cel care pretinzi că ești.

Bârfa nefondată și malițioasă începu să-și facă loc la masă. Soțul nu știu căreia dintre femei o înșela cu secretara. Bona alteia era târfa școlii. Familia cehă care păruse atât de bogată? Săracă. Femeia acea guralivă și vulgară din Texas, cu trei copii? Făcea tratamente pentru fertilitate ca să îl aibă pe al patrulea.

Că nu știu care era nu știu cum.

Kate încerca neîncetat să înțeleagă ce punea la cale soțul ei și de unde ar fi putut obține acele milioane de euro altfel decât prin metoda de care îl suspecta FBI-ul: furt.

Așeză discret pe masă o bancnotă de zece euro când celelalte mame nu erau atente și se îndepărtă, ca și când ar fi mers la toaletă. Se îndreptă către ușa de la intrare, își luă umbrela din suport și ieși în stradă și în ceață, în lumina diafană a felinarelor. Râul curgea zgomotos, umflat de zăpada topită.

În jurul podului din Grund se aflau mai multe baruri unul lângă celălalt, fiecare cu atmosfera sa discretă de fum și zgomot; dintr-unul răsunau zgomotele unui meci de rugby de la televizor, dintr-altul muzică pop europeană, dintr-un al treilea, urletele unor

adolescenți beți, cu toate că avea un indicator care interzicea accesul persoanelor sub șaisprezece ani, atrăgându-i astfel pe toți adolescenții de șaisprezece ani din oraș.

Kate traversă podul, traversă strada, intră în tunelul lung, bine luminat, săpat adânc în stânca pe care fusese construit *haute ville*. Pereții erau acoperiți de tot felul de desene, se simțea un ușor miros de urină, ca în orice pasaj urban, chiar și în cele mai îngrijite orașe. Era un urcuș de aproape o sută de metri până la cartierul de deasupra acestei formațiuni stâncoase, un exercițiu bun dacă ar fi urcat dealul pe care se afla rue Large, însă în seara aceea nu asta urmărea. Voia răspunsuri, nu exerciții cardio; voia să fie acasă, singură, cu gândurile ei. Avea o bonă pe care trebuia să o plătească și să îi dea liber și un soț care juca tenis cu agentul FBI care îl investiga. Ce încâlceală nenorocită!

Din lift ieși un grup mic, vreo doi adolescenți, vreo doi bancheri, o femeie, care se uită la Kate cu o expresie de solidaritate.

Kate era singură în ascensor, așteptând să urce. Auzi zgomot de pași în tunel, cineva care se grăbea. Părea a fi un bărbat – pași lungi și apăsați. Ea apăsă butonul în mod repetat, o decizie irațională și zadarnică, dar pe care o luase, totuși.

Ușile se închiseră tocmai în momentul în care sosi bărbatul, care încercă să își vâre brațul în despărțitura dintre ușile de oțel – o fracțiune de secundă prea târziu.

Ascensorul urca încet, tras de cabluri, huruind și scârțâind. Kate ieși pe platoul St. Esprit, unde se aflau cartierul administrativ, tribunalele și agențiile naționale, piața în mijlocul unor clădiri foarte curate. Întreaga zonă era puternic luminată, însă pustie și liniștită.

Kate traversă în grabă piața. Trecu pe lângă un club de noapte din care răsuna muzica. Dispăru după un colț și începu să urce, ajungând într-o altă piață. Aici se aflau un bar, o fântână arteziană, un restaurant luxos și un taxi care aștepta. Din restaurant ieși un cuplu de vârstă mijlocie și se urcă în taxi.

Aruncă o privire peste umăr; nu era nimeni. Traversă în grabă *la place* și intră pe o stradă al cărui pavaj fusese scos. Utilajele de construcție zăceau în șanțuri adânci și murdare. Auzi zgomot de pași în urma ei.

Kate grăbi pasul, mergând cât putea de repede. Începu să fugă, apoi să meargă cu pași grăbiți, alternând ritmul. Trecu de o intersecție. În partea dreaptă se afla un restaurant italian aglomerat, în partea stângă, palatul marelui duce, iar ea își dădu seama că avea să treacă pe sub fereastra soților Maclean.

Persoana din spatele ei era bărbat, deoarece talpa pantofilor cădea grea pe pavaj în timp ce încerca să țină pasul cu ea. Aruncă o privire peste umăr. O haină lungă, neagră, o pălărie cu boruri largi. Oare era același bărbat din tunel? Vârsta și statura nedeslușite, ascunse de întuneric. Totul era nedeslușit.

Kate se uită la localul italian, gândindu-se să se ascundă înăuntru. Însă își continuă drumul, mai repede, trecând pe lângă un restaurant chinezesc, pe lângă un bar, apoi traversă o alee abruptă, cel mai scurt drum către casă, din nefericire și cel mai înspăimântător. Începu să alerge, incomodă și nesigură pe tocurile care atingeau piatra cubică udă. Încercă să se sprijine de un perete tencuit ca să nu cadă și își zgârie pielea degetelor de suprafața dură. Se făcu repede nevăzută după un colț, ajutându-se de umbrela mare ca să-și mențină echilibrul și încercând să se concentreze la drumul spre

casă. Începuse să sprinteze. Observă un pasaj întunecat și se răzgândi.

Se ascunse în pasajul care ducea la ușa de la intrare a unei clădiri similare cu cea în care locuia ea – o altă structură medievală căreia i se schimbase complet înfățișarea, pereți din piatră acoperiți cu tencuială striată, lemn înlocuit, ferestre noi, duble, jgheaburi moderne.

Se lipi cu spatele de perete și așteptă în tăcere.

Zgomotul pașilor se auzi din ce în ce mai tare, tropăind pe piatra cubică, apoi cineva alunecă pe panta abruptă, apoi se apropie de ea, la trei secunde depărtare, acum două, acum…

Kate se dezlipi de zid și ieși brusc în stradă, cu brațul drept ridicat. În momentul în care se învârti, brațul ei prinse viteza maximă, iar mâna ei întinsă pe orizontală, un proiectil ferm, lovi din plin gâtul bărbatului, trecând prin piele și prin os.

Bărbatul căzu în genunchi, cu mâinile la gât, chinuindu-se să respire. Ea apucă umbrela cu ambele mâini și o învârti astfel încât partea curbată a mânerului din lemn să lovească ceafa bărbatului. Acesta căzu înainte, se izbi cu fața de piatra cubică și își sparse, probabil, nasul.

Kate îngenunche deasupra lui și se asigură că era inconștient, dar în viață. Observă că bărbatul nu purta pălărie. Nu bărbatul acesta o urmărise în urmă cu treizeci de secunde.

Îi scotoci prin buzunare și îi scoase portofelul. Își dădu seama repede că tocmai pusese la pământ un avocat elvețian care locuia în clădirea ei.

AZI, 4.57 P.M.

Demult Kate nu a mai avut o armă asupra ei, de când nu a mai trecut de controlul poliției și de camerele de supraveghere, încercând să nu pară agitată. Este un sentiment cunoscut, ca atunci când ți se agravează o rană mai veche.

Aruncă o privire la ecranul de deasupra peronului metroului. Următorul tren 12 care ajunge la La Chapelle va sosi într-un minut, iar următorul, peste patru minute. Îl va aștepta pe al doilea. Ar trebui să urce în primul tren 12 care sosește la ora cinci sau mai târziu.

Kate se uită în jurul ei. Îi surâde ideea de a încerca să își dea seama care dintre persoanele aflate pe peron o urmărește, însă este inutil. Înțelege raționamentul din spatele măsurilor de precauție. Ei trebuie să se asigure că ea însăși nu este urmărită, că nu se află în cârdășie cu vreo persoană dubioasă, cu oricine. Și că ea nu încearcă să fugă de nimeni sau de nimic. Prin urmare, nu are importanță cine o urmărește.

Răsfoiește paginile revistei *Match,* cu fotografii ale unor oameni pe care se așteaptă să îi vadă în paginile acestei reviste. Cândva crezuse că tabloidele franceze erau diferite, superioare celor americane. La un an de când locuiește în Franța, știe că nu este adevărat.

Primul tren este mai aglomerat decât celălalt, mulțimea de navetiști mai densă cu fiecare oră care trece. Kate nu găsește un loc liber. Se reazemă de peretele de lângă ușă. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, începând să se foiască.

Acum nu se mai poate abține: vrea să afle cine o urmărește. Privește cu atenție chipurile oamenilor din metroul de ora cinci. Nimeni nu întârzie prea mult cu privirea asupra ei și nimeni nu îi evită privirea în mod intenționat. Ar putea fi oricare dintre acei oameni. Sau niciunul.

Trenul se oprește la Solférino, și nu apare nicio schimbare. Apoi la Assemblée Nationale; tot nimic. Apoi la Concorde, unde metroul încetinește când intră în stația mare și aglomerată, al cărei peron este plin de lume, călători în așteptare care se apropie de tren, cu toate că acesta se află încă în mișcare. Când ușile se deschid, Kate aude vocea joasă și gravă a unui bărbat. „Transferați aici. Mergeți la Beaubourg, cafeneaua de sus.” Ușile sunt deschise, iar ea coboară.

Nu se uită nici măcar o dată la bărbatul care i-a dat instrucțiunile; nici măcar nu încercă. Îl aude întorcându-se, îl vede retrăgându-se, chiar când ultimul sunet scos de el atârna încă în aer, transformându-se într-o șoaptă în mijlocul vacarmului produs de mulțime.

Kate își croiește drum prin *correspondance,* urcă și coboară scările, dispare după colțuri, traversează coridoare lungi care dau într-altele mai lungi, până când ajunge, în cele din urmă, pe peron tocmai în momentul în care trenul cu numărul 1 intră în stație. Această linie centrală este aglomerată, mulțimea care a ieșit de la serviciu se îndreaptă spre mașini, oameni care se împing și se grăbesc; cinci opriri incomode până când, la Hôtel de Ville, este împinsă afară de mulțime, o mare de oameni.

Iese în stradă și se îndepărtează de fluviu, apoi, fără niciun avertisment, monstrul Tinkertoy din Centrul Pampidou se ridică în fața ei – culori primitive și străluciri de oțel pe fundalul unui cer senin al unei după-amiezi târzii.

Kate plătește biletul și intră singură într-un lift.

Cunoaște muzeul. Este unul dintre locurile unde vine cu Dexter ca să privească timp de o oră o expoziție înainte să ia masa de prânz pe acoperișul care le oferă cea mai frumoasă priveliște către malul drept.

Intră în restaurant, îl salută din cap pe chelner și se îndreaptă către cea mai îndepărtată masă din colț. Pe masă se află o sticlă de apă minerală, două pahare, iar pe un scaun, un client fidel.

O femeie de la o altă masă îi aruncă pe furiș lui Kate o privire, apoi își coboară ochii la ceașca de cafea. Bărbatul de lângă ea își studiază unghiile. Întăririle.

Kate simte cum pulsul i se accelerează. Este perfect conștientă de pistolul încărcat din compartimentul secret al genții ei, de celelalte arme ascunse în poșete, de tocurile de umăr care se aflau în acel restaurant rafinat de pe acoperiș, de sacourile croite în așa fel încât să ascundă alte arme.

Hayden se ridică să o sărute, obrajii se ating unul de celălalt, barba lui țepoasă zgâriindu-i tenul uscat de perioadele lungi petrecute afară vara și de nepăsarea ei de a aplica o cremă cu factor de protecție. Respirația lui miroase a cafea și a gumă mentolată.

— Un alt muzeu, zice Kate, așezându-se. Ești un mare amator de artă, nu?

— Este unul dintre motivele principale pentru care trăiesc în Europa.

— Da.

— Al tău care e?

— Aventura.

— A, desigur. Cu toții *iubim* aventura, nu-i așa?

Hayden îi toarnă un pahar cu apă, iar bulele sfârâie încet. El zâmbește discret și strâmb. Pare să posede o varietate infinită de zâmbete.

— Deci, ai pomenit ceva despre niște bănuți furați.

Kate ia o gură de apă, încercând să se liniștească și pregătindu-se să se țină pe poziție. Să nu îngăduie să fie manipulată sau păcălită.

— Da, zice ea. Așază paharul pe masă și se uită la Hayden. Dar vreau ceva în schimb.

El încuviințează din cap.

— Două lucruri, mai exact.

26.

Pe ușa unei clădiri noi, mici și joase de birouri, scria: „REGISTRE DE COMMERCE ET DES SOCIÉTÉS”. Aceasta se afla pe o stradă pe care ea nu mai fusese, nici nu o băgase vreodată în seamă. În spatele unui computer de pe un birou se afla o femeie cu ochelari de vedere pătrați cu rame purpurii.

Kate memorase cuvinte noi și învățase conjugarea verbelor. În buzunar avea, desigur,

un mic dicționar. Se aștepta să se rostească multe cuvinte necunoscute la registrul național de comerț. Dar după prima propoziție pe care Kate o rosti în franceză, femeia îi răspunse în engleză.

— Desigur. Îmi spuneți, vă rog, denumirea companiei?

— LuxTrade.

Femeia tastă denumirea, apoi lovi hotărâtă tasta Enter.

— *Président-directeur general,* zise ea, este monsieur Dexter Moore.

— Îmi puteți spune ceva despre companie?

— Apare ca investitor în piața financiară.

— Când a fost înființată?

— Nu știu.

— Îmi cer scuze, voiam să zic, când a fost înregistrată aici, în Luxemburg?

Femeia se uită la ecran.

— Octombrie precedent.

— Mulțumesc. Îmi mai puteți spune și altceva?

— Doar atât.

Kate dădu să plece, apoi se opri și se întoarse.

— Prin „octombrie precedent", voiați să spuneți în urmă cu trei luni, nu?

— Nu, madame. LuxTrade a fost înregistrată în Luxemburg în urmă cu cincisprezece luni.

În urmă cu cincisprezece luni? Cu un an înainte să se mute în Luxemburg. Atunci când Dexter plecase de la bancă și devenise liber-profesionist.

Se părea că atunci pusese la punct planul de a fura o sumă colosală de bani și de a o ascunde în Luxemburg. Cincisprezece luni.

•

Kate se întorcea năucă la garajul mall-ului, înaintând de-a lungul bulevardului larg și aglomerat, JFK, înconjurat de clădiri de birouri din sticlă și oțel, de mașini din sticlă și oțel, de aceste containere de diferite forme și mărimi care conțineau viața umană, un pieton aflat pe o stradă care nu era destinată pietonilor. Înfrunta vântul aspru și rece, biciuitor când sufla în rafale.

Bulevardul era mărginit de bănci, și de societăți pe acțiuni – diferite configurații puse la dispoziție pentru a proteja profiturile din taxe și procese. Peste tot se vedeau macarale și fundații, clădiri noi de birouri care înconjurau muzeul nou de artă, clădirea nouă a operei, noul centru sportiv, toate acele spații publice noi finanțate de taxele reduse puse pe banii care erau depozitați aici, în siguranță, în fiecare zi. Ca și cele douăzeci și cinci de milioane de euro ale LuxTrade.

Kate urcă scările și intră în mallul din sticlă și oțel, strecurându-se printre oameni, înainte să coboare singură în ascensorul din sticlă și oțel.

Dexter înregistrase LuxTrade, o companie de investiții – sau nu? –, aici, în Luxemburg, în urmă cu cincisprezece luni. Cum era posibil?

Kate auzi un scârțâit de roți, huruitul unui motor, o portieră trântită.

Păși între liniile vopsite care demarcau cărarea, respectând regulile, privind în jurul ei și ciulind urechea.

Un zăngănit puternic, undeva în depărtare – cineva izbise un cărucior de cumpărături într-altele.

Kate se îndreptă spre locul unde credea că se afla mașina ei. Nu departe auzi zgomot de pași, dar nu văzu pe nimeni. Alungă spaima ce puse stăpânire pe mintea ei, apoi se răzgândi și o acceptă. Privi din nou în jurul ei, mai atentă de data asta, ciulind urechile la alte zgomote – unele erau sunete normale, liniștitoare, altele anormal de îngrozitoare.

Se afla în miezul zilei, într-o parcare din Luxemburg. Era un loc la fel de sigur ca orice loc din Washington DC, la orice oră din zi. Ca să nu mai vorbim de celelalte locuri în care ajunsese de-a lungul carierei, care fuseseră cu mult mai periculoase.

Kate ținea cheile în mână, aruncând mereu priviri în jur. Auzi zgomot de pași și ușa unui camion trântindu-se, o mașină care accelera pe rampă în sus, huruitul unui cărucior cu o roată care oscila, apoi își zări – slavă Cerului! – mașina. Portierele se descuiară cu zgomot, iar ea, cu inima să-i sară din piept, se furișă în spatele volanului, porni motorul, băgă maneta în viteză, ridică piciorul de pe frână și apăsă accelerația, încercând să plece naibii de acolo. Frica lăsă loc stânjenelii – cum era posibil să îi fie teamă în parcarea magazinului Auchan? Lăsă geamul jos ca să introducă tichetul de parcare. Bariera se ridică, iar ea coborî rampa ieșind în lumina zilei, înspre…

Pe bancheta din spate auzi un foșnet, o mișcare și o voce, un mârâit jos.

•

— Fă următoarea la dreapta, zise el.

Kate se gândi la variante. Putea frâna brusc, apoi să deschidă portiera și să sară din mașină, să fugă în mijlocul străzii și să alerteze poliția. Sau putea refuza să plece până când el nu îi dădea explicații.

Sau putea să își vâre mâna în geanta care se afla pe scaunul din dreapta, să scoată arma, să se întoarcă și să îl împuște pe acel agent FBI.

Sau putea să îl asculte.

— Unde mergem?

Bill nu răspunse, ci rămase în mijlocul banchetei din spate, fixându-i privirea în oglinda retrovizoare.

Kate viră după cum i se spuse, apoi din nou, ocolind acel sens giratoriu uriaș, în mijlocul căruia se afla o sculptură din oțel. Cineva spusese că era făcută de Richard Serra, însă pentru ea nu avea nicio noimă. Opri mașina unde i se spuse, la câteva sute de metri după ce trecură de sensul giratoriu, lângă o parcare îngustă, pe o pantă lungă, prevăzută cu bănci și felinare. Un bătrân plimba un câine.

— Să ieșim.

Bill o conduse la o bancă din apropiere. Totul era la vedere, în loc public; îi era greu să-și imagineze că nu se afla în siguranță. Kate era convinsă că asta fusese și ideea.

Bill se așeză. Kate se gândi să se așeze pe o bancă oarecare, nu pe una aleasă intenționat. Dar aceasta era o bancă oarecare, nu? Îi era greu să facă diferența între propriile decizii și cele luate de alții.

Pe lângă ei trecu o mașină, urmată îndeaproape de o alta. Una din ele semăna cu a lui Amber. Kate mai fusese pe strada aceea, mai trecuse pe lângă parcul acela. Toată

lumea trecea cu mașina pe strada aceea.

— Lumea va crede că ai o relație extraconjugală, zise Kate. Se așeză lângă Bill pe scândurile reci de lemn tratat.

— Ar fi mai bine să știe asta decât adevărul.

De ei se apropie o mașină cunoscută. Kate se încordă, gândul purtând-o din nou la arma pe care o avea în geantă. Julia coborî, se apropie de bancă și se așeză lângă Bill.

— Salut, Kate, zise ea, schițând un zâmbet asemănător cu cel cu care oamenii se salută la înmormântări.

Kate nu răspunse.

— Crezi că un spiriduș precum Kyle Finley ar putea accesa dosarele FBI-ului și Interpolului fără să observe nimeni? întrebă Bill. Că nimeni nu îi va alerta pe agenții aflați pe teren?

Kate se holbă la Bill, apoi la Julia, apoi din nou la Bill. Înțelese că ei o confruntau și că putea obține informații de la ei. Ea însă nu trebuia să le ofere niciuna.

— Unde bateți?

— Ascultă, zise Bill, nu există o cale mai ușoară ca să te pregătim pentru asta.

Kate râse.

— Văd că ești deja pregătită. Așa că uite cum stau lucrurile: Kate, soțul tău este hoț.

Kate fu surprinsă de cât de uimită era să audă această acuzație rostită cu voce tare de către anchetatori. Era un moment rar de claritate, de certitudine. Cel puțin Kate era sigură că bărbatul credea ceea ce tocmai rostise.

— Spune-mi ce crezi că știi.

— Din câte îți putem spune, a comis prima ilegalitate vara trecută, când locuiați în Washington. A furat un milion de dolari, sabotând o tranzacție electronică.

Kate nu răspunse.

— În sistemul electronic de localizare existau anumiți indicatori, indicii că banii furați au ajuns în Andorra, continuă Bill. Însă furtul a fost inițiat de pe un computer din State. Prin urmare, am început să verificăm profilurile americanilor care soseau în aeroportul din Barcelona, cel mai apropiat de Andorra, care nu are.

— Nu are ce? întrebă Kate, încercând să câștige timp ca să își aducă aminte de vara trecută și de călătoria neașteptată a lui Dexter la Barcelona…

— Un aeroport, zise Bill. Andorra nu are aeroport. La patru zile după sabotaj, într-unul dintre avioanele americane care au aterizat în Barcelona, s-a aflat și un bărbat care, din întâmplare, era și cel mai mare expert din întreaga *lume* în ceea ce privește securitatea tranzacțiilor electronice.

Kate își împreună brațele peste piept.

— Acest bărbat a închiriat o mașină ca să poată pleca din Barcelona, un drum de trei ore, și s-a întors a doua zi. O mașină luxoasă. Știi unde s-a dus?

Ea îi aruncă o privire Juliei, care o urmărea insistent.

— Bărbatul acesta a petrecut o zi în Andorra, apoi s-a întors la aeroport și a luat avionul către State. O săptămână mai târziu, același bărbat a cumpărat bilete de avion pentru Frankfurt. Patru bilete de avion: pentru doi adulți și doi copii. Și-a închiriat casa. Și-a pus mașina la vânzare; a înregistrat un titlu de vânzare la DMV. Iar soția lui? A

renunțat la slujbă.

Kate îl privi pe Bill în ochi și își dădu seama că știa cine era și cu ce se ocupa. Cu ce se ocupase. Kate îi aruncă o privire Juliei. Amândoi știau.

— Cu ce ți se pare că seamănă? întrebă Bill.

Kate își luă privirea de la el și urmări cele trei mașini care coborau panta. Traficul se întețise pe această stradă deja aglomerată.

— Mie mi se pare un infractor care încearcă să fugă, răspunse el la propria întrebare. Aveam deja o echipă care ancheta furtul milionului de dolari, însă am luat legătura cu Interpolul ca să ni se alăture și să putem urmări suspectul în Europa, cu deplină autoritate și acces. Noi…

— De ce?

— De ce ce?

— De ce l-ați urmărit? A furat – ce susțineți? – un milion de dolari? Oamenii fură mereu un milion de dolari. Ce rost are să urmăriți pe cineva în străinătate?

— Pentru că nu am reușit să ne dăm seama cum a făcut-o.

Kate nu înțelegea; știa că îi scăpa ceva. Clătină din cap.

Julia interveni.

— Deoarece nu am reușit să ne dăm seama *cum* a făcut-o, nu am reușit să găsim o modalitate de a-l opri. Să nu mai fure nicio sumă de bani, ori de câte ori cineva face un transfer, undeva în lume.

Aha. Asta într-adevăr merita o mică operațiune sub acoperire.

— Ceea ce s-a și întâmplat. Julia se aplecă în față. În noiembrie, de Ziua Recunoștinței, mai exact. Îți aduci aminte de Ziua Recunoștinței, Kate?

Kate o privi pe Julia cu dispreț. Această distrugătoare de familii.

— Pun pariu că te-ai înfuriat. Soțul tău a plecat într-o așa-zisă „călătorie de afaceri”. Ți-a spus c-a fost singur?

Kate nu avea de gând să le spună nimic. Își frecă palmele ca să se încălzească. Părea din ce în ce mai frig.

— Ei bine… Julia ridică din umeri. Își vârî mâna în geantă și scoase un plic mare de hârtie. Scoase ceva din plic, hârtii poate.

— A fost în Zürich, zise Julia, întinzându-i hârtiile lui Kate. Cu o altă femeie.

Kate luă teancul de fotografii, pe care erau notate cu pixul date, locuri și nume. Dexter cu niște bărbați dubioși într-o cafenea din Sarajevo, Dexter în băncile din Andorra, din Zürich. Dexter într-un club de noapte din Londra, alături de o femeie superbă. Kate întoarse fotografia și văzu o dată și un nume: Marlena.

— Ce-i cu asta? întrebă ea, încercând să-și păstreze calmul și să nu se piardă cu firea complet. Nu se așteptase ca personajul acela misterios, Marlena, să arate ca un fotomodel. Ce dovedește asta?

— Fiecare fotografie dovedește altceva. Toate astea alcătuiesc adevărul.

Kate nu își putea dezlipi ochii de pe o fotografie din Zürich, făcută cu un an în urmă, în iunie, care îl înfățișa pe Dexter într-un magazin de bijuterii, aplecat peste sticlă, alături de acea frumoasă creatură, căreia îi zâmbea. Marlena. În spatele acestei fotografii mai existau și altele, tot din Zürich, cu Marlena, cu Dexter ieșind și intrând

într-un hotel, în liftul acestuia. Luând cina la restaurant. Luând *micul dejun*. Apoi la Londra, într-un restaurant, pe treptele unei case din cărămidă.

Kate clătină din cap.

— Poți să faci orice în Photoshop. Nu se așteptase să fie atât de geloasă sau de îngrijorată. Cu o imprimantă bună oricine poate crea o poveste.

Telefonul lui Kate suna: era Claire. Kate respinse apelul.

— Poți păstra pozele astea, zise Julia, neluând în seamă obiecția lui Kate. Compară-le cu calendarul tău. Cu e-mailurile, cu desfășurătoarele convorbirilor telefonice, cu ce vrei. Vei descoperi că Dexter a fost *mereu* acolo unde susținem că a fost. Că a deschis conturi bancare, unul după altul, conturi bancare în toată Europa. Și că a fost însoțit de femeia aceasta.

— Se poate să-i fi înscenat voi totul, zise Kate.

Încerca din răsputeri să nu creadă că Dexter ducea o viață dublă ca infractor, alături de o altă femeie care locuia în Zürich sau în Londra. Nu era o concluzie imposibilă, dar era una destul de verosimilă.

— Cât timp a fost în Zürich, continuă Julia, a făcut-o din nou. Dar de data asta a furat douăzeci și cinci de milioane de euro.

Bill tresări, se încruntă și miji ochii.

— Cât? întrebă Kate. Încercă să se prefacă surprinsă; încercă să afișeze o expresie uluită.

— Douăzeci și cinci de milioane, răspunse Julia.

Bill își deschise gura ușor și privi repede într-o parte. Apoi închise gura și se uită din nou la Kate, încruntat.

— Sunt o grămadă de bani, zise Kate. Cu toate că nu atât de mult cât îi spusese Kyle. De la cine i-a furat?

— De la un traficant de arme sârb.

Kate se uită la fotografia pe care o ținea strâns în mână. Fermecătoarea Marlena. Plus douăzeci și cinci de milioane de euro. Era greu să concurezi cu așa ceva.

Kate îndepărtă acest gând.

— Cine sunteți? întrebă ea.

— Știi cine suntem.

— Sunteți agenți FBI delegați pe lângă Interpol?

Julia încuviință din cap.

— Sunteți agenți speciali profesioniști care se ocupă cu ilegalitățile cibernetice. L-ați urmărit pe soțul meu în Luxemburg, suspectându-l că a furat douăzeci și cinci de milioane de euro anul trecut în noiembrie, plus un milion de dolari vara trecută.

— Exact.

— Și este foarte important să îl prindeți pentru că habar nu aveți cum să-l opriți.

— Da.

— De ce-mi spuneți mie toate astea?

Nu răspunse niciunul, așteptând ca ea să tragă concluzia. Kate se uită pe rând la ei și își dădu seama că avusese dreptate. Știa ce încercau să facă.

Telefonul lui Kate sună din nou, era tot Claire. Putea fi ceva important. Ce nu *este*

important? Răspunse.

— Salut.

— Kate? E totul în regulă?

— Ăăă… Ce întrebare. Ăăă…

— Băieții tăi au rămas ultimii. Toată lumea a plecat.

La naiba! Kate se uită la ceas: întârziase cincisprezece minute.

— Îmi pare rău, zise ea, cerându-și scuze cui nu trebuia. Se ridică în picioare. Înțelese de ce se aglomerase strada: mamele plecau de la mall ca să-și ia copiii de la școală. Mulțumesc că m-ai sunat, Claire. Ajung în cinci minute.

Kate își vârî telefonul în buzunar.

— Trebuie să-mi iau copiii de la școală.

Julia încuviință din cap, ca și când i-ar da permisiunea, fapt care o înfurie pe Kate. Se întoarse și se duse la mașină ca să-și ia copiii, în timp ce mintea ei neobosită începu să lucreze frenetic. La un nou plan.

27.

Kate se trezi la două dimineața. Preț de câteva minute încercă să adoarmă la loc, însă își dădu seama că nu va reuși. Coborî tiptil scările, îmbrăcată într-un halat și în papuci de casă. În apartament era răcoare și liniște, iar ecoul secretelor îl făcea să pară neprimitor. Se uită pe geam afară la panta întunecată a defileului adânc, la felinare, la câte o mașină care traversa prea repede străzile șerpuitoare, înclinate și acoperite cu polei.

Porni computerul și începu să deschidă din nou fișierele. Aceleași fișiere pe care le deschisese în urmă cu o săptămână. Cercetă din nou paginile web ale conturilor lor bancare. Nu găsise nimic în urmă cu o săptămână. Nu va găsi nimic nici în noaptea aceea. Însă asta făcea o soție bănuitoare când soțul ei nedemn de încredere dormea. Trebuia să facă asta.

La ora patru dimineața închise computerul. Scrise pe un bilețel niște litere mari, citețe, cu un *marker* gros. Aruncă o privire în camera băieților, cum făcea întotdeauna când trecea noaptea pe lângă camera lor. Îi privi o clipă cum dorm, absolut nevinovați.

Kate se întoarse în dormitor și aprinse veioza cu lumină difuză. Rămase în picioare lângă pat, privindu-l pe soțul ei care dormea buștean, respirând adânc, cu gura întredeschisă.

Îl înghionti.

Dexter deschise ochii, clipi buimac și se holbă la bucata de hârtie pe care soția lui i-o ținea dinaintea ochilor.

Tăcere. Coborâră la parter, se îmbrăcară și ieșiră pe balcon.

•

Zece ore mai târziu, Kate urca scările placate cu gresie de la intrare, ridică trei degete către *maître d'*.

— *Trois, s'il vous plaît.*

— *Je vous en prie,* zise el, întinzându-și brațul și conducând-o prin barul slab luminat, în încăperea mai luminoasă din spate.

Acolo luaseră masa Kate și Dexter în seara în care semnaseră contractul de închiriere pentru apartament. Sărbătoriseră în timp ce copiii dormeau, lăsați în grija bonei de la hotel.

Oare asta se întâmplase doar în urmă cu o jumătate de an? Era cald. Mesele de afară fuseseră așezate pe două rânduri pe strada pietonală, o piațetă la umbra unui copac, cocoțată pe marginea unei stânci, o priveliște spectaculoasă. Kate și Dexter luaseră cina la asfințit, la o masă acoperită cu o față de masă albă, terasa înțesată cu tineri îmbrăcați în costume, cu pahare în mâini și fumând.

După cină, Dexter o luase de mână și o gâdilase în palmă. Ea se rezemase de el, simțind confortul căsătoriei, promisiunea unei partide de sex, cât de curând.

Aceea fusese vara petrecută în nordul Europei. Niciunul din ei nu bănuise cum va arăta locul acela în timpul iernii dezolante.

Kate se lăsă să alunece pe scaunul de la fereastră, așezându-se într-o parte, pe jumătate cu fața la fereastră – începuse să ningă – și pe jumătate cu fața la încăperea cu înfățișare de club, tapet sumbru și aplice cu lumină difuză, mobilă greoaie, luminată pieziș de razele argintii ale soarelui. Își așeză geanta lângă ea, grea din cauza Berettei.

Chelnerița așeză meniurile pe masă, cu salutul luxemburghez obișnuit „Wann ech gelift”.

Aproape toate mesele erau ocupate de bărbați, câte doi sau câte patru, cu cravate la gât și îmbrăcați la sacou. În partea cealaltă a încăperii se afla o femeie care ședea singură. Ea își dădu părul la o parte și se uită în jur, încercând nu numai să atragă atenția, dar și să vadă câte priviri s-ar fi oprit asupra ei. O tactică folosită doar de o fată singură, neatrăgătoare.

Toată lumea se comporta normal.

Julia și Bill stăteau în pragul ușii, cu expresii serioase.

Și Kate trebuia să se comporte normal, să-și joace rolul.

— Bună, zise Julia, așezându-și haina pe un scaun gol, comportându-se de parcă era vorba despre o întâlnire de afaceri spinoasă, în care interlocutorii își purtau pică.

— Așa.

Julia se așeză și zâmbi.

— Voiai să ne întâlnim?

Chelnerița se afla prin zonă. Comandară de băut. Când chelnerița se îndepărtă, Kate îi spuse sec:

— Vă înșelați.

Julia încuviință din cap, ca și când ar fi de acord cu o idee bună, cu o propunere de a merge la un picnic pe malul lacului, într-o zi frumoasă de primăvară.

— Problema este, Kate, – îi aruncă un zâmbet binevoitor – că nu am găsit niciun contract de angajare la vreo bancă pe numele lui Dexter.

Kate fu surprinsă de lipsa de însemnătate a acestui detaliu administrativ. Avea încă în minte imaginea contractului de muncă în chestiune, pus la păstrare într-un dosar obișnuit în care erau păstrate documentele de refinanțare a ipotecii lor. Apoi își aduse

aminte de funcționarul ambasadei care susținuse că autoritățile americane ar fi trebuit să primească o copie a permisului de muncă al lui Dexter, de la angajatorul lui. Acesta nu era un detaliu administrativ minor; era una dintre dovezile pe care le dețineau.

— Angajatorul lui Dexter este confidențial, adăugă Kate, deloc convinsă.

— Nu apare niciun document din care să reiasă sursa venitului său, continuă Julia, devenind mai agitată. V-am verificat contul bancar, desigur. Mă refer la contul bancar uzual, cel deschis pe numele amândurora, cu cărți de credit și de debit, ale cărui extrase de cont le primiți acasă prin poștă. Vedem venitul normal care intră și cheltuielile normale care ies, dar nu vedem sursa venitului.

Julia făcu o pauză, o privi îndelung pe Kate, oferindu-i răgaz să cugete asupra celor auzite.

— Transferurile sunt făcute dintr-un cont numerotat, zise Julia. Fără nume, anonim.

— Păi, tocmai asta-i ideea în Luxemburg, nu? Secretul bancar.

— I-ai cunoscut vreun coleg? întrebă Julia, continuând să ignore răspunsurile în răspăr ale lui Kate. Ai văzut contractul de angajare al lui Dexter?

Era prima afirmație pe care Kate nu putea să o respingă. Văzuse, într-adevăr, contractul lui de angajare, un document scurt, obișnuit, pe care el îl vârâse într-un dosar care avea o etichetă înșelătoare. Nu spuse nimic.

— Ai văzut vreun stat de plată? A primit ceva prin poștă de la angajatorul lui? A completat vreun formular? Polițe de asigurare de viață?

Kate se holba la masa veche și uzată. Contractul putea fi fals, desigur. *Era* fals.

— Vreo carte de vizită? Vreo carte de credit pentru afaceri? Vreo cartelă pentru accesul în birou?

Chelnerița le aduse băuturile, trântindu-le pe masă – două sticle de cola light și o bere, pe lemnul gol.

— Ai văzut vreodată ceva – orice – care să dovedească – nu să dovedească, să fie de necontestat; care să indice că soțul tău lucrează pentru vreo companie?

Julia ridică sticla de suc și luă o înghițitură. Nu își continuă atacul.

— O adevărată colecție de probe circumstanțiale, zise Kate.

— Chiar dacă probele circumstanțiale nu sunt suficiente pentru o condamnare, sunt întotdeauna suficiente pentru a dezvălui adevărul. Nu-i așa?

— Probe circumstanțiale care să sprijine ipoteze incredibile.

— Concluzii logice, mai degrabă. Julia se uita la Kate cu hotărâre și convingere, încercând să-i transmită aceeași siguranță din locul unde stătea.

Kate își mută privirea, uitându-se afară pe fereastră la zăpada viscolită.

— Ce vreți de la mine? întrebă ea.

După o tăcere lungă, Julia răspunse, cerându-i exact ceea ce se așteptase Kate să-i ceară.

— Vrem să ne ajuți.

•

— Dexter.

El își ridică privirea de la aperitivul în spirală din furculița lui, ceva cu sos. Erau în cel mai bun restaurant din țară. Bucătarul câștigase cea mai prestigioasă distincție din

lume. Gratificarea avusese loc cu mult timp în urmă, dar totuși.

— Știu, zise ea. De neliniște simțea furnicături prin tot corpul. Urma să fie o conversație grea, cu o miză ridicată.

— Ce știi? Dexter vârî în gură furculița cu mâncarea aceea greu de identificat.

— Știu că nu ești consultant de securitate.

Dexter se holbă la ea, mestecându-și încet OZN-ul.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Știu despre contul bancar secret.

El se opri o clipă din mestecat, apoi începu iar să mestece, căzut pe gânduri.

Kate tăcu. Mingea se afla în terenul lui, iar ea așteptă să i-o paseze. El înghiți. Își ridică șervețelul din poală și își șterse colțurile gurii.

— Ce crezi că știi? întrebă el.

— Nu încerca să negi.

Tonul sună puțin mai ostil decât ar fi intenționat ea.

— Cine ce-ți spune, mai exact?

Între mese era un spațiu mare. Aveau suficientă intimitate, acolo, în mijlocul mulțimii îmbrăcate elegant, la cravată și costum negru, perle și poșete aurii.

— N-a fost nevoie să-mi spună nimeni, răspunse ea. Am descoperit contul cu cele douăzeci și cinci de milioane, Dexter.

— Nu-i adevărat, zise el, încet și calm, încercând să-și păstreze calmul. Pentru că nu există. Nu am un cont cu douăzeci și cinci de milioane de euro în el.

Kate se holbă la Dexter, care mințea, iar el îi susținu privirea.

— Cine-a vorbit cu tine, Kat?

Ea mormăi.

— Cine?

— Bill și Julia. Sunt agenți FBI, detașați pe lângă Interpol.

Dexter păru să reflecteze.

— Au venit aici, la Luxemburg, pe urmele tale, Dexter. Este o operațiune de amploare pentru o faptă ilegală gravă, iar tu ești suspectul.

De masă se apropiară doi chelneri, cărând farfurii albe sub niște capace argintii. Așezară cu grijă farfuriile în tandem. Unul din chelneri începu să explice conținutul mâncării, în engleză sau, posibil, swahili, Kate nu era sigură; nu le acordă atenție.

— Tu ai furat banii, Dexter?

El se holbă la ea.

— Dex?

El își coborî privirea în farfurie și își luă furculița.

— După ce terminăm de mâncat, zise el, mergem puțin la toaletă.

•

Dexter încuie ușa.

— Arată-mi că nu porți microfon.

Ea se holbă la el, dar nu zise nimic, nu făcu nimic.

— Arată-mi.

— Doar nu vrei să faci asta.

— Trebuie.

Era surprinsă cât de violată se simțea. Însă firește că un om ca el ar face una ca asta. Prin urmare, era ceva ce trebuia să facă.

Kate își scoase bluza. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese percheziționată până la piele. Iar acum i se întâmpla de două ori într-o săptămână. Își desfăcu fermoarul de la fustă și o dădu jos. Dexter o pipăi de-a lungul cusăturii și a fermoarului. Nu și-ar fi dat seama dacă exista vreun microfon nici dacă l-ar fi împuns în nas.

Dexter îi întinse înapoi hainele.

În zilele noastre, transmițătorii puteau fi orice, oriunde și puteau avea orice mărime. Cel pe care îl purta ea, de exemplu, era un disc mic, lipit de partea interioară a ceasului de mână. Cadoul pe care Dexter i-l oferise în urmă cu câteva săptămâni, în dimineața de Crăciun, pe când se aflau în Alpi, împachetat cu grijă într-o cutie cafenie, înfășurată într-o panglică din mătase, cumpărat de la bijutierul de pe rue de la Boucherie. Ceasul elvețian care fusese dat la schimb unui distribuitor în Olanda, apoi preluat de o dubă de către buticul din Luxemburg, apoi adus cu avionul de Dexter înapoi în Elveția ca să i-l ofere lui Kate în Franța, la patruzeci și opt de kilometri de unde fusese fabricat, apoi dus înapoi cu avionul în Luxemburg, unde, în toaleta bărbaților unei braserii din centru, fusese îmbunătățit de un agent FBI sub acoperire și omis, în cele din urmă, de un semiinfractor american, acolo, în acel moment, în toaleta cu tapet argintiu.

Kate începu să-și încheie nasturii și fermoarul.

Dexter îi deschise geanta și începu să scotocească: ruj, pudră, telefon, pixuri și chei, un pachet de gumă, naiba știe pentru ce, toate putând fi dispozitive de înregistrare și de transmitere. Era imposibil ca acea geantă să fie trecută cu vederea într-o astfel de percheziție minuțioasă.

Lăsase Beretta în apartament.

— Îți duc geanta în mașină, zise Dexter. Ne vedem la masă.

•

Ea ieși împleticindu-se din toaletă și intră în hol. Se rezemă de perete ca să își revină, înainte să pășească pe covorul moale.

Era mai greu decât se așteptase. Mai trecuse prin astfel de situații. Dar niciodată cu soțul ei. Din mai mult motive, sperase să fie mai ușor de această dată.

Kate încercă să-și păstreze calmul. Luă o înghițitură de vin, apoi una de apă. Își șterse gura cu șervețelul și se jucă absentă cu furculița, masându-și podul nasului.

Dexter reveni în restaurant.

— Îmi pare rău, zise el. N-am vrut să fac asta.

Chelnerii așezau farfurii albe adânci pe fața albă de masă. Supa, desigur. Câteva linguri de lichid, amestecat cu ceea ce părea a fi carne de homar.

— Înțelegi că am fost nevoit?

Kate se uita în supă.

— Mai întâi, zise Dexter, nu știu nimic despre cele douăzeci și cinci de milioane de euro. După cum stabiliseră cu o noapte în urmă pe balconul lor rece, când puseseră la bătaie un dialog, trebuiau să apară trei minciuni uriașe în acea conversație. Aceasta era prima. N-am furat, de fapt, niciun ban de la nimeni. Aceasta era a doua. Însă trebuie să

recunosc că nu am câștigat banii printr-o cale tocmai legală.

— Deci, nu ești consultant de securitate?

— Nu, nu mai sunt. Sunt agent de bursă, în domeniul securității. Mă ocup de chestia asta de câțiva ani, e un hobby. Apoi, acum un an și jumătate, după câteva reușite, am început să mă satur de meseria mea, prin urmare, am… Kate, îmi pare rău… mi-am dat demisia.

Un picolo le luă farfuriile, netezi pânza, apoi se retrase.

— Atunci de ce este ilegal ceea ce faci?

— Pentru că intru în computerele corporațiilor ca să accesez informații din interior. Le folosesc ca să mă asigur că tranzacțiile mele sunt profitabile. Aceasta era cea de-a treia minciună, spusă pe un ton liniștit, calm. Un rol exersat.

La masa lor veni un chelner ca să se asigure că totul era în regulă. O întrebare absurdă.

— Câți bani ai câștigat?

— Am câștigat șase sute de mii de euro din… ăă… activitatea asta.

Kate îi zâmbi slab lui Dexter, încuviințând încurajator. Ultimele două minute fuseseră cea mai grea parte a conversației, cea mai mare provocare a jocului. Dexter se descurcase bine. Restul va fi mult mai ușor. Mult mai aproape de adevăr.

•

Chelnerii ridicară ceremonios alte capace sub care se aflau piepți mici de păsări neidentificabile, cu piele lucioasă și un sos maroniu și vâscos, cu garnitură de legume tinere, ca pentru grădiniță.

— Cine-i Marlena? Mi-au arătat fotografii cu tine împreună cu o femeie răvășitor de frumoasă.

— Este prostituată. Seduce bărbații și le accesează computerele, astfel mă ajută pe mine să intru în sistemele lor.

— Dar e îngrozitor.

El nu spuse nimic în apărarea lui.

— Prin urmare, nu ai o slujbă reală. Dar am găsit un contract de angajare ascuns într-un dosar. E fals?

El încuviință din cap.

— Dar ai permis de lucru? Suntem legal aici?

— Da. Am o afacere aici.

— Dar a existat totuși o problemă. Când am venit aici prima oară, la ambasada Statelor Unite.

— Problema este că am aplicat pentru obținerea permisului de lucru mult mai devreme decât am ajuns noi aici. Și între timp…

— Între timp fiind cam un an?

— Corect. În anul respectiv, guvernul Luxemburgului a început să trimită automat cópii ale noilor permise de lucru ambasadelor străine. Nu am știut despre schimbarea asta de protocol. Prin urmare, dacă lucrurile ar fi decurs normal, ambasada americană ar fi trebuit să primească în septembrie o copie a permisului meu de lucru, dacă l-aș fi primit când ei – când tu – ai crezut că l-am primit; când am pretins că îl aveam. Dar nu

atunci l-am primit.

— Ce facem cu ei? întrebă Kate.

— Cu cine, cu soții Maclean?

— Da.

— Nu au nicio dovadă în legătură cu cele douăzeci și cinci de milioane de euro furate, pentru că nu am furat douăzeci și cinci de milioane de euro. Așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

— Cum îi facem să ne lase în pace? întrebă Kate. Cum îi facem să plece?

Ea contemplă cel de-al doilea fel de mâncare: două cotlete de miel micuțe, de un roz perfect, care fuseseră aranjate în farfurie ca două săbii încrucișate. Alt soi de vin, pahare de mărimea unui cap de copil, cu o adâncime întunecată de lichid roșu, asemănătoare unei bălțoace dintr-o carieră de piatră abandonată, într-un film de groază.

— Cred că sunt pe punctul de a o face, reluă Dexter. De aceea te-au abordat, după… de când sunt ei aici? Patru luni?

— Ce crezi că au așteptat?

— Să descopere o dovadă. Să cheltuim sume uriașe de bani. Să cumpărăm mașini, iahturi, vile pe Riviera. Să ne cazăm la hoteluri de lux, să cumpărăm bilete de avion la clasa întâi, să zburăm cu elicopterul pe Mont Blanc. Să facem toate acele lucruri pe care le-am face dacă am avea douăzeci și cinci de milioane de euro.

— Spune-mi, cum crezi că se va sfârși toată povestea asta?

— Nu cred că trebuie să facem ceva anume, răspunse Dexter. Doar să întrerupem legătura cu Bill și Julia.

— Și ce explicații le vom da?

— Nu trebuie să le dăm explicații. Știu ei exact de ce.

— Nu, nu lor: explicații celorlalți prieteni.

Dexter ridică din umeri. Nu îi păsa; el nu prea avea prieteni.

— Bill ți-a făcut avansuri? sugeră el. Sau Julia mie? Care variantă o preferi?

Kate își aduse aminte de petrecerea de Crăciun de la ambasadă, când îi surprinsese pe Dexter și pe Julia ieșind din bucătărie.

— Julia s-a dat la tine, zise Kate. Este mai important să existe o rivalitate între mine și ea decât între tine și el.

— Are logică.

Kate se holbă la acea ciudățenie multicoloră din ciocolată care apăruse în fața ei.

— În regulă. Deci, nu mai vorbim cu ei. Altceva?

— Mai devreme sau mai târziu – probabil mai devreme – vor renunța. Nu au nicio dovadă. Nu vor descoperi nimic, deoarece nu există nimic.

Kate își implântă furculița în tortul învelit în ciocolată, dând la iveală straturi peste straturi de creme și culori, toate ascunse sub acea glazură neagră și tare, care pentru mulți ar semăna cu un amestec cât se poate de simplu.

— Așa ne vor lăsa în pace, zise Dexter, implântându-și și el furculița în glazura maro și lucioasă, crema scurgându-se în farfurie. Și nu o să-i mai vedem niciodată.

AZI, 7:03 P.M.

Kate îl observă pe bărbatul care traversează intersecția din partea cealaltă, unde se află o cafenea mai mare și mai aglomerată, dar mai puțin exclusivistă, un loc turistic. Poartă ochelarii de soare pe cap și o barbă stufoasă, care-i amintește de moda din New York și Los Angeles; Kate văzuse poze în reviste. Un actor surprins în poză într-o dimineață de duminică pe Beverly Drive, ținând în mână un pahar din carton cu capac plin cu *macchiato*.

Kate își dă seama că cei doi stau acolo, în cafenea, ascunși în spatele ochelarilor de soare, urmărindu-i pe ea și pe Dexter. Kate este impresionată și aproape deloc intimidată de această atenție. După atâta timp încă mai au energie.

Este bine că Kate a avut grijă la zaharniță când s-a așezat. Este întotdeauna indicat să fii prudent.

— *Bonsoir,* zice bărbatul.

Femeia începe să împartă săruturi false în jurul ei.

Chelnerul sosește imediat, mai atent ca niciodată la monsieur Moore și la oaspeții lui. M. Moore lasă întotdeauna bacșiș gras aici. Peste tot, de fapt.

— Cum vă mai merge? întreabă Dexter.

— Bine, răspunde Bill. Chiar bine.

Julia nu zice nimic.

Chelnerul sosește și îi arată sticla lui Dexter pentru aprobare. Dexter încuviințează din cap. Chelnerul își scoate tirbușonul și începe să desprindă ambalajul de la gâtul sticlei.

— Acum locuiți aici? întreabă Bill.

Dexter încuviințează din cap.

Dopul sare – *poc*! –, iar chelnerul îi toarnă puțin vin lui Dexter, care degustă și încuviințează. Chelnerul umple până la jumătate cele patru pahare de la masa liniștită.

Cei patru americani se uită pe furiș unul la celălalt, pe rând, întrebându-se cum să înceapă o conversație. Kate se întreabă în continuare care ar putea fi motivul acestei întâlniri și cum ar putea-o întoarce în favoarea ei. Are propriile planuri. Știe că Julia și Dexter s-ar putea să aibă alte planuri, cunoscute de ei doi și, poate, de Bill. Sau poate că Bill are planuri total diferite. Sau poate niciunul.

— Am primit un mesaj, zice Dexter, uitându-se la Julia, apoi la Bill. Despre Colonel.

Julia își așază mâinile pe masă, cu degetele încrucișate. Diamantul inelului de logodnă surprinde lumina, strălucind. Cu cine urmează Julia să se căsătorească? Sau acest inel nu este decât un paravan pentru o nouă deghizare?

— Da, răspunde Bill, care stă confortabil picior peste picior, pregătit să spună povestea. Știi, desigur, că cineva a furat o avere de la el în timpul unei tranzacții.

Kate observă că Bill nu menționează suma exactă.

— Am auzit despre asta, zice Dexter.

Cei doi bărbați se privesc în ochi. O partidă de pocher, ambii jucând la cacealma. Sau

prefăcându-se.

— Ei bine, furnizorul Colonelului în tranzacția respectivă, un fost general rus pe care îl cheamă Velten, a fost foarte furios când o sumă uriașă de bani nu a intrat în contul lui din Elveția la încheierea afacerii.

— Îmi imaginez.

— Colonelul a petrecut o noapte neplăcută în West London. Sau mai degrabă, pentru un neavizat, a părut al naibii de plăcută, la un restaurant de trei stele în compania unei prostituate ruse fantastice, Marlena. Dar sunt convins că pentru el a fost o noapte furtunoasă.

Bill învârte băutura în pahar, ia o sorbitură, apoi lasă lichidul să se odihnească pe papilele-i gustative, înainte să-l înghită.

— Prin urmare, continuă el, ștuguindu-și buzele, Colonelul s-a trezit dimineața și a început să își transfere averea – mașinile, bijuteriile, iahtul; bunurile – pe General. În câteva săptămâni și-a vândut și apartamentul din Londra, iar banii i i-a dat tot Generalului. Apoi a…

— Unde se afla?

Amândoi bărbații se uită la Kate, surprinși de intervenția ei.

— Unde se afla ce?

— Apartamentul din Londra.

— În Belgravia, răspunde Bill, întorcându-se înapoi la Dexter.

— Unde mai exact?

— Wilton Crescent.

Kate îi aruncă o privire soțului ei, care îi răspunde ridicând ușor din umeri, vinovat, pregătit să accepte dezavantajul de a avea o grămadă de bani. Acum Kate înțelege de ce s-au aflat pe strada de lângă Belgrave Square, în fața acelor conace albe, visând la casa în care vor locui într-o bună zi, când vor fi bogați. La acea vreme, Kate nu își dăduse seama că acea adresă ar fi avut vreo însemnătate. Un alt secret al soțului ei.

— Colonelul a mai vândut un apartament în New York. Însă piața nu era grozavă, mai ales pentru o persoană bogată ca el. Iar el nu prea mai avea timp. Prin urmare, a acceptat un preț mai mic. Bill se întoarce către Kate. Cred că apartamentul acesta se afla pe East Sixty cu Eighth Street. La mică depărtare de Fifth Avenue.

— Mulțumesc pentru lămuriri.

— Cu plăcere.

— A rămas fără bunuri, zice Dexter, încercând să continue povestea. Dar tot a mai rămas cu o grămadă de bani.

— Da. Colonelul încercase să se apuce de o nouă afacere – un depozit secret pentru rachete antiaeriene –, însă în Congo se auzise despre declinul lui. Prin urmare, a întâmpinat greutăți. Între timp, Generalul se arăta mult mai răbdător decât s-ar fi așteptat cineva. Asta s-a întâmplat la un an după ce apăruse datoria.

— De ce atât de răbdător? întreabă Dexter.

— Pentru că Velten n-a fost nevoit să scoată bani. Nu a trebuit să plătească niciun fel de vânzător cu amănuntul pentru MiG-uri; le-a furat. Era la curent cu afacerea asta. Chiar și așa, voia ca datoria să îi fie plătită. Avea o reputație de păstrat, la urma urmei.

În cele din urmă, Colonelul a reușit să construiască o altă afacere. Care a căzut în ultimul moment.

— Cum?

— Cred că cineva din forțele de ordine americane i-a spus furnizorului că domnul Colonel era monitorizat îndeaproape.

— Interesant, zice Dexter. Ce ghinion.

— Groaznic.

— Colonelul a rămas fără bunuri, zice Dexter, și fără opțiuni.

— Așa este, confirmă Bill. Ce crezi c-a făcut?

— Cred că a dispărut.

— *Absolument.* S-a ascuns în Bali, sau Buenos Aires, sau nu mai știu pe unde. Cine știe pe unde s-o fi ascunzând un traficant de arme de furnizorul său furios, periculos? Apoi, câteva luni mai târziu, își face apariția în Brighton Beach. Știi unde-i asta?

— Orașul New York. Cartierul rusesc.

— *Exactement.* Prin urmare, era în vizită în Brighton Beach, sau stătea acolo, sau locuia acolo, nu știu. Nu cunosc toate detaliile referitoare la domiciliul lui. Dar știu că vinerea trecută, pe la unsprezece seara, a ieșit dintr-un restaurant însoțit de doi tovarăși, amândoi de vârstă mijlocie, ca și el. O tavernă ieftină, numai pentru localnici.

Bill ia o gură de vin. Kate observă că Julia nu s-a atins de al ei.

— Colonelul n-a fost niciodată un bărbat chipeș. Dar aproape toată viața a avut bani și putere, iar prin intermediul acestora a atras niște femei. Sau, cel puțin, și le-a permis. Acum însă, sănătate bună! Așadar, el și amicii lui la fel de neatrăgători au ieșit pe Brighton Beach Ave., în fața restaurantului, încercând să agațe câteva tinere care așteptau un taxi să le ducă în Manhattan, la un club, unde plănuiau să bea Cristal din sticla unui administrator de fonduri de acoperire înainte să meargă acasă și să se tăvălească cu jucători profesioniști de baschet. Acestea erau niște fete sexy, care pretindeau că sunt majore. Însă n-aveau mai mult de șaptesprezece, optsprezece ani.

— Colonelul și prietenii lui nu erau de nasul lor.

— O generație cu totul diferită, însă erau niște nemernici insistenți. Gazda restaurantului, care urmărise toată această hărțuire încă din interior, se întreba dacă va fi nevoită să cheme câțiva chelneri și picoli ca să intervină, sau chiar să sune la poliție. Apoi, lângă trotuar a tras o dubă albă, simplă. Ușa laterală s-a deschis în timp ce vehiculul se afla încă în mișcare. Din el au coborât doi mascați și, poc-poc, câte un glonț pentru fiecare din prietenii Colonelului, ambele în frunte, împroșcându-le pe fete cu sânge. Fetele țipau ca din gură de șarpe. Gazda restaurantului la fel. A fost un masacru.

— Și Colonelul?

— A primit un pumn în față, a fost cules de pe trotuar, târât în dubă, ușa a fost trântită, iar vehiculul a demarat în trombă cu scârțâit de roți.

— Bănuiesc că duba nu avea numere de înmatriculare.

— *Rien.*

— Apoi?

— Apoi nimic, tot weekendul.

— A fost un weekend lung pentru Colonel, zice Dexter.

— *Vraiment*.
— Care-i treaba cu franceza, Bill? intervine Kate.
— Este o limbă frumoasă.
— Și? Dexter își pierde răbdarea.
— Și exersez.
— Nu, nu mă refeream la lecții de franceză, idiotule. Ce s-a întâmplat cu Colonelul?
— Te-am prins! Luni dimineața, un labrador mare, eliberat din lesă pe plaja Brighton Beach, a refuzat să iasă de sub faleza de lemn.
— Colonelul.
Bill încuviințează din cap.
— Brațele? întreabă el retoric. Tăiate.
Lui Kate i se taie respirația, fiind luată prin surprindere.
— Și picioarele.
— Dumnezeule!
— Din Colonel n-au mai rămas decât trunchiul și capul. Și ochii?
— Da?
— Sunt deschiși. Bill mai ia o înghițitură din vinul scump. Știți ce înseamnă asta?
Toți știu, dar niciunul nu răspunde.
— A fost făcut să privească, zice Bill. Colonelul a fost făcut să se uite când i-au fost tăiate brațele și picioarele.

28.

Dexter se uită la biletul lui Kate, apoi la ea, apoi la ceas. Era 4:06 A.M., cu o seară înainte să meargă la restaurant.

Kate evitase asta, sau așteptase cu nerăbdare, sau anticipase, sau se temuse, sau ignorase problema asta parcă de o veșnicie. Acum că era pusă în fața faptului, nu era surprinsă că ezita să înceapă discuția. Ezita să încheie acel capitol din viața ei, chiar dacă acea conversația nu avusese loc încă. Ezita să afle cum avea să fie viața ei după acel episod.

Coborî scările încet. Își mușcă buza, simțind brusc că îi vine să plângă. Toate monologurile sale interioare în legătură cu acea discuție fuseseră pline de furie și teamă. Dar nu și de tristețe. Însă acum, când sosise momentul, se simțea copleșită.

Oare vor mai avea o viață împreună după noaptea aceea? Sau totul avea să se sfârșească? Oare va fi nevoită să își facă bagajele, să îi trezească pe băieți, să meargă la aeroport și să ia un zbor matinal… Încotro? Washington? Cine ar putea-o salva în DC? Pe umărul cui să plângă?

Nu îl avea decât pe Dexter. Alături de el își petrecuse viața de adult. Își aminti drumul de întoarcere dintr-o misiune în Guatemala. Se afla în avionul militar rece și se holba la pereții de metal prinși cu nituri, recunoscând că nu exista decât un singur lucru, o singură persoană în Washington pe care aștepta cu nerăbdare să o revadă.

Cu spatele la Dexter, ea își șterse ochii, încercând să-și înăbușe lacrimile. Își luară

hainele pe ei, își traseră ghetele în picioare și ieșiră în frigul și vântul care mătura balconul suspendat deasupra cheiului adânc și întunecat. Lumina abia răzbătea din interior, însă era suficient ca ea să îi poată vedea chipul lui Dexter. Își dădu seama că el știa exact ce se întâmpla.

— Dexter, zise ea. Inspiră adânc, încercând să se liniștească, fără succes însă. Am aflat despre cele douăzeci și cinci de milioane de euro furate – sau poate sunt cincizeci de milioane de euro. Știu despre conturile numerotate, despre LuxTrade și despre fermă. Știu… Dexter, știu că nu ești consultant de securitate pentru niciuna dintre băncile de aici. Știu că faci de multă vreme ceea ce faci.

Vântul îi suflă în față, iar Dexter se crispă.

— Pot să-ți explic.

— Nu vreau să-mi explici. Vreau să mă convingi că mă înșel. Sau să recunoști că am dreptate.

Kate știa deja adevărul; sperase să audă altceva. Primul lucru pe care voia să îl afle era dacă Dexter avea să nege. Dacă alegea să spună și alte minciuni. Dacă i se spulberase orice speranță.

Și, pentru o fracțiune de secundă, cum stăteau acolo, la cinci metri deasupra aleii pavate cu piatră, Kate se întrebă, oricât de irațional ar fi părut, dacă Dexter va încerca să o omoare.

•

Kate își imaginase de multe ori cum va decurge această discuție. Dacă Dexter va spune A, ea va zice B, iar el va răspunde C, și tot așa. Încercase să-și imagineze cel mai fericit scenariu, dar și cel mai rău. Cântărise toate posibilitățile. Luase în considerare și câteva schimburi de replici care ar fi făcut-o să plece cu copiii și să nu-l mai vadă niciodată pe Dexter; luase în calcul și varianta în care s-ar putea folosi de armă. Beretta se afla înăuntru, deasupra caloriferului, ascunsă de o perdea pe care o cumpărase de la mallul Belle Étoile, și care atârna de o bară pe care o fixase cu ajutorul unui burghiu pe care îl cumpărase când mersese pentru a treia oară la magazinul de bricolaj, nu cu mult timp în urmă, pe vremea când nu era decât o soție obișnuită de expatriat. Înainte ca ea să facă toate acele descoperiri. Sau înainte ca ea să-și dea seama de cum era viața ei.

Când Dexter deschise gura, toate scenariile posibile năvăliră parcă asupra lui Kate, împiedicând-o să audă ce spune el.

— Ai dreptate.

Ea nu răspunse, iar el nu detalie. Stăteau tăcuți în frig, fără să se uite unul la celălalt.

— De ce am ieșit afară? întrebă Dexter, cu privirea fixată în altă direcție.

— Pentru că Bill și Julia sunt agenți FBI, care lucrează pentru Interpol și care te investighează pe tine. Computerul nostru este supravegheat, sunt sigură de asta. Pe mașina noastră au montat un dispozitiv de urmărire. Telefoanele ne sunt ascultate. Și sunt aproape convinsă că există microfoane în apartament.

El cugetă o clipă asupra celor auzite.

— Și aici suntem în siguranță?

Kate ridică din umeri. Se întoarse în cele din urmă cu fața la soțul ei. Chipul lui era chinuit de îngrijorare. Asta era bine, gândi ea. Dacă ar fi fost calm, dacă ar fi fost

nepăsător, ar fi fost mult mai rău.

— Pot să-ți explic acum? întrebă el. Te rog?

Ea dădu din cap.

— Nu este o poveste scurtă. Dexter arătă spre masa cu scaune și așteptă să se așeze ea mai întâi, apoi luă loc și el.

— Îți aduci aminte că fratele meu a fost în Marină?

Ce naiba era cu întrebarea asta?

— Bineînțeles, se răsti ea, pe un ton mai furios decât ar fi dorit. Da, adăugă ea, pe un ton mai blând.

— Știi că a murit în războiul din Bosnia. Dar nu ți-am spus niciodată *cum* a murit.

— Mi-ai spus că a părăsit Marina. Că a fost consilier pe probleme militare. Kate știa tot felul de lucruri despre indivizii aceștia. Că a fost capturat și omorât.

— Așa este. Capturat de un colonel sârb pe care îl chema Petrovic. Ai auzit vreodată de el?

Kate clătină din cap.

— Petrovic nu era prea cunoscut în afara Europei. Dar în Balcani, i se dusese vestea pentru că era un sadic. Tortura din plăcere. Înțelegi ce vreau să spun cu asta?

— Pot bănui.

— Tortura numai ca să se amuze. Smulgea unghiile cu cleștele. Tăia urechile cu cuțitul de măcelar. Desprindea brațele de corp cu macetele, Kate. Mutila oamenii, ucigându-i încet și în chinuri, într-o baltă de sânge. Nu făcea asta ca să obțină informații, ci pentru că îi plăcea. Ca să i se ducă vestea că este necruțător. Când l-au găsit pe fratele meu, Kate, nu mai avea niciun deget. Nici la mâini, nici la picioare. Nici organele genitale. Nici buze. *Buzele,* Kat. Petrovic i-a tăiat buzele lui Daniel.

Ea simți un fior străbătându-i trupul.

— Petrovici l-a ucis pe fratele meu în chinuri, doar de amuzament, apoi i-a aruncat trupul mutilat pe o alee lăturalnică, lăsându-l să putrezească acolo și să fie devorat de pisici vagabonde, șobolani și haite de maidanezi.

Era o poveste mult mai îngrozitoare decât și-ar fi imaginat Kate. Cu toate astea, nu reușea să facă legătură între povestea auzită și milioanele de euro furate. Nu își putea imagina cum de nu aflase povestea mai demult, când cercetase trecutul lui Dexter.

— E îngrozitor. Nu vreau să par o ticăloasă nerăbdătoare și insensibilă, Dexter, dar ce legătură are povestea asta cu faptul că ai furat cincizeci de milioane de euro?

— Douăzeci și cinci.

— Câți or fi fost! La naiba, Dexter!

— Pentru că – el inspiră adânc, tremurând –, pentru că Petrovic este cel de la care le-am furat.

•

— În regulă, zise ea, prinzându-se de părțile laterale ale scaunului, încercând să se liniștească. Explică-mi asta. Cum ai aflat?

— Cum am aflat ce? întrebă Dexter cu o voce tremurândă, iar Kate își dădu seama că avea lacrimi în ochi.

— Toate astea? Despre fratele tău? Despre Petrovic?

Din nou, Dexter inspiră adânc. Mai întâi, au existat fotografii cu trupul fratelui lui Dexter. În raportul inițial întocmit de Departamentul de Stat referitor la moartea lui.

— Când ai văzut raportul?

— Pe la sfârșitul anilor nouăzeci. Cineva din partea departamentului a luat legătura cu părinții mei, zicând că documentele din timpul războiului au fost făcute publice, inclusiv raportul asupra morții lui Daniel.

— Ai văzut raportul?

El dădu violent din cap.

— O fotocopie. Raportul se sfârșea cu informația că Petrovic trăia și ducea o viață bună, câștigând sume exorbitante ca traficant de arme, pe care le vindea celor mai periculoși oameni de pe planetă: traficanți de droguri mexicani, criminali sudanezi, talibani.

— Informațiile astea apăreau în raportul asupra morții lui Daniel?

— Nu. Le-am primit de la tipul care a luat legătura cu noi. L-am întâlnit câțiva ani mai târziu. Nu știa mai multe decât ce apărea în raport. Însă m-a pus în legătură cu un emigrat croat, Smolec, care cunoștea multe chestii legate de armată. Smolec avea dovezi împotriva Colonelului. Fuseseră împreună în armată, iar Smolec știa tot ce punea la cale Colonelul.

Aceasta era cea mai ridicolă poveste pe care o auzise vreodată Kate.

— L-am angajat pe Smolec, continuă Dexter, ca să mă ajute să îl țin sub observație pe Colonel. De unde vine și unde pleacă, ce achiziții imobiliare face, ce înțelegeri cu armele încheie.

— A cui a fost ideea? Ca Smolec să îl supravegheze pe Colonel? A lui sau a ta?

Kate observă un zâmbet ușor pe buzele lui Dexter, o umbră de ușurare. Ea știa ce gândea el: dacă punea astfel de întrebări, însemna că ea încerca să înțeleagă. Încerca să-l ierte. Și avea dreptate.

— Nu-mi amintesc, zise el. Poate a făcut aluzie la cât de ușor va fi, iar eu l-am rugat să încerce? A trecut mult timp de-atunci.

— Unde te-ai întâlnit cu Smolec?

— În parcul din Piața Farragut.

Desigur: asta făcea Dexter în acea zi friguroasă când Kate observase șapca lui roșie pe partea cealaltă a I Street, iarna trecută.

— De ce-ai făcut asta?

— Bună întrebare. Adevărul este că nu prea știu. Nu am avut niciun plan, dacă asta te întrebi. Însă informațiile existau și mi s-a părut firesc să mă folosesc de ele.

— Bine, zise Kate, încercând să ignore caracterul neverosimil al întregului scenariu. Smolec îl urmărea pe Colonel pentru tine, înțeleg oarecum asta. Dar uite ce nu înțeleg, Dexter: nu mi-ai pomenit niciodată despre asta, deși lucram la stat.

În ciuda situației în care se aflau, Kate își dădu seama că i se ivise o altă ocazie să spună adevărul. O lămurire adusă propoziției rostite putea reprezenta pietricica de pe munte, lovită cu piciorul, care să declanșeze alunecarea de teren. Însă, în acel moment, cel mânjit – cel mai mânjit – era tot Dexter.

— Totul a început înainte să te cunosc pe tine, zise el. Ceea ce făceam eu nu prea era

logic. Mi-era rușine și nu voiam să afli.

Lui Kate i se păru o tâmpenie, dar măcar era sincer.

— În regulă. Apoi?

— Acum câțiva ani, lucrurile s-au schimbat pe neașteptate în domeniul meu de activitate. În cursul unui test asupra protocolului de securitate, am descoperit o cale de a scăpa neprins când furi bani electronic, în timpul transferurilor.

— Și ai descoperit asta din pură întâmplare?

— Nu. Nu a fost o coincidență că s-a întâmplat în timp ce căutam pe eBay. Asta era *treaba* mea. Cu asta mă ocupam. Căutam posibile breșe în sistemul de securitate și le închideam.

— Așa.

— Colonelul își conducea afacerile prin transferuri electronice, știam asta. Transfera în mod regulat milioane, câteodată zeci de milioane, în și din conturi numerotate. Făcea traficul de arme de la computerul lui de acasă.

— Iar tu ai hotărât să-l jecmănești?

— Da. Nu am vrut să-i golesc doar conturile bancare; asta-i simplă hoție. Tremurul din vocea lui Dexter dispăruse, iar el începuse să vorbească mai tare, mai repede. Ușurat că putea să îi explice totul soției lui. Prietenei lui celei mai bune. Voiam să găsesc un moment când era vulnerabil, când deținea o grămadă de bani care nu erau ai lui, în mijlocul unei tranzacții. Când deținea o sumă uriașă de bani pe care o datora altcuiva.

— Cineva care nu ar fi fost prea fericit dacă nu îi primea.

— Exact.

— Prin urmare, nu a fost vorba doar despre o răzbunare financiară?

— Nu. Dexter clătină din cap. Îi doream moartea Colonelului.

Kate fu surprinsă de dorința de răzbunare de neclintit a lui Dexter.

— Asta-i ideea, Kate: dreptatea. Zâmbi forțat, revenind la o explicație rațională. Nu am furat banii pentru că sunt lacom. Am făcut-o ca să îl pedepsesc pe unul dintre cei mai răi oameni din lume.

Kate cugetă asupra acestei explicații pe jumătate justificate.

— Ar fi și asta o variantă.

— Și cealaltă?

— Că ești un hoț.

— Încerc doar să fac dreptate.

— Ești un hoț și un răzbunător.

— Nu fac decât să scap lumea de ticăloși.

— Posibil. Dar nu așa cum procedăm noi.

— Noi?

— Americanii. Nu asta este metoda americană de a face dreptate.

— Metoda americană? Te referi la arest, punere sub acuzare, proces, sentință, recursuri, închisoare?

Kate dădu din cap.

— Și cum aplici toate astea unui cetățean sârb care trăiește în Londra? întrebă Dexter.

— Tratându-l ca pe un criminal internațional de război.

— Să fie judecat la Haga. Nici varianta asta nu este prea americană, nu?

— Dar este în spiritul american să respecți legile internaționale.

El pufni.

— Dar asta nu-ți va aduce, desigur, douăzeci și cinci de milioane, zise ea.

•

Un tren de marfa trecu huruind pe podul feroviar care traversa defileul, îndreptându-se către nord. Era un tren lung, care se deplasa încet.

— Care a fost primul pas pe care l-ai făcut? Când?

Kate începea să pună distanță între sentimentul de trădare, furia ei și comportamentul lui Dexter.

Începea să treacă de partea lui. Sau, cel puțin, începea să privească lucrurile din punctul lui de vedere.

— Cu aproximativ un an și jumătate în urmă, am înregistrat o afacere aici, o firmă de investiții, o *société anonyme*. Și am deschis un cont numerotat pentru S.A. Am început să monitorizez îndeaproape activitățile Colonelului, conturile lui, diversele transferuri pe care le făcea, încercând să văd ce șanse aveam, încercând să-mi dau seama cum să le valorific.

— Și cum ai făcut?

— Într-una din călătoriile la Milano, el a folosit punctul de acces la serviciul hotelului pentru a face o tranzacție pe internet, iar această legătură mi-a permis să instalez și să ascund un program pe hard drive-ul lui, un program care îi înregistra activitatea. În fiecare dimineață, la 4 A.M. GMT, dacă avea computerul pornit, acesta îmi trimitea prin e-mail un raport al activității sale din ultimele douăzeci și patru de ore. Programul nu îmi oferea și parolele sau ceva de genul acesta; doar îmi permitea să văd ce făcea. Mă ajuta să îmi fac un plan. Apoi, pe la începutul lui august – acum o jumătate de an – eram pregătit. Totul era în ordine. Aproape totul. Dar mai întâi trebuia să îmi confirm că puteam face asta.

— Cum?

— Printr-un mic test. De obicei spărgeam paravanele de protecție ale băncilor. O firmă de avocatură își ținea fondurile într-o bancă din Andorra, înainte să facă plăți către clienții ei. Firma aceasta de avocatură reprezenta o singură societate de asigurări – o societate de asigurări de viață. În urmă cu câțiva ani, din cauza unei gafe teribile a justiției, firma aceasta nu numai că a apărat o astfel de societate împotriva unei plângeri, dar l-a făcut pe pârât să plătească taxele juridice: un milion și jumătate de dolari. Firma de avocatură și-a păstrat onorariul, o treime din suma totală, în Andorra. Apoi au transferat cele două treimi rămase clientului său. Sau cel puțin au încercat să facă transferul.

— Un milion de dolari. I-ai furat?

— Da. Știi ce societate de asigurări a fost?

Mintea lui Kate încercă să caute în marea de posibilități, apoi își dădu seama că era irelevant. Nu se mai gândise la societatea respectivă de mult timp. De două decenii.

— American Health, murmură ea.

Una dintre ocupațiile timpurii ale lui Kate fusese să țină corespondența cu AmHealth. Să poarte discuții cu ei, să le completeze formularele, să ceară audiențe, implorând și susținând că era obligația lor să aprobe tratamentul tatălui ei, în ciuda împotrivirii lor.

— Ai furat un milion de dolari de la AmHealth!

— Un milion de dolari *murdari*. Care ar fi aparținut de drept unei persoane ca tatăl tău. Sau ca tine. Procesul a fost intentat de o fiică, în numele tatălui ei defunct.

— Acesta a fost testul tău?

— M-am gândit să mă folosesc de asta. Și a funcționat. Eram pregătit să îl distrug pe Colonel.

— Și-atunci ne-am mutat aici?

— Da.

— Bine, zise ea, aplecându-se în față. Întreaga poveste începea să aibă logică. Explică-mi cum a funcționat.

29.

Dexter nu era tocmai bărbatul care crezuse Kate că era. Însă devenea din ce în ce mai evident că nu era foarte diferit de ceea ce se temuse ea.

— Mai întâi, zise el, aveam nevoie de un acces mai bun la computerul Colonelului. Așa că am angajat pe cineva care să mă ajute, o tânără din Londra.

Ea simți un sentiment de ușurare.

— Cum o cheamă?

— Marlena.

Aceasta era una din cele două persoane pe care Dexter le suna de pe telefonul lui secret. Kate își imagină că Niko era cea de-a doua.

— Care este prenumele lui Smolec?

Dexter păru nedumerit, dar îi răspunse.

— Niko.

Aceasta era cealaltă persoană de contact. Cele două persoane aveau legătură.

— Și Marlena ce trebuia să facă? întrebă Kate.

— Să mă ajute să accesez computerul.

— Cum?

— S-a culcat cu el, răspunse Dexter.

— Deci, este prostituată?

— Da.

— Tu ai regulat-o?

El râse.

— Nu, nu ai dreptul să râzi la niciuna din întrebările mele. Trebuie să-mi recâștigi încrederea.

— Îmi pare rău.

— Deci? Ai făcut-o?

El se abținu să nu zâmbească.

— Ai văzut cum arată Marlena?

— Am văzut fotografii, da.

— Știu că sunt un bărbat incredibil de atrăgător, Kate. Amândoi suntem de aceeași părere. Dar chiar crezi că o femeie ca Marlena s-ar culca cu mine?

— Dacă o plătești pentru sex.

Dexter îi aruncă o privire de genul „mai lasă-mă în pace!”

— Bine, zise Kate. Continuă.

— Marlena este o rusoaică de douăzeci și doi de ani. Aceasta este specialitatea, ăă, Colonelului. Am creat un scenariu – barul unui hotel cunoscut ca un loc unde puteai găsi astfel de fete.

— Deci, știa că era prostituată.

— Da.

— Iar ea a urcat pur și simplu în apartamentul lui și a intrat în computerul lui?

— Nu, trebuia să fie o chestie de durată. Când s-au întâlnit, i-a dat numărul ei de telefon. El a sunat-o – ea e prostituată –, iar Marlena s-a dus la el. În prima noapte, i-a oferit un spectacol special.

— Adică?

— Exagerarea obișnuită. Plus un moment de tandrețe între așternuturi, în care ea i-a mărturisit că, deși făcea sex cu bărbați aproape în fiecare noapte, nu ajunsese niciodată să simtă o astfel de satisfacție cu un client. A lăsat clar să se înțeleagă că a avut parte de un moment unic de apropiere fizică. Și că i-ar face mare plăcere dacă Colonelul i-ar deveni client fidel.

— Și el a crezut?

— Cine n-ar crede?

Kate nu avea să înțeleagă niciodată cât de proști puteau fi bărbații.

— Abia la a cincea lor întâlnire Colonelul a lăsat-o singură suficient timp încât să îi îngăduie să îi acceseze computerul. A instalat un detector, un program de diagnosticare ce realizează configurația arhitecturală a unui sistem și dezvăluie numele de utilizator și parolele. Până la a treia vizită a Marlenei – relația lor devenise săptămânală –, eu creasem deja un pachet software pe care ea l-a instalat și care includea un keylogger, care înregistrează toate butoanele apăsate pe tastă; programul îmi trimitea prin e-mail toată activitatea. Mai includea și un dispozitiv care îmi conferea privilegii administrative la sistemul lui, adică îmi permitea să mă conectez din nou la el în cazul în care eram blocat. Apoi a trebuit să petrec o sută de ore ca să sparg algoritmul sistemului de parolare ca să pot intra în contul lui bancar fără ca el să știe. A fost o corvoadă. Am petrecut câteva săptămâni ca să construiesc o pagină web falsă a băncii lui.

— De ce?

— Pentru că atunci când transferi milioane de dolari, nu apeși pur și simplu pe butonul „Trimite”. Trebuie să vorbești la telefon cu un reprezentant legal al băncii ca să confirmi tranzacția. Clientul specifică detaliile tranzacției, iar reprezentantul legal al băncii execută transferul. Astfel împiedică băncile frauda.

— Și cum a reușit o pagină web falsă să păcălească acest sistem de securitate?

— Atunci când Colonelul credea că se conectează la pagina web a băncii, accesa, de fapt, o parte a software-ului din hard drive, nu de pe pagina web. Tastele pe care le apăsa și imaginile care îi apăreau pe ecran aveau doar o legătură fictivă cu contul lui real. Întreaga activitate era direcționată către mine, de la depărtare.

— Vrei să spui că el credea că intrase pe internet ca să transfere bani. Și că se afla la telefon, confirmând un transfer, însă tu erai cel care executa un transfer diferit.

— Corect.

— Genial!

•

Dexter ieși din nou pe balcon, cu căciula de schi pe cap. I-o întinse lui Kate pe a ei, iar ea și-o trase peste urechile care îi înghețaseră. Se acoperiră cu niște pături din lână.

— Colonelul punea *întotdeauna* la cale o afacere importantă cu trafic de arme, zise Dexter. Însă cea pe care o urmăream eu era colosală, iar cumpărătorii erau niște africani certați cu legea. Era cea mai mare șansă a mea, exact tipul de tranzacție complicată la care sperasem. Colonelul cumpăra o flotă de MiG-uri 29UB de la un general ex-sovietic, apoi urma să vândă avioanele unui grup revoluționar congolez. Știi despre războiul din Congo?

Carnagiile din lumea a treia fuseseră cândva treaba lui Kate; era bucuroasă să scape de ea. Asta nu însemna că era fără pată. Va fi întotdeauna interesată de politică.

— Cel mai teribil conflict de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace. Mai mult de cinci milioane de morți.

— Așa este. Afacerea asta a Colonelului cerea încredere din partea generalului Ivan Velten, pe care Colonelul o câștigase de-a lungul a vreo două decenii de parteneriat. Mai cerea să aibă loc simultan câteva transferuri, în aceeași zi în care urmau să fie livrate MiG-urile. Fapt care s-a întâmplat de Ziua Recunoștinței.

Kate încuviință din cap, înțelegând motivul pentru care Dexter lipsise de acasă.

— În dimineața tranzacției, congolezii au plătit avansul către Colonel, care a transferat jumătate din sumă în contul lui Velten. Prin urmare, jumătate din numărul de avioane au fost livrate la un aerodrom aflat lângă granița cu Angola. Au fost aduse noaptea din Zambia, unde Generalul le ținuse ascunse de când le furase dintr-o bază aeriană din Kazahstan. În acel moment, Colonelul a fost obligat să îi plătească Generalului următoarea tranșă de bani. A inițiat transferul, iar fondurile au părăsit contul lui. Însă banii nu au ajuns niciodată în contul Generalului.

— Pentru că i-ai transferat în contul tău.

— Da. Colonelul îi datora Generalului douăzeci și cinci de milioane pe care nu îi avea și încerca să își dea seama unde dispăruseră. L-a sunat pe bancherul lui, o femeie, însă ea avea înregistrarea convorbirii lor în care el își dăduse acordul și confirmase același transfer bancar. Atât Generalul, cât și Colonelul aveau conturi deschise la SwissGeneral. Transferurile în cadrul aceleași bănci sunt active instantaneu, deoarece banca poate verifica fondurile. Și eu aveam un cont deschis la SwissGeneral.

— Banca nu putea descoperi tranzacția făcută de tine? Nu putea găsi contul în propriul lor sistem?

— Ba da. Sunt sigur că au făcut asta. Însă tot ce au găsit a fost un cont gol deschis de

un individ pe care l-am plătit ca să deschidă unul în urmă cu un an, un individ care nu îmi cunoștea numele și nu mă văzuse niciodată. Am golit imediat acest cont de la SwissGeneral și am mutat banii într-un cont din străinătate.

— Și nu puteau descoperi și tranzacția asta?

— Ba da, într-o situație normală, puteau. Însă în ziua respectivă a existat o „fisură" în sistemul de securitate de la sediul lor central din Zürich. Cu câteva luni mai devreme am închiriat un seif la filiala respectivă. În dimineața în care Colonelul a făcut tranzacția, m-am dus la seif. Am fost condus în sala de conferințe pentru vizualizare. Am scos din seif un dispozitiv mic cu acces wireless – semăna cu un cablu de alimentare a unui computer apoi l-am conectat la routerul care se afla sub masă și am plecat. Routerul a accesat serverul principal al băncii, iar dispozitivul a emis un semnal wireless, ca eu să pot avea acces din exteriorul clădirii.

— De ce nu ai accesat sistemul din sala de conferințe?

— Dacă aș fi folosit conexiunea de acolo, administratorul ar fi putut verifica și ar fi descoperit exact unde mă aflam. Plus că nu voiam să mă conectez din interior, deoarece am bănuit că sistemul lor de securitate ar fi închis clădirea în momentul în care s-ar fi descoperit „fisura".

— Și așa s-a întâmplat?

— Da. Eu eram deja în camera de hotel, care se află în apropiere. Ferestrele dădeau spre stradă. Am fixat o antenă direcțională care să capteze semnalul WAP.

— De unde ai știut că va funcționa, din punct de vedere tehnic?

— Am făcut o încercare într-o călătorie anterioară. Am testat aspectele tehnice și am interceptat parolele sistemului de securitate al băncii. Am reușit să analizez structura și să înțeleg sistemul, protocoalele și măsurile de precauție folosite de către administratorii săi. Nu am reușit să fac nimic încă, dar am știut că, la momentul potrivit, voi reuși să fac ceea ce trebuia.

— Și anume?

— După ce am redirecționat tranzacția făcută de Colonel și am transferat fondurile din contul de la SwissGeneral într-un cont din Andorra, am accesat în câteva minute acea parte a sistemului bancar care înregistra conexiunile și numerele de cont din care s-au făcut tranzacții în ziua respectivă.

— Ai șters înregistrările?

— Da. Atunci a observat administratorul sistemului intruziunea mea și a închis sistemul, blocând accesul în clădire. Până atunci însă, eu reușisem să transfer banii în câteva zeci de conturi din toată lumea, fiecare tranzacție având altă sumă. Apoi, din toate aceste conturi, într-unul singur. În Luxemburg.

•

— Ce făceai la birou? Când munceai până seara târziu și în weekenduri… de ce erai atât de ocupat?

— Trebuia să analizez sistemele, cel de pe computerul Colonelului și al contului de la SwissGeneral, firește. Cere mult timp să plănuiești o intruziune. Există multă muncă în spatele unei teorii.

— Și de ce trebuia să faci asta seara târziu?

— În majoritatea serilor făceam altceva: monitorizam activitatea Colonelului – e-mailurile și convorbirile telefonice – ca să fiu la curent cu afacerile lui. Deseori, trebuia să stau pe-aproape ca să aflu rezultatul unei conversații de genul „te sun peste câteva ore”. Și așteptam.

— Doar așteptai?

— Da. Dar mă foloseam de acest timp mort ca să fac alte lucruri. Un fel de hobby: cercetam o categorie neclară de sisteme de securitate.

— De ce?

— M-am gândit că dacă sistemul de securitate avea o structură atât de complexă, încât un nespecialist să nu îl poată înțelege, atunci bancherii trebuie să fi ascuns ceva incredibil de profitabil. Logica circulară a acestor aranjamente – care sunt sigur că au fost construite cu scopul de a induce în eroare – a fost pe placul inginerului din mine. În orice caz, este o altă formă de a risca la piața bursieră. În ultimele luni am câștigat un sfert de milion de euro din aceste investiții. Cu asta mă ocup eu acum.

— Eu credeam că îți câștigi traiul furând.

— Nu, zise el. Asta o fac doar ca să mă amuz.

•

Kate puse pe masă cele două căni, aburii cafelei înălțându-se în fuioare albe și groase în aerul rece al dimineții. Se așeză, înfofolindu-se din nou cu pătura cenușie din lână.

— Cum ești prins?

Kate încerca să înțeleagă logica schemei lui Dexter. Încercă să îndepărteze cele mai confuze caracteristici – moralitate, sinceritate, căsnicie, ilegalitate – și să se concentreze pe cele practice, măcar în seara aceea. Măcar în acel moment.

— Nu pot fi prins.

— Nu? Nu este posibil?

— Nu.

Kate era surprinsă – impresionată – de încrederea nerușinată a soțului ei. De unde venea?

— Și dacă cei de la FBI găsesc banii?

— N-are importanță. Nu au cum să descopere fiecare tranzacție, din fiecare cont. Din băncile comerciale și cele private, din țări cu sistem bancar deschis și paradisuri fiscale, din sistemele secrete din Andorra, Elveția, Insula Man și Insulele Cayman și, desigur, din Luxemburg. Și-apoi, Kate, conturile acestea nu mai există; tranzacțiile au fost șterse. Nu au cum să mă descopere.

— Toate?

— Absolut toate.

— Și dacă descoperă pur și simplu banii? Cum am făcut eu? Cum explici că ai atâția bani?

— Nu trebuie. De aceea banii sunt aici, în Luxemburg. În acest sistem bancar secret.

— De aceea ne aflăm aici?

— În principiu.

— Apropo, ne putem întoarce acasă? În America?

— Sigur.

— Dar…?

— Dar nu ar trebui să păstrăm sume importante de bani în niciun cont american și nu ar trebui să transferăm mai mult de zece mii dintr-un cont într-altul. Nu ar trebui să cumpărăm nicio proprietate în America. Nu ar trebui să cheltuim nicio sumă considerabilă acolo. De asemenea, nu ar trebui să avem niciun venit acolo și nu ar trebui să ne vindem casa din DC – ar trebui să o dăm în continuare în chirie. Nu ar trebui să facem nimic care să atragă atenția Fiscului asupra noastră.

Kate înțelese. Trebuiau să se ascundă de Fisc, ca să nu îi descopere nici agenții federali.

— Bărbatul de la care i-ai furat, Colonelul, zise ea, poate să te găsească?

— Nu pe mine mă caută. Am găsit alt țap ispășitor. I-am înscenat totul unui alt individ, ca să pară că el a furat banii Colonelului. Un alt criminal sârb care a fost în armată.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu bărbatul aceasta?

— A primit ce a meritat.

Ce mai voia să știe?

— Și contul acela, cu douăzeci și cinci de milioane? Un număr par. Nu există interese producătoare de venituri.

— Nu.

— Nu vrei să declari niciun venit pe sumă. Nici chiar aici.

— Corect. Asta pentru că trebuie să declarăm venitul nostru de aici acolo.

— Întotdeauna?

— Întotdeauna. Atâta timp cât suntem cetățeni americani, trebui să plătim taxe statului american.

— Și ce vom face în această privință?

— Ne limităm venitul doar la câștigurile obținute din investiții legale. Asta nu înseamnă că trebuie să restrângem și cheltuielile.

— Plănuiești să cheltuim și din banii furați? Sau i-ai furat doar ca să iei ceva de la o persoană pe care o urăști?

— Plănuiesc să îi cheltuim.

Kate cugetă asupra răspunsului primit, răsucindu-l pe toate părțile în mintea ei, ca vinul în pahar.

— Când?

— Când vom fi în siguranță. Când FBI-ul ne va lăsa în pace.

Această afirmație părea logică în acel moment, având în vedere povestea lui Dexter, încărcată de o mulțime de informații surprinzătoare. Va trece mult timp până când Kate să își dea seama de logica acestui raționament: dacă Dexter aștepta ca agenții FBI să îi lase în pace, însemna că el știa deja că aceștia îl urmăreau. Înainte să-i spună ea.

•

— Povestește-mi despre fermă.

— Este o adresă de corespondență; pentru actele bancare. Este retrasă și nu poate fi monitorizată.

Era potrivită pentru un adăpost, dacă ar fi fost nevoie. Însă Dexter gândea în termeni

bancari, nu de spionaj. Adăposturile erau specialitatea lui Kate.

— Ai închiriat o mașină ca să mergi acolo. Atunci când ai spus că mergi la Bruxelles. De ce?

— Negocierea era iminentă. Prin urmare, am deschis mai multe conturi noi, pentru o săptămână, ca să pot muta banii. Documentele referitoare la conturi au fost trimise prin poștă la fermă. Trebuia să le iau de acolo. Să le distrug.

— Înțeleg. Atunci ai ascuns și bilețelul cu conturile în biroul copiilor, nu?

El păru rușinat de această descoperire.

— Asta s-a întâmplat după, ăă, tranzacție. Când a fost foarte important să păstrez secretul contului.

Kate își aduse foarte bine aminte de noaptea respectivă.

— Atunci a apărut și așa-zisul tată al Juliei, nu? Când am luat cina împreună cu el?

— Da? Nu-mi mai aduc aminte.

Părea neverosimil. Imposibil. Kate deveni din nou suspicioasă, bănuitoare, neîncrezătoare.

— Pe bune?

El ridică din umeri.

— Cine crezi că era? întrebă ea. Parcă îl chema Lester, nu?

— Probabil șeful lor. Sau vreun coleg.

Tăcură, gândindu-se fiecare separat, dar în același timp la o ipoteză.

— De ce nu ții informațiile contului la birou? Sau la fermă?

— Nu vreau să fiu nevoit să mă deplasez, zise el, dacă va trebui să plecăm pe neașteptate.

— De ce ar trebui să plecăm pe neașteptate?

— Dacă voi fi prins.

— Dar ai spus că acest lucru este imposibil.

— Totuși. Trebuie să-mi iau măsuri de precauție.

Kate nu se putea abține să nu se gândească la faptul că cea mai bună măsură de precauție pe care și-o luase fusese împotriva ei. Iar asta o duse cu gândul la camera de supraveghere. Nu era hotărâtă cât de mult să insiste. Nu își dădea seama cât de disperată era să afle dacă Dexter văzuse înregistrarea din biroul lui. Și dacă ar fi putut să-și dea seama cât de dezamăgită fusese. Ea hotărâse să își păstreze bine secretele.

— Biroul tău nu este un loc sigur? întrebă ea, insistând.

— Foarte sigur.

— Ai camere de supraveghere acolo? Nemaiputându-se abține, odată ce începuse. Nu reuși să citească nimic pe chipul lui.

— Am cumpărat o cameră de supraveghere.

Inima îi stătu în loc.

— Dar n-am avut timp să o conectez la computer.

•

Dexter nu știa. Oare câte nu știa Dexter?

Dexter nu știa că ea îi furase cheile. Nu știa că ea se furișase în biroul lui și îi scotocise printre lucruri. Nu știa că îl bănuise cu mult timp înainte ca Bill și Julia să îi spună

adevărul. Nu știa că ea îi bănuise și pe cei doi. Nu știa că soția lui intrase prin efracție în biroul fals al lui Bill și că luase legătura cu o veche cunoștință de la Agenție în München și cu altele noi în Berlin și Geneva. Nu știa că soția lui crezuse, doar cu câteva săptămâni înainte, că cei doi agenți erau asasini.

Dexter nu știa că el și familia lui fuseseră urmăriți prin toată Europa. Și nu știa că soția lui era fost agent CIA.

•

Nu se iviseră încă zorile, însă mașinile, camioanele și autobuzele treceau din ce în ce mai frecvent. Nu era nevoie de lumină ca să fie ziuă.

— Și ultima ta călătorie la Londra, chiar înainte de Crăciun? Te-ai dus s-o plătești pe Marlena?

— Da.

— Cât i-ai dat?

— Douăzeci de mii de lire.

— Nu mi se pare mult.

— Nici nu este. Am plătit-o suficient cât să-și facă treaba, dar nu prea mult încât să își dea seama că se implicase într-o situație de o asemenea anvergură. Nu mi s-a părut că mai mulți bani vor asigura și siguranța; m-am gândit că vor garanta mai puțin.

Kate fu surprinsă de perspicacitatea lui Dexter.

— Și ce s-a întâmplat cu Marlena după, ăăă, cum să-i spunem?

— Tranzacție?

— Bine, tranzacție. Ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a întâlnit cu Colonelul seara, însă a contramandat întâlnirea din săptămâna următoare. S-a ascuns, dar a rămas în Londra. În caz că s-ar fi întâmplat ceva și ar fi trebuit să îl stârnească din nou. Avea și o poveste pregătită, cum fusese atacată de un client și se speriase. Am găsit un individ pe care puteam da vina.

— Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

— Da.

— Și, ai terminat cu ea?

— Da.

— Dar trăiește.

— Știu la ce te gândești.

— Și?

— În primul rând, nu știe tot ce s-a întâmplat; nu cunoaște decât o parte din puzzle.

— Dar totuși.

— Am o mulțime de dovezi împotriva ei. Că a comis multiple ilegalități.

— Dar ar putea să ceară imunitate dacă ar depune mărturie împotriva ta, nu?

— Este o listă cam lungă. Unele dintre ilegalitățile pe care le-a comis sunt destul de grave.

— Și totuși.

— Da, zise Dexter, cu exasperare în glas. Ai dreptate. Există și posibilitatea ca, într-o bună zi, să se întoarcă împotriva mea. El se uită în ochii soției lui, privind-o insistent. Dar ce pot să fac?

Kate se uită la el. Putea citi în privirea lui o provocare, aceea de a o face să spună cu voce tare ceea ce ar zice dacă ar fi fost o persoană schimbată.

Acea persoană i-ar fi spus: „Omoar-o", însă cea schimbată, nu.

Cuvintele nerostite rămaseră în aer, oferindu-i lui Kate o altă șansă, o altă posibilitate să deschidă subiectul despre trecutul ei ascuns. Dar, la fel ca și altă dată, lăsă această șansă să treacă. În schimb, mintea ei urmă o nouă ofensivă și întoarse situația, așa cum făcea mereu când trebuia să se apere: de ce îi ascunsese Dexter toate astea?

Însă cine era Kate să pună sub semnul întrebării motivele cuiva de a ține ceva secret? Avea mai multe motive – motive importante – pentru care Dexter nu îi spusese nimic. Nu avea niciun drept să-l întrebe.

Dar nu asta înseamnă căsnicia? Să pui întrebări pe care nu ești îndreptățit să le pui?

— De ce nu mi-ai spus, Dexter?

— Când? întrebă el. Când să-ți fi spus?

Kate își repetase mereu același argument.

— Când mi-a venit în minte pentru prima oară acest plan ridicol? întrebă el. Când am angajat o prostituată din Londra ca să seducă un criminal bătrân ca să îi poată compromite computerul? Când ne-am mutat la Luxemburg ca să pot sabota un trafic de arme cu africanii? M-ai fi părăsit.

Ea clătină din cap. Nu, nu era adevărat. Sau era? Kate nu își imaginase niciodată că Dexter ar putea ști ceva despre ea. Însă pentru prima oară, în seara aceea, ea avea dubii. Și asta pentru că Dexter era mult prea deștept, mult prea înșelător, mult prea necinstit decât și-ar fi imaginat ea vreodată. În toți acești ani se înșelase în privința lui. Cât de mult se înșelase?

•

— Cum crezi că ar trebui să procedăm cu agenții FBI? întrebă el.

Kate nu își dăduse seama la vremea aceea cât de vicleană fusese acea întrebare bine plasată.

Ea privi în gol, încercând să descifreze această provocare.

— O voi suna pe Julia dimineață, răspunse ea, uitându-se la ceas. Trebuie să se trezească copiii. Voi stabili o întâlnire.

— De ce?

— Pentru că sunt aproape convinsă că îmi vor cere să îi ajut. Probabil să înregistrez conversația. Mă voi preface că sunt scandalizată, însă ei vor insista, promițându-mi că ne vor face viața un calvar dacă nu voi coopera. Acum când Kate rostea toate astea cu voce tare, planul începea să prindă contur. Prin urmare, voi fi de acord să îi ajut.

Dexter își ridică sprâncenele și se aplecă în față.

— Și-apoi?

— Apoi, eu și cu tine vom merge într-un loc public și vom lăsa să se creadă că ne asigurăm că nu suntem urmăriți. Într-un local neutru, neașteptat. Un restaurant, zic eu… Kate tăcu, încercând să-și imagineze locul potrivit. Încercând să rezolve toate problemele deodată.

— Da? Apoi?

— Apoi vom juca teatru, în favoarea lor.

30.

Spectacolul lor luă sfârșit. Mașina înainta prin întuneric, străbătând strada neluminată și pustie, prevăzută cu două benzi de circulație. Roțile zdrăngăneau pe pavaj, iar motorul huruia în timp ce traversau zona rurală și se apropiau de strălucirea orizontului îndepărtat de deasupra orașului, de deasupra casei și a copiilor lor, către viața lor normală sau către începutul unei noi vieți.

Dexter conducea mai repede decât de obicei. Poate băuse prea mult la restaurant, copleșit de emoțiile rolului pe care îl jucase, știind că existau un microfon și doi agenți FBI care ascultau convorbirea. Dispozitivul era încă pornit.

Se lăsară învăluiți de tăcerea care se așternuse în mașină, o senzație plăcută de liniște, ușurarea că nu trebuiau să joace un rol. Pentru prima dată, tăcerea dintre ei nu era presărată cu minciuni, însă Kate era conștientă de acel mare neadevăr care plutea între ei.

Ea urmărea cu privirea șoseaua și acea linie galbenă hipnotizantă în mijlocul unei fâșii negre. Șovăia, din nou. Apoi, brusc, deveni din ce în ce mai frustrată, încât simți că nu mai poate suporta.

Era de-ajuns.

— Dexter, zise ea, încercând să rostească cuvintele înainte să se răzgândească, oprești te rog la următoarea zonă de odihnă?

Bărbatul își luă piciorul de pe accelerație și îi aruncă o privire soției lui.

— Trebuie să-ți spun ceva.

•

Zona de odihnă se afla la câțiva kilometri sud de oraș și era un complex uriaș plin de tiruri parcate, de adolescenți băuți care ieșeau din Skode lovite ca să cumpere bere, țigări și pungi mari de chipsuri, de tineri olandezi cu *piercing*-uri, care se întorceau din excursia din Alpi, cu muncitori portughezi, tăcuți și epuizați, care își mâncau sendvișurile și care se întorceau acasă după ce șterseseră ketchupul de pe pardoselile lipicioase ale restaurantelor de fast-food.

Dexter nu opri motorul, lăsă căldura din scaune pornită și stinse farurile. Se întoarse către Kate.

Ea luă în calcul microfonul. Se gândi să îi propună lui Dexter să coboare din mașină, în singurătatea tristă a parcării. Însă agenții FBI și cei de la Interpol știau deja ce urma să îi spună, ce rost mai avea să își facă probleme?

— Dexter, începu ea, nu am scris niciodată argumentații.

Era greu să îi citească chipul în strălucirea albastră slabă a luminilor de la bord. Ea își înăbuși imboldul de a privi în altă parte, de a-și ascunde ochii. Acum, când hotărâse în sfârșit să spună adevărul, îi era greu să scape de acel obicei pe care și-l făcuse de a-și acoperi minciunile.

— Și nu am lucrat niciodată pentru Departamentul de Stat.

Pe lângă ei trecu încet un tir, al cărui motor puternic hurui și bodogăni, iar remorca zornăi și zăngăni. Kate așteptă ca zgomotul să se diminueze.

— Cu ce m-am ocupat eu…

Apoi se răzgândi. Deși Kate știa ce voia să-i spună, nu știa cum avea să reacționeze Dexter.

Kate aruncă o privire clădirii luminate din mijlocul parcării, magazinul universal și cafeneaua, cu pardoseli lucioase și mese îngrijite.

Ea își desfăcu ceasul de la mână și îl vârî în buzunarul de piele al scaunului.

— Hai să bem o cafea!

•

Dexter vârî o monedă în aparat, apăsă pe buton și așteptă bolborositul, șuieratul și gâlgâitul cafelei espresso care ieșea prin duza din plastic și se scurgea în paharul subțire de unică folosință.

Kate luă o gură de cappuccino. Nici nu era așa de rău acest aparat de cafea din zona de odihnă; cafeaua era fierbinte, tare și avea o aromă bună. În Europa găseai cafea bună.

Se așezară la o masă cu suprafață din sticlă zgrunțuroasă, cu scaune ușoare din oțel, lângă o fereastră mare care dădea spre autostradă. În partea cealaltă a încăperii ședea un alt cuplu. Femeia avea ochii înlăcrimați, din cauza unei situații dramatice; o despărțire, o sarcină nedorită, o aventură. Oamenii aceia aveau propriile probleme, nu ar fi tras cu urechea la problemele celorlalți.

Nu avea rost să mai tărăgăneze. Kate se întinse peste masă și îi luă mâinile lui Dexter într-ale ei.

— Am lucrat pentru CIA, zise ea. Am fost ceea ce se cheamă spion.

Dexter făcu ochii mari.

— Treaba mea era să mă ocup de bunuri în America Latină. Am lucrat puțin în El Salvador, Venezuela, Nicaragua, Panama și Guatemala. Dar cel mai des în Mexic.

El dădu să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Am început să lucrez la Agenție imediat ce am terminat facultatea. Asta am făcut mereu. A fost cariera pe care mi-am ales-o eu, în cea mai mare parte, deoarece am crezut că nu sunt capabilă să ofer iubire cuiva. Experiența mea cu părinții, cu sora mea… mă simțeam amorțită. Renunțasem la ideea că voi avea parte de intimitate. Am crezut că nu îmi voi întemeia niciodată propria familie.

Kate îi strânse mâinile lui Dexter, subliniind cele spuse, cea mai eficientă dovadă de scuză.

— Am crezut că voi fi mereu singură, Dexter. Am crezut că nu va trebui să mint niciodată persoana pe care o iubeam, deoarece nu voi întâlni acea persoană pe care să o iubesc. Eram tânără și eram nefericită și nu îmi puteam imagina că nu voi rămâne tânără și nefericită. Mai ții minte cum e să fii tânăr?

El încuviință din cap în tăcere.

— Era imposibil să înțeleg cât de repede va trece. Mi se părea că tinerețea va dura mult timp; că va dura o veșnicie. Dar nu este decât o clipită.

Femeia de la masa din partea cealaltă a cafenelei lăsă să-i scape un suspin.

— Când ne-am cunoscut, firește că nu ți-am spus adevărul despre ocupația mea. Mă așteptam să ne despărțim după șase luni. Sau că te vei sătura de caracterul meu introvertit și mă vei părăsi. Am crezut că nu ne vom înțelege, așa cum nu m-am înțeles cu nimeni.

Dexter o privea încordat.

— Dar m-am înșelat. M-am îndrăgostit de tine.

Atenția lui Kate fu captată de un bărbat care tocmai intra în cafenea și privea în direcția ei. Spera să sosească și ziua în care nu avea să mai bănuiască pe nimeni care trecea pe lângă ea.

— Am vrut să-ți spun, Dexter. Te rog să mă crezi. M-am gândit la asta de mii de ori. Aproape în fiecare zi de când ne cunoaștem. Dar când să-ți spun? Când să îmi fac curaj?

Era același raționament pe care îl folosise el cu o seară în urmă, pe balcon, când mărturisise totul, după care întocmiseră un plan pentru acea mărturisire falsă, interpretată în acea seară pentru urechile agenților federali.

În acel moment, acolo, în acea zonă de odihnă, ei reveniseră la intimitatea căsniciei lor.

— Apoi ne-am căsătorit și tot nu îți spusesem. Îngrozitor. Pe bune, recunosc: a fost îngrozitor din partea mea.

Dexter schiță un zâmbet, un mic semn de concesie.

— Apoi, după Jake… Kate ezită, întrebându-se cât să îi mărturisească soțului ei, cât de deschisă să fie ca să se simtă împăcată. Am renunțat la munca de teren și am ales să fiu analist, la un birou din Washington. Nici nu știi ce înseamnă asta. Este… este ca și cum ai renunța să mai fii apărător și ai alege să fii antrenor.

Dexter fusese cândva un mare iubitor de baseball. El îi zâmbi din nou trist lui Kate, însă nu reuși să scoată o vorbă.

— Mi-am aruncat practic cariera pe fereastră. Dar am rămas în CIA. Aveam nevoie de bani și de asigurarea de sănătate, pe care tu nu ne-ai mai putut-o oferi.

Dexter lăsă să-i scape o grimasă; Kate nu ar fi trebuit să meargă acolo. În Luxemburg, asigurarea de sănătate era universală și gratuită.

— Oricum, zise ea, ideea este că nu am avut niciodată ocazia să-ți spun. Kate nu își dădea seama dacă el era furios, sau trist, sau scandalizat, sau șocat. Mai târziu ea avea să realizeze că el dăduse dovadă doar de stoicism. Nu fusese niciodată pregătit pentru o astfel de confruntare. Nu era prefăcut din fire sau din cauza profesiei, ci pur și simplu din întâmplare.

— Iar când ne-am mutat aici, mi-am dat demisia, desigur. În acel moment m-am gândit ce rost avea să-ți mai spun adevărul? Cum aș fi putut? Doar te-am mințit în ultimii zece ani. Însă acum nu mai eram nevoită să te mint. Pe zi ce trecea, aveam toate motivele să cred că povestea devenise irelevantă. Atunci de ce să recunosc? La ce ar folosi? Mi-am amintit când mi-ai spus odată, referitor la clientul tău secret – inexistent, de fapt –, că ar fi un mare dezavantaj, că n-ar ieși nimic bun.

Dexter privea în gol.

— Numai că m-am înșelat, Dexter. La un moment dat, ar fi trebuit să găsesc o modalitate să-ți mărturisesc totul. Dar n-am făcut-o. Încercă să îl implore din priviri să o

ierte. Și îmi pare atât de rău.

Dexter îi zâmbi larg lui Kate, un zâmbet plin de îngăduință, de superioritate și de bunăvoință. Zâmbetul cuiva care iartă pe cineva care se căiește din tot sufletul. Un zâmbet blând, dar superior. Un zâmbet care ar spune: „Sunt dispus să-ți accept scuzele, însă acum îmi ești datoare".

Sau cel puțin așa i se păruse lui Kate la momentul respectiv.

Abia peste un an și jumătate, avea să-și dea seama că zâmbetul lui Dexter fusese unul de ușurare profundă. Un zâmbet pe care cineva îl afișează atunci când poate, în sfârșit, să înceteze să se prefacă că nu știe ceva ce știa, de fapt, de mult timp.

•

Începuse să plouă, ca de obicei. Încet mai întâi, stropind fereastra care dădea spre autostradă. Apoi se auzi ropotul stropilor grei de ploaie care cădeau pe geamul acoperișului de deasupra.

O mașină întoarse, iar lumina farurilor îi intră în ochi lui Dexter.

— Cu ce te ocupai?

— De cele mai multe ori mă întâlneam cu oameni, răspunse Kate. Îi încurajam să facă lucruri pe care noi – Statele Unite, sau cel puțin CIA – doream să le facă. Îi convingeam.

— Cum?

— Le ofeream bani și informații. Îi ajutam să se organizeze. Uneori îi amenințam cu repercusiuni grave dacă nu cooperau.

— Cum ar fi?

— De cele mai multe ori, cu privarea lucrurilor pe care și le doreau. Bani sau arme sau sprijin din partea guvernului Statelor Unite. Că le vom oferi sprijin adversarilor lor sau bani, sau arme.

— Dar alteori era vorba despre altceva?

— Uneori le spuneam că vor fi uciși.

— De tine?

— De obicei, nu dădeam detalii.

— Și erau uciși?

— Uneori.

— De tine?

— Nu tocmai.

— Ce înseamnă „nu tocmai"?

Kate nu voia să răspundă la această întrebare. Prin urmare, tăcu.

Dexter privi în altă parte, fiind pe punctul de a întreba ceva ce nu își dorea.

— Slujba ta implica și sexul cu alte persoane?

— Nu.

— Dar ai făcut-o?

— Ce anume?

— Te-ai culcat cu alte persoane?

— Nu, răspunse ea. Tu?

— Nu.

Kate luă ultima înghițitură de cappuccino, care se răcise, la fel ca și temperatura de afară. Aceasta era o schimbare neașteptată în acea sferă irelevantă a fidelității sexuale, singura decepție la care nu se pretase niciunul.

— Ai omorât vreodată pe cineva? întrebă el brusc.

Kate știa că va urma și acea întrebare – se temuse de ea –, dar tot nu pregătise un răspuns. Nu știa dacă să dea sau nu un răspuns complet.

— Da.

— Câți oameni?

Nu voia să rostească un număr. Acesta era unul dintre motivele principale pentru care ea nu îi spusese niciodată adevărul lui Dexter. Motivul nu era acela că ar fi încălcat codul tăcerii impus de Agenție sau din cauza faptului că ezitase să recunoască faptul că mințise în toți acești ani. Motivul principal pentru care nu își dorise niciodată să poarte o astfel de conversație era că nu voia să răspundă la această întrebare, adresată de acest bărbat, care nu va mai avea aceeași părere despre ea.

— Câțiva.

Expresia de pe chipul lui cerea mai multe detalii, mai multă sinceritate. Însă Kate clătină din cap. Nu avea de gând să îi spună numărul.

— Recent? întrebă el.

— Nu chiar.

— Adică? În vocea lui se simțea nerăbdarea, extenuarea din cauza răspunsurilor ei vagi.

— Ultima dată s-a întâmplat la câteva luni după ce l-am născut pe Jake. A fost o persoană pe care am cunoscut-o în Mexic. Dacă avea să-i spună asta, atunci trebuia să-i spună întreaga poveste. Sau aproape toată povestea.

— A fost vorba despre un politician care pierduse alegerile prezidențiale. Plănuia să mai facă o încercare și avea nevoie de sprijin. De sprijinul meu. Însă eu l-am scos de pe listă și, de fapt, în ultima mea călătorie în Mexic trebuia să mă întâlnesc cu alți politicieni, alți indivizi care ar fi avut șanse să câștige. El a aflat despre toată povestea și, când m-am întors acasă, m-a obligat oarecum să mă întâlnesc cu el.

— Te-a obligat? Cum?

— M-a răpit. De pe stradă. Nu a fost un act violent, însă a constituit în mod categoric o amenințare. Întâlnirea s-a transformat într-un discurs lung despre motivele pentru care noi – eu – ar trebui să îi ofer sprijin. Apoi mi-a arătat o fotografie făcută prin fereastră. O fotografie cu mine și cu Jake în camera de zi a casei noastre.

Dexter își înclină capul într-o parte, cerând să i se confirme că înțelesese bine.

— Mă amenința. Dacă nu îl sprijineam, familia mea avea de suferit. Nu mi-am putut da seama dacă această amenințare trebuia luată în calcul. Nu aș fi luat-o în considerare dacă acest bărbat nu ar fi fost un jucător complet irațional. Un individ care își făcea tot felul de iluzii. Iar eu aveam un copil mic. Primul născut. Primul nostru născut.

— Prin urmare?

— Prin urmare, nu vedeam nicio altă modalitate de a mă asigura că ne va lăsa în pace. Pe un astfel de individ nu l-ar fi speriat deportarea sau închisoarea sau… Sau nimic. Dacă voia să ne facă rău, ne făcea.

— Asta dacă nu îl omorai.

— Așa este.

— Cum? Când?

Nu voia să îi relateze povestea pas cu pas. Nu voia să îi spună cum traversase Manhattanul, ce lungime avea lama cuțitului și de câte ori apăsase pe trăgaci, ce culoare avea tapetul din camera de hotel, împroșcat cu sânge, cum se prăbușise pe jos bărbatul, cum auzise scâncetul bebelușului, cum o văzuse pe femeie intrând în încăpere și scăpând din mână sticla, cu un sfârc la vedere și laptele curgând pe covor, cum o implorase femeia „Por favor”, cu mâinile ridicate, scuturând din cap, rugând-o – implorând-o – să-i cruțe viața. În ochii ei mari și negri se citise groaza când Kate își îndreptase arma către ea, o dezbatere interioară interminabilă. Copilașul părea de aceeași vârstă cu Jake, de aproape un an, iar biata femeie de aceeași vârstă cu Kate, o altă versiune a ei, o femeie ghinionistă care nu merita să moară.

— Dexter, nu vreau să intrăm în detalii.

Nu voia să îi povestească despre sângele care se scursese din gaura mare din capul lui Torres și care începuse să se împrăștie printre fibrele covorului. Nenorocita aia de pată!

— Poate altă dată, zise Kate. Dar nu acum. În regulă?

Dexter încuviință din cap.

— Însă mi-am dat seama, continuă Kate, că ajunsesem să mă înfurii foarte repede. Să mă comport așa cum nu ar fi trebuit. Știam că trebuia să renunț la munca de teren; că nu mai trebuia să interacționez cu clienții.

Tânăra aceea o văzuse pe Kate la față. Văzuse că îi omorâse pe Torres și pe bodyguardul lui. Femeia aceea, martoră la o crimă cu sânge-rece, ar fi putut-o trimite pe Kate la închisoare. Ar fi putut-o smulge de lângă copilașul și soțul ei. Ar fi putut-o priva de viața pe care o ducea.

— După ce l-am ucis pe bărbat, m-am întors la birou și am cerut să fiu transferată.

Kate își ținea arma îndreptată către pieptul femeii, ținându-și încheietura mâinii drepte în palma stângă și începând să intre în panică, întrebându-se dacă va avea curajul să o facă. Întrebându-se dacă avea puterea să nu o facă.

Din camera alăturată se auzi și mai tare plânsetul copilașului.

•

Nu îi luase mult timp să vorbească deschis, după atâția ani presărați cu atât de multe minciuni. Era surprinzător cât de indiferentă se simțea, acum când totul – aproape totul – fusese lămurit.

Amândoi aveau dreptul să fie furioși unul pe altul. Însă indignarea lor, îndreptățită de altfel, părea să fie echitabilă și niciunul din ei nu era supărat. Pe chipul lui Dexter apăru o umbră de îngrijorare. Kate crezu că își făcea griji pentru viitorul lor. Poate se întreba dacă vor rezista împreună, având în vedere că mințiseră amândoi. Că aveau o căsnicie clădită pe atâtea neadevăruri. Că duseseră o viață falsă atâta timp.

Kate nu știa că Dexter nu își recunoscuse toate minciunile. La fel cum nici ea nu îi dezvăluise toate secretele ei.

El deschise gura, dar rămase tăcut, se luptă să spună ceva, dar renunță.

— Și mie îmi pare rău, Kate. Îmi pare foarte rău.

Stând în acea zonă de odihnă, ea realiză mai târziu că Dexter dusese o luptă cu el însuși dacă să recunoască sau nu cea mai mare dezamăgire a lui. Însă hotărâse să nu spună nimic.

La fel făcuse și ea.

31.

Kate traversă bâjbâind holul, pipăind cu degetele tapetul zgrunțuros, către camera băieților, pe sub a cărei ușă se zărea lumină. Când plecase la cină, deoarece fusese abătută, uitase să tragă jaluzelele. Lumina felinarelor se furișa în dormitorul lor, scăldând totul într-o nuanță argintie, o lume pudrată de hăinuțe, jucării și băieței, cu frunți netede și umeri incredibil de subțiri.

Se apropie de paturile lor, cu saltele puțin mai mari decât cele ale unor paturi de copil, dar care aparțineau unor „băieți mari". Sărută fiecare creștet, acoperit cu păr curat și mătăsos. Ambii copii erau rășchirați în poziții caraghioase, cu mâinile în șold, de parcă ar fi fost aruncați în acele paturi mici de la mare înălțime. *Pleosc*!

Kate privi pe geam înainte să tragă jaluzelele. Bona urca în dreapta, iar Dexter se afla la volan, pregătit să traverseze cu mașina podul până la Gare, către străduța îngustă pe care locuia aceasta, înțesată cu restaurante asiatice mediocre. Luxemburgul este un loc unde o friptură cu piper delicioasă o găsești la jumătate de preț față de acea mâncare chinezească oribilă.

La capătul străzii era parcat un taxi. Șoferul dădea fumul de țigară afară, pe geamul pe jumătate deschis, iar acesta se ridica în cascadă, amestecându-se cu aerul rece al nopții.

În direcția opusă, Kate abia dacă putea discerne conturul unei siluete care stătea sub un stejar plantat într-un luminiș împrejmuit de un gard negru din fier. Probabil va rămâne acolo până în zori – sau poate vor sta de strajă cu schimbul – ca să se asigure că soții Moore nu vor fugi. Stătea inconfortabil pe piatra cubică, rezemat de gardul din fier cu margini ascuțite, adunat și tremurând, simțind durere în picioare, obosit, flămând, înfrigurat și plictisit.

Însă asta era meseria lui. Și cu toate că Kate nu știuse asta la momentul respectiv, el făcuse recent o descoperire care îl motivase și mai mult, motivație care ajunsese vecină cu obsesia. Prin urmare, pasiunea lui îl ajută să reziste în acea noapte lungă.

•

Când se întoarse Dexter, Kate ședea din nou în balcon. El își așeză cheile în farfuria de pe masa din hol, cum făcea de obicei. Păși prin semiîntuneric pe pardoseala din gresie lucioasă, așa cum erau toate apartamentele din Luxemburg. Ieși pe balcon și închise ușa în urma lui.

Ploaia și norii dispăruseră. Cerul era senin, iar stelele străluceau.

— Poți să mă alegi pe mine, zise Kate, sau poți alege banii. Luase o hotărâre și nu se putea negocia. Era convinsă că știa trăsătura fundamentală a lui Dexter. Nu era un bărbat care dorea să cumpere iahturi și mașini sport cu banii murdari furați. Voia pur și

simplu să îi fure. Nu le poți avea pe amândouă.

Stăteau față în față în întunericul rece pentru a doua noapte la rând, o distanță considerabilă care se instalase între ei.

Dexter își lăsă capul pe spate și privi cerul.

— Chiar trebuie să aleg?

— Aș vrea să nu fie așa, dar da.

El înțelese: ceva se schimbase profund în ea. Îi era imposibil să-și dea seama care era poziția ei.

— Pe tine, răspunse el, privind-o. Firește că te aleg pe tine.

Kate se uită la el. Între ei se întâmplă ceva, însă ea nu știa exact ce anume – acceptare, resemnare, recunoștință, un amalgam de emoții între doi oameni care erau căsătoriți de mult timp. El își întinse mâna și o luă pe a ei.

— Lăsăm cele douăzeci și cinci de milioane în cont, zise ea, și nu ne atingem de ei.

— Atunci de ce să îi păstrăm? De ce să nu îi dăm? Să construim o școală în Vietnam. Sau o clinică SIDA în Africa. Orice.

Kate își dăduse seama că era capabilă să renunțe la o sumă uriașă de bani. Că era capabilă să doneze orice oricui. Ea își reevaluase planul, variantele, în acea lumină nouă și ciudată. Rămaseră tăcuți preț de câteva clipe, pierduți în gânduri.

— Nu cred, zise ea. Trebuie să păstrăm un colac de salvare. O sumă mare de bani pentru zile negre cu care să începem imediat o viață nouă, de la zero.

— De ce?

— Nu sunt convinsă că nu există nicio modalitate să nu fi prins. Întotdeauna se găsește o cale. Poate există dovezi despre care tu nu știi. Fata din Londra, de exemplu; sursa ta croată, oriunde, oricine ar fi ea. Mai sunt persoanele cu care au vorbit acești oameni, cele cu care s-au culcat. Mai sunt agenții FBI și consemnările lor. Interpolul.

Dexter se prăbuși pe scaun. Era ora unu dimineața.

— Va trebui să fim cu ochii-n patru mulți ani de-acum încolo, continuă Kate. Poate pentru totdeauna. Va trebui să fim pregătiți să dispărem cu o valiză plină cu bani.

— Bine. Dar cât? Un milion? Și restul?

— Nu ne atingem de ei. Un fel de garanție.

— De ce?

— Pentru că, într-o bună zi, s-ar putea să avem nevoie de ei.

•

Kate se trezi brusc, udă leoarcă.

Traversă în grabă holul întunecat, îi sărută pe băieți pe creștet, le ascultă respirația. Erau teferi.

Privi afară pe fereastră. Bill se afla tot acolo, asigurându-se că nu fugeau.

Dexter dormea buștean, acum când i se luase o piatră de pe inimă.

Însă Kate era trează, urmărită de același demon care o bântuia mereu, mai ales când încerca să-l uite.

•

Coborâșul era abrupt și îngust, cu o curbă de nouăzeci de grade în mijloc și o altă curbă periculoasă în partea cealaltă a ușii garajului, care dădea în strada îngustă,

mărginită de un zid de piatră, o pantă la fel de abruptă, cu viraje mai scurte. Kate străbătea străduțele înguste cu mașina, urcând și coborând pe piatra cubică udată de ploaie, virând cu atenție. La radio se difuza France Culture, știrile de dimineață, scandaluri politice. Nu înțelegea un sfert din cuvinte, dar era oarecum mulțumită că înțelegea povestea. Pe bancheta din spate, băieții discutau despre ce le plăcea să taie și să cioplească. Lui Jake îi plăceau merele; lui Ben, surprinzător, kiwi.

Kate ajunsese la acel nivel de oboseală care tindea să devină halucinant. Un sentiment pe care îl experimentase când copiii fuseseră mici, iar ea se trezea la ora patru dimineața. Când fusese plecată în misiuni și trebuia să se trezească la ora trei dimineața sau la cinci dimineața pentru zboruri neprogramate de pe piste improvizate în luminișurile din junglă.

Traversă campusul împreună cu copiii prin ceața dimineții, salutând și zâmbind zecilor de prieteni și cunoștințe. Schimbă câteva vorbe cu Claire. Amber îi făcu cunoștință cu o americancă nou-venită, o tânără pistruiată din Seattle, al cărei soț lucra la Amazon, o berărie veche din Grund, care fusese transformată. Kate fu de acord să li se alăture la o cafea înainte să ia copiii de la școală, adică peste șase ore și jumătate, răgazul zilnic în care puteai să faci cumpărături, să faci curățenie, să vizionezi un film sau să ai o aventură cu antrenorul de tenis. Puteai duce orice tip de viață secretă doreai. Sau măcar să bei o cafea în compania celorlalte soții expatriate.

Coborî dealul, traversă cu mare grijă un șantier periculos, apoi trecerea nesemnalizată la nivel cu calea ferată, urcă din nou panta, apoi o coborî și trecu peste râul Alzette din Clausen, apoi urcă înspre Haute Ville, trecu de ieșirea de pe autostradă care ducea la palatul marelui duce, trecu de paznicul gras și arogant cu ochelari de soare și reveni la locul ei din parcare. *Pic-pic*!

Începuse din nou să plouă. Kate o luă la picior prin centru, pe străduțele pe care le cunoștea pe dinafară – fiecare cotitură, fiecare vitrină, fiecare proprietar de magazin.

În fața catedralei St. Michel stătea o călugăriță bătrână.

— *Bonjour,* o salută ea pe Kate.

— *Bonjour.*

Kate o privi pe călugăriță cu atenție. Aceasta purta ochelari fără ramă și un veșmânt încheiat pe sub haina lungă din fetru negru. Kate observă că aceasta nu era bătrână; doar de la depărtare părea așa. Probabil că nu era mai în vârstă decât Kate.

Montée du Clausen oferea o panoramă dramatică de o parte și de cealaltă a platoului îngust și înclinat – întinderi ude și posomorâte, maronii și cenușii.

Un tren traversă valea pe podul înalt care semăna cu un apeduct. Pe râul aproape înghețat de jos, o rață măcănea insistent, semănând cu un bătrân morocănos care se certa cu o casieră. Trei turiști japonezi care purtau pelerine din plastic traversau grăbiți strada.

Kate urcă la punctul de observare a fortificațiilor, care erau traversate de un labirint de tuneluri. Sub oraș se aflau sute de kilometri de tuneluri, unele destul de largi încât să încapă cai, mobilă, regimente. În timpul războaielor, locuitorii orașului se ascundeau, trăiau în aceste tuneluri, feriți de carnagiul de la suprafață.

Kate mai făcu un pas pe platformă. Acolo se mai afla o femeie, care privea către

nord-est, spre turnurile strălucitoare ale UE din Kirchberg. Stătea deasupra bătrânei Europe, cu privirea pierdută către nou.

— V-ați înșelat, zise Kate.

Femeia – Julia – se întoarse către ea.

— Și vreau să ne lăsați în pace.

Julia clătină din cap.

— Ai găsit banii, nu-i așa?

— La naiba, Julia! Kate încerca din răsputeri să-și păstreze calmul. Nu era prea convinsă că avea să reușească. Pur și simplu nu este adevărat.

Julia miji ochii ca să și-i protejeze de o rafală de ploaie.

— Minți.

În întreaga ei carieră, Kate nu își pierduse niciodată cumpătul în timpul unei misiuni, al unei confruntări. Însă când băieții fuseseră mici, aceștia o lăsaseră fără vlagă și o făcuseră să nu mai aibă răbdare, iar de atunci ea își pierduse cumpătul de nenumărate ori. Apăsarea pe care o simțea în piept înainte să-și piardă controlul devenise un sentiment familiar.

— Și am s-o dovedesc, zise Julia, făcând un pas către Kate și afișând un rânjet insuportabil pe buzele ei rujate exagerat.

Kate își ridică brusc mâna și îi trase o palmă Juliei, iar încheietura îi pocni când îi atinse obrazul ud. O palmă usturătoare care îi lăsă o urmă mare și roșie.

Julia își apăsă palma pe obraz și o privi pe Kate în ochi, o privire de satisfacție. Zâmbi.

Apoi se năpusti asupra lui Kate, o apucă de umeri, de gât, împingându-se în ea și proptindu-se bine în picioare. Kate se dădu în spate împleticindu-se, către scări; dacă nu își recăpăta echilibrul, avea să se rostogolească pe scări în jos. Kate se întoarse, proptindu-se în zidul jos de piatră care o separa de căderea în gol de douăzeci de metri.

Kate aruncă o privire în jurul ei, conștientă de pericolul care venea din trei părți; Julia stătea în capul scărilor, în cea de-a patra latură, ținându-i calea ca să nu poată scăpa. Japonezii dispăruseră, în mijlocul săptămânii nu era nici urmă de turist sau vizitator în acel orășel din nordul Europei, în toiul iernii, în ploaia torențială și rece.

Erau singure.

Julia făcu un pas spre Kate, cu capul plecat, cu maxilarele încleștate și o privire feroce. Încă un pas. Kate stătea lipită de zid.

Julia se afla la doar câțiva metri depărtare. Kate își îndoi brusc brațul și lovi repede cu pumnul. Julia se feri, se învârti și își scoase mâna din buzunar, ridicând în aer un obiect argintiu și lucios.

Kate lansă un nou atac, lovind cu piciorul drept mâna cu care Julia ținea arma, însă aceasta nu o scăpă, în schimb Kate își pierdu echilibrul din cauza pietrelor ude și alunecoase. Căzu în fund și se lovi cu ceafa de gresia dură, densă și neregulată.

Totul deveni negru.

Dar numai pentru o fracțiune de secundă. Apoi Kate își reveni, la început văzând doar puncte, stele și vârtejuri de lumini multicolore. Când își vârî mâna în buzunar, o văzu pe Julia care încerca să-și recapete echilibrul. Se întoarse către Kate, care își ridică

repede brațul. Vedea totul ca prin ceață. Apoi se auzi fâsâit de nailon.

Julia stătea deasupra, cu arma ațintită către capul lui Kate. Iar Kate își ținea Beretta neagră și mată îndreptată spre pieptul Juliei.

•

Se auzi huruitul unui autobuz care trecea pe strada de jos, nevăzut, schimbând vitezele ca să-și ia un ultim avânt înainte să urce panta abruptă a dealului Clausen.

Cele două femei se priveau peste armele lor. Amândouă erau ude până la piele, picăturile de apă se prelingeau prin părul lor, pe fețele lor, intrându-le în ochi. Kate clipi încercând să înlăture apa. Julia își șterse fruntea cu mâna stângă, rămasă liberă.

Continuară să se privească.

Apoi, fără niciun avertisment, Julia își coborî arma. O privi intens pe Kate o secundă, apoi dădu din cap. O încuviințare aproape imperceptibilă. O aplecare ușoară a gâtului și a capului. Sau poate nu își mișcase deloc nici gâtul, nici capul; poate încuviințarea apăruse doar în ochi, când clipise. Mușchii obrajilor i se mișcară când zâmbi, sau mai degrabă rânji.

Kate avea să revadă de nenumărate ori această privire enigmatică în următorul an și jumătate. Julia încerca să-i transmită ceva, acolo sus, pe puntea de observare, în ploaia torențială. Însă Kate nu reuși să înțeleagă ce anume.

Apoi Julia se întoarse, traversă platforma, coborî scările și se făcu nevăzută. Dispăruse. Kate spera să fie pentru totdeauna.

•

— Ai auzit despre soții Maclean?

Kate stătea în fața școlii, așteptând să se facă ora trei. Era frig, dar senin, o zi tipică de iarnă din nord-estul Americii, dar care aici era o plăcere rară, un respiro de la peisajul mohorât de zi cu zi *la grisaille*.

Auzi întrebarea la trei metri în spatele ei. Nu voia să ia parte la acea conversație, însă voia să tragă cu urechea.

— Ce-i cu ei?

— Pleacă. Se poate să fi plecat deja.

— Se întorc în America? Îi era cunoscută vocea femeii. De ce?

Ușa uriașă se deschise, iar copiii începură să iasă din clădire, zăpăciți de lumina puternică a soarelui.

— Nu știu. Am auzit doar că pleacă. De la Samantha. Știi că lucrează la Luxemburg Relocation Experts? Tocmai a primit un inventar al apartamentului în care locuiesc soții Maclean. A vorbit cu un agent imobiliar și a aflat că renunță la chirie pentru că se întorc de urgență în America, la muncă.

Jake ieși la lumina soarelui și o căută din priviri pe mama lui. Când o zări, chipul i se lumină, așa cum se întâmpla în fiecare zi.

— Bună, mami!

Kate se întoarse și le privi pe furiș pe femeile care bârfeau. Pe cea care avea crâmpeie de informații o cunoștea vag. Kate îi simți ochii ațintiți asupra ei. Era o amică a Juliei Maclean, afectată, probabil, de plecarea subită a celor doi.

Cealaltă femeie, cea a cărei voce îi era cunoscută, era Banala Jane. Îi întâlni privirea

lui Kate, apoi își plecă ochii în pământ, vădit rușinată. Credea probabil că ea era cauza; că aventura ei cu Bill le distrusese mariajul. Toți avem impresia că lumea se învârte în jurul nostru.

•

Puterea iernii scăzuse. Petrecură o săptămână în Barcelona, unde vremea era mai caldă decât în nordul continentului; unde puteai purta haine scurte în loc de paltoane. Apoi un weekend cu mașina la Hamburg. Un weekend cu avionul la Viena. Locuri străine, unde se vorbeau limbi străine.

Kate petrecu singură un weekend în Parisul înghețat. Luase trenul de vineri dimineață, o călătorie plăcută de două ore. Apoi făcuse o plimbare revigorantă de la Gare de l'Est până la o piață acoperită, unde luase prânzul. Mesele erau acoperite cu mușama, aburii se ridicau de la standul vietnamez, aluatul sfârâia în tigăile mari de clătite, în farfurii erau frumos aranjate picioare de porc. Intrase și ieșise din marile magazine de pe marile bulevarde. Vizitase Luvrul.

Duminică după-amiază stătu pe Pont Neuf, sub care fluviul curgea lin, strălucind în nuanțe argintii în lumina iernii. Ea își aranjă mai bine fularul cel nou în jurul gâtului, ca să îi țină mai bine de cald. Traversă din nou strada și trecu pe trotuarul aglomerat de pe malul stâng. Cafenelele și braseriile erau pline de oameni care serveau băuturi și fumau. Lumina soarelui scăzuse și fusese înlocuită de cea electrică. În timp ce aștepta la semaforul de la intersecția din Place St. Michel, în înghesuială, Kate observă că o ramură a copacului care atârna deasupra intersecției începea să înmugurească.

•

Când plecaseră din Luxemburg în sudul Franței, ca să-și petreacă vacanța de vară acolo, crezuseră că se vor întoarce peste cinci săptămâni. Că îi vor trimite pe copii la aceeași școală. Însă în acea lună petrecută pe malul Mediteranei își reevaluaseră planul. Chiar voiau să continue să locuiască în Luxemburg? Erau oare nevoiți?

Ceea ce voiau cu adevărat era ca Dexter să poată să deschidă conturile numerotate ultrasecurizate de care avea nevoie pentru planul lui. Trebuia să înființeze o *société anonyme* care să aibă o activitate care să nu atragă atenția autorităților: investiții în piața bursieră, în Luxemburg. Trebuiau să plătească impozite undeva unde FBI nu avea jurisdicție.

Trebuia să fie Luxemburg? Nu. Putea fi Elveția, sau Insulele Cayman, sau Gibraltar, sau orice altă națiune-stat micuță și primitoare. Dexter le vizitase pe toate în anul anterior mutării lor. Alesese Luxemburgul deoarece i se păruse cel mai plăcut paradis fiscal în care puteai trăi. Era un loc real, nu vreo insulă îndepărtată din Marea Irlandei sau vreun club din Caraibe, sau vreo zonă stâncoasă din Pirinei. Avea o comunitate mare de imigranți, școli bune și oferea acces ușor la bogățiile culturale ale Europei Occidentale.

Și nimeni din America nu știa ce era Luxemburgul. Când americanii auzeau că te muți în Zürich sau Grand Cayman, bănuiau că ascunzi bani sau ești fugar, sau ambele. Nimeni nu știa ce făceai în Luxemburg.

Una peste alta, Kate admise că Luxemburgul fusese cea mai bună alegere, pentru întreaga familie. Însă totul fusese compromis de felul cum începuse. Și de soții Maclean.

Acum când Luxemburg S.A. fusese înființată, acum când Dexter le oferea un trai legitim și surprinzător de prosper prin firma lui de investiții, acum când dețineau permise de ședere și carnete de șofer europene, acum când își plăteau impozitele în Luxemburg… acum când obținuseră toate astea, chiar era nevoie ca ei să rămână în Luxemburg?

Nu.

•

Copiii își făcură primii prieteni pe plaja din St. Tropez. Adulții făcură și ei cunoștință a doua zi. După care, în ziua următoare, se aflau cu toții pe aceeași plajă din nou, apoi în zilele ce urmară luară prânzul împreună – un pahar de rosé rece și flecăreala veselă a americanilor expatriați, care se aflau în vacanță. Kate asculta povești de viață din Paris, informații despre școlile internaționale din St. Germain și despre noua piață imobiliară…

Apoi plecară cu un avion de dimineață către Marsilia. Băieții aveau părul spălat și pieptănat și cămășile vârâte în pantaloni. Luară un taxi de la aeroport la școală, unde avură două interviuri, unul mai scurt cu copiii, și altul mai lung cu adulții. Apoi dădură mâna cu directorul școlii, zâmbind și ascultând asigurările că băieții aveau un loc la școală.

Mâncară și băură ceva la Flore. Apoi o porniră din nou la drum, într-o zi de vară caniculară. În drum dădură peste o *agence immobiliere,* ale cărei ferestre erau împodobite cu fotografii de apartamente. Se prezentară și făcură un tur al locuințelor.

Dimineața, semnară contractul de înscriere la școală și pe cel de închiriere al apartamentului.

•

Luxemburgul părea părăsit în mijlocul lunii august. Sau, cel puțin, nu erau expatriați. Prietenii lui Kate erau cu toții în vacanță – americanii plecaseră în America, europenii își închiriaseră cabane pe malul mării în Suedia, sau vile în munții Spaniei, sau case vesele cu piscină în Umbria.

Kate se plimba prin orașul vechi, pe lângă fețele prietenoase ale proprietarilor de magazine, pe lângă vânzătorii din Place Guillaume, pe lângă chelnerițele care făceau pauză de țigară, pe lângă gărzile palatului. Toți acești oameni ale căror nume nu le cunoștea, dar care făceau parte din viața ei. Avea acel sentiment că trebuia să-și ia rămas-bun pe rând, de la fiecare.

Ar fi vrut ca prietenii ei să fi fost acolo în acel moment. Simțea nevoia să fie într-o cafenea cu Claire, Cristina și Sophia, să savureze împreună ultima ceașcă de cafea, să se îmbrățișeze pentru ultima oară. Probabil era mai bine așa. Ura despărțirile.

Kate se întoarse la apartament, cu un sendviș cu șuncă într-o pungă de hârtie ceruită, și își reluă activitatea de sortare a jucăriilor băieților, separându-le pe cele care trebuiau aruncate sau donate de cele care trebuiau păstrate. Dexter îi dusese pe copii pentru ultima dată la locul de joacă în formă de corabie de pirați.

Kate știa că le va fi mai ușor de această dată. Părțile dificile vor fi mai puțin dificile, iar cele amuzante, mult mai amuzante. Ca și în cazul celui de-al doilea copil, Ben: va fi mai puțin intimidant, mai ușor, mai puțin confuz, având în vedere experiența

anterioară.

Trebuiau să păstreze un domiciliu, sub o formă sau alta, o adresă la care să primească înștiințările legate de impozit, la care să pretindă că locuiesc. Căsuța din Ardeni, închiriată cu o mie de euro pe lună era perfectă. Într-un colț al camerei de zi se aflau mai multe cutii pregătite pentru a fi trimise la căsuță, pline cu lămpi ieftine, veselă nefolositoare și seturi incomplete de tacâmuri. Și o căsuță poștală unde vor ascunde un milion în numerar.

Banii Colonelului erau neatinși, în același cont numerotat, probabil pentru totdeauna. În acel moment erau douăzeci și patru de milioane.

Kate privi afară pe fereastră la acea privelițte vastă, o parte din Europa care devenise căminul ei temporar. Ochii i se umplură de lacrimi. Simți povara grea a disperării când se gândi la deznodământ, la marșul neiertător al vieții ei către sfârșitul iminent.

32.

AZI, 7:32 P.M.

Amintirile încep să se șteargă, conturul lor devine din ce în ce mai nedefinit, iar Kate nu mai este atât de sigură că amintirile sunt reale. Ar fi totul mai logic dacă ea și-ar fi imaginat întreaga poveste, întreaga viață. Prezentul ar fi doar prezent, legat de un alt trecut, mai cinstit.

Trecuse un an și jumătate de când Kate și Julia stătuseră în ploaia rece, pe platforma deschisă care atârna deasupra montée du Clausen, amândouă înarmate, furioase și nesigure dacă una din ele va trebui să o omoare pe cealaltă.

Acum, aflate în această cafenea pariziană, ele se privesc cu sfială, asemenea unor tineri îndrăgostiți după prima lor ceartă.

Julia se reazemă de Bill, atrasă ca de un magnet. Este ceva diferit în comportamentul acestei femei și al acestui bărbat când sunt împreună. Totul pare mai natural decât pe vremea când locuiau în Luxemburg. Ceva mai mult. Sau, poate, mai puțin.

— Și cum vă merge? o întreabă Julia pe Kate, după ce bărbații își terminară conversația despre traficul cu arme și dezmembrări.

Kate se uită pe furiș la Dexter. El nu se uită la ea, nu o ajută. Pare foarte încrezător, ca și când nu ar putea exista niciun dezavantaj al acestei interacțiuni, nimic care ar putea merge prost, niciun deznodământ neplăcut. Fapt care îi întărește convingerea lui Kate că are dreptate în legătură cu ce se întâmplă în realitate între ei. De fapt, este sigură.

Ceea ce nu înțelege însă este cum să converseze cu acești oameni, prefăcându-se că ar fi niște oameni obișnuiți, iar această întâlnire ar fi una plăcută între niște prieteni adevărați sau o confruntare tensionată între adversari. La cât de multă sinceritate se aștepta Julia? Ce fel de conversație crede femeia aceasta că vor purta?

— De ce Parisul? întreabă Julia. Speră că o întrebare mai clară va aduce și un răspuns.

— De ce nu? răspunde răspicat Kate.

Bill își ridică mâinile în aer, arătând împrejurimile.

— De-asta? întreabă el. Dar este al naibii de îngrozitor.

Julia o privește cu ochi rugători.

— Haide, Kate. Nu-ți cer prea multe. Nu trebuie să fim… prieteni…

Kate își coboară privirea.

— Dar nu trebuie să fim nici dușmani, Kate. Nu suntem dușmani. Nu suntem aici… nu este… Vorbește tărăgănat, o privește insistent.

Kate se uită lung la Julia. Își ține mâinile împreunate, coatele pe masă, se apleacă în față, își ridică sprâncenele și își înclină capul într-o parte, nerăbdătoare să audă orice detaliu irelevant al unei povești la fel de irelevante. Orice. În această stare de entuziasm, lui Kate i se pare că recunoaște ceva ciudat: prietenia.

— Eu… Kate se simte brusc îngrozitor de tristă. Ce-ai vrea să-ți spun, Julia?

— Nu știu, Kate. Orice. Îți lipsește Luxemburgul?

Kate ridică din umeri.

— Mie da, recunoaște Julia. Mi-e dor de prietenii mei. Mi-e dor de tine, Kate.

Kate își mută privirea, luptându-se să nu plângă.

— Doamnelor, zice Bill, ridicându-și paharul. Hai să nu ne întristăm. Pentru Luxemburg!

Kate o privește pe Julia cum ridică paharul, își umezește buzele cu puțin vin, apoi îl așază la loc pe masă.

— Pentru Luxemburg!

•

— Iertați-mă că sunt atât de directă, zice Kate, făcând acel pas pe care niciunul nu părea că vrea să-l facă, dar de ce sunteți aici?

Julia și Bill schimbă o privire.

— Am venit, zice Julia, să vă spunem – să îi spunem lui Dexter – despre Colonel.

— Aha. Kate încuviințează. Înțeleg.

Tăcere din nou.

— Nu înțeleg de ce trebuie s-o faceți în persoană, reia Kate. De fapt, nu înțeleg de ce este nevoie de așa ceva. La urma urmei, Dexter este o persoană pe care o anchetați – acuzați – pentru o ilegalitate gravă și îl faceți în continuare vinovat de asta.

— Dar am fost și prieteni, zice Julia.

Kate se apleacă în față.

— Oare?

Cele două femei se privesc insistent.

— Așa am crezut. Și mai cred încă.

— Dar… Kate încearcă să-și exprime cât mai clar consternarea, sentimentul de trădare.

— Eu am făcut – *noi* am făcut – ce trebuia să facem.

Kate se simte ușurată că Julia nu susține că nu și-a făcut decât datoria. Cel puțin este

sinceră în această privință.

— Ar mai fi ceva, zice Bill, intervenind în discuție. Am vrut să știți că, având în vedere că acum Colonelul este mort, ancheta s-a încheiat.

— De tot? întreabă Dexter.

Preț de o clipă, niciunul nu rostește un cuvânt în acel asfințit parizian. Bill își golește paharul și și-l umple din nou.

— De tot. Pentru totdeauna.

•

Un polițist în uniformă albastră stă sprijinit de o mașină și flirtează cu o tânără care stă călare pe o motoretă și fumează o țigară. Kate își îndreaptă atenția către pistolul polițistului care atârnă la vedere. I-ar fi ușor să îl doboare și să îi ia arma în timp ce el este concentrat asupra altor priorități mai… franțuzești.

Kate revine la tovarășii ei. Oare oamenii aceștia vor fi vreodată sinceri cu ea? Oare ea va fi vreodată sinceră cu ei?

În ultimul an, Kate fusese extrem de sinceră față de Dexter. Sau aproape. Crezuse că și el fusese sincer cu ea. Dar această iluzie îi fusese spulberată în această după-amiază. Nu îi vine să creadă că îi luase atât de mult timp ca să îi verifice anuarul; acum își dă seama că existase multă negare în această omisiune.

Ea descoperise o fotografie mică, de proastă calitate, în culori spălăcite. Al treilea rând din partea de sus a paginii, a doua de la dreapta: o femeie drăguță, cu nimic ieșită din comun, care zâmbea larg și avea luciu roz pe buze și păr blond, bogat.

— Ce veți face cu jumătatea voastră? zice Kate.

Aceeași femeie drăguță, cu nimic ieșită din comun stă acum în fața ei, la masă. Zâmbetul îi dispare de pe buze și își ridică sprâncenele, prefăcându-se mirată.

— Care jumătate? întreabă Julia.

— Jumătatea voastră din bani.

•

Julia și Bill nu dau niciun răspuns: chipul lor nu exprimă nimic, nu le tresare niciun mușchi, nu scot niciun sunet. Nimic: tăcerea exersată a unui mincinos profesionist. Totuși, nu sunt niște actori atât de buni pe cât ar fi crezut Kate; nici măcar la fel de buni ca ea. Poate este adevărat ceea ce afirmă toți din CIA în ultima jumătate de secol despre rivalitatea dintre instituții: agenții FBI nu sunt la fel de buni ca agenții CIA. Sau poate că, la fel ca și Kate, și-au ieșit din mână.

— Care bani? întreabă Julia.

Kate zâmbește condescendent.

— Nu v-ați hotărât încă?

Ea îi privește pe rând pe cei trei tovarăși ai ei, privește măștile pe care aceștia le afișează, încercând să ascundă minciunile pe care și le-au spus unul celuilalt. Minciunile pe care fiecare încearcă să le mențină, sperând că acestea îi vor ajuta să ducă în continuare o viață împlinită și satisfăcătoare, în ciuda adevărurilor pe care ei au ales să le ascundă de cele mai importante persoane din viața lor.

Kate își ține ochii ațintiți asupra vinovatului principal, Julia. Când Kate își dăduse seama în acea după-amiază că Dexter și Julia – pe numele real Susan Pognowski – se

cunoșteau din facultate, primul ei gând fusese că acesta era un plan pe care cei doi îl puseseră la cale încă de pe atunci sau imediat după absolvire. Însă nu reușea să potrivească acest scenariu cu acel Dexter pe care îl cunoștea ea. Nu era genul acela de persoană. Nu era un manipulator. Era genul de persoană care cădea pradă manipulării.

Kate realiză un lucru – Julia orchestrase întreaga afacere, îi păcălise pe toți. Între ea și Dexter nu existase niciodată nimic sexual, nimic romantic. Doar un nivel extraordinar de prefăcătorie și o capacitate uluitoare de a plănui și a anticipa.

Când văzuse pentru prima dată anuarul, Kate se simțise rănită, furioasă, trădată și nedumerită. Însă în timp ce străbătuse străzile aglomerate și zgomotoase din Paris, ea pusese cap la cap întreaga poveste. Și, pe măsură ce se contura acel puzzle, Kate era din ce în ce mai puțin furioasă pe Dexter și din ce în ce mai surprinsă de Julia. Când ajunse pe rue St. Benoit, în fața restaurantului elegant Le Petit Zinc, Kate îl iertă pe Dexter. După ce străbătuse încă o stradă, ea își revizuise întregul plan de viață. Iar când ajunsese acasă, câteva minute mai târziu, știa ce măsuri trebuia să ia.

Kate înțelege de ce Dexter păstrase acest secret. Dacă i l-ar fi spus, ar fi fost nevoit să recunoască și altceva ce nu putea suporta – faptul că știa că Kate era agent CIA, dar păstrase tăcerea. Nu avea curajul să recunoască față de soția lui cât de mult o mințise.

Însă Dexter nu știe că a fost iertat. Nu știe decât că ultima lui minciună tocmai i-a fost descoperită. Acum este foarte agitat, abia dacă reușește să stea pe scaun. Această imagine îi aduce aminte lui Kate de vremea când trebuia să îi lege pe copii de scaune înalte, ca aceștia să nu se dea jos de pe ele în timpul mesei. Ea își imaginează cum se întinde și îl țintuiește pe Dexter în scaunul de răchită al cafenelei, legându-l cu centura de siguranță. Această scenă imaginară o face să zâmbească.

Zâmbetul lui Kate îi dă curaj Juliei să rupă tăcerea.

— Despre ce naiba vorbești?

Kate îi răspunde imediat.

— Vorbesc despre cealaltă jumătate din cincizeci de milioane de euro. Apoi, ca să se asigure că a înțeles, ea adaugă: Susan.

•

Bill este cât pe ce să se înece cu vinul.

— Vă rog să mă corectați dacă greșesc, zice Kate. În regulă?

Bill, Julia și Dexter se uită unul la celălalt. „Cei trei prostovani.”

Dau din cap la unison.

— Niciunul dintre voi nu a crescut în Illinois, zice Kate. Bill, tu nu ai făcut facultatea în Chicago. Julia, tu nu ai urmat cursurile niciunei filiale a Universității din Illinois. Ați inventat povestea asta cu Chicago pentru că ați știut că nu am fost niciodată acolo și nu am nici prieteni în oraș. Să nu ne mai ascundem după deget. Bill, tu ești oarecum irelevant. Voi doi – ea arătă cu degetul către Dexter și Julia – v-ați cunoscut fie pentru că ați locuit în același cămin studențesc, fie pentru că ați frecventat vreun curs cu mai puțini studenți. Bănuiesc că v-ați cunoscut în primul trimestrul din primul an de facultate.

Preț de o clipă niciunul nu răspunde, amândoi surprinși că fuseseră descoperiți.

— Același internat, recunoaște Julia, fiind prima care ajunge la concluzia că adevărul

– sau cel puțin acest adevăr – nu mai poate fi evitat. În primul an de facultate.

— Ceva a făcut să deveniți mai mult decât colegi de cămin. Ce anume?

— Am urmat același curs, în semestrul al doilea, zice Julia. Limba franceză. Așa că ne-am împrietenit repede în primul an, atunci când este mai ușor să îți faci prieteni. La fel ca atunci când ești expatriat.

Kate își aduce aminte de ziua în care a cunoscut-o pe Julia. De acea seară când ea și Dexter se spălau împreună pe dinți, iar ea îi spusese că acea viață nouă a lor semăna cu primul an de facultate. Când îi spusese că făcuse cunoștință cu o femeie din Chicago. Dexter glumise, zicând că Kate nu putea să se împrietenească cu această femeie din cauza aversiunii ei față de Chicago. Fusese atât de stăpân pe el. Kate nu și-ar fi închipuit niciodată că are un soț mincinos. Dar, în ciuda celor întâmplate, Dexter reușește să o impresioneze.

— Dar vă învârteați în cercuri diferite, continuă Kate. În pragul absolvirii, nu mai erați tocmai prieteni. Niciunul dintre colegii voștri nu ar putea spune că ați fost prieteni. Dacă i-am întreba, niciunul dintre ei nu și-ar aminti ca voi doi să fi fost apropiați. Și asta pentru că, de fapt, doar voi doi știați despre relația voastră, corect? Nu ați arătat-o niciodată în public. Ați păstrat-o secretă.

Niciun răspuns. Nicio rectificare.

— Astfel au trecut cincisprezece ani. Tu – arătă cu capul către Julia – lucrai la FBI. Te ocupai cu investigarea infracțiunilor în domeniul informaticii. Tranzacțiile bancare online luaseră avânt, plecând de la nimic și ajungând la miliarde în doar câțiva ani, apoi, în cinci ani, aproape toți banii din lume erau transferați prin intermediul internetului. Ai devenit expertă în acest domeniu, printre primii din FBI. Corect?

— Corect.

Kate se întoarce către Dexter.

— Tu lucrai la o bancă. Și tu ai devenit între timp expert, în același domeniu. Apoi, într-o bună zi, pe nepusă masă și în văzul tuturor, te-ai întâlnit cu prietena ta, cu fosta ta prietenă. Unde anume?

— Într-o librărie, răspunde repede Dexter.

— Ce ciudat! În această librărie, vechea ta prietenă te-a invitat la un pahar, nu? Cu plăcere, ai răspuns tu, mi-ar face plăcere să stăm de vorbă. Așa că v-ați întâlnit într-un bar de pe M Street și, în timp ce sporovăiați, Julia a început să-ți vorbească despre planul ei. Găsise o cale prin care priceperea ta să se îmbine cu a ei ca să scoateți un profit uriaș. Într-o zi. Corect?

— În principiu.

— Dacă tu reușeai să interceptezi tranzacțiile bancare și să duci la bun sfârșit furtul, ea îți garanta că nu vei fi prins. Și asta pentru că ea era cea care va conduce ancheta. Iar voi doi veți împărți prada. Așadar, v-ați urmărit îndeaproape. Julia, tu l-ai supravegheat pe el. Pe noi. Ai aflat că renunțasem la carieră. Că nu aveam bani. Că Dexter, spre deosebire de ceilalți tocilari din generația lui, nu strânsese nicio avere. El se simțea oarecum frustrat din această cauză și era motivat din punct de vedere financiar.

Kate o privește insistent pe acea femeie malefică din fața ei, flancată de cei doi parteneri inutili ai ei.

— Bineînțeles că știai că îl urăște de moarte pe cel care i-a ucis fratele. Încă nu este hotărâtă dacă să dezvăluie secretul. Da sau nu, nu sau da…

Kate deschide gura ca să dea lovitura de grație, o acuzație formată dintr-o expresie. O expresie care va schimba totul pentru Dexter, din nou.

— Vorba vine.

33.

AZI, 8:08 P.M.

Dexter este vizibil nedumerit. La fel și Bill. Amândoi sunt încruntați.

— Cum adică, *vorba vine*? întreabă Dexter.

Julia își încleștează fălcile, mijește ochii. Știe că Kate cunoaște adevărul. Și știe că este pe cale să îl dezvăluie.

— În timp ce tu te gândeai la propunerea ei, Dex, – Kate se întoarce către soțul ei –, în timp ce făceai pe sârguinciosul, ai primit vreo veste nouă despre Colonel? Ceva din care să îți dai seama cât a fost de malefic?

Dexter nu clatină din cap, nu încuviințează, nu clipește, nu deschide gura. Se holbează, se gândește, încercând să înțeleagă vorbele soției sale, să tragă o concluzie înainte ca ea să o rostească cu voce tare, să evite o posibilă umilire.

Kate îi adresează un rânjet, oarecum triumfător. O lovitură sub centură, evident. Chiar dacă l-a iertat, jubilează când vede expresia surprinsă și jenată întipărită pe chipul lui.

— Bineînțeles că ai primit, iubitule.

Se simte îndreptățită să se răzbune dezvăluindu-i că fusese păcălit de această persoană în care el avusese încredere. Va fi dureros, dar nu va dura mult. Spre deosebire de acea înșelătorie care durase un deceniu.

Kate aproape îl aude pe Dexter clocotind pe dinăuntru, simte miros de fum, când el își dă seama că sursa sa anonimă croată era falsă, un impostor, un alt actor plătit care luase parte la acel plan complex. Dexter se întoarce către scenaristă, Julia.

Iată un moment de revelație. El rămâne cu gura căscată.

•

— *Tu* erai sursa mea?

Julia îi aruncă o privire sfidătoare lui Dexter.

— Da.

Dexter face ochii mari. Încearcă să digere enormitatea acestei dezvăluiri, căutând să își aducă aminte de începutul acestei povești.

— Ți-am povestit despre moartea lui Daniel pe vremea când eram studenți? întreabă el.

— Da.

— Și după facultate, când ai început să lucrezi pentru FBI, ai căutat informații despre

moartea lui? Atunci ai aflat că cel care l-a omorât pe Daniel a fost Colonelul?

Kate observă expresia inocentă de pe chipul lui Dexter. Un bărbat în toată firea care dorește cu disperare ca realitatea să fie conformă cu percepția lui. Care speră că, dacă își rostește gândul cu voce tare și cu încredere, lumea va fi în acord cu el.

Exact așa sunt și copiii când testează teorii despre pirați sau dinozauri sau călătorii în spațiu. „Dacă ne vom lăsa părul să crească, precum păsările, îi explicase Ben chiar în dimineața aceea, atunci vom putea zbura și noi. Nu-i așa, mami?”

Julia nu spune nimic, ezitând să spulbere și această mică frântură de naivitate.

Dexter se uită la vinul din pahar. Kate își dă seama că el derulează totul în minte: dacă nu existase niciodată o sursă croată secretă, asta însemna că nu existase niciodată un oficial de la Departamentul de Stat care să îi fi făcut legătura cu sursa. Ceea ce însemna că nu existase niciodată un raport referitor la moartea violentă a lui Daniel. Ceea ce însemna…

— Colonelul Petrovic nu a avut nicio legătură cu moartea lui Daniel, nu-i așa?

Kate își întinde mâna peste masă și i-o strânge pe a soțului ei.

— Uau! exclamă Dexter. Își ridică sprâncenele care îi ajung până la jumătatea frunții. Își trage mâna din strânsoarea lui Kate, se lasă pe spate, îndepărtându-se de masă, se închide în el însuși, încercând să înfrunte umilința. Uau!

— Îmi pare rău, zice Julia. Totuși, Petrovic este o persoană îngrozitoare. El…

Dexter își ridică o mână.

— Stai să văd dacă am înțeles bine. O privește amenințător pe Julia. Tu ai inventat acel telefon din partea Departamentului de Stat prin care am fost anunțat că Petrovic mi-a ucis fratele. Tu ai inventat raportul privitor la moartea lui, tu ai inventat un oficial care mi-a dat acel raport și care m-a pus în legătură cu un expatriat croat fictiv, care în decursul a – cât a durat? un deceniu? – mi-a oferit informații false despre Colonel?

— În principiu, recunoaște Julia.

Nimeni nu spune nimic.

— „Niko” în croată înseamnă „nimic”, adaugă Julia.

Lui Dexter îi scapă un hohot de râs puternic, amenințător.

— Dar aș vrea să clarific faptul că majoritatea informațiilor despre Colonel au fost corecte, continuă Julia.

— Cu excepția celor care aveau legătură cu Daniel. Și, prin urmare, cu mine.

Kate se uită pe furiș la Bill, care tace. Bănuiește că nici el nu a știut nimic despre acest aspect al poveștii. Însă lui nu pare să-i pese prea mult; el consideră această scenă foarte amuzantă. Are propriile minciuni pe care trebuie să le ascundă.

— Mi-ai trimis informații prin așa-numitul Niko, zice Dexter, ca să îmi acaparezi din ce în ce mai mult atenția și să mă faci să mă implic din ce în ce mai mult în povestea acestui traficant de arme ilegale care, chipurile, l-ar fi măcelărit pe fratele meu. Toate astea ca să fiu motivat, ca să mă simt obligat să te ajut să furi de la un bogătaș. Este adevărat?

— Da.

— Să înțeleg că ai pus la cale planul acesta acum treisprezece ani?

— Da.

— Nu înțeleg, zice Dexter, arătându-se cât se poate de uluit. Ce ai fi făcut dacă, între timp, Colonelul ar fi fost omorât? Sau ar fi dat faliment? Sau dacă eu nu aș fi cooperat? După ce ai investit atâta timp în mine?

— Ce te face să crezi că ai fost singurul? întreabă Julia.

•

— *Monsieur*! îi strigă Julia chelnerului care trecea pe-acolo. *Une carafe d'eau, s'il vous plaît.*

Kate observă că accentul franțuzesc al Juliei s-a îmbunătățise simțitor, acum că nu mai este nevoită să vorbească prost.

— Ce vrei să spui? întreabă Dexter.

— Mi-e cam sete, le spune Julia tovarășilor ei, încercând să tragă de timp până vor fi iar singuri. Chelnerul umple două pahare, ale doamnelor. Julia bea însetată, golindu-și paharul. Îl umple din nou, prelungind suspansul, lăsându-i pe ceilalți cu sufletul la gură. Pe chipul ei apare o expresie ciudată, neliniștitoare. Apoi spune: Nu ai fost singura mea variantă.

— Nu înțeleg.

— Tu și Colonelul nu ați fost singurii adversari cărora le-am întins o cursă.

Acum e rândul lui Kate să încerce să înțeleagă. Însă nu reușește, iar Julia continuă:

— Dexter, nu ești singura persoană din lume care ar fi putut face treaba asta. De fapt, îmi pare rău să-ți spun că, în multe privințe, ești cel mai puțin potrivit pentru asta. Sincer, sunt surprinsă că te-am ales pe tine.

— Hm?

— Am petrecut ani din cariera mea încercând să-l identific pe cel mai deștept, pe cel mai priceput în domeniul securității online. Apoi m-am întâlnit cu toți. Și, la momentul potrivit, i-am întrebat despre cele mai ascunse secrete ale lor. Despre cele mai mari frici ale lor și despre cele mai puternice dorințe. Despre resentimentele și sentimentele lor de ură. Le-am aflat punctele sensibile pentru a-i putea manipula.

— Cum ai reușit să faci asta?

— Este destul de simplu și complet justificabil să întrebi pe oricine orice atunci când lucrezi pentru FBI și iei interviuri noilor candidați sau anchetezi pe cineva.

Cu fiecare cuvânt, Kate devenea din ce în ce mai uimită.

— În cele din urmă, am selectat vreo șase dintre voi.

— Dacă sunt cel mai puțin potrivit, atunci de ce m-ai ales pe mine?

— Nu te-am ales. Le-am propus tuturor această schemă. Cel care a acceptat primul a câștigat.

— Iar eu am descoperit-o primul? Dexter încearcă să-și înăbușe sentimentul de mândrie, la doar câteva secunde după ce fusese insultat.

— Da. Însă, pe parcurs, am descoperit o mică problemă. Julia se întoarce către Kate. Până nu am demarat planul, nu am știut de tine, Kate. Îl cercetasem pe Dexter, desigur. Însă nu mi-am bătut capul să le cercetez pe soțiile, pe iubitele și pe foștii iubiți ai mamelor candidaților mei. Dar când ai apărut cu jumătatea ta, am făcut-o.

— Și?

— Și, să fiu sinceră, m-am gândit să renunț la tot. Sau doar la Dexter și să găsesc un

motiv pentru care planul nu ar funcționa cu el și să dau ideea lui altcuiva care s-o pună în practică. M-am gândit și la varianta că mi s-a întins o cursă; că am fost trasă pe sfoară. Apoi mi-am dat seama că Dexter nu știa despre tine.

Lui Kate nu îi plăcea că toate astea erau rostite cu voce tare, în public. Se simțea îndreptățită să îl umilească pe soțul ei duplicitar, însă nu voia ca și Julia să o facă. Fusese deja destul de umilit de Julia.

— Dexter era prea cinstit, continuă Julia. Viața lui era prea ușor de verificat, prea simplă. Nu era spionul nimănui, cârtița nimănui, informatorul nimănui. Era cine este și acum. Însă el nu știa că tu erai.

— Și ce-ai făcut?

— I-am spus.

— De ce?

— Nu am avut încotro. Dexter era cel care avea răspunsul. El era cel care putea pune mâna pe bani. Durase mult timp până să ajungă acolo, iar eu nu credeam că vreunul dintre candidații mei ar fi putut-o face. Trebuia să merg mai departe cu Dexter și cu planul lui. Sau ar fi trebuit să-l îndepărtez și să îl omor.

Dexter râde, dar apoi își dă seama că nu era o glumă. Se încruntă.

— Firește că nu era de dorit să ucizi soțul unui fost analist CIA. Așa că am făcut în așa fel încât Dexter să fie foarte atent în preajma ta. Nu avea voie să ia legătura cu mine, niciodată. Trebuia să respecte fiecare instrucțiune întocmai. Trebuia să știe că indiferent cât de serioasă credea că este treaba asta, în realitate era mult mai serioasă.

— De unde ai știut că te va crede?

— Hei, sunt și eu de față.

— De ce-ai crezut-o? întreabă Kate.

— De ce ar fi mințit în privința asta?

— De ce nu mi-ai spus pur și simplu?

Julia este cea care răspunde, pufnind.

— Ei, haide! zice ea. Să-i spui unui agent CIA că ai pus la cale un plan prin care vrei să interceptezi o tranzacție bancară și să furi o avere?

— Ai dreptate. Ce-ați făcut atunci?

— Noi, mai exact eu, am aranjat ca toate tranzacțiile să ducă numai la Dexter. El trebuia să fie singurul care să țină banii, pentru o perioadă îndelungată. El trebuia să se facă vinovat de toate ilegalitățile și infracțiunile: falsificarea consemnărilor, intrările ilegale, fraudele, furtul de la American Health. Toate astea ne-au garantat bugetul operațional, inclusiv pe cel al familiei tale. A servit drept infracțiune inițială pe care eu am descoperit-o – destul de ușor, evident – și am adus-o la cunoștință superiorilor mei cu scopul de a primi acest nou caz pe care să îl anchetez. Acest nou tip de problemă: o formă de piraterie electronică, greu de oprit. Am avut și un suspect principal, despre care am prezis că va fugi din țară. După câte se pare, am avut dreptate. Astfel m-am asigurat că voi primi cazul. Era evident că intuiam bine ce avea să se întâmple în continuare.

— Toată șarada asta pare să depindă de alegerea ta ca anchetator principal al investigației, zice Kate. De ce?

— Pentru că Dexter poate fi prins.

— Da?

— Bineînțeles că poți fi prins. Există o mulțime de dovezi care te incriminează, Dexter. Consemnări că ai deschis și închis conturile prin care au trecut banii furați, chiar și câteva fotografii și înregistrări video cu tine intrând în bănci.

Dexter pare din nou nedumerit.

— Există dovezi în legătură cu relația ta cu acea fată pe care ai angajat-o să se prostitueze, dovezi de fraudă și furt. Mai e și fata, evident, și mărturia ei zdrobitoare că ai plănuit tot ceea ce ai făcut, de fapt, ceea ce faci și acum.

Dexter clatină din cap.

— Acestea sunt dovezi convingătoare pentru infracțiuni grave.

— Nu înțeleg, zice el.

Dar Kate înțelege.

— Este polița ei de asigurare, nătărăule.

Bietul de el.

— Este adevărat? Este din nou șocat de caracterul duplicitar al Juliei.

— Trebuia să mă asigur că vei duce la bun sfârșit partea ta din înțelegere, recunoaște Julia. Trebuia să mă asigur că voi putea să te oblig. În același timp trebuia să fiu prezentă și la Birou, ca să mă asigur că nimeni nu va descoperi ceea ce știam că se întâmplă, având în vedere că eu am plănuit totul.

Kate își ține capul sus la finalul acestui discurs, care este exact confirmarea pe care se așteptase să o audă.

— Și-atunci, eu, zice Kate, încercând să învârtă cuțitul în rană, ca să își țină și ea partea sa din înțelegere.

— Da, tu, zice Julia, ghimpele din coasta mea. Ei bine, a trebuit să mă asigur că această soție-agent CIA nu își va turna soțul. Nu m-am gândit că o va face; nu îmi puteam imagina că o femeie și-ar distruge viața doar pentru că soțul ei e hoț. La urma urmei, fura de la cineva pe care îl credea cel mai mare ticălos de pe suprafața pământului – bărbatul care îi omorâse fratele. Asta da infracțiune justificată. Desigur, primul milion furat de la acea companie de asigurări nemiloasă a fost floare la ureche. Dar trebuia să fiu sigură, nu? Să mă conving. Trebuia s-o testez pe soție. Trebuia să o ademenesc, să o fac să își dea seama că soțul ei era vinovat. Că cei de la FBI îl urmăreau și că aveau dreptate. Trebuia să o las să descopere adevărul și să hotărască ea ce să facă cu el.

— Mă simt flatată că m-ai luat atât de în serios.

— Ei bine, ca să fiu cinstită, am mai avut un motiv ca să te înfrunt.

— Care anume?

— Și anume eu, intervine Bill.

•

Kate este în continuare impresionată de actele extraordinare de înșelăciune la care se pretase această femeie, pe care le introdusese în acest plan meschin și fals al ei.

— Prin urmare, tot timpul cât ai stat în Luxemburg, i se adresează Kate lui Bill, ai crezut că participai la o anchetă adevărată?

— Da.

— Ha! Kate se întoarce către Julia. Bravo, Julia. Absolut genial!

— Mulțumesc.

— Așadar, misiunea voastră era legitimă, autorizată de către conducerea FBI: îl cercetați pe Dexter pentru primul milion furat. Julia, tu conduceai ancheta, iar acest măscărici chipeș era partenerul tău.

Julia încuviințează din cap.

— Așadar, voi doi ați fost „trimiși" la Luxemburg, zice Kate. V-ați dat drept cuplu. Ați stat cu ochii pe bietul meu soț, ați verificat ce sume cheltuia, i-ați urmărit stilul de viață. El era tipul care tocmai furase un milion de dolari? El era tipul care descoperise o cale prin care putea fura sume nelimitate de bani, oricând dorea?

Kate clatină din cap.

— Locuia într-un apartament modest. Închiria camere mici în hoteluri medii, zbura la clasa economică, mergea la birou în fiecare zi. Soția lui freca singură toaletele. S-a dus la Esch-sur-Alzette ca să cumpere un Audi vechi. Milionarii nici măcar nu merg la Esch, darămite să cumpere un combi la mâna a doua.

Foloseau în continuare acel Audi la mâna a doua. Nu avuseseră ocazia să-și achiziționeze lucruri noi. Sau, poate, hotărâseră pur și simplu, fără a se consulta între ei, că acel Audi vechi era suficient de bun. La urma urmei, era doar o mașină.

— Nu, ți-ai spus, tipul ăsta nu are o minte criminală, iar familia asta nu este bogată. Cu toate astea, trebuia să te asiguri, deoarece, mai devreme sau mai târziu, trebuia să te întorci la clădirea J. Edgar Hoover cu un raport complet în mână, știind că e în joc cariera ta. Și-atunci ce-ai făcut?

Chelnerul se apropie de masă aducând o altă carafă cu apă, iar Kate așteaptă ca el să se îndepărteze pe trotuarul parizian, învăluit în amurg și luminat de becuri. Oamenii care se pregătesc să ia cina în restaurante și care se plimbă prin Carrefour sunt mulți, se înghiontesc și sunt veseli. Kate simte un val de bunăstare, în acest loc plăcut, în compania acestor oameni deștepți, pe care în sfârșit îi înțelege, și cu acest plan pe care începe să îl aprecieze din ce în ce mai mult cu fiecare secundă, de parcă n-ar face parte din el. Întreaga afacere este al naibii de genială.

— Trebuie să recunosc că îmi place partea asta, zice Kate. Ai încercat să o stârnești pe soția suspectului. Mai întâi, ai inventat o poveste superficială, care știai că îmi va da de bănuit: Chicago. Apoi m-ai lăsat să-mi dau seama exact când era momentul potrivit să mă furișez în biroul lui Bill – m-ai manipulat ca să amintesc de meciul lor de tenis din miezul zilei, nu-i așa?

Julia își ridică paharul de vin și ia o înghițitură minusculă, savurând acea picătură de vin. Savurând povestea care este construită în jurul ei, care se referă la ingeniozitatea ei.

— Dar nu am găsit nimic în acest birou care să îți susțină povestea, care ar fi fost ușor de inventat. Cu toate astea, n-ai făcut-o. În schimb, ai lăsat la vedere o armă și câteva prezervative. Ai amenajat un birou fals care arăta exact ca un birou fals destinat unei profesii false. Proveneai dintr-un loc fals despre care știam că este inventat și aveai un mariaj fals care arăta exact ca un mariaj fals. M-ai condus pas cu pas către aceste

falsuri. De ce?

— Pentru că am vrut să le descoperi.

— Da, dar de ce?

— Ca să pot controla descoperirile pe care le-ai făcut. Ca să afli cine eram și ce făceam. Să descoperi că soțul tău se făcea vinovat de furtul banilor. Că el va fi cel arestat, cel pus sub urmărire. Voiam ca tu să te implici, să faci parte din această infracțiune. Infracțiunea *lui*. Voiam să descoperi totul de una singură.

Kate afișează un zâmbet răutăcios la auzul acestei ironii.

— Ei bine, nu chiar de una singură, recunoaște Julia. Dar pe-acolo.

•

Privirea lui Kate este atrasă de recipientul din metal în care se află cuburile de zahăr și în care, în urmă cu o oră, ea ascunsese discret transmițătorul lui Hayden. Se ținuse de promisiune.

— Cine-a fost Lester? întreabă Kate. Presupusul tău tată care nu era din New Mexico?

— Les este șeful nostru.

— De ce-a venit aici?

— Asta s-a întâmplat imediat după marele furt. Les a vrut să-i cunoască în persoană pe hoț și pe soția lui. Pe cei care tocmai furaseră cincizeci de milioane de euro. A întrebat-o pe soție despre obiceiurile ei de a mânca la restaurant când vizita capitale străine. Voia să știe cât mai multe despre stelele hotelurilor. Răspunsul: era puțin probabil ca acești oameni să fi fost hoți. Cu toate astea, Dexter a rămas suspectul principal. Singurul suspect, având în vedere, desigur, faptul că era vinovat. Lester ne-a mai acordat o lună să încheiem ancheta.

— Atunci ai hotărât să mă înfrunți.

— Da. La urma urmei, erai patriotă. Julia zâmbește. Și-apoi puteam să îți arătăm dovezi zdrobitoare care să demonstreze că soțul tău avea o aventură cu o tânără frumoasă în hotelurile de cinci stele din Elveția. Nici măcar tu nu te-ai cazat în hoteluri de cinci stele. În Nicaragua nu au așa ceva, nu-i așa?

— Așa e, nu au.

— Prin urmare, te-am înfruntat ca să vedem cum vei reacționa, cum vei încheia toată treaba asta.

Kate își amintește de acea dimineață de ianuarie, când ei trei stătuseră pe banca rece din parc. Când Julia rostise cu voce tare suma greșită – douăzeci și cinci de milioane. Când Bill păruse vădit nedumerit, neștiind de unde venea acea discrepanță. El știa că suma furată era dublă.

Acum Bill se uită la Kate – aceeași privire deschisă, stânjenită, pe care ea o mai văzuse în acel club de noapte din Paris, pe Grand Rue din Luxemburg. O privire care recunoaște: „Știi cine sunt”, dar care și provoacă: „Ce ai de gând să faci în privința asta?”

Kate îl subestimase pe Bill. Aflase adevărul cu mult înainte să i-l spună Julia.

Încă o dată, Kate realizează că îi lipsise o piesă importantă din acel puzzle. Iar această piesă? Faptul că Bill se ocupase de propria înșelăciune. Iar persoana pe care o înșelase era Julia.

34.

AZI, 5:50 P.M.

— Glumești.

Pe buzele lui Hayden apăru un zâmbet slab.

— Nu, spuse Kate. Nu glumesc.

Era aproape ora șase. După programul de lucru, pilangii începuseră să sosească la Georges, precum și turiști care aveau rezervări pentru cină. Unul dintre colegii lui Hayden îi strecurase șefului de sală o bancnotă de douăzeci ca să asigure un perimetru de intimitate. Dar asta nu avea să dureze prea mult timp.

— Ce îți imaginezi că vei face? întrebă Hayden.

— Vorbesc fluent spaniola. Acum mă descurc bine și în franceză. Cunosc câte ceva despre Europa. M-aș putea descurca într-o ambasadă sau consulat sau într-un birou ONG. N-am uitat cum se fac lucrurile.

— Numai că nu cunoști pe nimeni. Nu ai nicio persoană de contact.

Acesta fusese și pretextul Juliei când afirmase că nu putea fi decorator în Luxemburg. O scuză pe termen scurt. Un raționament fictiv.

— Îmi dau seama că va trebui să o iau de la zero. Și să rămân, probabil, în umbră. Pentru totdeauna.

Hayden se lăsă pe spătarul scaunului.

— De ce ai vrea să faci asta?

Lui Kate îi trebuise mult timp să recunoască faptul că nu mai dorea să facă aceeași meserie, să aibă aceeași carieră. Că voia să fie doar mamă. Însă în ultimii doi ani își dăduse seama că se înșelase. Se dovedi, la urma urmei, că nu asta își dorea.

— Copiii sunt la școală, am tot timpul la dispoziție, trebuie să mi-l umplu cumva. Am nevoie de un motiv ca să mi-l umplu. Un motiv mai bun decât plictiseala.

Știa că nu se va întoarce la vechea ei meserie. Probabil că nu va mai purta niciodată o armă; nu va mai simți niciodată acel sentiment de pericol iminent care aștepta dincolo de ușa în care avea loc întâlnirea cu un posibil colaborator. Prin urmare, avea să fie ceva oarecum diferit de vechea ei viață, de vechea ei carieră, de vechea infuzie de adrenalină. Dar ar fi ceva mai mult decât nimic.

Pe de altă parte, ar lucra într-un mediu mult mai civilizat. Plus că acum avea mulți bani și locuia în Paris, iar copiii ei, care deveniseră din ce în ce mai independenți, nu mai purtau scutece, iar relația cu soțul ei era mai apropiată… avea multe. Doar că își dorea ceva mai mult.

— Nu vreau însă, continuă ea, să îmi fac griji că fiii mei vor fi răpiți de vreun psihopat hispanic. Prefer să am o slujbă liniștită.

Hayden tresări.

— Deci asta era?

— Poftim?

— Torres ți-a amenințat familia?

Kate nu răspunse. Nu avea de gând să recunoască faptul că omorâse cu sânge-rece și cu premeditare un străin pe pământ american.

— Sunt dispusă să fac compromisuri, zise ea, ignorând întrebarea lui, știind că Hayden nu avea să insiste. Sunt aici să-ți propun un târg.

— În regulă. Ce ai de oferit?

— Pe cel care se face vinovat de furtul a cincizeci de milioane de euro.

— Interesant.

— În schimb, îmi vreau înapoi vechiul post.

El încuviință din cap.

— Încântat.

— Bine, zise ea.

El își întinse mâna peste masă ca să pecetluiască înțelegerea.

— Există însă o problemă, zise ea.

Zâmbetul lui se risipi și își lăsă mâna moale.

— Care anume…?

— Am nevoie de imunitate. Pentru mine, dar și pentru soțul meu.

— Imunitate? Pentru că l-ai împușcat pe Torres? *Te rog.* Nimănui nu i-a trecut prin cap măcar să investi…

— Nu la asta mă refer.

— Te referi la o altă crimă?

— Nu știu ce înțelegi prin „o altă”, zise ea, refuzând în continuare să aibă de-a face cu vechea mizerie. Dar nu, nu este vorba despre o crimă. Mai degrabă o evaziune.

El ridică din sprâncene.

— Deci, batem palma?

Hayden nu spuse nimic preț de câteva secunde, doar o privi îndelung pe Kate, așteptând ca ea să continue. În cele din urmă, el se resemnă, știind că ea nu va mai adăuga nimic.

— Îmi pare rău, Kate, zise el. Nu.

Kate trebuia să se întâlnească peste o oră cu Julia, Bill și Dexter pe malul celălalt al fluviului. Și trebuia să ajungă acolo mai repede, înaintea tuturor. Înaintea soțului ei.

Ea aruncă o privire peste oraș, peste străzile care porneau în toate direcțiile de la muzeu, peste acel amestec de acoperișuri. Încercă să se resemneze la gândul că, în cele din urmă, va trebui să-i spună adevărul lui Hayden. Chiar dacă nu tot adevărul, măcar o parte.

•

Kate se întreabă dacă Hayden se află în duba de după colț și ascultă conversația. Sau poate se află pe trotuarul celălalt și îi urmărește. Când se despărțiseră în urmă cu două ore, el nu îi spusese clar cum se va implica în evenimentele din acea seară.

Hayden se pricepea foarte bine să fie evaziv.

— Salvarea ta, zice Kate, îndreptându-și atenția către Julia, a venit în momentul în care m-ai înfruntat. Însă nu ai avut nimic de câștigat. Ba chiar ai avut de pierdut, deoarece am hotărât să întrerupem legătura cu voi. Nu ai mai avut acces la suspectul tău. Ancheta ta ajunsese într-un impas. Joc terminat. Apoi, brusc, parcă întreg orașul

părea să te evite.

— Chiar voiam să te întreb, zice Julia. Cui ce i-ai spus?

— I-am spus lui Amber Mandelbaum, super-mama evreică din sud, extraordinar de pisăloagă, că Julia – cea mai bună prietenă a mea! – își vârâse limba pe gâtul soțului meu. Ce scârbă! Firește că nu mai puteam fi prietene.

— Firește.

— Prin urmare, ați plecat, zice Kate. Și așa nu aveați prea mulți prieteni – doar nu vă aflați în Luxemburg ca să duceți un trai adevărat –, și probabil tu te-ai simțit ușurat, Bill, că scapi de amanta ta. Bănuiesc că Jane era o adevărată provocare, era pretențioasă.

Julia se zbârlește.

— Dar bănuiesc că, tehnic vorbind, ea n-a fost amantă, din moment ce, în realitate, nu erai căsătorit.

Bill tace.

— Oricum, te-ai întors la Washington cu mâna goală. Îți părea rău – îți era rușine – să recunoști că te-ai înșelat: Dexter Moore nu era hoț. Interpolul a clasat cazul. Tu te-ai întors la activitatea de zi cu zi de la Birou, la rutină. După ce ai investit atât de mult timp într-o anchetă atât de costisitoare, care se dovedise a fi un adevărat eșec, a început să îți cam apună steaua. Nu-i așa, Julia?

Julia nu răspunde.

— Prin urmare, n-a fost o surpriză când ți-ai dat demisia. Mai ales când s-a aflat că în timp ce pretindeați că erați un cuplu, ați și devenit unul.

Bill se foiește pe scaun. Dexter este din nou nedumerit și nu ascunde acest lucru. Julia încuviințează, confirmându-i cele auzite. El clatină din cap uluit.

— Se întâmplă deseori, nu-i așa? continuă Kate. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată, ca să vezi. Dar am văzut întâmplându-se de multe ori. Altor agenți secreți.

Kate tace, întrebându-se cât de mult să întindă coarda, dacă există vreun avantaj. Știe că una dintre cele mai periculoase și distrugătoare concesii este aceea de a arăta cât ești de inteligent. Este unul dintre motivele pentru care poți fi împușcat.

Dar nu se poate abține.

— Spune-mi, Julia, când l-ai implicat și pe Bill?

— Are vreo importanță?

— Are pentru mine.

— I-am spus după ce mi-am dat demisia, zice Julia. După ce ne-am dat demisia.

Kate derulează în minte evenimentele care s-au întâmplat în ultimul an și jumătate în Franța, apoi în Luxemburg, cu două ierni înainte, își amintește de seara de la restaurant când ea și Dexter jucaseră teatru în fața agenților FBI, și de noaptea precedentă, când el îi mărturisise aproape totul.

— De când sunteți împreună?

— De câteva luni.

Kate îi aruncă o privire lui Bill, care tăcuse, lăsând pe altcineva să vorbească în numele lui. Să spună varianta lui de poveste.

— De ce i-ai spus?

— Îl iubesc, răspunde Julia. Ne-am unit destinele. Își ridică inelarul. Suntem logodiți.

— Frumos, zice Kate, cu un zâmbet crispat. Felicitări! Dar când v-ați cuplat prima dată?

— Ce te interesează pe tine? întreabă Bill.

El începe să se alarmeze, renunțând treptat la atitudinea lui calmă. Kate bănuiește că el știe exact unde vrea să ajungă ea cu întrebările și de ce.

— Sunt curioasă. Încerc să înțeleg toată povestea.

Bill se uită insistent la ea, cu o privire aspră, încleștându-și maxilarele. Kate știe că el știe că ea știe.

— Către sfârșit, răspunde Julia. Chiar înainte să plecăm din Luxemburg.

Gândul o poartă pe Kate la banca din Kirchberg, când ea fusese abordată de Bill și de Julia în frig.

— Deci, nu erați împreună de Crăciun, în Alpi?

Julia chicotește.

— De Anul Nou nu v-ați îmbătat și v-ați regulat?

Kate nu observă că Bill își ascunsese mâna dreaptă sub masă.

— Nu.

Kate își aduce aminte brusc de momentul în care Julia spusese „douăzeci și cinci de milioane", iar Bill păruse nedumerit, când acesta dăduse să intervină, să o corecteze pe Julia cu privire la suma de cincizeci de milioane. Când se răzgândise, ignorând scăparea Juliei, și verificase povestea la birou, în DC, unde i se confirmase că suma furată de la Colonel fusese de cincizeci de milioane, dublu față de cea pe care i-o menționase Julia lui Kate. O discrepanță ciudată, prea curată și exactă ca să fie o scăpare. Era convins că trebuia să existe o explicație logică. Posibilele motive îl nedumereau, dar, în cele din urmă, pricepuse. Poate reușise să privească povestea din exterior. Se detașase ca să o analizeze în voie, realizând miza mare care se afla în joc. Hotărâse să își folosească atuurile – înfățișarea și șarmul, precum și capacitatea lui de a păstra un secret important, pentru totdeauna – împotriva vulnerabilităților ei, împotriva nesiguranței ei și sentimentului de singurătate, știind că ea își dorea cu disperare să-și întemeieze o familie, cu toate că nu avea nicio speranță să-și găsească un soț.

— Poate s-a întâmplat în Amsterdam? propune Kate.

Ea își pune mâinile în poală, cu palmele pe coapse și se apleacă în față, schimbându-și poziția. Apoi se lasă pe spate, schimbându-și din nou poziția, își ia mâna stângă de pe coapsă și o așază pe masă. Se folosește de această manevră ca să își poată păstra mâna dreaptă sub masă și să o vâre în geantă, fără să observe cineva.

Și Bill se foiește pe scaun, mai puțin teatral decât Kate, însă având același scop, iar ea știe asta.

Julia se întoarce către noul ei iubit, care nu este atât de nou, deoarece se cuplaseră în ianuarie, în urmă cu un an și jumătate. O perioadă destul de lungă fără persoana pe care o iubești. Sau poate că Bill o iubește într-adevăr pe Julia. Poate s-a obișnuit cu ea.

— Amsterdamul este un loc romantic, presupun, zice Kate. În ciuda drogurilor și prostituatelor de-acolo. Însă ea știe că s-a întâmplat după Amsterdam. După episodul cu banca.

Kate își mișcă mâna dreaptă încet și discret, ocolind pudra, ochelarii de soare, guma

de mestecat, carnețelul, pixurile, cheile și bucățele de hârtie împrăștiate, ajungând pe fundul genții, acolo unde se află obiectele mai grele. Unul dintre ele se află în compartimentul secret, pe care îl deschide.

Kate și Bill nu își dezlipesc privirile unul de la celălalt. Sunt înconjurați de mii de oameni în Carrefour de l'Odeon, învăluiți în amurgul unui septembrie timpuriu, vremea, lumina, vinul și cafeneaua alcătuind imaginea perfectă. Europa pe care și-o imaginează toată lumea.

Kate își încolăcește degetele în jurul mânerului Berettei.

Bill își ține în continuare mâna dreaptă sub masă.

Kate se întoarce către Julia. O femeie nefericită, singură până să apară acest bărbat. Iar acum par fericiți. Fața Juliei strălucește, are obrajii îmbujorați.

Însă relația lor, fericirea lor au la bază această minciună uriașă. Acest motiv fals. Femeia făcuse o mică greșeală când rostise suma incorectă. Iar acest bărbat țesuse o întreagă intrigă, un plan măreț – seducție, aventură, relație, cerere în căsătorie, o întreagă viață – în jurul greșelii ei și a faptului că el o sesizase. Profitase de minciuna ei.

Însă acest lucru face oare ca relația lor să fie mai puțin reală? Oare acest aspect i-ar împiedica să se iubească sincer?

Ea se întoarce spre Bill și observă asprime, hotărâre. Până unde ar merge pentru a-și apăra secretul?

Kate și Bill își țin armele îndreptate unul spre celălalt, pe sub masă. Este oare pregătit să o omoare acum? Va apăsa oare pe trăgaci, aici, în mijlocul Parisului? Va ajunge oare un fugar? Ar prefera să renunțe la viața lui – viața lui cea nouă – doar ca să nu o lase pe Kate să-i dezvăluie adevărul Juliei?

Adevărul lui este că își dăduse seama ce puneau la cale partenera lui și suspectul lor. Însă în loc să-i spună Juliei, el îi făcuse jocul, prefăcându-se că nu știa ce se întâmpla; prefăcându-se că se îndrăgostise de ea; prefăcându-se surprins când Julia îi spusese, în cele din urmă, adevărul.

Kate se uită la Julia, această femeie ciudată, genială în multe privințe, dar atât de incapabilă sau de încăpățânată să vadă ceva ce se afla chiar sub nasul ei.

Dar cine știe? Poate Julia este perfect conștientă de adevăr. Poate Julia a descoperit adevărul cu mult înainte ca acesta să se contureze: poate că menționase intenționat suma de douăzeci și cinci de milioane. Poate că se prefăcuse, ca să îl facă pe Bill să o deconspire, să o seducă și să o ceară în căsătorie. Poate că plănuise și asta, împreună cu restul intrigii.

Și poate că Dexter nu lăsase din greșeală anuarul în camera de zi.

În timp ce cugetă la toate astea, Kate își plimbă privirea de la conspiratori la obiectele de pe masă, oprindu-se în cele din urmă pe paharul de vin al Juliei, care se afla la câțiva centimetri de marginea mesei. Ședeau la masă de o oră, ajungând la a doua sticlă de vin. Însă Julia abia dacă se atinsese de al ei. Femeia care obișnuia să termine o sticlă de vin la prânz, acum se îndopa cu apă. Julia se îngrășase vreo cinci kilograme, poate zece. Fața îi este îmbujorată, radiază.

— Dumnezeule, ești însărcinată! exclamă Kate.

Julia se înroșește. În ciuda faptului că în urmă cu doi ani susținea că nu suportă

copiii. Doar un alt paravan.

Însărcinată. Asta schimbă totul.

•

Kate și Hayden ședeau sub cerul strălucitor, pe care norii pufoși, luminați din spate de razele aurii ale soarelui, păreau astfel dispuși încât să spargă monotonia albastră. O scenă de tablou, lumină Vermeer.

Kate nu apreciase niciodată cu adevărat pictura din Europa de Nord până când nu ajunsese să trăiască în Europa de Nord; până când realizase că cerul pictat de artiști nu era rodul imaginației sau o distorsiune a realității, ci o reflectare exactă a unui cer unic. Acest cer nu semăna cu cel din Bridgeport CT sau Washington DC sau Mexico City DF sau din alte locuri unde ea își petrecuse ani din viață, uneori privind îndelung cerul.

— Trebuie să-mi spui pentru ce este imunitatea, zise Hayden.

Își reluară pozițiile. Însă Kate știa că ea se prefăcea, în timp ce el nu. Va trebui să cedeze și asta, pentru că își dăduse seama în sfârșit ce voia, de ce avea nevoie, iar Hayden îi putea oferi toate astea. Însă el nu avea nevoie de nimic de la ea.

Plus că se grăbea și trebuia să pecetluiască înțelegerea ca să se poată întoarce pe malul stâng.

— Este pentru complicitate la furtul celor cincizeci de milioane, zise ea.

Hayden își ridică paharul, luă o înghițitură zdravănă de apă, îl așeză din nou pe masă și se uită la Kate.

— Privește lucrurile astfel, continuă ea. Aceasta a fost exact genul de misiune pe care ar fi derulat-o și Agenția. Colonelul ăsta a fost ca o ciumă. Nu a fost doar o persoană îngrozitoare, ci și o forță destabilizatoare, un dement iresponsabil al cărui armament ar fi ajuns într-o zi – dacă nu a și ajuns deja – în mâinile unor oameni care ar vrea să le facă rău americanilor, poate chiar în America.

Nu se putea citi nimic pe fața lui Hayden.

— Prin urmare, noi – nu *eu,* subliniez, dar… în fine, acest Colonel a fost eliminat. Iar banii lui nu au ajuns în mâinile unor persoane ca el. Plus că există un bonus pe care cred că îl vei considera extrem de interesant.

— Da?

— Vinovatul – celălalt vinovat – este, dacă îți poți imagina, un agent FBI.

El râse. Scoase un chicotit gros, însoțit de un fornăit ciudat. I se părea extrem de amuzant.

— Și banii?

— O să-i returnăm, zise Kate. Adică n-o să-i returnăm *per se*. O să-i dăm… nu știu… O să ți-i dăm ție? Însă trebuie să recunosc că nu avem chiar toată suma…

Hayden se uită la colegii lui, care se aflau în partea cealaltă a acoperișului, protejații lui, din partea cealaltă a restaurantului. Apoi o privi din nou pe Kate.

— Ce zici, batem palma? întrebă ea.

•

— Felicitări, zice Kate. Când trebuie să nești?

— Eu… Sunt doar în luna a treia.

— E minunat! zice Kate. Se întoarce către Bill. Felicitări!

Își ține în continuare mâna sub masă, pregătit să apere minciunile Juliei frumos și elegant prezentate. Miza este foarte mare pentru el: nu numai douăzeci și cinci de milioane de euro, dar și o soție și un copil. O viață nouă.

Kate va abandona subiectul. Nu va spune niciodată nimic despre duplicitatea lui.

Lasă arma să alunece la loc în compartimentul secret de pe fundul genții ei. Își scoate mâna, o întinde peste masă, o așază pe-a Juliei, simțind cum diamantul inelului de logodnă îi taie palma când o strânge de mână. O mângâie pe Julia cu degetul mare.

Bill dă din cap către Kate, apoi clipește – fără îndoială un „mulțumesc" nerostit. Apoi își schimbă poziția, își ridică mâna de sub masă și ia cu ea paharul de vin.

Kate nu vrea ca femeia aceasta să nască în închisoare. Nu vrea să fie responsabilă pentru ororile unei astfel de situații. Era deja responsabilă de ceva îngrozitor. Nu: ceea ce făcuse ea era și mai îngrozitor.

•

Pe Park Avenue răsună claxonul unui taxi; se auziră frânele unui tir. Lumina dimineții pătrundea prin perdeaua transparentă din spatele draperiei groase din catifea, firele de praf plutind în fasciculele de lumină. Pe o tavă erau împrăștiate resturi de pâine prăjită, ouă mâncate pe jumătate, felii subțiri de șuncă prăjită, bucăți de cartofi copți. La un capăt al mesei se aflau o cafetieră argintie cu cafea și o ceașcă din porțelan. Aroma umplea încăperea, vasul strălucea în bătaia soarelui.

Sângele se scurgea în tăcere din capul și pieptul lui Torres, îmbibându-se în covor.

Copilașul începu din nou să plângă.

Într-o fracțiune de secundă, lui Kate îi trecură prin minte toate acele informații. Știa despre soția lui Torres, cea care murise cu câțiva ani în urmă din cauza unor complicații postoperatorii. Aceea era o informație veche.

Kate nu știa însă despre noua lui soție și despre copilaș. Kate făcuse niște investigații: care hotel și care cameră, câte gărzi de corp, unde erau poziționate, când. Își făcuse și un plan: cum să ajungă în secret de la DC la NYC, cum să se deplaseze între stații și destinații, cum să scape de armă, cum să iasă din hotel.

Însă fusese leneșă, neatentă și nerăbdătoare. Nu investigase suficient; nu fusese meticuloasă. Nu aflase tot ce trebuia să știe.

Astfel apăruse acel element-surpriză, acea femeie care stătea în ușa dormitorului apartamentului din hotelul Waldorf-Astoria, care își întorsese capul în direcția de unde se auzea plânsetul bebelușului, incapabilă să lupte împotriva acelui instinct de nestăpânit de a-și proteja copilul. Neștiind că odată ce avea să piardă contactul vizual cu Kate, rupând acea legătură umană care se stabilise între ele, îi permitea lui Kate să facă cel mai îngrozitor lucru pe care l-ar fi putut face vreodată.

Fusese vina lui Kate. Nu plănuise misiunea cu grijă. Acesta fusese motivul pentru care intrase în biroul șefului ei în ziua următoare și își dăduse demisia.

În camera alăturată, copilul începu din nou să plângă. Kate apăsă pe trăgaci.

•

Kate își coboară privirea și se uită la zaharniță, reflectă asupra microfonului ascuns înăuntru. Abia trecuse o oră de când se aflase la o jumătate de kilometru nord, pe malul celălalt al fluviului, și pecetluise înțelegerea ei cu Hayden. Iar acum, ea pune planul în

aplicare.

Nu este treaba ei să îi aresteze pe cei doi sau să participe măcar la arestarea lor. Ea nu trebuie decât să îi facă să recunoască totul, ceea ce este pe cale să și realizeze. Iar a doua zi trebuie să transfere cele douăzeci și patru de milioane de euro într-un fond secret pentru operațiuni sub acoperire în Europa. Pe care le va conduce chiar ea.

— Ai nevoie de ceva de la Dexter ca să îți recuperezi jumătatea din sumă?

Julia încuviințează din cap. Dar nu e suficient numai să dea din cap.

— Ce anume? întreabă Kate.

— Am nevoie de numărul de cont. Am numele utilizatorului și parolele, dar nu știu numărul de cont.

Dexter dă din cap. A sosit momentul. Își vâră mâna în buzunarul hainei și scoate o bucată de hârtie. Însă Kate îl apucă de încheietura mâinii.

El se întoarce către ea, privind-o întrebător. Toți sunt nedumeriți, neștiind ce se întâmplă. Până și Kate este surprinsă cât de puternică este dorința ei de iertare. Nu-i poate rezista. Știe că asta se datorează sarcinii Juliei, că transformă o răufăcătoare într-o eroină simpatică, pur și simplu. Kate este de partea Juliei, nu împotriva ei. De cele mai multe ori.

Kate ține strâns cu mâna stângă încheietura lui Dexter, care ascunde bilețelul în pumn. Cu mâna dreaptă apucă zaharnița și îi răstoarnă conținutul pe masă. Ia transmițătorul între degetul mare și arătător și îl ridică în aer ca să îl poată vedea toți. Aceștia privesc uluiți.

Kate îl lasă să cadă în paharul ei cu vin.

— Aveți un minut, zice ea, poate două.

Julia își plimbă repede privirea de la transmițătorul din paharul lui Kate la Dexter, care ține numărul de cont în mână. Kate își răstoarnă cu grijă paharul, vărsând vinul și dispozitivul defect pe masă. Găsind un motiv, o scuză, pentru care acesta nu mai funcționa.

— Nu puteți avea banii, zice Kate. Vinul roșu începuse deja să se îmbibe în fața de masă, iar din acea baltă roșie începuseră să se împrăștie firicele printre fibrele materialului. Același tipar, din nou. Dar dacă vă mișcați repede, puteți scăpa.

Julia și Bill se ridică repede, fără a intra însă în panică, fără a atrage atenția.

— Traversați recepția hotelului, continuă Kate, coborâți scările și ieșiți pe ușa din spate care dă într-o stradă lăturalnică.

Julia își așază geanta pe umăr. Se uită la Kate, pe fața ei citindu-se un amestec de emoții. Bill o apucă de cot, îndepărtându-se cu un pas de masă, de soții Moore, de bani.

— Noroc! zice Kate.

Julia își întoarce capul și îi privește pe Kate și pe Dexter. Pe buzele ei apare un zâmbet, iar colțul ochilor i se încrețește. Deschide gura ca și când ar vrea să zică ceva, dar se răzgândește. Apoi își întoarce capul.

Kate îi vede pierzându-se în marea de oameni. În Carrefour de l'Odeon toate felinarele și lămpile sunt aprinse, un Fiat mic și roșu claxonează un Vespa verde-deschis, care face slalom în trafic; nepăsător, polițistul continuă să flirteze cu frumoasa tânără; fumul de țigară se ridică de la mesele pline cu pahare de vin și de tărie, carafe și sticle,

farfurii cu șuncă și felii de *foie-gras terrine* și coșuri căptușite cu șervețele, în care se află felii de pâine franțuzească crocantă; femeile poartă eșarfe înnodate la gât, iar bărbații sunt îmbrăcați în sacouri sport din stofa ecosez; hohote de râs și zâmbete jucăușe; unii își dau mâna, alții se sărută pe obraz, urându-și bun venit sau luându-și rămas-bun; și, în acea mare însuflețită de oameni, un cuplu de expatriați își pierde repede, dar discret urma, când seara se așterne peste Orașul Luminilor.

Sfârșit

virtual-project.eu

[{1}] Ofertă publică inițială: prima fază de vânzare a acțiunilor unei companii către public. (n.tr.).
[{2}] *Macbeth*, William Shakespeare, actul V, scena I.
[{3}] Idem.
[{4}] International Monetary Found.